

NHẤT MAI ĐÔNG TIẾN

Review by Gian Thần

Nhân
vật
phản
diện
tuyệt
sắc

[FB.com / ReviewNgonTinh0105](https://www.facebook.com/ReviewNgonTinh0105)

Mục lục

- Chương 1+1: Ban Đêm Gió Lớn (1)
Chương 1+2: Ban Đêm Gió Lớn (2)
Chương 2+1: Tà Môn Ma Đạo
Chương 2+2: Tà Môn Ma Đạo
Chương 3+1: Địa Lao Bí Ẩn
Chương 3+2: Địa Lao Kỳ Quái
Chương 4+1: Thoát Khỏi Hang Động
Chương 4+2: Thoát Khỏi Hang Động
Chương 5+1: Đờng Đội Ngu Như Heo
Chương 5+2: Đờng Đội Ngu Như Heo
Chương 6: Trở Lại Hoa Sơn
Chương 7: Danh Môn Chính Phái Tề Tụ Ở Hoa Sơn
Chương 8: Tháng Sáu Lạnh Giá
Chương 9: Truy Cầu Nhân Sinh
Chương 10: Kết BẠN Đờng Hành, Hai Mươi Tám Tin Đờn
Chương 11: Bọ Ngựa Bất Ve
Chương 12: Ăn Chân Gà
Chương 13: Thiên Tài Luyện Võ Đưa Ta Sở Đen
Chương 14: Nội Lực Kinh Người, Nhân Sâm Và Gà Trống
Chương 15: Rời Khỏi Khoái Hoạt Lâm
Chương 16: Lên Cấp Rồi Phải Đánh Tên Bánh Chưng Ngu Ngốc
Chương 17: Gặp Lại Liên Minh Chính Phái Ở Đây
Chương 18: Bách Độc Xâm Phạm
Chương 19: Kinh Động Lòng Người, Giáo Chủ Ra Tay Giúp Đỡ
Chương 20: Tự Rời Khỏi Môn Phái Thành Người Qua Đường
Chương 21: Mỗi Người Đi Một Ngả, Một Trận Hờng Môn Yển
Chương 22: Song Hành, Bước Vào Ác Nhân Cốc
Chương 23: Đờng Sinh Cộng Tử Xông Vào Thành Ác Ma
Chương 24: Thành Thật Dễ Giải Quyết, Thần Thú Bên Cạnh
Chương 25: Lê Tử Trở Mình Có Linh Vật
Chương 26: Ăn Miếng Trả Miếng
Chương 27: Nhị Thúc Xuất Hiện, Lại Gặp Cao Thủ
Chương 28: Liên Thủ Ngăn Địch, Biết Mặt Không Biết Lòng
Chương 29: Đờng Người Thật Tàn Khốc
Chương 30: Cạn Bã Bị Bệnh
Chương 31: Tẩu Hỏa Nhập Ma Lại Gặp Nhận Môn
Chương 32: Trà Trộm Vào Hành Sơn, Không Được Ăn Hiếp Nàng
Chương 33: Nhận Nhấn Người Nhận Môn
Chương 34: Cùng Nhau Xông Vào Long Đàm Và Hang Hồ (1)
Chương 34+2: Cùng Nhau Xông Vào Long Đàm Và Hang Hồ (2)
Chương 35+1: Ta Thích Người (1)
Chương 35+2: Ta Thích Người (2)
Chương 36+1: Mọi Chuyện Đờu Kết Thúc, Kỳ Duyên Chưa Dứt (1)

Chương 36+2: Mọi Chuyện Đầu Kết Thúc, Kỳ Duyên Chưa Dứt (2).
Chương 37+1
Chương 37+2
Chương 38+1: Hành Trình Mới, Ký Ức Bị Lấn Lộn
Chương 38+2: Hành Trình Mới, Ký Ức Bị Lấn Lộn
Chương 39: Chắp Tay Đi
Chương 40+1: Một Tiêu Bánh Chưng Luôn Luôn Bên Cạnh
Chương 40+2: Một Tiêu Bánh Chưng Luôn Luôn Bên Cạnh
Chương 41+1: Chết Không Hối Hận, Chân Tướng Bách Hoa Cốc
Chương 41+2: Chết Không Hối Hận, Chân Tướng Bách Hoa Cốc
Chương 42: Đệ Nhất Môn Chủ, Ngụy Hiêm Luôn Rình Rập Chúng Ta (1).
Chương 42+2: Đệ Nhất Môn Chủ, Ngụy Hiêm Luôn Rình Rập Chúng Ta (2).
Chương 43: Bắt Vua Bắt Giặc, Về Ma Giáo Thành Thân (1).
Chương 43+2: Bắt Vua Bắt Giặc, Về Ma Giáo Thành Thân (2).
Chương 44: Thu Hoạch Của Cố Nhân, Thủy Hành Ca Thu Thu (1).
Chương 44+2: Thu Hoạch Của Cố Nhân, Thủy Hành Ca Thu Thu (2).
Chương 45+1: Kim Đan, Doanh Cứu Vạn Thần Y (1).
Chương 45+2: Kim Đan, Doanh Cứu Vạn Thần Y (2).
Chương 46: Trái Tim Nhộn Nhịp, Một Cái Mười Năm Nửa (1).
Chương 46+2: Trái Tim Nhộn Nhịp, Một Cái Mười Năm Nửa (2).
Chương 47: Gặp Lại Mạnh Chủ, Hoàn Chính Văn (1).
Chương 47+2: Gặp Lại Mạnh Chủ, Hoàn Chính Văn (2).
Chương 47+3: Gặp Lại Mạnh Chủ, Hoàn Chính Văn (3).
Chương 47+4: Gặp Lại Mạnh Chủ, Hoàn Chính Văn (4).
Chương 48: Ngoại Truyện Tiểu Tương Du

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 1+1: Ban Đêm Gió Lớn (1)

Editor: Snowflake HD

Đêm không trăng mới dễ giết người, ngày gió thổi mới dễ phóng hỏa.

Xa xa truyền đến tiếng chiêng đồng vang do người phu canh gỗ, đã qua canh ba, chỉ còn tiếng côn trùng kêu, không một âm thanh của con người.

Ta ngồi xồm đằng sau tượng đá Phật tổ, nắm chặt trường kiếm, hiện tại mới thấm thía hàm ý của sư tỷ: "Lê Tử muội không nên suy nghĩ quá nhiều, nên tranh thủ thời gian mà làm việc". Do ta nhất thời tham lam hưởng thụ thú vui, nửa canh giờ đầu còn tạm ổn, ngay sau đó hai chân lập tức mềm nhũn ra, mấy người ở đây lại hết lần này đến lần khác thi nhau chen lấn, không nhúc nhích được chút nào, khổ không thể tả.

Tối nay là thời điểm anh hùng võ lâm trên giang hồ cùng nhau hợp sức diệt trừ đại ma đầu.

Ngày mười lăm tháng trước, minh chủ đại nhân nhận được mật báo, thế lực của ma giáo Tây Vực đang ngày một phát triển mạnh mẽ ở kinh thành, giáo chủ Thủy Đông Lưu bí mật đi Quan Trung, mưu đồ lật đổ liên minh chính nghĩa, tự mình xưng bá giang hồ.

Từ xưa đến nay nhân vật phản diện đi lại trên giang hồ có không ít người, nhưng tình hình của Thủy Đông Lưu đột nhiên trở nên kỳ lạ, không thể không làm cho người ta phải nghĩ ngợi nhiều. Thứ nhất thế lực của hắn rất mạnh ở phương Bắc nhưng vô duyên vô cớ lại di chuyển đến Kinh thành, tất nhiên là kỳ quái; thứ hai có người đồn rằng hắn đến đây có mục đích xấu. Xét thấy cha mẹ của hắn đều là những nhân vật phản diện được ghi lại trong sách đen, trao đổi bàn bạc một hồi, cuối cùng chưởng môn của các môn phái quyết định, nên diệt trừ đại ma đầu!

Mà bản thân ta là đệ tử của Hoa Sơn, dĩ nhiên cũng muốn tham gia sự kiện lớn này.

Mười năm trước ta bái sư ở Hoa Sơn. Bởi vì nơi này là một trong hai danh môn chính phái trên giang hồ, nếu đứng trước mặt các vị đại thúc đại thâm nói "Ta chính là nữ đệ tử của Hoa Sơn", xung quanh lập tức bắn ánh mắt ngưỡng mộ về phía ta, cực kì hãnh diện nha. Cũng vì cái hãnh diện này, mà lúc ta khoảng năm sáu tuổi cha mẹ liền kéo ta đến trước mặt thái sư phụ, đem theo học phí, rồi cầu xin thái sư phụ thu nhận ta làm đồ đệ.

Thái sư phụ xiết chặt cánh tay bấp chân ta, đưa tay vuốt vuốt chòm râu trắng muốt, giọng âm trầm nói, "Gân cốt dẻo dai, là một thiên tài luyện võ. Tống Tri, người nhận tiêu oa nhi này đi."

Ta vừa nghe xong, lập tức ôm lấy bắp đùi của phụ thân gào khóc, giằng co nửa ngày cũng không chịu buông tay, mẫu thân lập tức đưa cho Tống Tri - - cũng chính là sư phụ ta một bọc mức hoa quả, nhân lúc ta không chú ý, bà kéo phụ thân cao bay xa chạy. Để lại ta và sư phụ trợn mắt nhìn nhau, cuối cùng ta chấp nhận số mệnh đi đến lấy mức hoa quả trong tay hắn.

Ta vốn còn tưởng câu nói gân cốt dẻo dai của thái sư phụ là thực, công nghệ tự đại còn cho rằng mai này mình sẽ trở thành người hùng cứu giúp toàn bộ võ lâm, ai cũng đừng đắc tội ta, nếu không ta ghi vào sổ đen. Kết quả ta trở thành đờng tử quét dọn, ai đến bái sư học đạo thái sư phụ cũng đều nói "Gân cốt dẻo dai, là thiên tài luyện võ a". Lúc ta làm đệ tử thực tập, như cũ gọi là "Gân cốt dẻo dai, là thiên tài luyện võ a", chờ ta làm... Được rồi, một ngày đẹp trời nào đó vào lúc nửa đêm gió thổi lớn, ta ở phía sau núi lặng lẽ đốt sổ đen.

Đáng tiếc chính phái ngày nay không được ăn ngon miệng, bởi vì nhân vật phản diện hoành hành ngang ngược, xếp hạng cao thủ võ lâm trên thiên hạ cũng chỉ có tên của các nhân vật phản diện đứng đầu, chính phái đi mua túi gạo lọ dầu còn bị tà phái cầm dao rượt vây đánh. Thân là người trong chính phái, ta thường xuyên cảm thấy thực áp lực lắm nha.

"Ọt ọt ~" ta sờ sờ cái bụng xẹp lép, xoa xoa cái mông trong lòng rơi lệ, đại ma đầu người xuất hiện sớm một chút không được sao, ta đang muốn

nhánh chóng quay về ăn bánh bao của Đường đại thẩm, bánh bao thịt a vừa mềm vừa ngon, nhân bánh vẫn còn nóng hổi, cắn vào một miếng...

"Người tới là ai mau xưng danh tính!"

Không biết ai quát to một tiếng, ngòi miếu đồ nát 'Rầm' một tiếng bắt đầu vang lên tiếng đao kiếm va chạm, người ẩn nấp trong nơi nhỏ bé này lần lượt xông ra như nước lũ. Sư huynh sư tỷ ngồi bên cạnh cũng đã sớm rút kiếm lao ra ngoài, ta đang định đứng dậy, chân bị tê vẫn chưa hồi phục, dùng phát ngã xuống, trong hỗn loạn không biết bị ai đạp cho một cước, lệ rơi đầy mặt, làm nhiệm vụ tập thể thật không dễ dàng gì!

Lúc ta đứng lên lần nữa, phía trước chẳng còn một bóng người, chỉ nghe thấy tiếng người tranh cãi, loạn hết cả lên, đột nhiên nghe thấy giọng mình chủ la lên thật lớn: "Nhất định là ma giáo có người tiếp ứng, hãy bắt những lời vô nghĩa đi, mọi người nghe lệnh, bắt sống bọn họ, truy hỏi tung tích Đại ma đầu", dứt lời, đám người kia như dòng nước xoáy, bao vây xung quanh lại. Chẳng mấy chốc lại vang lên tiếng binh khí đụng nhau.

Đại ma đầu thả sai tin để như chúng ta đến Quan Trung? Ta giận dữ rút kiếm, vậy là tổn công vô ích nửa ngày, còn không thể mua được bánh bao thịt của đại thẩm, nói thế nào ta cũng vô cùng vô cùng hận a.

Đáng tiếc người phía trước quá nhiều, không ngừng vang lên tiếng các chiêu thức tuyệt kỹ võ công của các vị trưởng môn, nào là "Toàn phong quyền" "Phích lịch chưởng" "Chấn thiên quyền", nghe xong đã biết địa vị sức mạnh bọn họ, người bên ngoài nhìn vào không khỏi hâm mộ. Đang lúc ta cố gắng chen lên đằng trước để giúp đỡ chính nghĩa, thì vô tình nhìn thấy có người đang trốn ở cánh cửa đằng sau miếu.

Lén lén lút lút, khẳng định không phải là người trong chính phái. Thân là nhân vật phản diện lại nhát gan núp lùm như vậy, chắc hẳn là một kẻ ngây thơ. Nghĩ ngợi hồi đột nhiên cười nham hiểm, rút kiếm đi đến chỗ cánh cửa sau miếu, nhớ tới lời thái sư phụ: "Bắt được một kẻ địch, được một cái cổ vịt". Ta liếm liếm môi đã có chút khô khốc, nuốt xuống một ngụm nước bọt, hình như ta thấy cổ vịt đang lớn tiếng gọi mình nha.

Tay trái c̣ần cánh cửa, đột ngột mở ra, tay phải trường kiếm không
ng̣ần ngại đâm thẳng về phía trước. Không nghĩ tới lại chẳng có thứ gì ở
đây, mũi kiếm phật một tiếng, dính ở trên bức tường đất.

Không có người?

Nhưng rõ ràng ta trông thấy có người đi từ chỗ này đi ra mà!

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhật Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 1+2: Ban Đêm Gió Lớn (2)

Editor: Snowflake HD

Hít một hơi lạnh, lại nghĩ không đúng, cúi đầu nhìn xuống, liền thấy một tiểu tử áo trắng đang ngược mặt nhìn mình, khoảng chừng bảy tám tuổi, không thấy rõ khuôn mặt cho lắm, bởi vì sắc trời bên ngoài đã tối nên thỉnh thoảng chợt thấy khuôn mặt ẩn hiện mập mờ, cảm thấy thẳng nhóc đó đang khinh thường và xỉ nhục, "Toàn lực chiến đấu mà thua năm vạn người thật đúng là cận bã."

"..." Ta giận dữ, kẻ nào làm cha mẹ lại nhẫn tâm như vậy, đi bắt đại ma đầu còn dẫn theo con nhỏ, mà thẳng nhóc còn độc mồm độc miệng nữa chứ, đưa tay bóp mặt của hắn, cảm thấy thật mềm, y hệt nhân bánh báo thịt, "Người mới là cận bã!"

Trong nháy mắt tay ta bị hắn hất ra, nổi cáu, "Không được bóp mặt ta!"

Ta giật giật khoe miệng, đưa tay, lại bóp thêm một cái.

"..."

Ta liếc nhìn tình hình bên ngoài, vẫn giữ nguyên bộ dáng không thích chen lấn, được rồi, ở chỗ này bảo vệ tiểu hài tử của nhà đại hiệp nào đó cũng coi như là có cống hiến, "Tiểu quý, cha mẹ người là ai? Đợi tí nữa ta sẽ đưa người về nhà."

Dứt lời, không biết kẻ nào đánh đến một đạo phong kinh, 'Đùng' đập ở trên cửa. Ta vội ôm lấy tiểu quý kia che chắn cho hắn, cánh cửa cũ nát lập tức sập xuống, đè xuống người của ta, ta đau đớn hít một luồng khí lạnh. Lại nhìn hắn, trên người không bị hao tổn một cọng lông nào. Không có cánh cửa che, cuối cùng cũng thấy rõ bộ dáng của hắn, đôi mắt to sáng

ngồi, gò má đỏ thắm, thật là một tiểu hài tử tuấn tú. Ban đầu còn nghĩ rằng hình tượng của bản thân mình trong lòng hắn sẽ trở nên vĩ đại hơn, ai ngờ hắn lạnh lùng nói một câu, "Cái này cũng không tránh được, quả nhiên là một đống cặn bã."

Tên nhóc này rốt cuộc là hài tử nhà ai, ta rất muốn tét mông hắn một trăm một ngàn lần!

Ta đưa tay sờ cái lưng cho bớt đau một chút, hồi lâu sau mới đứng thẳng người dậy được, hắn lại nhú mày, "Thực sự rất đau sao?"

Ta vỗ vỗ đầu hắn, chân thành chân ý nói một câu, "Được rồi, giang hồ rất nguy hiểm, mau về nhà bú sữa mẹ đi."

Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức biến thành màu gan heo.

Ta cảm thấy thật thoải mái ngược đầu lên nhìn, thấy phía trước đã không còn đông đúc như ban đầu nữa, hình như đường đang vắng dần, ta vội vàng rút kiếm định chạy lên tiếp viện, ai ngờ một người nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt ta, vẻ mặt trước sau như một vô cùng nghiêm nghị. Giọng nói của sư phụ trầm thấp, "Đối phương có viện binh, mau chóng rút khỏi đây."

Nói xong, sư phụ điềm nhẹ mũi chân, lại nhảy vào trận loạn chiến đang trước, các cao thủ đã bắt đầu che chắn lẫn nhau để rời khỏi trận chiến. Ta vội nắm tay kéo tiểu quỷ tử chạy ra ngoài, nhưng một tay hắn nắm chặt cánh cửa nhất quyết không chịu đi. Này này ta phải a, không biết là cha mẹ nào lại tài năng như vậy có thể dạy ra được một tiểu tử to gan lớn mật đến thế, sau này nhất định phải học hỏi thật nhiều. Chỉ một lát sau, trong miếu này đã chứa thêm vài vị chưởng môn cùng mấy hắc y nhân không rõ lai lịch, không có thời gian để ý mấy chuyện này nữa, ta nắm lấy y phục tiểu quỷ, một tay nâng hắn lên, xông ra bên ngoài.

Ngoài miếu không một bóng người, lần đầu tiên tham gia hoạt động tập thể thực khiến ta phải trợn mắt há mồm, tốc độ rút lui cũng nhanh quá phải không.

Ta lần theo con đường nhỏ trong trấn, chạy nhanh nhất có thể cứ sợ sẽ có người đuổi theo, dùng thứ võ công gà mờ của ta để chạy xa được thế này cũng đủ mệt chết rồi, lại thêm tên tiểu tử ta vác trên vai liều mạng giấy giũa, cọ sát vào bả vai ta đau nhức không thôi, nhịn không được quát: "Thử ăn thử nữa xem ta lập tức ném ngươi cho hổ ăn!", Lúc này hắn mới chịu nằm yên.

Rừng cây tối đen như mực không một chút ánh sáng, ta bước đi chậm dần, mơ hồ cảm thấy hình như có thú hoang đang giương ánh mắt thèm thớm nhìn mình, ở vùng đất âm u lạnh lẽo này lại càng tăng thêm vẻ đáng sợ, chỉ muốn mau chóng thoát ra ngoài.

Nhưng mà nơi này cách Hoa Sơn rất xa, phải chạy mấy một ngày mới tới được đây, còn chưa quen thuộc địa hình, chỉ biết là nếu xuyên qua được rừng cây rồi đi tiếp ba dặm sẽ nhìn thấy cổng của một trấn nhỏ. Đằng trước có ánh sáng mập mờ, ta mừng rỡ, tự khen khả năng nhớ đường của mình cũng không tệ lắm, lại có thể gặp mặt các sư huynh rồi.

Quan sát thấy chỉ chút nữa thôi là có thể nhìn thấy ánh sáng của sự sống con người, lại không nghĩ đến khi ánh sáng tràn đầy trong mắt, thì dưới chân đã không còn mặt đất, trọng lực đột nhiên biến mất, liều rơi xuống dưới, ta chạy sai hướng mất rồi! Vừa mới ngã xuống, ta lập tức khựng tiểu quỷ trên vai ném đi. Tiểu quỷ kia cũng rất ngạc nhiên, nhưng sau khi chớp mắt một cái, hắn sắc sảo nhìn ta biểu tình trong mắt hiện giờ chính là "Đồ ngốc - - ngươi thật quá ngu ngốc - - cứu mạng a a a"!

Ta vội vàng nắm bả vai hắn, nhưng thành ra, vạt áo lại siết chặt cổ hắn, hắn lập tức tròng mắt, vẻ mặt muốn giết ta. Không kịp nghĩ nhiều, ta ôm hắn cùng nhau ngã xuống.

Cơ thể rơi vào mấy lớp đá trên mặt đất, còn chưa kịp phản ứng, ta cảm giác như mình đang nằm trên tảng đá nóng hổi mà đại thúc cuốn trứng gà cuốn hay dùng, cuốn a cuốn a cuốn... Cuốn đến nỗi khiến đầu ta choáng váng luôn rồi, bàn tay giữ lấy đầu của tiểu quỷ không dám buông ra, xem chừng xương mu bàn tay ta đầu gãy rụng rời hết.

Mãi cho đến lúc khí lực trong cơ thể gần như cạn sạch, cuối cùng cũng ngừng lại, tiểu quý theo đó cũng ngừng lại, cái gáy bịch một tiếng va vào mặt ta, xương mũi thiếu chút nữa bị hấn đụng gãy. Thứ chết người nhất chính là trên môi ta mơ hồ cảm thấy được bờ môi mềm mại của hắn...

Ta: "..."

Tiểu quý: "..."

Bảo vệ nộ hôn đầu suốt mười sáu năm, cứ như vậy lại bị một tên tiểu quý cướp đi! Tay nắm chặt quyền muốn đánh hắn, nhưng bàn tay đã không còn đủ sức để nâng lên, trước mắt mờ nhạt không nhìn thấy rõ. Nghe nói nếu bị va chạm mạnh sẽ khiến cho đầu óc mơ hồ, quả nhiên ta đã bắt đầu xuất hiện ảo giác.

Chứ không, tại sao ta lại cảm thấy tên tiểu quý đè trên người ta càng lúc càng nặng. Hơn nữa, giống như chớp mắt một cái đã trôi qua mười mấy năm, hắn biến thành một nam nhân cao lớn?

Được rồi, chiếu theo mấy câu chuyện thú vị được ghi chép lại trong võ lâm, sau khi bị trọng thương té xỉu, sẽ trở thành người đào hoa.

Nghĩ như thế, ta yên tâm hôn mê ngắt tỉnh.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhật Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 2+1: Tà Môn Ma Đạo

Thái sư phụ nói không sai, thực tế vĩnh viễn là tàn khốc.

Sau khi tỉnh lại, quả thật ta không phải ngủ ở nơi hoang vu vắng vẻ, nhưng vừa mới mở mắt ra đã nghe thấy tiếng binh khí leng keng kễ sát trên cỏ. Ta nuốt một ngụm nước miếng, nhìn những người xung quanh, cười gượng, “Không biết nên xưng hô với mấy vị đại hiệp ở đây thế nào?”

Một người lạnh lùng nhìn ta, “Hơn nửa đêm tự tiện xông vào sơn cốc, không phải kẻ gian cũng là phường trộm cắp.”

Người còn lại nói, “Sư tỷ, giết nàng đi.”

Ta đột nhiên run rẩy, “Ta, ta chỉ là vô tình đi ngang qua, rồi chẳng may té xuống núi. Nếu ta thật sự là một tên trộm, sao lại khiến bản thân ngã tới mức bị thương như vậy, thế chẳng phải ngu ngốc quá à.”

Người nọ nhíu mày, “Nghe nói đêm qua trên núi xảy ra chuyện bất thường, chính phái vây diệt Thủy Đông Lưu... người là...”

Ta nghiêm mặt, “Ta đương nhiên là người của Ma giáo.”

Người trong chính phái tuyệt đối sẽ không vì một kẻ lạ mặt mà rút đao tương trợ, giống như thái sư phụ cùng mấy vị sư bá, thậm chí mời người ta đến đàm đạo, uống trà, rồi thăm dò kẻ trước mặt, nếu phát hiện kẻ đó là gian thần chuyên nịnh bợ, sẽ không ngại đập bàn đánh nhau. Đây mới là phong cách làm việc của chính phái. Khuôn mặt bọn người này cười đê tiện như vậy, khẳng định không phải người cùng phe.

Người nọ hơi nhướn mày, “Chi nhánh tông đà ma giáo cách nơi này khá xa, cho dù có giết vài tên đệ tử của bọn họ thì cũng chẳng có ma nào

hay biết. Vừa đúng lúc cung chủ đang thiếu người luyện ngân châm...”

Ta run lấy bầy, cung chủ... Ngân châm, lại ở trong sơn cốc, lập tức sững người, “Nơi này là Tà Nguyệt Cung?”

Người nọ khẽ cười một tiếng, “Chính xác.” Cuối cùng lại hừ lạnh, “Đánh không lo đánh lại chạy tới chỗ này chơi đùa, bị chúng ta bắt là đáng đời lắm.”

Ta hít một ngụm khí lạnh, rơi ở đâu không rơi, tại sao lại rơi xuống hang sói vậy nè!

Từ thời xưa Tà Nguyệt Cung vốn được gọi là Minh Nguyệt Cung, về sau cung chủ tìên nhiệm quá chán ghét bọn người trong chính phái, bảo bọn họ là đám người không có khí phách, chẳng khác gì những kẻ gian ác, vì vậy đổi tên thành Tà Nguyệt Cung.

Còn có... Nếu không phải ta vô tình đi nhầm, ai thềm tình nguyện tới đây làm bánh cuốn chứ! Ta khẽ quan sát bên cạnh, không thấy bóng dáng của tên tiểu quý đầu, thiếu chút nữa định ngẩng đầu lên hỏi bọn họ tên tiểu tử đi cùng ta đâu rồi. Lời nói đến miệng mạnh mẽ nuốt xuống, nếu ta mà hỏi thì thật sự là một con heo ngu ngốc.

Ta mặt dày nói, “Thân ta bị thương nặng, phải tốn một thời gian dài để bình phục, nên không thể làm bia châm đâu, đúng không?”

Sau đó bọn họ ném cho ta một lọ kim sang dược, rồi đập thẳng vào nhà lao.

Nghe nói kim sang dược ở Tà Nguyệt Cung hiệu quả vô cùng tốt, đáng tiếc chia cho ta cũng quá ít đi nha, nửa bình dùng để bôi trên mu bàn tay. Sờ sờ mặt, cũng trầy không ít da, di chuyển cái chân, đau đến không thở nổi. Giữa nhan sắc và chân què quyết đấu sống chết một phen, cuối cùng bị ai đem thuốc bôi lên chân.

Đợi khi nào ta thoát được ra ngoài, nhất định sẽ nhào tới ôm đùi sư phụ khóc lóc cáo trạng, sau đó dẫn mười vạn người đến chà đạp Tà Nguyệt

Cung. Nghĩ đến chuyện ngày mai bị mang đi làm bia châm, chợt cảm thấy tương lai thật đen tối.

Nằm trên chiếc giường làm bằng rơm, đưa tay ôm một đống rơm vào trong ngực, cũng may bây giờ đang là mùa hè, chứ không sau đêm nay ta chắc chắn trở thành một tảng băng.

Trong lúc mơ màng, loáng thoáng nghe thấy có tiếng nói vang lên, thật sự là do quá đói cộng thêm mệt mỏi nên không tài nào mở mắt nổi, dù gì ta cũng không sợ chết, bắt ta đi làm bia châm ta có đồng ý hay không, bọn họ cũng nhất quyết kéo đi, đã vậy cứ ngủ lâu một chút còn tốt hơn.

‘Ầm’ một phát cửa sắt đột nhiên mở ra, ta có thể nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ từ mặt đất truyền lại, thôi cứ giả vờ không nghe cho xong, như vậy đỡ mắc công đánh nhau. Ai ngờ người kia đứng lại bên cạnh ta, giọng nói cực kỳ khó chịu, “Chết chưa?”

Ta hơi hé con mắt nhìn hắn, người nọ đứng đối diện cánh cửa nhà lao lưng hắn chiếm hết khoảng sáng ít ỏi, một thân bạch y trắng ngà, tưởng rằng làn da hắn sẽ bị bóng tối khuất mờ, tuy nhiên dưới ánh trăng chiếu rọi càng thấy rõ màu da trắng muốt, y hết tiên nhân hạ phàm. Đôi mắt hẹp dài cup xuống, lại nhíu mày, “Không chết thì mau đứng lên đi.”

“Người là...” Chợt nhớ tới đội hình đông đúc chen lấn nhau trong ngôi miếu đồ nát, sự tử ngại ngừng chỉ vào nam nhân mặc bạch y ở phía trước nói, người kia chính là Hành Sơn vị sư thúc trẻ tuổi nhất của chúng ta, khôi ngô tuấn tú võ công cái thế, nhưng không gờn nữ sắc thật là đáng tiếc quá đáng tiếc nha. Người trước mắt mình đang mặc bạch y khuôn mặt cũng có vẻ cấm dục, lại đến đây để cứu mình, nếu không phải soái ca sư thúc thì có thể là ai nữa. Ta ngay lập tức nhào tới ôm tay hắn, vịn hắn mà đứng dậy, lộ rơi đầy mặt, “Sư thúc, ta biết tổ chức không có quên nhân vật như ta đâu mà.”

“...” Hắn nhếch khóe môi, neho mắt nhìn, “Dẫn người rời khỏi đây, coi như đã trả xong tình nghĩa, người còn dám ôm tay ta như vậy, ta lập tức xé người làm tám mảnh.”

Nói xong, khuôn mặt tỏa ra sát khí, sát khí trong mắt thôi cũng đủ dọa chết người. Ta ha ha cười nhẹ, “Sự thúc người thật vui tính.”

Hắn đỡ trán, tức giận nắm tay ta, “Ta muốn nhanh chóng đưa người ra ngoài, từ nay về sau tốt nhất đừng bao giờ gặp lại!”

“Ô ô ô...” Cả người ta run rẩy, “Đừng nắm tay trái ta, nắm tay phải đi a. Đúng rồi, sự thúc, lúc người vào đây có nhìn thấy tên tiểu quỷ nào không?”

Hắn đổi tay tiếp tục lôi ta đi về phía trước, cũng không quay đầu lại, “Không có.”

“Thằng nhóc mặc đồ trắng, vẻ mặt ngu ngốc nông cuồng tự đại ác mồm ác miệng là một hài tử hư hỏng đáng bị đánh đòn, khoảng chừng bảy tám tuổi.”

“... Không gặp!”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 2+2: Tà Môn Ma Đạo

Không gặp thì cứ nói không gặp việc gì phải to tiếng như thế, ai nói soái ca sư thúc là người cấm hỏa cấm dục, sư thúc rõ ràng đang nổi nóng nha. Nhưng tại sao sư thúc lại trùm kín mít như vậy, ngay cả đầu ngón tay cũng không lộ ra ngoài. Không thể ăn đậu hủ ta cảm thấy cực kì bi thương.

Ta vừa run rẩy vừa chạy phía sau hắn, sư thúc cầu xin người biết thế nào gọi là thương hoa tiếc ngọc, nếu mặt ta không bị thương thì sẽ rất xinh đẹp, ta thật sự là một đóa hoa vô cùng đáng yêu, ngài có thể chạy chậm lại một chút hay không, cứ chạy như vậy ta sẽ trở thành người què thật đó.

Võ công của sư thúc quả nhiên cực kỳ lợi hại, từ địa lao đi ra ngoài, có thể trông thấy đám người canh gác đều nằm một đống trên đường, bọn họ vẫn còn thở, chỉ có cơ thể không thể động đậy, không thấy khí huyết trong người, rõ ràng là bị điểm huyết. Có khả năng làm ra chuyện như vậy mà không gây bất kì tiếng động nào, võ công người đó phải thuộc loại sâu không lường được.

Ta lập tức tăng thêm sự ngưỡng mộ đối với sư thúc, nếu gặp đúng lúc hơn thì tốt rồi. Thật sự là đi theo không nổi rồi, một chân bị treo, mà sư thúc vẫn tiếp tục chạy, lúc gần ra bên ngoài, cả thân thể ta ngã gục xuống mặt đất, tay vẫn bị hắn kéo.

“Oa...” Ta đau khổ gào lên, “Sư thúc, thật ra có phải người Tà Nguyệt Cung phái người đến để hành hạ con đúng không?”

Sư thúc tràn đầy ghét bỏ, duỗi tay ra, rồi rút về, cánh tay đưa ra rụt lại liên tục, cuối cùng như đã hạ quyết tâm, cắn răng, “Ta chưa từng ôm nữ nhân.”

Ta cảm thấy vui mừng, “Đời người khó tránh khỏi phải có lần đầu tiên.”

Nói xong ngoan ngoãn giơ tay đòi hân ôm.

Quả nhiên sư thúc chưa từng ôm qua người nào, tư thế ôm hết sức kỳ quái, còn không chịu nghe lời ta chỉnh sửa tư thế, nói ôm như vậy vừa thoải mái vừa chạy nhanh. Ta đành phải câm nín chấp nhận tư thế quái dị trong lòng hân, tuy nhiên so với việc hân kéo ta chạy giống mấy kẻ thần kinh thì cái này vẫn tốt hơn nhiều.d.d.l.q.d

Tà Nguyệt Cung không được xem là một đại tà phái trên giang hồ, nhưng lực lượng cũng không ít, nếu so sánh với thế lực của Hằng Sơn thì chắc hẳn ngang ngửa. Bọn họ sống ẩn cư ở đáy cốc, chủ yếu lấy việc buôn bán châu báu trong cỗ mộ làm nghề mưu sinh, bởi vậy khiến nhiều kẻ trong giang hồ phải dòm ngó.

Thân là đạo tặc, cũng sợ có bọn tặc tới đánh cướp, cho nên địa bàn Tà Nguyệt Cung xưa nay dễ thủ khó công, ở tứ phía đều sắp xếp cơ quan, một khi vào, khó lòng có thể trở ra.

Mặc dù không biết sư thúc có biện pháp gì để thoát thân hay không, nhưng có đồng bọn đi bên cạnh, ta cảm thấy rất an tâm.

Vết thương có chút nghiêm trọng, tinh thần càng lúc càng không rõ ràng. Ta liếm liếm đôi môi nứt nẻ, thì thầm, “Sư thúc, người có bánh bao thật không? Đói...”

“Không có.”

“Có nước không? Khát...”

“Không có.”

“Có...”

“Người đủ rồi đó...”

Đụng phải kẻ không biết quan tâm người khác, cái mạng nhỏ này cũng bị mất phân nửa rồi. Ta mơ mơ màng màng suy nghĩ, sư thúc bỗng nhiên dừng lại, nghiêng người nấp ở sau tường, thấp giọng, “Có người.”

Ta liền ngậm miệng, không dám phát ra một tiếng động nào nữa. Sư thúc quan sát chung quanh một chút, rồi đứng lên tiếp tục chạy ở hướng ngược lại.

Khinh công sư thúc cực kỳ lợi hại, mặc dù ôm lấy ta, nhưng khi rơi xuống đất vẫn vô cùng nhẹ nhàng, khiến ta xúc động không thôi hóa ra khinh công Hành Sơn lại lợi hại như vậy, hèn gì đại hội võ lâm năm nay bên chính phái dám mở miệng đòi tiêu diệt đại ma đầu.

Lúc đang chạy, chân hần lại dừng hẳn nữa, về mặt nghiêm túc quan sát tứ phía. Ta cất giọng yếu ớt hỏi, “Làm sao vậy?”

Hần suy nghĩ một lát, “Nơi này không bình thường.”

Ta nghiêng đầu nhìn lại, quả thật có điểm không đúng. Vừa rồi đi qua nhiều nơi chỗ nào cũng có người canh gác, nhưng nơi này lại không một bóng người. Mới sáng sớm trời không nên lạnh như vậy, một làn gió nhẹ thổi qua, không lý nào cả người lại nổi hết da gà.

“Đây không phải là cấm địa của Tà Nguyệt Cung chứ?”

“Cấm địa?”

Ta nghiêm túc gật đầu, lật áo hần lên chui vào trong lòng hần, “Đúng vậy, các đại nhân vật phản diện trên giang hồ đều yêu những thứ này hơn yêu bản thân, hay ta giả bộ bị nó mê hoặc được không?”

Khóe miệng hần giật giật, “Giả bộ chi bằng cứ làm thật đi.”

Ta kinh sợ! Đầu ông ông vội nói, “Sư thúc! Thúc thúc người đừng nghĩ quẩn nha, quan trọng là người đừng khiến ta nghĩ quẩn theo!”

“Âm ỉ nữa ta ném người vào đại lao.”

“Đi thôi! Sư thúc!”

“...”

Nơi này tuyệt đối là cấm địa, bất kể là cấu trúc hay không khí, đều giống với lời giảng hồ hay đôn. Ngang qua khu rừng trúc, trăng đã sắp lặn, bầu trời đón ánh bình minh rực rỡ.

Trời vừa sáng, tinh thần ta cũng khôi phục được chút ít. Bước chân của sư thúc vẫn rất nhẹ nhàng như cũ, ta lập tức xúc động thì ra cơ thể của mình nhẹ tựa lông hồng, hấn vác mình đi cũng không có gì nặng nhọc. Đang lúc suy nghĩ vẫn vơ, sư thúc đột ngột dừng lại, chỉ trong nháy mắt, thân thể rơi xuống. Loại cảm giác này sao mà quen thuộc quá, chẳng phải là đạp gió à, không lẽ phải làm bánh cuốn thêm lần nữa?!

Ta vội vàng ôm chặt hấn, sợ hấn nhả tâm ném ta ra, ai biết cái động này sâu không thấy đáy, trong nháy mắt đã không thấy hình bóng của hai người chúng ta. Sư thúc phản ứng cực nhanh, đưa tay nắm lấy vách đá, hình như hấn đang tìm tảng đá nào đó để đứng tạm. Còn chưa trụ vững, vách đá mà hấn bám đã vỡ ra, lại tiếp tục rơi xuống dưới.

Tiếng gió rít mạnh mẽ thổi qua tai, từ trên cao như vậy rớt xuống, đảm bảo chết không toàn thây.

Nhưng với khinh công của sư thúc, một mình hấn bay lên lại cũng không phải chuyện gì khó khăn. Ta bất ngờ buông tay, đẩy hấn ra, nhìn ánh mắt kinh ngạc của hấn, chợt nghĩ tới mười sáu năm sống vô ích của bản thân, tuy nhiên đến cuối cùng cũng làm được một việc tốt. Không cho ta thời gian để tự khen thưởng chính mình, khuôn mặt sư thúc tràn đầy vạch đen, nhìn hấn không có vẻ định bay lên, mà di chuyển đến gần ta, một tay ôm ta quay trở lại trong ngực hấn.

Ô ô ô, không hổ là danh môn chính phái, bèo nước gặp nhau mà sống chết cũng không nở bỏ ta lại một mình.

“Sư thúc.” Trong tiếng gió rít, tiếng nói cũng khác đi, thấy hấn nheo mắt nhìn ta, ta chân thành kêu lên, “Con nguyện ý gả cho người!”

Sự thúc đột nhiên rơi xuống đất, không kịp ngừng lại, ôm ta lảo đảo lùi ba bước, vẻ mặt hấn như muốn ném ta cho sói ăn, “Ai muốn cưới người!”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 3+1: Địa Lao Bí Ẩn

Hắn nghiêng rặng nghiêng lợi rống lên bốn chữ, có vẻ đang rất tức giận, ta lùi lại, hỏi hắn, “Không đi được không?”

Ta thử di chuyển cái chân, gân cốt ở dưới chân đau đến nỗi xông lên đại não, khó nhọc nói, “Hình như... Không chịu nổi nữa.”

“Nữ nhân thật phiền toái.”

Ta thẩn nguyền rửa trong bụng, sự thúc người dám chửi nữ nhân bọn ta là phiền phức về sau ta sẽ méc nương tử người, để nàng phạt người quỳ trên bàn chà. Ta nghiêng đầu nhìn con đường phía trước, ngọn đèn dầu ở trên đá mờ hồ lô sáng, nhìn số lượng đèn dầu ở đây, chắc có thể dùng đủ trong ba ngày. Lại nói, người trong Tà Nguyệt Cung ít khi đi đến chỗ này, phải chăng ở cuối thông đạo có thứ gì bí mật mà bọn họ không muốn cho ai biết?

Một tia sáng bỗng lóe qua đầu, “Sự thúc, nơi này nhất định có giấu kho báu!”

Hắn nhếch khóe môi, “Để ta xem là loại bí kiếp võ công cao siêu gì.”

Vừa nói xong, hắn liền nhấc chân đi vào bên trong. Ta nắm chặt áo hắn trong lòng căng thẳng, lúc này đèn dầu sáng lên, ta có thể thấy rõ từng chi tiết trên y phục hắn, khoan đã, tại sao quần áo này lại giống với quần áo của đệ tử Tà Nguyệt Cung như vậy? Suy nghĩ một chút, cũng phải thôi, sự thúc muốn chà trộm vào đây, nên cải trang thành đệ tử nơi này là chuyện rất bình thường.

Con đường này quả thực rất dài, càng đi càng cảm thấy nó rộng ra, và yên ắng đến đáng sợ. Rêu mọc một lớp dày đặc trên đá, chớp mũi mờ hồ

người thấy mùi nấm mốc trên nền đất ẩm ướt do lâu ngày không có ánh mặt trời.

Cuối cùng cũng nhìn thấy đây, nhưng đằng trước lại là một cái lồng giam cực lớn. Trong lồng không có chút ánh sáng, tuy nhiên thấp thoáng có thể nghe thấy tiếng hít thở lạnh lẽo. Nhận thấy bộ dáng nghiêm túc của sư thúc, ta nhỏ giọng gọi hắn, “Sư thúc...”

Hắn nhú lông mày ra cử chỉ bảo ta im lặng, ta lập tức ngậm kín miệng, nghĩ rằng trong lồng giam kia đang nhốt một con thú cực kì nguy hiểm, tốt nhất không nên đến gần.

“Kẻ nào rảnh rỗi lại đi tới địa phương này?”

Giọng nói nặng nề mà lạnh lùng, nghe xong ta càng nâng cao cảnh giác của bản thân, nhưng liếc qua sư thúc hắn từ đầu đến giờ vẫn không thay đổi sắc mặt, đôi mắt nhìn chằm chằm, giống như có thể nhìn thấy thứ gì đó trong bóng tối đằng trước, ta còn cho rằng hắn sẽ nói ra lời nào ngông cuồng dữ dội lắm, ai ngờ hắn chỉ nhàn nhạt nói một câu, “Người qua đường Giáp.”

Cả hang động nhất thời yên ắng.

Ta, ta rất muốn giả vờ không quen biết hắn! Nhưng mà suy nghĩ cẩn thận cũng thấy đúng... Ta nuốt nước miếng, dũng cảm hỏi, “Tiền bối, cho hỏi nơi này có lối ra hay không?”

Lão già kia đột nhiên cười lớn tiếng, “Nhóc con, xem như người hỏi đúng người rồi đó, ta biết một cái đường hầm có thể đi ra ngoài sơn cốc.”

Sư thúc cười lạnh, “Nếu có đường ra ngoài thật, tại sao người lại bị xích như thế?”

“Sư thúc sao người biết ông ta bị xích?” Còn chưa nhìn thấy người, thì không đoán chắc chắn được, biết đâu ông ta ở đây để canh chừng châu báu.

Vẻ mặt sư thúc nhìn ta giống như đang nhìn kẻ ngốc, “Người không nghe thấy tiếng xích sắt ư? Hẳn rõ ràng là đang bị nhốt. Chậc, khuôn mặt xấu xí không tính thì thôi, võ công kém cũng coi như bỏ qua, thính giác cũng tệ như vậy, quan trọng hơn là một kẻ lơ mơ như người lại dám đi tiêu diệt Thủy Đông Lưu, đúng là muốn chết đây mà.”

Khóe miệng ta mạnh mẽ rung động, “Đa tạ sư thúc rộng lòng chỉ điểm!”

“... Múa môi khua mép thì chẳng hề thua ai.”

Chắc vị tiên bối bị hai chúng ta lãng quên nên đã tức giận, song sắt đằng sau bỗng nhiên xuất hiện một thân hình to lớn, tiếng la hét cùng với tiếng xích sắt va chạm, suy đoán của sư thúc quả nhiên chính xác. Thân hình của ông ta vừa hiện ra, hai mắt sư thúc sáng rực nhìn chăm chăm, “Tiên bối võ công thâm hậu, với trình độ võ công này trong ba mươi năm gần đây không vượt quá mười người. Mà vô cớ mất tung tích, chỉ có duy nhất một người.”

Chờ một lát sau hẳn cũng không chịu nói tiếp, ta giận dữ, loại phương pháp kể chuyện này thật bà nó khiến người ta tò mò, buộc lòng phải hỏi, “Là người nào?”

“Bách Lý Song Đồ, kẻ giết sạch 173 người tham gia đại hội võ lâm chỉ trong một đêm.”

Ta trợn to mắt, ngắm ngía ông lão tóc trắng xóa, chòm râu dài buông xuống tận ngực, chính là ông ta sao. Nghe đồn mười lăm năm trước, Bách Lý Đồ Tể vô duyên vô cớ giết hại rất nhiều người trong hai phái chính tà, về sau hai phái đó truy lùng ông ta, nhưng không thể tìm ra một chút tin tức, không nghĩ tới ông ta lại bị nhốt ở nơi thế này. Ta bỗng nhiên run rẩy, “Sư thúc, chúng ta đi theo đường cũ để ra ngoài đi, cùng lắm đánh ba trăm hiệp với đám người Tà Nguyệt Cung còn tốt hơn đứng ở đây.”

Vẻ mặt sư thúc lười biếng, “Rườm rà.”

Dứt lời, liền ôm ta xoay người rời đi, khiến cho ta vừa khinh thường vừa có chút hâm mộ hẳn.

Bách Lý đột nhiên cười lạnh, “Năm đó ta mang trọng thương, lại thêm bọn người vô liêm sỉ Tà Nguyệt Cung lợi dụng cơ hội đó phong bế mạch môn của ta nên mới rơi vào tình cảnh này. Người tuổi trẻ võ công lại không tệ, đáng tiếc do quá nóng vội, khiến bản thân bị tẩu hỏa nhập ma, trúng phải bệnh lạ.”

Sư thúc đứng lại, sắc mặt hần biến đổi cực nhanh y như mây trôi thần tốc. Bách Lý lại nói, “Nếu người gỡ bỏ mạch môn giúp ta, ta sẽ chỉ người cách giải bệnh.”

Người luyện võ kị nhất là bị tẩu hỏa nhập ma, nhưng nếu quan hệ với con người này không phải là quá mạo hiểm sao. Chuyện này thật khó suy nghĩ, trao đổi với ông ta có thể sẽ chết, nhưng nếu bị tẩu hỏa nhập ma nghiêm trọng cũng chỉ có con đường chết.

“Cho dù người bị phong bế mạch môn, thì mấy cái loại xích sắt này cũng chẳng làm gì được người.”

“Xích sắt không làm gì được ta, nhưng ta đã gây thù oán với hai phái chính tà, đợi lúc ta ra ngoài, chỉ sợ chưa tìm thấy đệ tử của Bách Lý, đã sớm chết trong tay bọn họ.”

Ta giật mình, “Cho nên ông cố tình bị bắt, nhằm tránh khỏi truy sát của hai phái?”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 3+2: Địa Lao Kỳ Quái

Hắn lạnh lùng cười một tiếng, “Đám tôm tép Tà Nguyệt Cung làm gì có khả năng vây bắt ta được.”

Sư thúc vẫn tiếp tục bước chân.

Đi xa trăm dặm vẫn nghe thấy giọng hắn, “Thế chất ngươi cực dương, cần tìm nữ nhân thể cực âm để song tu. Nhưng mà nữ nhân như vậy rất khó tìm, căn bản là nhìn bên ngoài cũng không biết họ như thế nào, nhưng đối với gia tộc Bách Lý mà nói việc này không hề khó, ngươi thả ta ra, ta nói cho ngươi biết.”

Cuối cùng sư thúc cũng quay đầu lại, đôi mắt tăng thêm ba phần lãnh ý, “Võ công của gia tộc Bách Lý sâu không lường được, bây giờ ta thấy, xem ra cũng là do song tu với nữ nhân?”

Bách Lý bật cười, “Quả nhiên là người thông minh, lão phu đang định thu ngươi làm đồ đệ, mang bí học cả đời truyền cho ngươi.”

Giọng sư thúc lạnh nhạt, “Ta không hứng thú. Dùng nữ nhân luyện công, thật mất mặt.”

Ta lập tức khen ngợi sư thúc, quả nhiên mang cốt khí của chính phái.

Cho dù Đồ Tể kia nói cái gì, sư thúc cũng không dừng bước, không có một chút ý định ở lại. Chờ đi ra khỏi con đường này, hắn mới lên tiếng, “Bây giờ ta dạy ngươi cách điểm huyết, đợi tí nữa ta giả vờ đồng ý, tận dụng cơ hội bắt hắn, như không có cách bắt, thì ngươi hãy điểm huyết đạo của hắn, ta đi dò đường.”

Bị mọi người phong bế mạch môn còn canh chừng cẩn thận như vậy, Đồ Tề kia thật khủng bố quá nha, ta lắc đầu, “Làm như vậy quá nguy hiểm.”

Hắn khẽ cười một tiếng, “Hang động này rất sâu, quan trọng là mang theo người đi cùng thì không thể leo lên được.”

Ta có chút cảm động, hai mắt rưng rưng nhìn hắn, “Sư thúc...”

Sắc mặt của hắn đột nhiên cứng lại, do dự, “Thủ pháp điểm huyết này là độc môn của ta, người đầu tiên như vậy, không biết mất bao lâu mới học xong...”

Nước mắt cảm động ban nãy lập tức biến đâu mất tăm mất tích, sư thúc, không khinh thường ta thì không chịu được sao!

Mặc dù trong mắt sư thúc tràn đầy nghi ngờ, nhưng vẫn nhẫn nại dạy. Chờ ta hoàn toàn thành công, hắn mới ôm ta đi vào trong lại.

Nghĩ đến việc tí nữa đây ta phải đối mặt với siêu cấp Đồ Tề, trái tim nhỏ bé nhảy bịch bịch không ngừng. Phật tổ phù hộ thuận buồm xuôi gió, nếu con có thể bình yên quay về nhất định sẽ đi đến ngôi miếu nát thắp cho ngài một nén nhang.

Bách Lý nhìn thấy chúng ta quay trở lại, một phần mừng ba phần đắc ý, tất cả còn lại đều là khinh thường, “Không phải xem thường lão phu sao? Vậy trở lại làm cái gì.”

Sư thúc nhíu mày, “A..., chúng ta đi.”

“... Đứng lại!” Mặt mũi Bách Lý cứng đờ, “Mau đến đây, ít nói nhảm thôi.”

Lông mày sư thúc nhếch cao hơn, “Ta giúp người gỡ bỏ phong ấn mạch môn, người giúp chúng ta thoát ra ngoài.”

“Được.”

Sư thúc nhẹ nhàng thả ta xuống đất, tự hấn đi đến lờng sắt phía trước, một cái nâng tay, lờng sắt kia rần rần văng ra. Bách Lý lẫm bẫm, trong lời nói mang theo ý tứ khen ngợi, “Tuy là tẩu hỏa nhập ma, nhưng cũng có chút giá trị.”

Ta theo sát ở phía sau, tùy cơ hành động, bởi vì cần một chiếc đèn dầu vào đây, nên có thể thấy rõ căn phòng bằng sắt này, trừ mặt đất ra, ba bên đều là sắt tinh chế. Lại nhìn Bách Lý Đồ Tể, xích sắt quấn quanh tay chân, đầu còn lại của xích sắt đóng chặt trên đá, chỉ cần hơi cử động lập tức phát ra tiếng leng keng leng keng.

Sư thúc nói, “Ta muốn nhìn đường hầm trước.”

Bách Lý hiểu rõ cười cười, “Dưới tảng đá này có một đường hầm.”

Ta cảnh giác nhìn hấn, “Phiền người nói rõ một chút.”

Sư thúc lại nheo mắt nhìn ta, nhặt lên một cục đá, bắn về hướng tảng đá kia, tảng đá kia lập tức vỡ vụn, đúng là có một cái hang động, “Đường này có thể đi ra bên ngoài thật sao.”

Bách Lý cười lạnh lùng, “Hang đó là do ta đào, ta chờ ngày huyết đạo được giải sẽ nhanh chóng cao bay xa chạy, sao có thể là giả được.”

“Tốt lắm, vậy để nàng đi trước dò đường.”

Sắc mặt Bách Lý trầm xuống, “Người cho rằng lão phu là kẻ ngu chác? Với công phu của người, muốn thoát khỏi Thông Thiên động là chuyện quá dễ dàng. Nàng đi từ lối này, còn người chạy ra bằng cửa chính.”

Sư thúc nhún vai, “Nếu người đổi ý, chúng tôi cũng thiết thời”

“Người cứ tiếp tục kéo dài thêm một canh giờ nữa đi, đợi lát nữa người đưa cơm đến, để ta xem các người bị bắt thế nào.”

Cảm thấy cuộc giao dịch này đang đi tới hồi gay cấn, lập tức muốn động thủ, ta căng thẳng quan sát kỹ tình hình, lần đầu tiên giao đấu chính

diện với siêu cấp Đ ô Tề, ta thấy áp lực rất lớn nha.

Nhưng trái lại nhìn sư thúc vô cùng thoải mái, đi đến chỗ Bách Lý, vận khí công, nhìn như chuẩn bị cởi bỏ mạch môn cho ông ta. Đôi mắt Bách Lý sắc bén như chim ưng, cực kỳ cảnh giác, nếu ông ta phát hiện sư thúc có hành động nào khác lạ, sẽ lập tức giết chết hai chúng ta.

Bàn tay trắng nõn thon dài giơ ra, tốc độ thay đổi cực nhanh, b ầu không khí trong chớp mắt như ngừng lại, Bách Lý giận dữ, quát to một tiếng, giơ tay đánh trả. Phản ứng của sư thúc cũng rất nhanh, chẳng mấy chốc đánh một chưởng lên vai ông ta. Nhắc mũi chân, trong nháy mắt lại bay xuống phía sau Bách Lý, chưởng một phát nữa vào lưng hắn.

Bước chân Bách Lý không vững vàng, lập tức chuyển hướng muốn đánh về phía ta, ta đang định điềm huyết đạo của hắn, ai ngờ hai ngón tay vừa đưa ra, trong lòng ngực như mang theo khối sắt nặng trĩu, xương ngón tay “Rắc rắc” hai tiếng... Đau đến mức toàn thân run rẩy, đứt, đứt... Trong nháy mắt, cổ họng đã bị bóp chặt, ta cảm thấy đau muốn chết được, năm ngón tay của hắn giống như ưng chỏ, nếu dùng phân nửa sức lực, cái cổ này coi như bị hắn bẻ gãy như chơi.

“Tiểu nhân vô liêm sỉ, dám đánh lén lão phu!”

Hai hàng lông mày sư thúc nhếch lên, “Đ ô Tề nói chuyện cũng đòi có đạo đức nhân nghĩa? Thả người ra ngoài, để người tiếp tục đi tàn sát vô lâm sao?”

Bách Lý cười lạnh, “Người rõ ràng tu luyện ma công, lại dám xem thường đ ờng đạo. Bây giờ ta muốn người ở trước mặt lão phu tự phế võ công của mình, nếu không ta giết nàng!”

Ta khó nhọc nói ra từng chữ, “Sư thúc... Không, không cần vì ta... Mà...”

Lời nói oai phong lẫm liệt còn chưa nói xong, sư thúc lập tức nói, “Vì nàng tự phế võ công, Bách Lý Song Đ ô, đầu óc người bị con lừa giẫm r ồi à?”

Mặt ta cứng đờ, quả nhiên công phu độc miệng của sư thúc là đứng hạng nhất giang hồ. Nhưng mà cảm giác bản thân tự từ bỏ với bị người ta vứt bỏ rất khác nhau nha...

Sức lực của Bách Lý vẫn không hề thuyên giảm, “Thế chất của nàng với người vô cùng xứng hợp, thiên hạ khó tìm ra người thứ hai, người muốn bỏ nàng sao? Ban này người không chút do dự bỏ đi, chẳng lẽ không phải vì biết thế chất của nàng mới không chịu hợp tác cùng ta?”

Cái gì? Ý của hắn chính là thế chất ta cực âm rất thích hợp để song tu với sư thúc? Ta cùng sư thúc như trời với vực không có bất kì điểm chung, vẻ mặt ta chán ghét cộng thêm khinh bỉ, “Đại thúc, người cực kì không có tài năng nói dối người biết không?!”

Bách Lý: “...”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 4+1: Thoát Khỏi Hang Động

Lời nói vừa dứt, trực giác nói cho ta biết Bách Lý sắp sửa bẻ gãy cổ của ta, quả nhiên, hắn nghiêng răng nghiêng lợi giọng nói giận dữ vang bên tai ta, “Nếu người đã muốn như vậy, lão phu tác thành cho các người!”

Trong nháy mắt cảm thấy sức lực hắn dùng để nắm cẳng cổ ta ngày càng tăng, ta nhắm mắt lại mạnh mẽ đẩy đầu mình lên, đập vào cằm hắn, đầu ta cũng đau đến mức nổi đom đóm trong mắt. Bàn tay như ưng chỏ kia cũng lập tức buông ra, sau đó chớp mắt một cái đã thấy thân hình của sư thúc đẹp trai xuất hiện trước mặt, một chưởng vỗ thẳng vào ấn đường (* giữa trán) Bách Lý, kéo ta vẫn đang bị đau xuống phía sau hắn.

Két... Cánh tay bị kéo đứt r ã...

“Oa...” Bách Lý hét lên một tiếng, thân thể ngã ‘r ãm’ xuống đất, đã chết.

“Oa...”

Ta kêu một tiếng đau đớn, liền bị sư thúc vỗ đầu, giọng nói vô cùng chán ghét, “Hắn đau mới rên còn người rên làm gì, đồ vô dụng.”

“...” Ta tức giận ngẩng đầu, “Sư thúc! Người mà cứ như vậy thể nào cũng không lấy được vợ!”

Sư thúc nhíu mày, “Người muốn gả cho ta xếp mười tám con phố còn không đủ chỗ.”

Ta hừ một tiếng, cười nói, “Đúng r ã, mấy đại thẩm kế bên nhà người đầu muốn gả cho người hết đó.” Thấy hắn lại muốn đánh đầu ta tiếp, ta liền nghiêm mặt ôm cánh tay bị thương, “Đi thôi.”

Sư thúc nhìn vào hang động kia, rồi cầm lấy đèn dầu đang trên tay ta đi vào trong, “Ta đi trước xem tình hình.”

“Sư thúc, có thể nắm lại xương cánh tay cho ta trước không?”

Sư thúc thở dài, “Sức lực của người cũng không khác gì cặn bã”

Ta chửi thề, đồ không biết thương tiếc người bệnh, đồ máu lạnh, đồ mồm độc miệng - - không lấy được vợ ế suốt đời!

Được... mắng rất tốt...

Sư thúc đi rồi, ta mới nhớ tới việc bên cạnh còn một cái xác của siêu cấp Đồ Tề, nuốt một ngụm nước miếng khế liếc nhìn hắn, hai mắt trợn lớn, ánh mắt độc ác, bởi vì bị nội lực đánh cho vỡ đầu, nên máu của hắn vẫn đang chảy ra ngoài thấm xuống đất. Ta sợ hãi miệng lẩm bẩm đọc nam mô a di đà phật, đứng dậy đi đến gần chỗ có ánh đèn.

Thời gian khoảng nửa ly trà sau, rốt cuộc sư thúc cũng quay lại. Thò đầu ra, hình như là thấy ta thấp quá nhìn đèn dầu, nên hắn mở miệng hỏi, “Đồ vô dụng, người chưa bao giờ giết người à?”

“Chưa từng.” Ta cắn răng, “Đừng gọi ta là đồ vô dụng nữa!”

Hắn không thèm để ý, giơ tay ra, “Đi thôi.”

Ta lết thân thể đau nhức của mình di chuyển, cầm lấy tay hắn rồi theo hắn đi vào bên trong.

Cửa hang rất chật, nhưng càng đi càng thấy nó rộng hơn, chẳng qua bức tường được tảng đá chống đỡ, mới đi hai bước chân đã dính đầy bùn đất, lúc nào cũng cảm thấy sẽ bị lún chết. Tiếp tục đi về phía trước, trông thấy có cây gỗ chống, lối đi này là đào từ bên ngoài vào trong sao? Lão già kia thực sự là quá rảnh rồi không có việc gì làm đây mà.

Cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng đằng trước, cố gắng leo lên trên, mặt trời vừa lặn, tia nắng ấm áp giống như của mùa xuân. Tinh thần căng

thắng ban nãy cuối cùng cũng được thả lỏng, ta vội vàng chạy theo sư thúc, ôm đùi hắn cầu xin, “Sư thúc, làm ơn đưa ta quay về.. Hoa Sơn.”

Giọng điệu sư thúc thay đổi, “Đồ vô dụng? Cặn bã!”

&&&&&

Đầu năm, đại sư huynh bấm ngón tay tính cho ta một quẻ, nói năm nay ta tuyệt đối không có số đào hoa. Thời điểm mới gặp sư thúc ta một mực không chịu tin, dù sao cũng cùng nhau vào sinh ra tử rồi còn đối đầu với siêu cấp Đồ Tề, nhưng bây giờ ta tin rồi.

Trong lúc mơ màng ngủ dạ dày ta bị mùi thơm của thức ăn làm cho tỉnh giấc, mở to hai mắt nhìn xung quanh, nhìn thấy sư thúc đang ngồi một mình trong phòng ăn cái gì đó, cả bàn đầy thức ăn. Ta tức giận, sư thúc thật ích kỷ ăn mà không gọi ta dậy. Vén chăn lên loạng choạng đi đến trước bàn, run rẩy cầm đũa, ăn ngấu nghiến.

Sư thúc lờm ta một cái, “Ăn no xong tự mình đi về đi.”

Chờ bụng ta hơi no, mới mở miệng hỏi, “Nơi này cách Thúy Tùng trấn có xa lắm không?”

“Chính là nơi này”

Ta kinh ngạc, “Vậy sao không đi thẳng tới đại hội võ lâm để tụ họp với mọi người? Ngồi ở đây để bọn người Tà Nguyệt Cung đến bắt sao?”

Môi sư thúc giật giật, lại nhếch lên cao.

Chậc, trời sinh sư thúc vừa độc miệng vừa kiêu ngạo. Ta thầm oán trách lão thiên tại sao không ban tặng tư chất luyện võ cho tiểu cô nương tốt bụng lương thiện như ta, bất công, thật bất công a.

Cuối cùng bụng cũng được lấp đầy, nhìn thấy tay sư thúc cầm một ly rượu, đôi mắt ta bỗng bật sáng nhìn chăm chăm hắn, giả bộ suy tư. Ta giờ

tay vẫy vẫy, thận trọng hỏi, “ Sư thúc, người thật sự luyện công đến mức tỏa hỏa nhập ma à?”

Sư thúc giật giật khóe miệng, “ Nghe nói nữ nhân lớn tuổi thường sinh ra một loại bệnh đó là lảm chuyện, xem ra không phải chuyện lừa người.”

... Ta không thể chịu đựng hẳn thêm được nữa! Ta đứng dậy ôm quyên, cánh tay vẫn cảm thấy hơi đau, “Tạm biệt.”

Sư thúc thản nhiên đáp một tiếng, cũng dự định đứng dậy rời đi. Ta quan sát hẳn, tay chân vẫn y chang lúc đầu bị kín mít, không khác gì cái bánh trưng, “Cái đó, bánh trưng sư thúc, à không, sư thúc, đa tạ ơn cứu mạng của người, hôm khác trên Hành Sơn nhất định sẽ tạ ơn người lần nữa.”

“Không cần.” Sư thúc ra vẻ chẳng muốn nói nhiều, “Đi thôi.”

“Vậy ta đi đây.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 4+2: Thoát Khỏi Hang Động

Ta há hốc miệng, ta đã làm mất thanh kiếm sư phụ tặng, ngọc bội sư tử đưa cho ta cũng không thấy đâu, mới lên núi lặn một vòng, mà toàn bộ đồ đạc mất hết sạch. Bầu trời tối đen như mực, cúi đầu nhìn lại, ánh đèn rực rỡ dao động, đèn dầu sáng trưng, đủ mọi màu sắc có thể nhìn rõ khuôn mặt mọi người.

Hít một hơi thật sâu, chuẩn bị đi đến khách điểm để tụ họp với mọi người, hy vọng bọn họ không nghĩ rằng trong lúc bọn họ giao đấu với đại ma đầu thì ta trốn tới nơi khác nên bỏ rơi ta mà về Hoa Sơn trước. Chân còn chưa bước ra ngoài nửa bước, phía sau ‘rầm’ một tiếng, quay đầu nhìn lại, một hắc y nhân nhảy từ bên ngoài cửa sổ vào trong phòng.

Trong lòng ta thầm suy niệm ôi cái vị đại gia này, vừa mới phá cửa xông vào đã cầm kiếm đi thẳng đến chỗ sư thúc, nếu không phải người xấu thì có thể là ai! Ta đột nhiên nhớ lại, trước đó sư thúc nhất quyết đuổi ta ra ngoài, giờ mới hiểu rõ thì ra hẳn đã sớm đoán được sẽ có người đánh lén vào tối nay. Nhất thời cảm động, hận không thể thay sư thúc đánh bại tên hắc y nhân kia.

Sư thúc tay không tất sát, hai tay lại quấn vải kín mít nhưng chưởng lực đánh ra không hề yếu, càng không để tên thích khách làm cho bị thương. Ta trốn sau cánh cửa, nhìn chăm chăm bọn họ, chờ thời cơ thích hợp sẽ bay vào tấn công tên thích khách.

Chớp mắt đã giao chiến hai mươi ba chiêu, dường như tên thích khách không còn sức để chống đỡ nữa, càng ngày càng nhìn thấy hẳn thất thế. Nhảy về phía sau, lấy kiếm phòng thủ, không dám tấn công.

Sư thúc lạnh lùng nhìn chăm chăm hắn, mắt chim ưng vô cảm, “Võ công của người chẳng khác gì rác rưởi, rốt cuộc các người là ai?”

Thích khách không đáp, ánh mắt vừa động, đã muốn tìm đường trốn thoát. Thấy hắn nhìn chăm chăm về hướng ta, ta ôm bình hoa nhìn chăm chăm hắn lại, trong nháy mắt hắn lập tức đánh về hướng này, theo bản năng ta ném bình hoa về phía hắn. Trường kiếm vung lên, bình hoa vỡ tan tành, mắt thấy những mảnh sứ vỡ bắn về phía ta, thì bóng dáng sư thúc lập tức xuất hiện, giúp ta đỡ những mảnh vụn, phát ra những tiếng vải bị rách.

Bình tĩnh suy nghĩ, nhất định trong lòng sư thúc hiện giờ đang chờ ta hàng vạn lần “Đồ cặn bã đồ vô dụng”, ta... vô cùng bi thương...

Còn không để ta kịp nhận biết tình hình, đã thấy thích khách càn kiếm bay tới, muốn đâm vào ta. Sư thúc đưa tay đánh một chưởng, tuy chỉ nhìn liếc qua, nhưng ta thấy bàn tay sư thúc thật sự rất mềm mại. Thích khách kia đột nhiên thay đổi phương pháp, cũng tung ra một chưởng. Hai bàn tay chạm vào nhau, chân khí ngay lập tức dao động, cơ thể sư thúc cứng đờ, một tay kéo ta ôm vào lòng hắn, thiếu chút nữa là ta bị ngạt chết, ngọn đèn trong phòng đột nhiên lụi tắt, không còn nhìn thấy thứ gì nữa. Cũng không cảm thấy độ ấm của người đang ôm lấy ta đâu nữa.

Trong lòng thật lạnh, sợ rằng sư thúc đã quy tiên (*chết). Run rẩy gọi hắn, nhưng không nghe thấy âm thanh nào cả. Lấy tay tìm hỏa chiết (*bật lửa) trên người, rọi ánh đèn xuống người nằm trên đất, cúi người nhìn thử xem, thì thấy tên mặc hắc y đã chết. Ta thở dài một hơi, “Sư thúc, người thật tài giỏi a.”

Nhưng chờ một hồi cũng không nghe thấy tiếng khinh thường của sư thúc, ta bỗng cảm thấy kì lạ, chẳng lẽ sư thúc bị thương đến mức không nói chuyện được luôn sao. Tay ta vừa tìm đèn vừa tiện thể gọi sư thúc, nhưng không có ai trả lời. Tim đập mãnh liệt, khó lắm mới thấp đèn lên được, mà không thấy bóng dáng sư thúc ở đâu cả.

“Sư thúc, sư thúc?”

Quay qua quay lại vài lần, cũng không tìm thấy người kia đâu. Ngồi đợi rất lâu trong căn phòng u ám, ta mới chợt nhận ra một điếu, thật vô cùng đau lòng, sự thúc ác độc, ta có là đồ vô dụng người cũng không nên ra đi mà không từ biệt chứ!

Không nên cho chương này biết nơi này có người chết, lại tránh để quan phủ truy bắt ta, xác định sự thúc không có mặt ở đây, ta mới khiêng xác của thích khách ném đi nơi khác. Nếu ở cùng một trấn, vậy chắc khách điểm của bọn người Ly sư phụ cách đây không xa lắm, vừa đi vừa hỏi thăm tình hình vậy.

Di chuyển suốt một ngày trời, trên lưng lại còn thêm một nam nhân cao lớn, xương cốt toàn thân đều rã rời hết rữa. Ta thầm than thở chờ ta trở lại Hoa Sơn, nhất định phải ăn chay niệm Phật xin Phật tổ phù hộ cho ta nhiều hơn một chút. Chân lý giang hồ nói rất đúng, người sống trên giang hồ không thể không bị thương.

Bây giờ đang là đêm khuya xung quanh vô cùng yên tĩnh, quan sát thấy hậu viện không còn ánh đèn, ta vội vàng lết cái thân thể đau nhức chậm rãi đi vào, nhảy qua bức tường này rồi chỉ cần đi thêm ba con hẻm nữa, thì ta sẽ thoát được. Nhưng vừa mới đi vào hậu viện, còn chưa có nhảy qua bức tường, tức thì nghe thấy tiếng vải bị xé rách. Ta xoay người nhìn lại, không có ai ở đây. Đang định đi, lập tức cảm thấy phía sau đóng cửi có người đang trốn. Ta nuốt một ngụm nước miếng, trái tim bé nhỏ sợ đến mức muốn nhảy ra ngoài. Cổ nín run rẩy, lớn tiếng quát, “Ai đó, mau ra đây, nếu không ta dùng phích lịch chương đánh người tan thành tro bụi!”

Hậu viện đã hoàn toàn yên tĩnh, mãi một lúc lâu sau ta mới thấy một tiểu hài tử mặc y phục trắng bước ra từ phía sau, trong mắt đau buồn nhìn về hướng ta đứng. Ta mừng rỡ, đi đến nắm hai tay hắn, nói, “Tiểu quý, sao người lại ở đây!”

Dứa nhỏ này không phải là tên tiểu quý thối ngã xuống sơn cốc với ta sao, không ngờ hắn vẫn bình an vô sự thoát ra ngoài. Chắc... nhưng quần áo trên người có hơi rách nát một tí. Nhìn kỹ thì ra chính là y phục của đám người Tà Nguyệt Cung, chắc hắn cũng giống sự thúc, mặc như vậy để để

dàng trà trộm vào bên trong. Tiếc là thân hình hắn có hơi không phù hợp, chẳng trách lại đi xé áo.

Ta lôi hắn đi ra ngoài, “Chờ ta tìm được một nơi an toàn đã, rồi sẽ lập tức đưa người đi tìm cha mẹ.”

Tiểu quỷ cắn răng, “Người mau buông tay ta ra, đi cùng với người toàn gặp chuyện xúi quẩy.”

Ta chọc chọc đầu hắn, không hài lòng nói, “Nói nữa ta bỏ đôi người ra.”

“Đồ đàn bà đánh đá, không ai thèm lấy!”

“... Tiểu tử còn nhỏ tuổi không cần phải độc miệng như vậy, người muốn cưới ta đứng xếp hàng mười tám con phố còn không đủ để chứa kia kìa.”

Tiểu quỷ nhếch môi cười, ngẩng đầu nhìn lên, trong mắt đầy khinh thường, “Ừ, mấy tên béo xấu xí sát vách đầu muốn lấy người đó.”

Ta véo véo mặt, đầu năm nay kiếm người nói chuyện đoàn hoàng thật không dễ gì!

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 5+1: Đồng Đội Ngưu Như Heo

Ta ném tên hắc y nhân trong một cái ngõ nhỏ, mệp muốn ngất xỉu luôn rồi. Kéo nhẹ tiêu quý, “Lột quần áo tên đó ra cho ta.”

Tên tiêu quý không thèm nhúc nhích, “Không!”

“Ta đánh sưng mông ngươi bây giờ nha!”

Lúc này tiêu quý mới quay đầu lại nhìn, thật lòng nói một câu, “Ngươi mặc như vậy đẹp rồi, không cần thay đồ đâu.”

Ta cúi đầu nhìn quần áo trên người mình không khác gì bang chủ cái bang, neho mắt nhìn hấn, hành động có hơi quá đáng một chút... Đưa chân đạp hấn, “Nhanh đi, ăn mặc thế này đi ra đường không bị bắt tới quan phủ mới lạ đó.”

Tiêu quý hừ một tiếng, “Mấy ngày gần đây nhân sĩ trên giang hồ đi đến thị trấn nhỏ này không ít, quan phủ sớm gom đồ bỏ trốn rồi, bọn họ chẳng dám xen vào mấy chuyện này.”

Ta giờ quả đâm đến trước mũi hấn, “Ngươi có đi hay không?”

“...”

Thay một bộ y phục mới, do ống tay với ống quần quá rộng nên ta dùng dây buộc lại, mặc dù không quá thoải mái, nhưng so với lúc này vẫn tốt hơn nhiều. Quay đầu lại tìm tên tiêu quý, thì thấy hấn đang ngửa mặt lên trời, nhìn ánh trăng đến gần người. Một thân bạch y bị hấn xé thành đồng vụn vụn. Ta tốt bụng đi đến bên cạnh hấn, buộc quần áo hấn chặt lại. Khó khăn lắm mới cột chặt được, ngược mắt nhìn hấn, vẻ mặt của hấn cứ như thể ta nợ hấn tám trăm vạn lượng.

“Vết thương của người cực kì nghiêm trọng.”

Ta khẽ sờ mặt, lại giơ cánh tay lên, “À, không sao, chờ khi ta gặp lại sư phụ sẽ an tâm nhất xừ. Người bị thương nhưng vẫn có thể ng ồi xe ngựa đi về nhà.”

“...” Trong mắt tiểu quỷ vô vọng nhìn khuôn mặt ta, lúc ta kéo tay hắn đi về khách điếm, hắn ng ừa đ ầu hỏi, “Cạn bã, tại sao phải tiêu diệt Thủy Đông Lưu?”

“Vì hắn là đại ma đ ầu.”

Tiểu quỷ nhú mày, “Hắn làm gì mà trở thành đại ma đ ầu hả?”

“Hắn nói sẽ đem toàn bộ võ lâm chính phái xay thành cám vụn như vậy không phải đại ma đ ầu à, chẳng lẽ đ ợi hắn hành động trước, rồi chúng ta mới phản kích, như vậy thì quá ngu ngốc.”

Tiểu quỷ không hiểu, “Hắn nói muốn đối phó với các người khi nào?”

“Theo ngu ờn tin đáng tin cậy.” Năng lượng ban nãy của ta đ ều bị hắn tiêu hết, cắt ngang, “Không cho phép hỏi nữa, chuyện của người bên trên ta cũng không rõ lắm.”

Tiểu quỷ bĩu môi, “Y hết trong truyền thuyết viết, đám lâu la cái gì cũng không biết.”

Thật muốn ném hắn vào chu ồng heo cho đám heo ủn hắn trăm ngàn lần!

Vừa đi vừa nghe ngóng tin tức, mới biết khách điếm kia cách đây không xa, đi qua hai con đường, lập tức thấy được một đường phố quen thuộc. Ta vội đi nhanh hơn, bước đến trước cửa khách điếm, thở dài một tiếng, đang định tiến vào đại sảnh. Tên tiểu nhị đã giơ tay ngăn cản ta, “Cô nương cô nương, ngài đến đây là ở trọ hay đến ăn cơm?”

“Tìm người nha, ta là người trong phái Hoa Sơn.”

Tiểu nhị cười cười, “Thật không may r ồi, các đại môn phái vào giữa trưa hôm nay đều trả phòng hết r ồi, nghe nói đều rút khỏi đây.”

Ta ngần người, “Không thể nào... Sư phụ bọn họ sao có thể...”

Tiểu quý cười nhạt, “Bị bỏ rơi.”

Ta cắn chặt răng, nhất quyết muốn đi tới nơi này để tụ họp với người trong phái Hoa Sơn. Đi vào trong, xung quanh không một bóng người. Đợi ta bu ồm r ầu ảo não đến mức lệ rơi đầy mắt, tiểu nhị chợt nhớ ra đi đâu gì đó liền vỗ đầu một cái, “Đúng r ồi, một vị nam tử có dặn, nếu như có người hỏi tung tích của bọn họ, thì nói họ đã quay về Hoa Sơn, người kia cũng nên nhanh chóng quay trở về”

Sự đời thay đổi thật nhanh!

Đang định xoay người ra về, đầu óc lập tức quay cu ồng. Tiểu quý nói, “Cạn bã, sắc mặt của người trắng hơn ma r ồi kia.”

Ta lặng lẽ móc trong người ra một nén bạc ném cho tiểu nhị, “Đi mua giúp ta một ít thuốc, thêm vài băng nữa, r ồi chuẩn bị một căn phòng và nước tắm...”

Ng ồi nói lái nhải một h ồi, sắc mặt tiểu nhị càng lúc càng khó coi, “Cô nương, chút ti ền này không đủ...”

Ta thở dài một hơi, tháo cây trâm cài trên đầu cùng với khuyên tai ra đưa cho hắn, “Mấy thứ này cũng đáng giá ít ti ền.”

Lúc này tiểu nhị mới bất đắc dĩ c ầm lấy, đi chuẩn bị đồ đạc.

Vào trong phòng, ta nằm xuống dưỡng th ần, “Tiểu quý người muốn làm gì cũng được, nhưng không được phép bước ra khỏi căn phòng này.”

Giọng tiểu quý cứng đờ, “Vậy mà gọi là muốn làm gì cũng được à?”

Ta không còn sức lực trả lời hắn, mới vừa nhắm mắt lại, thì không còn sức mở mắt ra lần nữa. Ngủ thiếp đi không biết bao lâu, cho đến khi tiểu

nhị gõ cửa bảo đã chuẩn bị xong nước nóng và thuốc, ta mới mở màn tỉnh dậy.

Tiểu nhị mang nước vào, ta cầm lấy thang thuốc. Đợi hấn ra ngoài, cầm chiếc khăn đã vắt khô, tóm chặt lấy người tiểu quý sắc mặt hấn lập tức thay đổi.

Vẻ mặt tiểu quý chán ghét, “Đừng chạm vào ta.”

“Bần chết được, để ta chia cho người nửa thùng nước để tắm.”

Hấn lập tức náo loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn chột đỏ bừng, “Nam nữ thụ thụ bất thân, sao có thể làm vậy!” Nói xong, chạy ra đằng sau chiếc bình phong, nhất quyết không chịu đi vào.

Đầu năm nay thật sự là... Mấy đứa tiểu hài tử cũng biết ngượng. Ta vắt khô khăn rồi chà chà cơ thể, toàn thân bị thương nên không dám ngâm người trong bồn nước. Thật cẩn thận lau hết các vết bần, đi đến trước bàn, lấy thuốc bôi lên miệng vết thương, ngoại trừ khuôn mặt là không thể băng bó, những nơi khác đều cuốn vải băng, vì vậy tốn không ít công sức.

Quấn xong mấy cái này, tinh thần vô cùng mệt mỏi, “Tiểu quý, ngủ thôi.”

Hấn mấp má miệng, “Ta ngủ trên giường, người ngủ dưới đất.”

“Chẳng có phong độ nam nhân như vậy, làm sao có cô nương nào bằng lòng gả cho người.” Ta túm cổ hấn ném lên giường, tắt đèn, đi ngủ. Hấn bị ta ôm chặt trong lòng lập tức không chịu nằm yên, giống như con thỏ con muốn nhảy ra ngoài, không may đầu gối hấn đập lên tay ta, ta đau quá không nhịn được nữa, rống lên một tiếng giơ tay điểm huyết đạo hấn.

Trời đất cuối cùng cũng yên tĩnh.

Thật đáng vui mừng.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 5+2: Đồng Đội Ngu Như Heo

Ngủ một giấc xong cảm thấy cực kì thoải mái, mở mắt ra, phát hiện mặt trời chiếu vào căn phòng sáng chạng. Duỗi thắt lưng, cảm giác được xương cốt toàn thân đều giãn ra hết r ỡ. Dụi dụi mắt, nhìn sang bên cạnh, lập tức nhìn thấy ánh mắt oán trách trợn trừng của tiểu quý, nhìn chằm chằm vào ta, ta néo mặt của hắn, “Đừng giả vờ, công phu điểm huyết của ta ta biết rất rõ, cùng lắm là kéo dài một canh giờ.”

Tiểu quý nghiêng răng nghiêng lợi nói ra từng chữ, “Nhưng mà ngươi đâu có dùng công phu điểm huyết của ngươi.”

Ta ngạc nhiên một chút, ráng suy nghĩ cẩn thận, “Hình như ta dùng công phu mà Hành Sơn sư thúc dạy ta... Ngươi cứ bình tĩnh, bây giờ ta sẽ lập tức giúp ngươi giải huyết.”

Hai ngón tay của ta lúc đâm Bách Lý Đ ồ Tễ đã bị thương còn chưa khỏi hẳn, tối hôm qua dùng tay trái điểm huyết rất thuận lợi. Nhưng bây giờ giải huyết thì có vẻ... Ta chớp mắt mấy cái, “Ta quên học cách giải huyết của sư thúc r ỡ.”

Mặt tiểu quý méo xẹo muốn khóc, “Cái thứ, ngu như heo.”

“Có c ần thiết phải đả kích ta dữ dội như vậy hay không.” Ta chống cằm ng ỡ trước mặt hắn, tiếp tục néo khuôn mặt trắng mịn, “Nếu đã thành ra thế này chi bằng, ta dẫn ngươi quay về Hoa Sơn, thái sư phụ nhất định có cách giải.”

“Ta không muốn đi Hoa Sơn.” Tiểu quý nhú mày, “Ta sẽ chỉ cho ngươi cách giải.”

Ta cười ha ha, thiếu chút nữa cười bò trên giường, “Mỗi nơi có cách điếm huyết khác nhau, sao người có thể biết được Hoa Sơn...” Ta đột nhiên nuốt một ngụm nước miếng, nghe nói chương môn phái Hành Sơn có một con trai chừng bảy tám tuổi tư chất vô cùng thông minh, là một thiên tài luyện võ, chẳng lẽ... Ta lập tức giật mình, hóa ra là con của chương môn, khó trách kiêu ngạo như vậy, vui mừng nói, “Được, người dạy ta đi.”

Mặc dù vẻ mặt tiểu quý không hề tin tưởng ta, nhưng rốt cuộc vẫn dạy ta. Thử tới thử lui vài chục lần, tay trái thực sự không đủ linh hoạt, cho nên đến cuối cùng cũng không thể giải huyết cho hẳn. Lúc ta còn muốn vì hẳn mà tiếp tục cố gắng phấn đấu, hẳn không nhịn được nữa lên tiếng, “Đủ rồi, không cần chọc tiếp đâu.”

“Tại sao chứ?”

Sắc mặt của tiểu sư đệ Hành Sơn trắng bệch, “Bả vai ta bị người chọc sắp tàn phế luôn rồi.”

Ta xấu hổ rụt tay lại, “Thật xin lỗi.”

Hắn thở dài giống như một ông già, ta đưa cho hắn cái chăn đã gấp gọn gàng, rồi nhìn sắc trời bên ngoài một chút, “Đợi đến tối nay đi, nếu còn không giải huyết đạo được, chúng ta vẫn phải rời đi.”

“Vì sao?”

“Bởi vì không có tiền.” Ta sờ sờ bụng, lại nhớ tới bánh bao thịt của Hoa Sơn đại thâm.

Tiểu quý nhú mày, “Ta có.”

Ta nghiêng đầu nhìn hẳn, cười khế, “Thôi đi, người mà có tiền thì làm gì tội nghiệp giống như tiểu cầu bị ta lượm được như thế.”

Hắn không hài lòng nói, “Trên người ta có một chuỗi trân châu, rất đáng tiền.”

Ta vội vàng giơ tay tìm thủ, vừa sờ vào trong ngực, mặt của hắn lập tức ửng đỏ, “Người đừng đụng chạm lung tung.”

“Không mò khắp nơi thì làm sao tìm thấy chứ.” Cuối cùng cũng tìm thấy trên châu, hạt lớn hạt nhỏ sắp xếp rất cân đối, ta giơ lên ngắm nghía một chút, rất hài lòng, “Là đồ tốt, đủ cho lộ phí đi đường.”

“Người thật sự biết phân biệt đồ tốt đồ xấu à.”

“Dĩ nhiên, nhà ta mở tiệm cầm đồ mà.” Ta xoa đầu hắn, “Đợi ta ra ngoài đổi bạc xong rồi chúng ta sẽ lên đường.”

“Ừ.”

Đổi bạc xong, ta đi tìm một chiếc xe ngựa, ném tiêu quý vào bên trong, rồi lên đường đến Hoa Sơn. Bởi vì ta đang bị thương, nên không dám dừng xe ngựa lại để nghỉ ngơi.

Đêm xuống, chúng ta thuê một căn phòng trong khách điếm, nhìn thấy chiếc giường lớn kia, ta mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Lấy nước lau mặt giúp tên tiêu quý, trong lòng rối bời không biết phải làm gì cho hắn, “Làm sao bây giờ, chẳng lẽ cứ để người như vậy?”

Hắn không còn cách nào khác, “Người thử lại một lần nữa đi.”

Ta nuốt một ngụm nước miếng, “Lỡ điếm hồng luôn cả huyết đạo thì phải làm sao?”

Vừa nói xong, lập tức thấy ánh mắt lạnh lùng của hắn bắn về phía ta, đôi mắt sáng ngời sắc bén tựa lưỡi đao, trong lòng ta chợt khiếp sợ, vén tay áo lên nói, “Để ta thử xem!”

Nhưng sự thật chứng minh xuất quân chưa đánh đã chết thảm... Làm như thế nào cũng không có tác dụng, thấy hắn nhin đau mà mồ hôi chảy ròng ròng, ta vội vàng thu tay. Vẫn nên đợi khi quay lại Hoa Sơn, nhờ thái sư phụ ra tay giúp đỡ thì hơn.

Thúc ngựa hối hả chạy về Hoa Sơn cùng lắm chỉ mất hai ngày, nhưng đối với hai chúng ta một là người bị thương kẻ còn lại chỉ là một đứa trẻ, đánh xe ngựa về đến chân núi Hoa Sơn, đã là tối ngày thứ ba. Ngẩng đầu nhìn núi cao hiểm trở, đau đớn trên người liền giảm đi phân nửa. Ta kéo tên tiểu quỷ định đi lên núi, hấn trừng mắt, “Ta không đi.”

Ta cố gắng bày ra khuôn mặt tươi cười thân thiện nhất, ném hấn sang một bên, thẳng thừng nói, “Vậy thì phiền người đứng chỗ này làm tượng đá đồng tử nha.”

“... Đi thì đi.”

“Chắc, tiểu sư đệ Hành Sơn, người còn thứ gì để có thể kiêu ngạo nữa không?”

Thật vất vả mới leo được lên núi, chưa bước tới cửa, lập tức nghe thấy tiếng người quát, “Kẻ nào dám tự tiện xông vào Hoa Sơn!”

Nghe thấy giọng nói của sư huynh, thiếu chút nữa cảm động đến rơi nước mắt. Một thân hình cao lớn từ trong cửa Sơn môn nhảy ra, quan sát thật cẩn thận, hấn vô cùng kinh ngạc, “Lê Tử.”

“Ô ô ô, sư huynh...”

Sư huynh nắm chặt hai vai ta, vui vẻ nói, “Lê Tử muội vẫn còn sống!”

Lực đạo nắm bả vai ta của hấn rất mạnh, ta trọn to hai mắt, hiện lên vô số đốm đỏ, bao gồm cả tên tiểu quỷ trên lưng, cùng nhau ngã nhào vào trong lòng sư huynh.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 6: Trở Lại Hoa Sơn

Mỗi sáng ngày trước sư tử đầu đến đập ta từ trong chăn tỉnh dậy để đi luyện công, mỗi lần như vậy ta muốn ôm chăn ngủ tiếp cũng không được, nhưng lần này do ngủ quá say, tiếng rống giận dữ vang dội bên tai, mà hai mắt ta gờn như dính chặt, thiếu chút nữa khóc, “Sư tử, cắt đứt quan hệ đi.”

“...” Sư tử kìm nén việc muốn đánh vào mặt ta, “Lê Tử, muội còn không tỉnh lại, tên tiểu quỷ kia sẽ có chuyện thật đó.”

Ta sợ hết hồn, lập tức đứng dậy, chớp mắt một cái tay chân và lưng đau như bị kim châm, ta kìm nén đau đớn hít một ngụm không khí, “Hắn bị làm sao?”

Sư tử nhíu mày, “Huyệt đạo của tiểu quỷ kia cực kì khó giải, hỏi ai đã điễm huyệt hắn, hắn lại không chịu trả lời, bọn người thái sư phụ cũng hết cách luôn rồi. Nên đành phải gọi muội tỉnh dậy, mau cùng ta đến đó.”

Trong lòng nhất thời khó hiểu, tại sao tên tiểu quỷ kia không nói ra là ta đã điễm huyệt hắn.

Nằm nghỉ ngơi hơn nửa ngày, lại có thuốc trị thương, mấy vết thương khắp người không còn đau nhức nhiều nữa. Ta đi cùng với sư tử tới chỗ bọn người thái sư phụ, nhìn đám đông người đang đứng đợi, không tránh khỏi căng thẳng nuốt nước miếng.

Trời lúc này vẫn còn âm u, chưa sáng hẳn, cánh cửa Túc Tâm đường mở lớn, ta cảm thấy sắc mặt những người kia rất không tốt. Tại sao thái sư phụ sư phụ cùng với các sư bá sư thúc lại cùng lúc xuất hiện ở đây, không cần nói cũng biết - - Hoa Sơn chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn.

Ta đưa mắt liếc nhìn xung quanh, nhưng không thấy tên tiểu quỷ kia đâu. Nghiêng đầu nhìn sư tử, sư tử cũng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sư phụ thấp giọng, “Còn không mau quỳ xuống nhận tội.”

Thái sư phụ chậm rãi nói, “A Lê bị thương ở chân, không cần quỳ đâu.”

Khẽ liếc qua khuôn mặt sư phụ trông hần vô cùng hung dữ nha, chỉ vậy thôi là chân ta đã bắt đầu thấy đau nhức r ồi. Mỗi lần luyện công, ta đều bị đánh ở bắp chân, nghĩ lại cảm thấy thật sự sợ hãi, run rẩy nói, “Thái sư phụ, sư bá sư phụ sư thúc, các ngài muốn căn dặn con chuyện gì sao?”

Sư phụ lớn tiếng quát, “Nghịch đ ời! Dám cấu kết cùng với người trong ma giáo, tội không thể tha! Chuyện vây diệt Thủy Đông Lưu lần này bị lộ thông tin ra ngoài, người lại là người cuối cùng trở về núi, có phải do người giở trò hay không?”

Ta nháy mắt mấy cái, này... Này mất tích vài ngày thì sẽ trở thành nhân vật phản diện hay sao? Còn chưa kịp phản ứng, sư phụ đã buộc cho ta cái tội danh như vậy, ta cảm thấy rất oan ức, “Đồ đệ không có... Ngày đó con ở trong ngôi miếu hoang, tìm thấy một đứa bé, chính là tên tiểu quỷ kia. Lúc mọi người rút lui con phải kéo tiểu quỷ đó đi theo nên lạc mất mọi người, r ồi còn chạy sai hướng, nên rơi xuống đáy cốc, bị người trong Tà Nguyệt Cung bắt giữ cả ngày.”

Thái sư phụ vuốt chòm râu bạc trắng, suy nghĩ một lát, khẽ gật đầu, “Tà Nguyệt Cung đúng là ở gần chỗ đó.”

Ta nhẹ nhàng thở phào, “May mắn gặp Hành Sơn sư thúc ngài ấy cứu con thoát ra khỏi sơn cốc, xong r ồi đưa con đến một trấn nhỏ.”

Sư phụ nhíu mày, “Cái gì Hành Sơn sư thúc?”

Ta gãi gãi đầu, chỉ chỉ sư tử đứng bên cạnh, “Sư tử biết rất rõ vị ấy, lúc ở trong miếu sư tử giới thiệu cho con biết.”

Ánh mắt mọi người đồng loạt di chuyển đến người sư tử, ta bỗng nhiên cảm thấy toàn thân thật thoải mái a. Sư tử không chút suy nghĩ nói, “Làm sao sư thúc có thể xuất hiện ở Tà Nguyệt Cung chứ. Khi đó chúng tôi rút lui cùng nhau, vừa hay hấn với ta cùng Tam sư huynh ở chung một đội, đồng thời quay lại khách điếm. Mãi cho đến ngày hôm sau mới nói lời từ biệt, mỗi người đi một hướng.”

Ánh mắt nóng bỏng lại nhìn chăm chăm vào ta, lưng của ta thiếu chút nữa là chảy đủ mồ hôi để tạo thành sông, mà hình như tên kia chưa từng xác nhận với ta hấn là Hành Sơn sư thúc, “Thái sư phụ có thể hỏi tên tiểu quỷ kia, hấn sẽ chứng minh sự trong sạch cho con.”

Thái sư phụ hỏi, “A Lê, phương pháp điểm huyết kia, là người nào dạy cho con?”

Ta nghiêng đầu suy nghĩ, thấy sắc mặt mọi người xanh lè y hết bộ dáng của Diêm La, vẻ mặt ta nghiêm túc trả lời, “Chính là cái vị Hành Sơn sư thúc giả mạo đó.”

Dứt lời, sắc mặt của mọi người trong đại đường đều biến đổi, nguyên một đám sương mù bao phủ xung quanh ta cảm thấy mình phải chịu áp lực rất lớn, yếu ớt nói, “Thái sư phụ, sư phụ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì... Còn tiểu quỷ kia đang ở đâu?”

Sư phụ quát, “Người bị người ma giáo lừa gạt, mà lại không biết, còn cả gan đi học công phu điểm huyết của tà giáo, thật hổ thẹn với tổ sư gia, mau đến trước bài vị sư tổ quỳ một canh giờ sám hối cho ta.”

Đại não lập tức ù ù, như vậy là, cái vị Hành Sơn sư thúc kia thật sự là người trong ma giáo, sớm nghe nói võ công Tây vực rất khác so với người chúng ta, chẳng trách không có cách giải huyết. Ta đành phải chấp nhận bản thân mình xui xẻo, đứng dậy đi đến Từ đường (*). Mới đi được vài bước lập tức nhớ tới tiểu quỷ, nghiêng người hỏi, “Thái sư phụ... Tiểu quỷ kia như thế nào rồi ạ?”

(*) Từ Đường: nơi để thờ lạy bài vị tổ tiên

Thái sư phụ giống như một vị cao tăng đắc đạo đưa tay nhẹ vuốt chòm râu, “Vẫn chưa giải được huyệt.”

... Thái sư phụ ngài không phải là cao thủ trong cao thủ sao... Ta im lặng, không ngờ lại làm liên lụy đến tiểu quý, nếu cả đời đều không giải được huyệt đạo cho hắn, vậy ta có nên công hắn đi tới chỗ Ma giáo hay không? Nghĩ đến bọn người Ma giáo độc ác kia, khó khăn nuốt nước miếng, thật sự là... Quá kinh khủng mà, ô ô ô.

Lê bước chân nặng nề đi đến Từ đường, chọn một cái đệm dày nhất, quỳ hai đầu gối xuống, bắt đầu đánh chu công chung với bài vị tổ sư gia... Không đúng, bắt đầu thực hiện chiến dịch thành tâm sám hối.

Một canh giờ sau, quỳ đến hai chân tê liệt, cầm cây chổi chống đỡ cơ thể ráng đi đến nhà ăn, việc trước mắt là ăn no cái bụng để hồi phục sức khỏe. Ai ngờ đến không đúng lúc, thời điểm ta tới thì nhìn thấy sư tử bùng bát cháo cuối cùng đi ra ngoài, ta kêu to một tiếng “Sư tử”!

Người sư tử run lên, nhìn người trước mắt ra vẻ ghét bỏ, “Lê Tử, muội ngáp một tiếng cũng dư sức thổi bay hổ đó muội biết không.”

Ta cười đùa đi đến bên cạnh nàng, “Sư tử, sư tử xinh đẹp thiện lương à... Có thể nhường chén cháo này cho muội được không?”

Sư tử nheo mắt nhìn ta, “Cháo này là đưa cho tiểu quý kia, nếu vậy muội có muốn thương lượng với hắn một chút hay không?”

Nghĩ đến tên tiểu quý kiêu ngạo độc mồm độc miệng, ta vuốt vuốt cằm, thôi cứ mang cháo qua cho hắn cũng được, ta liền hỏi sư tử chỗ hắn đang ở, rồi vội vàng qua đó coi tình trạng hắn thế nào.

Lục sư thúc đã đến thăm tiểu quý trước ta một bước, lúc hắn đi ra gặp ta đứng ngoài cửa, từ xưa tới nay Lục sư thúc nổi tiếng là người ôn hòa hiền lành nhìn thấy ta hắn mở miệng chào hỏi, “Chuyện tình ngày ấy đã được chứng minh, A Lê khiến con chịu khổ rồi.”

Ta lập tức cảm động lệ rơi đầy mặt, cuối cùng cũng được chứng minh trong sạch. Ban đầu còn định độc chiếm bát cháo thịt này, hiện tại ta quyết định đưa nó cho tiểu quý ăn, không nên lợi dụng chuyện công để trả thù riêng nha.

Vào bên trong, tiểu quý đang ngồi trên một chiếc ghế nhỏ đối diện cửa sổ, mắt hắn nhìn ra ngoài cửa sổ đến thất thần. Đợi lúc ta đi gần đến chỗ hắn, liền thò đầu ra, đôi mắt sắc xảo kia lập tức sáng lên, “Người cái tên ngu ngốc này lại xuất hiện.” Ánh mắt của hắn chính là đang cười nhạo ta, “Đồ cặn bã, người đi trên đường ai ai cũng ca ngợi phái Hoa Sơn võ công siêu phàm cực kì lợi hại, vậy mà một cái huyết đạo cũng không giải được, khiến ta mở rộng tầm mắt quả thật là lợi hại.”

Ta giờ nắm đấm đến trước mũi hắn, “Không được phép gọi ta là đồ cặn bã.”

Đẩy chiếc ghế bên cạnh rồi ngồi xuống, múc một muỗng cháo thơm phức lên thổi thổi cho bớt nóng, sau đó đưa tới miệng hắn, “A nào.”

Hắn lờm một cái, sắc mặt vô cùng khó coi, “Là cháo cho người ăn hay hành tây cho lợn ăn.”

“... bớt soi mói đi.” Ta múc tất cả hành trong bát định đồ đi, nghĩ lại làm như vậy thì quá phí phạm, một ngụm ăn sạch, trong cháo trắng vẫn còn mang theo hương thơm của thịt, có chút ngọt, ta thật muốn ăn hết cả bát. Khiêm chế cái bụng trống rỗng vang lên, ta múc một thìa nữa đưa cho hắn, chỉ thấy khuôn mặt hắn đỏ chót vì bức tức.

“Ta không thèm ăn nước miếng của ngươi.”

Ta nhéo mặt hắn, sau đó nghe thấy tiếng bụng hắn kêu ọt ọt, ngay lập tức đứng dậy vui vẻ nói, “Được, vậy ta ăn hết.”

“... Này!”

Từng miếng từng miếng dứt cho hắn ăn xong, sau cùng ta còn tốt bụng lấy ống tay áo của mình lau khước miệng cho hắn, ta chợt nhận ra rằng bản

thân mình rất có tố chất làm một thê hiên lương mẫu (*).

(*) Thê hiên lương mẫu: vợ hiên, mẹ tốt

“Đồ cặn bã, người đác ý cái gì?”

“Ai làm phu quân của ta nhất định sẽ rất tự hào về ta.”

“Hừ.”

Ta tức giận, dám cười nhạo ta. Chưa kịp giờ nắm đấm để đánh hấn toi tả, bụng tức thì kêu ọt ọt một tiếng, thật đỏi...

Tiểu quỷ nhú mày nhìn, “Chẳng lẽ người vẫn chưa ăn?”

Ta nhăn mặt, “Chút gạo cuối cùng trong nhà ăn đều nằm trong bụng của người r ấ.”

Không ngờ hấn ngược lại không có cười nhạo, miệng mở to, nhưng một lúc lâu sau mới phát ra tiếng, “Ta sẽ mời người ăn một bữa bào ngư viên cá coi như để b ấ thường.”

Ta vỗ đầu hấn, “Biết đi ều được một chút. Ban nãy sư thúc đến đây, cảm ơn người đã chứng minh trong sạch cho ta, xem nữa bọn họ kết tội ta là có thông đ ồng với Ma giáo r ấ.”

Tiểu quỷ hừ lạnh, “Ma giáo tuyệt đỏi không đáng sợ, là do các người quá đa nghi.”

Ta giờ tay trái lên, dựng thẳng hai ngón tay, r ấ hà hơi vào hai đ ầu ngón tay, sắc mặt hấn đột nhiên trắng bệch, “Người, người muốn làm gì?”

“Đừng nhúc nhích, để ta thử giải huyết cho người.”

“Cứu mạng... Cánh tay ta sắp tàn ph ấ r ấ.”

“Đừng kêu gào nữa, ngón tay bị thương của ta chột miết cũng đau lắm đây.”

Kết quả là thử chục lần vẫn không thành công, chột đến nỗi cánh tay hẳn không tàn thì ngón tay ta cũng muốn phế. Vô cùng chán nản thu tay lại, thêm một lần nữa khẳng định lời thái sư thúc nói 'gân cốt dẻo giai thiên tài võ học' hoàn toàn là lời nói xạo gạt người. Ta thở dài, “Tiểu quý, nếu ngày mai vẫn chưa thể giải huyết, ta dẫn người đi đến chỗ bọn người Ma giáo.”

Hắn miễn cưỡng liếc ta một cái, “Người biết người Ma giáo ở đâu sao? Không phải nói bọn họ là tà môn ma đạo à, người cũng dám đến đó?”

Ta nức nở nghẹn ngào, “Không dám.”

“...”

“Nhưng cũng không thể cứ nhìn như người vậy.” Ta vỗ vỗ ngực, “Chúng ta là danh môn chính phái.”

Hắn lại hừ lạnh, “Chuyện này thì có liên quan gì đến danh môn chính phái... Chờ đã, người ôm ta làm gì, mau buông ta ra!”

Ta ước chừng cân nặng của hắn, nhưng không nghĩ hắn lại nặng như vậy, “Ôm người đặt lên giường nằm, ngủ lâu như vậy chắc mệt rồi.”

Tiểu quý chấp nhận số phận lập tức nhắm mắt lại, “Ta lớn như vậy ngoại trừ mẹ ta thì chưa từng có nữ nhân nào ôm qua.”

Vẻ mặt ta trăn trăn tựa người lớn tuổi đã rất hiểu chuyện đời, “Đời người khó tránh khỏi có lần đầu tiên.”

Đắp chăn cho hắn xong, ta cúi xuống hoa cả mắt, “Nghỉ ngơi đi, ta đi tìm đồ ăn. Đợi lát nữa ta lại đến thăm người.”

“Ờ.”

Từ trong phòng tiểu quý đi ra, lập tức nhìn thấy các sư huynh sư tỷ đồng loạt chạy ra bên ngoài, tiếng chuông vang lên bên tai.

Chuông ở Hoa Sơn vang lên có ba mục đích, ngắn và chậm nghĩa là nhà ăn mở cửa, nhanh là để tập hợp các đệ tử trong Hoa Sơn, dài mà dồn dập là

có kẻ địch tấn công. Hiện tại là loại thứ hai. Ta vội vàng chạy theo các sư huynh sư tử đến chỗ đại sảnh, không biết xảy ra chuyện gì.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 7: Danh Môn Chính Phái Tề Tụ Ở Hoa Sơn

Tiếng chuông tập hợp vang lên, lúc ta đi ra bên ngoài, đám đông như nước chảy, ùn ùn loạt đi về hướng chính điện, bọn họ chen lấn khiến cho vết thương của ta càng trở nên trầm trọng, chẳng lẽ ta phải băng bó cả người giống như quả trứng gà - - rồi ghi chú lên chữ đồ để võ xin cầm đưng vào, cầu xin các vị biết thương hoa tiếc ngọc a!

Thật vất vả mới chen đến trước cửa chính điện, mọi người nín thở nhìn cách cửa đại sảnh đóng chặt, chờ một hồi lâu, cuối cùng cũng có người mở miệng lên tiếng.

Tất nhiên ta sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để nghe chuyện, kéo nhẹ cánh tay áo người kế bên, “Tại sao lại gõ chuông tập hợp vậy hả?”

“Nghe nói đã tìm ra gian tặc tiết lộ thông tin ngày chúng ta định tiêu diệt Thủy Đông Lưu trong ngôi miếu cũ, cho nên khi hắn nghe được tin đồn, không tự mình xuất hiện, mà sai đệ tử ma giáo đến trước, làm cho đệ tử chính phái của chúng ta phải thiệt mạng hơn mười mấy người. Bây giờ chưởng môn các phái khác quy tụ về Hoa Sơn, là muốn bắt cái tên mật gián kia, vẫn đang thảo luận ở bên trong nhà.”

Biết được nguyên nhân ta cảm thấy cực kỳ hài lòng, an lòng đợi bọn người sư phụ đi ra.

Qua nửa canh giờ, cửa đại sảnh rốt cuộc cũng mở, Nhị sư bá đi ra, bảo chúng ta mau quay về mọi người lập tức giải tán.

Ta đi đến nhà ăn để xin đại thẩm chút cơm, nếu có một chén cơm trắng, cộng thêm thịt khô, oa tướng tượng thôi cũng khiến ta thèm chảy nước miếng. Đại thẩm ở nhà ăn nhìn ta, giơ tay nắm bóp cánh tay ta, vô cùng đau

lòng nói, “A Lê à, ngày nào cũng ăn nhiều như vậy tại sao thịt lại không săn chắc thêm một chút nữa, thật quá lãng phí lương thực.”

Ta không đồng ý, “Đại thẩm, rõ ràng mỗi ngày ta ăn có chút xíu.”

“Hừ, nói dối cũng không buồn chớp mắt.”

... Đầu năm nay người nào cũng thích lấy ta ra để châm chọc nhỉ.

Ta tức giận bới chén cơm lớn nhất, phải lấp đầy dạ dày mới được, dù có bị thương cũng không cảm thấy đau như thế này. Sờ sờ bụng tâm tình hết sức vui vẻ, bởi vì ta bị thương, nên không bị bắt đi luyện công. Nghĩ đến tên tiểu quý kia không có người chăm sóc, ta vội vàng đi về chỗ hắn. Ta đang nghĩ không biết có nên nói cho bọn người thái sư phụ hắn là tiểu sư đệ Hành Sơn hay không, nhưng nếu chưởng môn Hành Sơn mà biết ta đâm con trai hắn thành như vậy, nhất định sẽ ném ta từ đỉnh núi xuống đất.

Nghĩ đến gương mặt hung dữ của chưởng môn Hành Sơn, toàn thân ta run rẩy. Nghe nói ngày mai hắn sẽ lên núi để gặp mặt chưởng môn các phái khác, hôm nay ta phải tìm cách giải huyết cho tiểu quý thôi.

Bước vào trong phòng, đi đến cạnh giường rồi cúi người nhìn hắn. Chặc, da mặt mỏng đến mức có thể chảy ra nước, thật làm cho người người ta vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Tiểu quý mở to mắt nhìn chăm chăm ta, “Người muốn làm gì.”

Ta nheo mắt, nâng cánh tay, “Thử lại lần nữa.”

Hắn hít một ngụm khí lạnh, lập tức hét lên. Ta một tay bịt miệng hắn, một tay giơ lên, đâm.

“...”

Đáng tiếc kết quả vẫn không có gì thay đổi, vẫn không có cách giải huyết. Nhìn thấy ánh mắt cực kỳ tức giận của hắn, ta nhẹ nhàng xoa nhẹ bả vai giúp hắn, “Tay ta cũng đau mà.”

Hắn nhếch cao khóe môi, “Đồ cặn bã, cả người người đâu có mùi thuốc.”

“Ở trong ngôi miếu hoang ta giúp người tránh cái cửa đồ nát, lại ôm người té từ trên núi xuống, còn...” Ta yên lặng rút tay lại, “Ta vừa nghĩ đến, vậy mà tiểu quỷ người lại dám hôn ta!”

Khuôn mặt hắn nhất thời cứng đờ, “Cái từ 'vậy mà' nên dùng trên người người thì hợp lý hơn.”

Ta đứng dậy đẩy hắn nằm sát vào bên trong, bản thân mình cũng nằm xuống, ngáp một cái, “Đừng làm phiền ta, ta muốn ngủ một giấc thật đã.”

“Vậy về phòng của người đi!”

“... Chỗ này chính là phòng của ta! Bởi vì người chiếm lấy, nên ta mới bị ép sang ngủ chung giường với sư tỷ, sáng sớm đã bị nàng làm phiền, còn bị phạt quỳ trước tổ sư gia một canh giờ, phải đứng thêm nửa canh giờ trước chính điện, ta mệt muốn khóc luôn rồi đây.”

“A.”

Không rảnh để ý đến hắn nữa, đợi ta ngủ xong, rồi đánh hắn sau cũng không muộn. Nhưng vừa mới nhắm mắt, lại có tiếng vang lên bên tai, “Đồ cặn bã, người quỳ trước tổ sư gia làm cái gì?” Cuối cùng giọng nói mang chút gian tà, “Chắc chắn là do làm chuyện sai trái.”

Ta nhắm hai mắt lại mơ mơ màng màng trả lời hắn, “Đầu do công phu điểm huyết này hại ta, bọn người thái sư phụ cho rằng ta cấu kết cùng với người trong ma giáo.”

“Ồ...”

Giọng nói nhẹ mà thấp, một lúc sau không nghe thấy tiếng động nào nữa. Ta lập tức chìm vào giấc ngủ, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay ta, hắn lại mở miệng nói, “Đồ cặn bã, hình như ta có thể cử động được rồi. Mau đứng lên bóp chân cho ta.”

Ta ước ao nói, “Đừng làm phiền ta mà.” Mấy ngày nay ta sợ chân tay hẳn sẽ trở nên cứng ngắt, nên mỗi ngày đều mặc kệ bàn tay bị thương của mình mà đi xoa bóp cho hẳn, không được, ta thực sự muốn ngủ, không được động lòng.

Chuyện quan trọng nhất trong đời người đó là ngủ, hiếm khi mới không phải đi luyện công, làm ơn để cho ta ngủ thật ngon có được không. Nhưng tiểu quỷ bên cạnh cứ nhích tới nhích lui, quay tới quay lui. Mơ hồ phát hiện chiếc giường lún xuống, ta vội mở to mắt, tức thì thấy tay chân tiểu quỷ đã di chuyển được, hẳn định bò ra ngoài. Ta giơ tay đỡ hẳn, tuy nhiên cánh tay mà hẳn chống trên khăn trải giường bị trượt ra ngoài, không giữ được quá lâu, cái đầu lập tức hạ xuống. Hàm răng hẳn lại đụng miệng ta, cánh môi mềm đặt lên, bốn mắt kinh ngạc.

Ta ngẩn ngơ nhìn người trước mặt, còn chưa thấy rõ, mắt đã bị bàn tay hẳn che phủ. Ta cảm thấy tay hẳn, có cảm giác bàn tay hẳn đột nhiên lớn hơn, hoàn toàn che khuất tầm mắt, áp lực trên người cũng thế, giống y như đêm đó lúc ta và hẳn vừa mới ngã xuống sơn cốc. Định mở miệng nói, cái cổ đột nhiên đau đớn, khốn kiếp! Dám đánh ta! Không thể làm bằng hữu với nhau được nữa rồi.

Một chưởng kia hẳn đánh quá mạnh, chớp mắt cái ta lập tức đi gặp chu công lão gia.

&&&&&

“Lê Tử, Lê Tử? Sư huynh néo mạnh hơn đi.”

Cơn đau trong chốc lát lan tỏa ra toàn thân, ta hét lên một tiếng, phía trên lập tức truyền đến tiếng vui mừng, “Lê Tử cuối cùng muội cũng tỉnh rồi.”

Ta nhẹ chớp mắt, vất vả lắm mới mở mắt ra được, nhìn các sư huynh sư tỷ, khóe môi giật giật, “Tiểu quỷ kia đâu?”

Sư tỷ tỏ ra xúc động, “Lê Tử, muội biết quan tâm tiểu bối như vậy, ngày sau chắc chắn là một thế hệ lương mẫu.”

Ta gượng cười hai tiếng, quan tâm... Ta đang nghĩ phải làm thịt hấn như thế nào. Quả thật là đờ vong ân bội nghĩa, nếu sớm biết như vậy ta sẽ độc chiếm chén cháo thịt kia, hơn nữa còn nhét hết đống hành vào trong miệng hấn.

Sư tử đỡ ta ngẩng dậy, ta liếc nhìn xung quanh, “Không trông thấy tiểu quỷ kia nữa à?”

“Ừ, chập tối lúc ăn cơm không thấy muối đâu, nên ta đi tìm thử, đến đây thì nhìn thấy muối nằm trên giường, đắp chăn kín người, nhưng không gặp đứa bé kia. Gọi một lúc lâu cũng không thấy muối tỉnh, ta đành vội vã đi mời sư huynh.”

Tính ra hấn cũng có lương tâm, lúc rời đi còn biết đắp chăn cho ta. Nhưng mà tiểu quỷ kia rốt cuộc có lai lịch gì, trốn trốn tránh tránh. Ta nuốt nước bọt, người lần trước ta gặp không phải là Hành Sơn soái ca sư thúc, chẳng lẽ tiểu đệ Hành Sơn lần này cũng là do ta đoán sai luôn sao?

Quá nhiều chuyện kì quái, đại não mơ hồ, nghĩ không ra nghĩ không ra nha. Nhắc chặn ngã người ngủ tiếp, ngủ với ăn mới là đại sự, chuyện khác đâu là phù du (*mây bay).

Hai ngày trôi qua, trên núi dưới núi đều không thể tìm thấy tung tích của tiểu quỷ. Từng hỏi qua người canh cửa, hấn cũng không nhìn thấy. Chẳng lẽ khinh công của tiểu quỷ kia lợi hại đến mức có thể bay từ trên núi xuống đất ư?

Nhớ lại hai ngày trước, các đại môn phái lần lượt lên núi bàn bạc về trận chiến vây giết Thủy Đông Lưu, tuy nhiên năm sáu ngày trôi qua, vẫn không tìm được tên gian tế trong truyền thuyết.

Vết thương đã hồi phục bảy tám phần, cho nên buổi sáng ngày mai ta phải tiếp tục dậy sớm luyện công. Nghe được tin đó ta vô cùng bi thương quay trở lại phòng, thời gian tươi đẹp một đi không trở lại a. Đang lúc tự đau lòng cho chính mình, loáng thoáng nghe thấy có tiếng người nói chuyện, nghiêng đầu nhìn lại, thì gặp hai người đứng ở ngã rẽ thì thầm, không biết đang nói cái gì. Nhìn quần áo bọn họ mặc, là Hành Sơn...

Hành Sơn... Ta với đám người Hành Sơn quả thật là oan gia không đội trời chung. Chán nản lắc đầu, hai người kia đột nhiên im lặng, đi đến chỗ ta, “Đây không phải là Hoa Sơn sư muội sao?”

Ta chấp tay cười cười, “Ra mắt hai vị sư huynh.”

Một vị sư huynh cúi đầu, ánh mắt khẽ động, “Ban nãy... Sư muội đã nghe được cái gì rồi?”

Ta chớp mắt mấy cái, “Cách xa như vậy, đương nhiên không nghe được. Chúng ta là đệ tử chính phái, sao có thể làm ra có loại chuyện đê tiện đi nghe lén người khác chứ.”

Vị sư huynh cao lớn cười cười, lập tức nói “Cũng phải”, một bàn tay chọt nắm lấy hông ta. Hắn hơi dùng lực, đã ấn chặt mạch môn của ta, sắc mặt bọn hắn lập tức trở nên u ám, “Làm phiền sư muội đi theo chúng ta một chuyến.”

Ta sửng sốt, nhìn sắc mặt chứa đầy sát khí của bọn họ thật không thoải mái chút nào. Nhìn sang vị sư huynh lớn hơn, đôi mắt cũng độc ác không kém, “Sư huynh, con đường này có rất nhiều đệ tử Hoa Sơn đi lại, nếu huynh cứ giữ cái tư thế đó, sợ rằng sẽ khiến người khác nảy sinh nghi ngờ.”

Vị sư huynh lớn đó cười lạnh một tiếng, tay đặt lên cổ ý bảo chém xuống, “Sư đệ.”

Giết người diệt khẩu? Ta bỗng nhiên kinh sợ, cầm bàn tay đặt ở hông ta kéo lên, mắt thấy hắn định đánh vào mạch môn, ta điểm một chỉ xuống, cứ cho rằng bản thân còn duy nhất một con đường chết. Không kịp suy nghĩ nhiều, giờ tay thọt một cái, vị sư huynh cao lớn kia lập tức đứng im không động đậy. Ta vội vàng lui về phía sau, rút kiếm ra, lạnh giọng nói với vị sư huynh lớn kia, “Không được nhúc nhích, nếu không ta giết hắn.”

Tên kia ngừng lại một chút, rồi đột nhiên quỳ xuống, kêu lên, “Van xin người đừng giết sư đệ ta, ta van xin người, ta nhất định sẽ không nói lung tung.”

Ta giật mình chốc lát, phía sau đã có người lướt gió bay tới, quay đầu nhìn lại, một chưởng định đánh trên đầu ta, m òhôi kinh hãi không ngừng tuông đổ. Một chưởng của chưởng môn Hành Sơn đánh tới, không biết sư phụ ở chỗ nào bỗng nhiên xuất hiện, đưa tay ngăn hấn lại, đ òng thời kéo ta xuống phía sau lưng hấn, chưởng lực đánh ra cùng lúc, hai người đầu lui về phía sau bốn năm bước.

Sư huynh sư tỷ vội vàng chạy tới rút kiếm phòng thủ, đối phương cũng lập tức rút kiếm ra, không khí nhất thời chậm lại, tràn đ ãy sát khí.

Chưởng môn Hành Sơn Trang Thế Chính cười lạnh, “Ai cũng nói Hoa Sơn là danh môn chính phái, thật không ngờ, lại chỉ kiếm về phía người cùng phe. Càng bu òn cười hơn, vậy mà các người còn nổi giáo cho giặc.”

Sư phụ chấp tay nhẹ nói, “Mọi người chỉ nhìn thấy tiêu đ ò đệ rút kiếm, nhưng không biết nguyên nhân là gì, xin Trang chưởng môn suy nghĩ lại, đ ã hai phái đ òng mình chúng ta đ ò phải mất hòa khí.” Nói xong, xoay người hỏi ta, “A Lê, đ ã xảy ra chuyện gì?”

Ta lập tức nói, “Ban nãy đ ònhi vừa đi ngang qua đ ãy, thì trông thấy hai vị Hành Sơn sư huynh đang nói chuyện gì đ ò. Con mới chào một tiếng, họ lại hiểu lầm là con đi nghe lén bọn họ nói chuyện, nên muốn giết người diệt khẩu, do đ ònhi quá hoảng sợ nên đánh trả lại.”

Trang Thế Chính cười lạnh, “Hành Sơn của ta là danh môn chính phái, há có thể làm ra loại chuyện bẩn thỉu như người nói.”

Đệ tử Hành Sơn có khoảng năm sáu người, còn những môn phái khác vẫn đang xem xét tình hình. Trang Thế Chính giơ cao tay muốn giải huyệt cho đệ tử của hấn, ngón tay điểm xuống, nhưng không có động tĩnh gì xảy ra.

Hấn tiếp tục điểm xuống, đầu ta lập tức phát hoảng, không xong rồi, ban nãy ta lỡ dùng công phu điểm huyệt của ma giáo. Tình huống vừa rồi giống y hệt lúc Bách Lý Đ ò Tể bắt ta đ ã uy hiếp vị Hành Sơn sư thúc giả mạo, việc đ ò khắc sâu trong đầu ta, nên trong lúc vô thức sẽ tùy ý sử dụng.

Ta cố gắng nuốt trôi ngụm nước miếng, Trang Thế Chính bỗng nhiên dừng lại, xoay người hét lên đầy giận dữ, “Đây chính là công phu điểm huyết của ma giáo, hóa ra người chính là nội gián!”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 8: Tháng Sáu Lạnh Giá

Tiếng quát rung trời, thoát cái hờn mườì đạo ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú về phía ta, làm cho trái tim bé nhỏ của ta nhảy thình thịch. Chỉ khổ cho sư phụ đứng phía trước hứng đỡ, thân hình cao lớn không có một chút ý muốn nhường đường, “Chuyện này đồnhi đã giải thích qua với chúng ta, phiền Trang chường môn và các vị đi theo ta đến chính điện, sau đó sẽ hiểu rõ ràng.”

Trang Thế Chính cười lạnh, ta đang suy nghĩ tên này ngoài cười lạnh ra chắc không còn vẻ mặt nào khác đâu, nhìn thật đáng ghét.

“Trong chính điện toàn là người của Hoa Sơn các người, ta có thể cãi lý với các người được chắc? Hay là định đưa chúng ta vào trong, rồi lén lút thả nàng đi chứ gì.”

Hắn vừa nói xong, các chường môn khác cũng bắt đầu nghi ngờ. Một đệ tử Hành Sơn lớn tiếng quát: “Bắt nàng lại”, có kẻ dẫn đầu, đệ tử các môn phái khác nhanh chóng rút binh khí ra.

Lúc này sư phụ đẩy ta đến bên cạnh sư tỷ, thấp giọng, “Đưa nàng đến chính điện.”

Không biết lỗi tai tên nào lại thính đến như vậy, nghe được liền la lên “Đừng để cho nàng thoát ra khỏi đây”, trong nháy mắt cả đám người đứng chặn lối đi.

Người Hoa Sơn tuy nhiều, nhưng không phải lúc nào cũng ở chung một chỗ, hiện tại đối phó với một Hành Sơn thôi thì nhất định thắng thế, tuy nhiên nếu các môn phái khác giúp đỡ bọn họ, thì số lượng người hai bên đều bằng nhau. Bất quá bên đối phương không phải là chường môn phái,

thì cũng là đệ tử nhập thất, so sánh lực lượng hai bên rõ ràng phe ta yếu hơn hẳn. Đấu võ một hồi, dần dần rơi vào thế hạ phong.

Mắt thấy bọn người sư phụ không thể chống đỡ thêm được nữa, khuôn mặt người nào người nấy đều hiện lên vẻ mệt mỏi.

Trên trời bỗng vang lên tiếng hét vô cùng lớn, “Dừng tay.”

Âm thanh cùng với nội lực truyền tới tai, mọi người đều ngừng động tác lại. Thoáng chốc thái sư phụ giống như tiên nhân hạ phàm, đạp gió mà đến, nhẹ nhàng rơi xuống đất, phất nhẹ cánh tay áo. Chắp tay nhìn về phía mọi người, giọng nói nặng nề, “Nếu các vị chưởng môn muốn thí võ nghệ, thì hình như đã đến nhàn nơi rồi, hay là chuyển đến nơi khác đi?”

Trang Thế Chính bước lên nói, “Đồ đệ cấu kết với ma giáo, phiên Bạch chưởng môn chớ vì giao tình mà bao che.”

Thái sư phụ cười nhạt, “Tất cả đồ đệ Hoa Sơn đều thẳng thắng chính trực, không biết vì lý do gì mà Trang chưởng môn lại nói tiêu đồ đệ cấu kết với ma giáo?”

“Nàng biết công phu điểm huyết độc môn của ma giáo.”

Thái sư phụ giơ tay vuốt vuốt chòm râu, tiếp tục nói, “Ngày chúng ta bao vây giáo chủ ma giáo, nàng vô tình bị Tà Nguyệt Cung bắt đi, ở trong đó gặp được quái nhân, chính quái nhân kia đã chỉ nàng công phu điểm huyết này. Giang hồ có câu người không biết không có tội, Trang chưởng môn có chút đa nghi quá rồi chăng.”

Mắt Trang Thế Chính tràn đầy xảo quyết, “Thế thì sao người biết nàng không phải gian tế, mà có thật là nàng gặp được quái nhân hay không?”

Thái sư phụ khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, “Vậy sao Trang chưởng môn biết nàng không phải vô tình gặp được quái nhân, mà cũng là gian tế của ma giáo?”

Màn đối thoại trong giây lát không có kết quả, bầu không khí trở nên bế tắc. Khoảnh khắc trước các phái còn cùng nhau hợp lực, hiện tại người này đùn đẩy người kia, rất không may cho phương trượng Thiếu Lâm do dáng người nhỏ bé, nên bị mọi người đẩy ra. Một bước chân này bước ra, sắc mặt trăm người lập tức nhẹ nhõm, ánh mắt đồng loạt quy tụ trên người hắn.

Phương trượng Thiếu lâm cố gắng không để lộ bộ dáng run rẩy, a di đà phật đại từ đại bi một hồi, mới lên tiếng, “Nếu hai vị đều không thể chứng minh vị nữ thí chủ này là vô tội hay có tội, chi bằng cứ giải quyết trong yên bình để giữ hòa khí hai bên đi, bảo vị thí chủ này đi tìm tên quái nhân kia, để hắn chứng minh trong sạch cho nàng, như vậy mọi chuyện sẽ được phơi bày rõ ràng. Ba ngày sau Minh chủ cũng đến đây, tới khi đó hắn đưa ra quyết định.”

Nói xong, quần chúng một màn xúc động cảm tạ, khen phương trượng là người thông minh quả thực không sai.

Ta lén nhìn sang Trang Thế Chính, lập tức thấy ánh mắt sắc bén của hắn giống như dao nhọn phóng về phía ta, nhìn chăm chú đến mức sống lưng ta đổ đầy mồ hôi.

Hai con mắt lạnh lùng của Trang Thế Chính chậm rãi thu lại, nhẹ nói, “Như thế cũng được, nhưng để tránh việc Hoa Sơn bao che cho nàng, bây giờ lập tức để nàng xuống núi, không được phép nói chuyện nhiều với các đồ đệ khác, làm như vậy được chứ?”

Thái sư phụ im lặng, quay qua nói với sư tử, “Mau đi lấy chút ngân lượng, tiện thể mang vài bộ quần áo cho A Lê.”

Ta giữ lấy cánh tay sư phụ không chịu buông, “Sư phụ...”

Sư phụ hơi nghiêng đầu, nhưng chỉ hé môi, gần như không thể nghe hắn nói cái gì, “Xuống được núi cũng đừng bao giờ quay trở lại, phải đi thật xa.”

Ta sững sờ, không hiểu rõ ý tứ của hắn. Đến lúc sư tử đưa bao đờ vào trong tay ta, ta vẫn cảm thấy như mình đang nằm mộng.

Sư phụ nhẹ nhàng đẩy ta một cái, bộ dáng nghiêm túc không thay đổi, “Đi.”

Ta giật mình bỗng nhiên đứng lại, quỳ hai đầu gối xuống đất, cúi người về phía sư phụ và thái sư phụ vái ba lạy, mặc kệ ý của sư phụ là cái gì, trước mắt vẫn nên đóng kịch cho bọn người kia coi, lớn giọng, “Đờ nhất định sẽ tìm được tên quái nhân kia, sau đó lập tức quay trở lại!”

Nói xong, cột chắc bao quần áo, dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người, đi thẳng xuống núi.

Dưới ngọn núi lớn chỉ có một người, trông vô cùng cô đơn. Ra khỏi cửa môn, ta quay đầu nhìn lại đỉnh núi Hoa Sơn tràn đầy khí thế, lòng đã đưa ra quyết định, tiếp tục đi xuống chân núi.

Đến chân núi, ta nhìn ba bốn con đường nhỏ trước mặt, sờ sờ cái cằm, rốt cuộc đi đường nào mới tìm được quái nhân đây?

Ta thở dài một hơi, suy nghĩ kỹ càng hình như lần cuối cùng ta gặp hắn là ở khách điểm trong Thúy Tùng trấn, được rờ cứ đi đến nơi đó tìm hắn thử xem. Hạ quyết tâm xong, ta lập tức đi mua một con ngựa, nhanh chóng chạy về hướng đã định.

Cứ theo tốc độ này, sáng ngày mới có thể đến được Thúy Tùng trấn. Bởi vì chạy quá nhanh, nên lỡ mất cái khách điểm cuối cùng, đành đi thêm sáu mươi dặm nữa, đến khi bầu trời tối đen như mực, vẫn chưa tìm được một nơi để nghỉ ngơi. Cách hồ nước không xa, ta gặp một ngư dân đánh cá, vội đi tới hỏi thăm, “Đại ca, xin hỏi chung quanh đây có nơi nào có thể trú tạm một đêm hay không?”

Người đàn ông kia suy nghĩ chốc lát, rờ nói, “Đằng trước chỉ có một ngôi miếu đồ nát, nhưng nghe đồn nơi đó là chỗ ẩn núp của nữ quỷ, ta khuyên cô nương không nên đi vào.”

Ta vỗ vỗ ngực, “Ta sống ngay thẳng không sợ tà ma, đa tạ.”

Đi tiếp ba dặm, quả nhiên nhìn thấy một ngôi miếu đồ nát. Có chỗ che đâu là ta đã hài lòng lắm rồi, đâu rảnh quan tâm những thứ khác. Dẫn ngựa đến nơi có nhiều cỏ sau đó buộc nó lại, mở chiết hỏa rồi đi vào bên trong, chiếu sáng mọi nơi, không biết đã bao lâu không có người ở đây, bụi bám đầy nhà.

Trong miếu ngoại trừ tro bụi ra không có bất cứ cọng rơm rạ nào hết. Ta dùng chân quét sơ qua trên nền đất bản, ôm chặt bao quần áo, dựa lưng vào cột chuẩn bị chìm vào giấc ngủ.

Do chỉ có một chút củi ít ỏi, nên đồng lửa rất nhỏ, ánh sáng yếu ớt mờ mờ ảo ảo. Ta nhìn một hồi cũng buồn ngủ, đêm khuya yên tĩnh, những âm thanh bên ngoài ta đều nghe rất rõ ràng. Bởi vì bây giờ đang là mùa hè, tiếng côn trùng kêu loáng thoáng lọt vào tai, ta ngủ càng thêm mơ màng.

Tia lửa chợt lóe trên mắt, sau đó trời đất tối thui, trong nháy mắt không cảm nhận được ánh sáng, ta lập tức tỉnh ngủ, nhìn về phía trước, chỉ thấy một kẻ đang khom người nhìn ta chằm chằm. Trước mắt mơ hồ không thấy rõ, tên đó lại đứng che mất hướng sáng, nên tuyệt đối không thể nhìn thấy mặt của hắn, ta liền hét lên tiện thể lấy tay tát lên mặt hắn một cái, “Quý a a a a!”

Cổ tay bỗng nhiên thấy đau đớn, là do bị đối phương nắm chặt, bên tai vang lên tiếng nói cực kỳ tức giận, “Người có bao giờ thấy tên quý nào khôi ngô như ta chưa?”

Ta ngây người, ra sức trừng mắt nhìn hắn, “A a a a! Hành Sơn sư thúc... Không đúng, quái nhân, thì ra là người!”

Hắn nhếch mày, “Cái gì? Quái nhân?”

Ta lập tức ôm cánh tay hắn, “Quay về Hoa Sơn để chứng minh trong sạch cho ta đi.”

Lần này không chỉ có lông mày, ngay cả khóe miệng hắn cũng nhếch lên cao, “Ta là ai người cũng không biết, còn muốn ta về Hoa Sơn với người? Người muốn tìm chỗ chết có phải hay không? Đờ cặn bã.”

Ta nổi giận, “Ai rảnh quan tâm người là ai, cứ đi với ta về Hoa Sơn là được rồi. Chỉ cần người trở về cùng ta, rồi chứng minh trong sạch cho ta, như vậy phái Hành Sơn chắc chắn sẽ bị một phen xấu mặt nha... À, quên hỏi người tên gì?”

“Ồ, vì mẫu thân ta muốn chứng tỏ cho mọi người biết bà là người có tri thức lễ nghi, nên đọc sách tìm tên đẹp, cuối cùng chọn cho ta một cái tên rất tài hoa phong nhã.”

Ta nhíu mày nói tiếp, “Quái nhân, phiền người mang lịch sử của bản thân cất vào, bổn đại tiểu thư không có hứng thú để nghe.”

Vì đã tìm được tên đầu xỏ, nên tâm trạng ta rất thoải mái, lén lút rút con dao găm ở trong tay áo ra, phải nhẹ nhàng không được quá mạnh bạo, nhất định phải bắt được hắn, sau đó đánh hắn trăm cái, cho người chữa cái tật tùy tiện dấy ta điễm huyết, tiếp đó...

“Ta tên là Thủy Đông Lưu, chính là nước của một dòng sông chảy về hướng Đông Lưu.”

Ta dừng động tác, nghiêng đầu một chút, “Hả?”

Cả khuôn mặt hắn đầu hất lên tận trời cao, “Giáo chủ ma giáo, Thủy Đông Lưu.”

Ta mạnh mẽ hít một ngụm khí lạnh, sau đó... Không có sau đó... Hắn không thể ném con dao trong tay đi thật xa, nhưng hắn đã phát hiện, ánh sáng trong đôi mắt chợt lóe, mờ nó, giỏi lắm. Ta bình tĩnh cầm dao lên, “Dao này vô cùng sắc bén, trên đời này chỉ có khí thể anh dũng mạnh mẽ như ngài mới xứng đáng với nó, xin vui lòng nhận lấy.”

“... Đờ cặn bã, người không cố ý sỉ nhục chỉ số thông minh của ta đúng không?” Hắn giơ tay cầm lấy con dao găm, rút ra nhìn, cười nhạt, sau đó

búng ngón tay, lưỡi dao sắc bén lập tức gãy làm đôi.

Ta tiếp tục hít thêm một ngụm khí lạnh, so độ cứng của cái dao găm này với ta, chắc chắn sức của ta không khác gì đậu hũ thúi, đau lòng rơi lệ.

Thủy Đông Lưu vớt dao găm sang một bên, nhìn ta một lượt từ đầu đến chân, “Không phải người đang ở Hoa Sơn sao? Tại sao lại chạy tới nơi này, còn nữa, về Hoa Sơn chứng minh trong sạch cho người là thế nào có chuyện gì xảy ra?”

Ta nuốt nước bọt, đường đường là một đại ma đầu vậy mà lại có hứng thú với chuyện của tiểu lâu la như ta, thật là một áp lực quá lớn. Ta gượng cười hai tiếng, “Việc đó... Giáo chủ đại nhân có nhớ lúc ở Tà Nguyệt Cung ngài có dạy công phu điểm huyết cho ta không? Thật ra ta lỡ dùng chiêu đó trước mặt các vị chưởng môn, nên bọn họ nghi ngờ ta là nội gián của ma giáo. Ta được phép xuống núi tìm người, dẫn người về chứng minh sự trong sạch của ta.”

Dứt lời, trên mặt Thủy Đông Lưu bắt đầu xuất hiện nụ cười châm biếm. Ta... Nhịn!

“Võ công đã vô dụng, ngay cả đầu óc cũng thuộc loại bã đậu luôn nhỉ. Nếu ta đi với người, bọn họ vừa nhìn thấy sẽ lập tức khẳng định người chính là nội gián của ma giáo, nếu không làm sao có thể dễ dàng thuyết phục người trong ma giáo làm chứng cho người.”

Mặc dù hắt độc mồm độc miệng thật, nhưng lời nói cũng đúng, lúc này mới hiểu rõ ràng, “Chẳng trách sư phụ bảo ta xuống núi rồi thì đừng quay trở lại, hóa ta ý người là như vậy.”

Thủy Đông Lưu lườm biếng nhìn ta, lại hơi tiến lên phía trước dùng mũi người người, “Vẫn còn một chút vị thuốc, vết thương của người sắp bình phục rồi à?”

Ta dùng hai tay che ngực, nhìn chằm chằm hắn. Này này, kẻ giết người trong nháy được truyền thuyết ghi nhận, một tay có thể nhéo chết một người là tên này ư? Sao lại mang cái vẻ mặt háo sắc như thế chứ.

Thủy Đông Lưu cười giễu cợt, “Bộ dáng bằng phẳng như người, trước ngực với sau lưng cũng chẳng khác gì nhau, cùng lắm thì có nhiều hơn hai hạt nho khô, che chặt như vậy làm cái gì.”

“...” Ta yên lặng ngậm một bụng máu, ta vô cùng vô cùng muốn quảng tên độc vương mồi này xuống nhà xí trăm lần. Nhưng mà! Ta... Nhịn!

Đôi mắt Thủy Đông Lưu mệt mỏi, tùy tiện hỏi, “Vậy người tính như thế nào?”

Ta gãi gãi đầu, “Không thể quay về Hoa Sơn, người lại không thể đi vào đó, ta nghĩ...” Ta cảm thấy xúc động, “Xem ra đây là cơ hội mà lão thiên dành cho ta, muốn ta đi chu du bốn bể, làm một hiệp nữ trừ gian diệt bạo nha.”

“Đồ cặn bã...” Thủy Đông Lưu nheo mắt nhìn, “Mắt người rất đỏ.”

Ta hít một hơi, cúi đầu xoa xoa mắt, phải rời khỏi Hoa Sơn, ta làm gì thấy vui vẻ chứ, “A...”

“Ta hiểu rất rõ người có thể làm được cái gì.”

Nhìn đôi mắt hấn rực rỡ, giống như vì ta mà nghĩ tới cái gì tốt đẹp lắm, trong lòng ta lập tức thấy ấm áp, nhìn hấn hỏi, “Làm cái gì?”

Thủy Đông Lưu nghiêm túc nói, “Bên cạnh ta còn thiếu nha hoàn.”

Khuôn mặt ta giật giật, “Tạm biệt!”

“...”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 9: Truy Cầu Nhân Sinh

Sáng hôm sau, ta ng ỡ xồm đ ằng sau ngôi miếu đồ nát thật lâu, sờ sờ mặt, sờ sờ cái cằm, càng thêm giận dữ, ta chỗ nào giống như nha hoàn chứ! Mắt hấn bị chọi gà hay sao.

Thân là đ ồng bọn đã từng đ ồng sinh cộng tử, không cùng ta kết bái thành huynh muội, lại muốn ta làm nha hoàn, thậm chí nói lời này trong thời điểm vô cùng khó xử như vậy.

Trong lòng ta khinh bỉ hấn một trăm lần, cuối cùng đ ầy bụng khó chịu ngủ thiếp đi, tới lúc không thấy hấn ở đây, chợt cảm thấy tinh thần thật sảng khoái. Ta cũng không thích bị ngược, ai nguyện ý ở bên cạnh hỗn thế ma vương luôn độc miệng như thế. Thoải mái duỗi lưng một cái, cổ họng vì ngáp mà mở lớn, li ền thấy hấn tự dung xuất hiện, kinh hãi tới nuốt trở về, chặn ngay trong cổ.

Thủy Đông Lưu nhẹ buông tay, túi trái cây lăn xuống mặt đất, “Rửa sạch sẽ.”

Ta khụt khịt đi nhặt trái cây, cảm thấy sự nhẫn nhịn của ta đã qua t ần cao mới. Rửa sạch đưa cho hấn, “A.”

Bản thân lại cắn một cái, hương vị thế nhưng cũng không tệ lắm, thu ần thực ăn vào trong bụng. Ta lấy trái thứ hai, hỏi, “Trái cây này tên gì? Thật ngon.”

Thủy Đông Lưu cũng cắn một cái, lắc đ ầu, “Ta cũng không biết.”

Ta chợt cảm thấy có xương trong cổ họng, khó nhọc nói, “Người không biết rõ, người còn hái, hả?”

“Đó... Bởi vì cây kia cách gần nhất, thuận tay nên hái.”

Vẻ mặt ta đau khổ, “Vạn nhất có độc làm sao bây giờ?”

Hắn nghĩ một chút, trầm ngâm, “Không sao, ta bách độc bất xâm.”

Ta phát cáu, “Người bách độc bất xâm, ta thì không phải! Giáo chủ đại nhân, người muốn chết đừng kéo ta theo!”

Hắn lườm ta một cái, “Máu của ta có thể giải bách độc, nếu người trúng độc ta bắt đắc dĩ cho người uống một hớp.”

Ta che trái tim, cắn răng, hàng này rõ ràng chính là bị sủng hư, một chút cũng không hiểu thương hương tiếc ngọc là gì.

“Đồ cặn bã, người thật không làm nha hoàn của ta hả, cùng ta trở lại kinh thành?”

“Không, muốn!”

Thủy Đông Lưu cong khóe môi, “Thần kinh không được bình thường của người cũng đừng xem ta như người xấu.”

Ta liếc hắn một cái, mặc dù hắn độc miệng vô cùng, cũng không hiểu thương hương tiếc ngọc, nhưng là từ Tà Nguyệt Cung đi tới đây, cũng biết hắn không phải là người thích giết người vô tội. Nghĩ lại, nếu hắn thật sự là ma đầu, ta không chừng sớm đã bị hắn chụp bẹp, “Vậy người không có việc gì từ kinh thành chạy đến Quan Trung của chúng ta làm gì?”

Dứt lời, hắn lại cắn trái cây một miếng, một tay chống cằm nhìn chăm chăm phía xa, “Đi ngang qua.”

Mặc dù gương mặt này tuấn mỹ như ngọc, nhưng nghĩ muốn đánh nhau với hắn một trăm lần cũng không thắng nổi. Ta giận dữ nuốt trái cây, ăn no bụng, lại giấu vài trái, “Không nói thì thôi, cáo từ.”

Hắn bất đắc dĩ nói, “Ta thật sự là đi ngang qua... Được rồi... Thật ra là vì lạc đường.”

“A?” Ta hơi nghiêng đầu, nhìn vẻ mặt nghiêm túc kia, nín cười, “Đi lạc đường?”

Hắn quay mặt, “Ừm, vốn là muốn đi Trung Nguyên ①, thăm Thần y bá bá, kết quả ở ngã ba, lại đi lạc qua Quan Trung.”

Nếu để cho những chưởng môn đời mình biết rõ nguyên nhân khiến cho vị đại ma đầu trong truyền thuyết đến đây, không biết có ói ra máu hay không a. Nhưng ai có thể nghĩ tới, đường đường Giáo chủ ma giáp lại là cái dân mù đường. Ta nhin xuống hai vai run run, nhìn xem mũi giày không dám cười. Khẽ nâng mi mắt nhìn hắn, vẻ mặt cũng đã kéo căng cùng như đầu gối.

“Ha...ha...ha.”

Thật sự không nhin được, cười ha hả, lại ghen muốn hồng! Nở nụ cười một hồi lại không cười được, “Người nếu đã đi ngang qua, vậy tại sao muốn phái người đến ngôi miếu đồ nát giết chúng ta?”

Ánh mắt của Thủy Đông Lưu lạnh lùng, “Những người kia không phải là đến giết các người, mà là tới giết ta. Nhưng ai biết lại gặp được mai phục ở trong ngôi miếu đồ nát của các người.”

Ta nghĩ lại mọi chuyện, bưng tỉnh, “Đúng nha, lúc ấy ta và người ở khách đếm, có tên sát thủ đến, người còn nói võ công của hắn cùng với sát thủ trong ngôi miếu đồ nát đầu giống nhau, chất vấn vì sao phải giết người ấy.”

Bởi vì giá trị võ lực của ta ở trước mặt Thủy Đông Lưu căn bản không đáng nhắc tới, ta lại không phải nhân vật quan trọng gì trong liên minh, hắn cũng không có phí công phu để tới gần ta. Hơn nữa lúc ấy khách đếm đột phát một chuyện, ta lại hoài nghi nhìn hắn, “Người cũng không biết những người kia ai?”

“Ừm.”

“Còn có... Tại sao người phải đến Tà Nguyệt Cung cứu ta?”

Lông mày của Thủy Đông Lưu nhướng lên cao, “Đi ngang qua.”

... Cùng một cái lý do mà dùng hai lần rõ ràng rất vô nghĩa nha. Ta cần trái cây, “Cám ơn, sau này người nếu muốn ta giúp đỡ gì, nhất định sẽ giúp người không tiếc cả mạng sống.”

Hắn nhàn nhạt đáp một tiếng, “Vậy người bây giờ có tính toán gì không?”

“Về nhà.” Đi hai bước, quay đầu lại nhìn hắn, vẫn không nhúc nhích đứng ở bên cạnh giếng, “Đã có sát thủ truy sát người, vậy người mau cùng giáo chúng tập hợp lại nhanh lên, trở lại phân đà trong kinh thành đi, phải cẩn thận. Còn có, người muốn đi Trung Nguyên, tìm phu xe, hoặc là người đưa tin, bọn họ tuyệt đối sẽ không lạc đường.”

Mắt cũng không nhìn, giọng mũi “Ừ” một tiếng.

Suy nghĩ một chút, giống như nói nửa liền dài dòng. Lúc này mới thoáng yên tâm trở lại tiển viện, chuẩn bị dắt ngựa. Chỉ là lúc này về nhà, phải nói với cha mẹ như thế nào? Nhất định sẽ bị bọn họ phái tới Thanh Thành giúp nhân vật phản diện trong đó.

Căn cứ sinh là Hoa Sơn, người chết là Hoa Sơn, đến bên cạnh chùa miếu, chuẩn bị cưỡi ngựa rời đi. Đến đó, vẫn thấy ngựa còn nằm trên đất, chặc, mặt trời đã lên ba sào vẫn còn ngủ, khó trách một thân mỡ béo. Đi lên trước, đâm mặt ngựa, “Mau đứng lên, phải đi.”

Chỉ đâm một cái, dùng tay ngưng cương. Dò xét trên cổ ngựa, còn có Dư Ôn, nhưng đã không còn mạch đập. Giật mình sau lưng có gió tấp đánh tới, ta vội vàng rút kiếm thuận thế chặn lại, một chưởng đánh bay, bị kiếm cản đi, vẫn là gió mạnh đánh tới mặt ta.

Hắc y nhân, lại là hắc y nhân, vậy có phải là đám người lúc trước Thủy Đông Lưu giết hay không?

Không để cho ta nghĩ nhiều, đã thấy hai ngọn phi đao đâm thẳng đến, ta vội vàng lấy kiếm ngăn cản. Mùi chân điếm một cái, kiếm khí quét ngang.

Đối phương võ công trên ta, nếu vẫn kéo dài như vậy, chỉ sợ sẽ bị phi tiêu của hắc âm thủng cái lỗ. Liên tiếp bại lui, gần như bị bức đến cùng đường. Trong lòng vừa nghĩ sẽ thua, lại nghe hắc kêu lên một tiếng đau đớn, như bị rút xương trong nháy mắt nằm trên mặt đất, cái ót đã có lỗ máu.

Ta nắm kiếm khó khăn nuốt một cái, Thủy Đông Lưu lại như không có chuyện gì đi qua, còn nhặt trái cây vì kinh sợ của ta mà rơi trên mặt đất. Trái cây kia hương vị thật sự rất tốt, ta nuốt mất đưa tay, “Cám ơn.”

Dứt lời, hắc đã đưa tay, ném trái cây ra xa hơn, nhíu mày, “Bản, ăn sẽ có tật xấu.”

“...” Chà đạp mỹ thực, thật sự là không thể vui sướng chơi đùa. Khóe miệng của ta giật giật, ng ẩ xồm xuống vạch trần khăn che mặt của người nọ, “Võ công kém như vậy, còn dám tới ám sát người, thật sự là thất sách.”

Thủy Đông Lưu cũng ng ẩ xồm ở một bên, trước mắt vẫn ghét bỏ nhìn, “Đống cặn bã, hắc rõ ràng là đến ám sát người.”

Ta lấy làm kinh hãi, “Chẳng lẽ hắc không phải là sát thủ?”

Thủy Đông Lưu cười khẽ, “Người đến ám sát ta, võ công so với hắc cao không chỉ một cảnh giới, cặn bã như vậy, là không bản lĩnh.”

Ta nháy mắt ra hiệu nhìn hắc, “Cao thủ, người có thể đừng móc ngoéo trào phúng ta hay không.”

Thủy Đông Lưu cười cười, nhìn tay của hắc, lại nhìn phi tiêu, nói, “Phi tiêu vô cùng mới, căn bản không giống như là thường dùng. Binh khí thường dùng không phải là phi tiêu, mà là một loại có chuôi, nếu không vết chai trên bàn tay sẽ không đều đều dày đặc như thế. Hơn nữa, hắc vừa xuất thủ cố ý che giấu nội công thật sự của mình, nếu không cũng sẽ không đấu với người lâu như vậy mà vẫn không thắng, ngay cả ta là người ngoài nhìn thấy hận không thể giúp hắc đem tay chân thuận hơn chút.”

Ta sờ sờ cái cằm, cẩn thận phân tích, “Nhưng ta không biết hấn, hấn không có cần phải che giấu nha.”

“Người đã không biết hấn, vậy nhất định là sợ người nhận ra võ công của hấn.”

“Nhưng ta không có tội...” Ta ôm kiếm, xóa đi mồ hôi lạnh trên đầu, “Người cảm thấy võ công của hấn là của môn phái nào?”

Thủy Đông Lưu nghĩ chỉ chốc lát, trầm ngâm, “Ta nhớ ngày đó ở trong miếu hoang có cẩn thận quan sát qua võ công của mỗi môn phái của các người, mặc dù hấn có thể giấu giếm, nhưng vô luận như thế nào, bản chất vẫn không thay đổi.”

Ta căng thẳng nhìn chằm chằm hấn, lòng bàn tay đầu đổ mồ hôi. Thủy Đông Lưu ngẫm nghĩ rất lâu, mới lên tiếng, “Hình như là... Hành Sơn.”

Chân lập tức mềm nhũn, ngửi xồm cũng không còn khí lực, co quắp ngửi trên đất, chỉ cảm thấy lệ rơi đầy mặt, “Xong đời, Hành Sơn khốn kiếp vậy mà truy sát đến nơi này. Khó trách Trang Thế Chính sẽ đồng ý để ta xuống núi, căn bản chính là nghĩ tới khi ta rời khỏi Hoa Sơn sau đó phái người giết ta mà.”

Thủy Đông Lưu hỏi, “Sao người lại đắc tội Hành Sơn?”

Ta hít mũi một cái, có chút chần chừ, mới nói chuyện trước sau cho hấn biết. Thủy Đông Lưu nhíu mi, tràn đầy ghét bỏ, “Cho nên người rơi xuống tình trạng hôm nay, là bởi vì người ngu ngốc dùng thủ pháp điểm huyết ta dạy cho người?”

Vốn không muốn hấn dính dáng tới chuyện này, nhưng là hai chữ ngu ngốc vừa ra khỏi miệng, ta thiếu chút nữa xù lông, “Thủy Đông Lưu!”

Hấn lập tức liếc mắt nhìn ta, ta ôm kiếm lui về phía sau, lúc này mới thu lại ánh mắt, “Nói cách khác, có khả năng trong lúc vô tình người bị bọn họ hiểu lầm, người nghe được chuyện gì đó của bọn họ không thể để ai biết. Cho nên bọn họ nhất định phải giết người diệt khẩu.”

Ta gật gật đầu, “Nhưng ta thề thật sự không có nghe bọn họ nói cái gì.” Nhớ tới không khỏi tức giận, “Không hiểu sao bị dội nước bẩn lên người, ta cũng rất thương tâm chứ bộ. Mỗi ngày dậy sớm luyện công sau đó đi ăn bánh bao thịt, sau đó ngủ, thời gian đó thật tốt.”

“Đồ cặn bã, sao nhân sinh của người không có truy cầu gì vậy.”

Ta phát ra từ nội tâm “Hừ” hắt một tiếng, “Chỉ cần mình cảm thấy cao hứng là tốt rồi, đây là truy cầu lớn nhất của nhân sinh.”

Thủy Đông Lưu nhíu mày, “Hoàn toàn không đồng ý.”

Ta lười phải cùng ma đầu nói lý, hắt nhất định là cảm thấy nhất thống giang hồ mới là đỉnh cao của cuộc sống đi. Ta thở dài, không biết rõ về sau làm thế nào mới tốt, “Thủy Đông Lưu, người nói ta có nên về Hành Sơn hay không, đi tới hang ổ của bọn họ tìm chân tướng? Nói không chừng bọn họ thật sự đang làm việc xấu gì đó không thể cho ai biết, không chừng ta thành công, còn có thể ghi tên trong sử sách đó?”

Vẻ mặt của Thủy Đông Lưu thế nhưng thành thật suy nghĩ, một lát, hai mắt lóe sáng, “Liền quyết định như vậy.”

Ta cười gượng hai tiếng, “Người đồng ý nhanh như vậy sẽ không sợ ta bị bọn họ chém thành bã đậu sao?”

“Có ta ở đây, không cần sợ.”

Này, đây là tiết tháo của hử sao? Rõ ràng là người hù dọa ta! Ta ngạc nhiên, “Người đi làm gì?”

Đây căn bản không liên quan hử, mặc dù là hử dạy ta điếm huyết khiến ta bị hiểu lầm, nhưng khi đó trên mặt đất động, cũng là hành động cứu mạng, nói đến cũng là chính mình quá không cẩn thận, hử hoàn toàn không cần phải làm như vậy nha.

Thủy Đông Lưu một phát bắt được cánh tay của ta, gằn như là nhắc lên, “Đền bù tổn thất cho người.”

Không giải thích được đên bù tổn thất là gì! Ta ôm chặt kiếm, nước nở nghẹn ngào, “Kỳ thật ta chính là thuận miệng nói một chút thôi, nếu không ta với người đi, làm nha hoàn của người nha.”

“Đi nhanh đi, đờcặn bã, nhân sinh phải có mục tiêu để truy cầu.”

“Ô ô ô, cứu mạng... Ta không cần đưa tới cửa cho người ta chém.”

“Đi nhanh chút ít, nói không chừng còn có thể đi tới thị trấn nhỏ ăn cơm trưa.”

“Ừ! Đi nhanh đi.”

“... Đờcặn bã, người như vậy sẽ bị người bán đi đó biết không?”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 10: Kết Bạn Đồng Hành, Hai Mươi Tám Tin Đồn

Cứ tưởng rất nhanh sẽ đến cái trấn nhỏ tiếp theo, ai ngờ đi hơn nửa ngày trời cũng chẳng đến được thị trấn nào, khó khăn lắm mới gặp một vị tiều phu, vừa hỏi xong, nghe bảo còn phải đi thêm mười dặm nữa, ta yên lặng ngậm một búng máu.

Mặt trời thật quá tàn nhẫn, nóng đến mức ta hận không thể vén quần áo lên rồi lấy lá cây quạt cho mát, Thủy Đông Lưu nghiêng đầu nhìn ta, ta vội ôm cơ thể thật chặt, kéo cao khoe miệng nói, “Thủy Bánh Trưng (*), có cần ta cho người mượn khăn che mặt để bịt khuôn mặt lại? Khỏi phải phơi nắng đen da nha.”

(*) Thủy Bánh Trưng: ý nữ 9 là nam 9 bịt kín mít giống bánh trưng

Thủy Đông Lưu lườm ta một cái, “Thân là nữ nhi tại sao da lại đen quá vậy, buổi tối đi ra ngoài có cần theo lòng đèn cũng không ai thấy được.”

“... Thân là nam tử tại sao lại trắng thế hả, không cần phơi nắng cũng chẳng thấy cơ thể người rồi.” Ta sờ sờ khuôn mặt, bỗng cô nương vẫn rất trắng, đen ở chỗ nào chứ, “Vì sự yên ổn của giang hồ, từ giờ trở ta sẽ gọi người là sư thúc, tránh cho người khác nghe thấy rồi lại đi theo chúng ta suốt mười tám con phố.”

Vẻ mặt Thủy Đông Lưu vô cùng điềm đạm, “Bọn họ dám sao?”

“Người có thể an phận một chút hay không.”

“Ta đã an phận lắm rồi, bọn người kia đâu còn đuổi theo chúng ta nữa.”

Ta nổi điên, “An phận ở chỗ nào, không những bị phái Hành Sơn truy sát. Còn nữa, tin tức loan truyền với tốc độ nhanh chóng mặt, nếu bọn họ

nhận được mật báo thì ngay lập tức che giấu chứng cứ.”

Lúc này hắn mới miễn cưỡng nói, “Được rồi.”

Ta thở dài, “Sau này ta cứ gọi người là sư thúc, dù sao cũng thuận miệng rồi.”

“Tùy người. Nhưng mà... ta vừa nhận được mật báo, vì nghi ngờ người trong Hoa Sơn là gian tế, nên các môn phái muốn dời đến nơi khác để bàn bạc đại sự.”

“Bọn họ muốn chuyển tới chỗ nào?”

“Hành Sơn.”

Ta ngạc nhiên nhìn hắn, “Trèo non lội suối đến Hành Sơn?!”

Thủy Đông Lưu vuốt cằm, “Phải hao tổn rất nhiều công sức mới tới được Hành Sơn, phải chăng nơi đó có cất giấu bí mật động trời gì? Hay là Trang Thế Chính cố tình dụ bọn người chính phái vào đó?”

Thật tâm ta cực kì tán thành với ý kiến của hắn, việc này cũng rất có khả năng xảy ra. Ta bất ngờ nắm cánh tay hắn, “A, chính là cái tên hỗn đản Trang Thế Chính đã đuổi theo chúng ta suốt đường đi phải không?”

Hai mắt Thủy Đông Lưu nhếch lên, trái tim nhỏ bé của ta lập tức thấy lạnh buốt, hít một hơi liều mạng hỏi, “Sư thúc, thôi thì chúng ta cứ quay về Tây Vực đi?”

Vừa dứt lời, hắn để lại cho ta mấy chữ “Không có tiền đờ”, tiếp tục đi thẳng về phía trước không ngoảnh đầu lại.

Ta ngại ngần chạy tới đi bên cạnh hắn, ta cảm thấy Trang Thế Chính mới đúng là tên đại ma đầu, Thủy Đông Lưu tốt hơn hắn rất nhiều.

“Đợi khi vào được trong trấn, đi mua hai con ngựa, rồi lập tức lên đường tới Hành Sơn, nói không chừng còn đủ thời gian để bố trí một chút.”

“Đợi chút... Sư thúc, ta không cưới ngựa đâu.”

Thủy Đông Lưu dừng bước, khuôn mặt khó tin nhìn ta, “Không chịu cưới ngựa? Nhưng bên trong thoại bản nói...”

Ta nheo mắt nhìn hắn, “Ờ thì... Người cho rằng trong thoại bản nói là nữ hiệp thì nhất định phải biết cưới ngựa hay sao? Hoa Sơn chúng ta là nơi luyện võ, không phải nơi tập cưới ngựa, còn rất nhiều sư huynh trong phái ta không biết. Ta nghĩ xe ngựa vẫn tốt hơn!”

Thủy Đông Lưu khinh thường, “Khó trách cha ta không muốn cho mẹ ta đọc nhiều thoại bản, hóa ra đầu là giả dối. Nhưng mà đờ cặn bã này, nếu người nói như vậy, nói cách khác... Người cũng thích xem cái thứ đó?”

Ta chớp mắt mấy cái, lặng lẽ nhìn trời xanh, cảnh tượng tài tử giai nhân rồi anh hùng cứu mỹ nữ gì đó quả thực rất đẹp, còn có định luật nhảy vực trăm lần không chết cũng là đoạn xem hoài không chán, mỗi lần nghĩ trên vách núi Hoa Sơn ta đầu xúc động muốn thò đầu ra nhìn xuống - - đáng tiếc ta sợ độ cao.

Gặp ngã ba, không một tấm biển chỉ đường, không một người qua lại để hỏi, lúc đang đau đầu suy nghĩ, thì thấy Thủy Đông Lưu cầm tấm bản đồ, chăm chú quan sát, “Đi đường nào?”

Hắn do dự rất lâu, nhìn lại con đường vừa mới đi. Ta chợt nhớ ra, hắn cũng là tên mù đường... Lòng mày nhăn nhó một hồi, cuối cùng chỉ bên trái, “Hướng này.”

Ta miễn cưỡng cười hai tiếng, “Được, đi hướng bên phải.”

“...”

Hình như hắn cũng tự biết bản thân là dân mù đường, cho nên Thủy Đông Lưu không có phản đối, mà đi theo ta, sau đó ném tấm bản đồ qua cho ta, đành hạ lệnh ta làm người dẫn đường.

Đi hơn nửa ngày, mệt g ãn chết r ốt cuộc cũng thấy được cái trấn nhỏ. Thuê hai phòng trong một khách đi ểm, thoải mái ng ắm mình xuống dòng nước nóng, ta cảm thấy bản thân như được sống lại.

Ng ồi trên giường nhìn toàn bộ tài sản của mình, không tránh khỏi đau bu ồn nhanh chóng đứng dậy. Ngày đó sư t ỷ vội vàng thu thập hành lý cho ta, có mang theo một chút bạc l ẽ, ngay cả ti ền đ ồng cũng có, quan trọng hơn là tất cả số bạc ở đây đ ều là ti ền dành dụm của sư t ỷ, vậy mà nàng lại bỏ vào túi hành lý cho ta.

Ta cực kì cảm động, nhưng chỉ với chùng này ti ền không thể giúp ta và Thủy Đông Lưu cần cự đến khi tới được Hành Sơn. Chống cảm nghĩ chốc lát, vội vàng gi ấu ti ền đi, chạy qua căn phòng sát vách, “Sư thúc.”

“Vào đi.”

Đẩy cửa bước vô, trong phòng tràn ng ập hơi nước, ta híp mắt, nhìn bóng dáng in trên tấm bình phong, không nhin được nói, “Người đi tắm mà cũng bảo ta vô.”

Ta th ần chừi h ắn vừa đi lên phía trước vừa d ựng thẳng ngón tay giữa, giáo chủ đại nhân, ta vẫn còn là một hoàng hoa khuê nữ ngài có biết hay không hả. Bất quá... Hình như ông trời đang tạo cơ hội cho ta làm chuyện xấu...

Đi vòng qua tấm bình phong, li ền thấy Thủy Đông Lưu dựa c ỗ trên thùng nước, nhắm mắt ng ừa mặt lên trời, hết sức thoải mái, “Qua đây đ ỗ thêm nước cho ta.”

“Ta vừa thấy ti ều nhị đi ra cách đây không lâu mà, sao người không sai h ắn đ ỗ thêm nước cho.” Ta cần một cái g áo, mức nước đ ỗ xuống, “Thủy Đông Lưu, người có vô sỉ đến mức bây giờ sẽ đứng lên không đ ấy?”

Thủy Đông Lưu trợn mắt nhìn, trong mắt chứa đ ầy hơi nước, “Đ ồ cặn bã, người muốn ta lập lại chuyện n ho khô ngày xưa sao?”

“... vậy chắc là không đâu, cái nho khô trước mặt đâu có hứng thú làm ra những chuyện vô liêm sỉ.” Ta giận dữ nhấc thùng nước lên, đổ toàn bộ vào bồn tắm của hắn.

“A...”

“Hừ!” Ta ngó hai bên trái phải, lập tức đi tới lấy y phục hắn đang treo ở bình phong.

Thủy Đông Lưu tức giận nói, “Thứ như người không gả cho ai được.”

“Cũng không cần người cưới ta nha.” Ta lục lợi mọi chỗ, một lát sau thay đổi sắc mặt, “Thủy Đông Lưu, túi tiền người đâu?”

Ánh mắt hắn nhìn thẳng về phía ta, “Hóa ra người muốn làm đạo tặc. Vừa hay, ta bị mất túi tiền rồi.”

Ta cà lăm, “Cho nên người, người hiện tại không một xu dính túi?”

“Chính xác.”

Ta cẩn rắng nhìn hắn không chớp mắt, “Miệng thì nói đi với ta tới Hành Sơn tìm người, thật ra do người không có tiền, nên muốn đi với ta để ăn chùa chứ gì.”

Thủy Đông Lưu cười nhạo một tiếng, chậm rãi nói, “Đồ cặn bã, ta đường đường là giáo chủ ma giáo cần xin cơm của một tiểu lâu la như người ư?”

Ta nổi giận, “Lâu la cũng có tôn nghiêm!”

Hắn lớn tiếng cười nói, “Người đi đến giường ta lấy miếng ngọc bội Hoa Mai, rồi tìm một tiền trang nào đó, đến chỗ họ muốn lấy bao nhiêu tiền cũng được.”

Ta nghi ngờ lập tức chạy đi tìm, nghe nói hai mươi năm trước ma giáo đã xây dựng con đường buôn bán ở Trung Nguyên, Hán Trung, Quan Trung, có bố trí vài tiền trang ở đây cũng không quá kì lạ, nhưng với tính

tình tùy tiện của Thủy Đông Lưu, vẫn cảm thấy không đáng tin lắm. Mò trên giường một hồi, quả thật tìm thấy một miếng ngọc bội Hoa Mai. Chắc, thân là đại ma đầu thế nhưng lại giữ đồ vật của cô nương, chắc là tình nhân đưa cho rồi. Nghĩ tới việc phân nửa vàng bạc đang nằm trên tay, ta nắm chặt ngọc bội, thò đầu qua tấm bình phong nói, “Ta đi rồi về ngay, nếu tiện trang không chịu đưa tiện cho ta, ta sẽ đem tấm ngọc bội này đi cạy.”

Thủy Đông Lưu mấp máy khóe môi, “Vật này là trước khi ra đời người bên nhà nương ta đã tặng cho ta, nếu người cạy nó, mấy ngày nữa giang hồ sẽ giấy lên một trận sóng gió lớn.”

Ta nhíu mày nhìn hắn, “Giang hồ đồn gia tộc của mẫu thân người rất lớn, huynh đệ tử muội tông cộng có hai mươi tám người?”

Thủy Đông Lưu nhíu mày, “Ừ, cho nên người đừng ngu ngốc đem ngọc bội đó đi cạy.”

Ta làm mặt quỷ, “Vậy người cầu nguyện tiện trang kia nhận ra ngọc bội của người đi.”

Mặc kệ lời hắn ta mang theo ngọc bội đi ra ngoài, hỏi người đi đường xem tiện trang ở chỗ nào, nghe bảo rất gần đây thôi, vội vàng chạy tới. May mà còn sớm, họ vẫn chưa đóng cửa, ta giờ ngọc bội lên cho chưởng quầy nhìn thử. Chưởng quầy nheo mắt lại, giọng nói vang dội, “Xin mời ngài.”

Nói xong, mời ta đi vào bên trong, rồi nhanh chóng dâng trà và điểm tâm lên. Nhìn mút táo hồng hồng trông vô cùng ngon miệng, ta không nhịn được ăn thử một miếng, vị ngọt lập tức tan ra, quả thật rất ngon.

Chưởng quầy dùng một hộp gấm sắc sảo để đựng ngọc bội, hỏi, “Xin hỏi cô nương muốn lấy bao nhiêu ngân phiếu?”

“Ngân phiếu?” Ta khó khăn nuốt điểm tâm vào bụng, “Ừm... một... Ba ngàn lượng đi.”

Chưởng quỳ vui vẻ đồng ý, sau đó cầm lấy ngọc bội đi vào bên trong. Chờ bọn hắn đi hết, ta ôm ngực, cảm thấy thật vô cùng sung sướng, không biết bọn họ có bao nhiêu ngân lượng đây, ta là một thôn nữ chưa từng trải qua chuyện thế này nên chắc có hơi thất lễ với bọn họ rồi.

Một lúc sau có tỳ nữ bưng trà lên, cung kính nói, “Cô nương, đây là mao tiêm một loại trà thượng hạng, ngài cứ chậm rãi thưởng thức.”

Tiếp tục nuốt thêm một miếng điếm tâm, mở nắp ly ra ngửi thử, hương vị đậm đà. Nhấp thử một ngụm, mùi vị rất dễ chịu, vị ngọt của điếm tâm vẫn chưa bị tan hết, đã hòa vào mùi táo, để lại vị ngọt của cam... Nhưng không biết vì sao đầu óc có chút choáng váng, bên tai vang lên tiếng cười khe khẽ của tỳ nữ. Trong lòng yên tĩnh, xong rồi, bị bán luôn rồi.

&&&&&

Khi tỉnh lại, ta thật sự nhận ra rằng lời của Thủy Đông Lưu vô cùng đúng - - bôn cô nương bởi vì tham ăn nên bị người ta bán.

Do mùi sơn phấn quá nồng đặc khiến ta tỉnh giấc. Mở to mắt nhìn xung quanh, hàng gấm treo đầy phòng, lắng tai nghe, còn có giọng nam nữ vui đùa.

Ách, nơi này là thanh lâu mà!

Ta nằm trên mặt đất khó khăn xoay người, toàn thân mềm nhũn, không một chút sức lực. Vừa động dậy, đã có người mở cửa đi vào, ta lập tức thả lỏng cơ thể, giả bộ chết.

Bởi vì lỗ tai dán xuống đất, mà nền nhà được làm bằng gỗ, nên có thể nghe tiếng vang rất rõ. Tiếng bước chân của nhiều người đi vào, vô cùng nhẹ, khẳng định võ công bọn họ không hết tầm thường, căn bản không phải là tú bà hay gì gì đó. Ta sợ hãi tim cũng đập nhanh gấp ba lần, đơn giản mà nói sức của ta không thể đối phó với bất cứ ai ở nơi này.

Tiếng động ngừng lại, bắt đầu có tiếng kéo ghế, ta cảm thấy có người ngồi xuống, bởi vì khi chiếc ghế kia dừng lại, thì mặt đất có thêm áp lực

đè xuống, trong phòng rơi vào im lặng.

Thật sự là quá yên tĩnh, trong chốc lát ta cũng không thể giả bộ thêm được nữa. Cảm thấy chỉ cần ta vừa mở mắt ra, lập tức đối mặt với kẻ xấu, sau đó hẳn sẽ cắt ta làm tám khúc.

Lỗ tai nghe thấy tiếng cười nhẹ, “Vẫn còn muốn giả vờ, cái bọn danh môn chính phái gì đó, chỉ biết giả chết thôi sao?”

Ta cắn răng, mở mắt ra, gắng sức đứng dậy, nhìn kẻ trước mặt, da hắn trắng nõn, sắc mặt trắng bệch là một đại thúc xinh đẹp. Chỉ tiếc... Nhìn mặt là biết thận bị hư dữ lắm nha. Liếc mắt qua mỹ nhân bên cạnh hắn, lúc này ta mới hiểu rõ mọi chuyện, “Người là ai, bắt ta làm cái gì?”

Đại thúc xinh đẹp mỉm cười, nghịch chiếc nhẫn trên tay, “Lời này nên để cho ta hỏi người mới phải. Toàn bộ võ lâm vây giết giáo chủ ma giáo là chuyện ai cũng rõ, nhưng đến tận bây giờ không ai biết tung tích của hắn. May mà ta thông minh, đoán rằng bọn ngụy quân tử các người sẽ vì tiền mà nộp mạng, sớm đã căn dặn chưởng quỹ ôm cây đợi thỏ. Mau nói, Hoa Mai ẩn này người lấy ở đâu, còn hắn đang ở chỗ nào! Như nếu không nói, ta lập tức cắt lưỡi người để nhắm rọu.”

Ta vô thức nuốt nước miếng một cái, xác nhận đầu lưỡi vẫn còn nên rất hạnh phúc. Dù gì cũng biết, sẽ dễ dàng nói chuyện hơn. Nghĩ đến Hoa Mai ẩn, lại nhớ tới lời Thủy Đông Lưu đã nói trước đó, ta nghi ngờ nhìn hắn, “Không biết ngài... Là cái gì của hắn?”

Thận hư đại thúc nhấc hàng lông mày thanh tú lên, nhấn mạnh từng chữ, “Ta là thập thất cứu cứu của hắn”

“...”

Hai mươi tám vị huynh đệ tử muội quả nhiên là tin đồn có thật!

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 11: Bộ Ngựa Bất Ve

Hai mươi tám vị huynh đệ tử muội mỗi người ở một nơi, nghe nói tất cả bọn họ đều là người có quy ền thế. Căn bản mà nói toàn bộ võ lâm chỉ xứng đáng để bọn họ đùa giỡn...

Nghiên cứu các đại môn phái trong võ lâm, rồi nhìn hấn thật lâu, “Người là... Nam Hải Tiêu môn chủ?”

Đại thúc xinh đẹp gật đầu, “Nam Hải môn Tiêu Luyện.”

Rốt cục cũng hiểu tại sao hấn lại có bộ dáng thận hư, tất cả đồ đệ trong Nam Hải môn đều là mỹ nữ, sống ở đó không tìm chế được bản thân cũng là dễ hiểu thôi. Ta lau mồ hôi lạnh trên trán, “Cái vật kia... thật ra ta với cháu trai ngài là bằng hữu tốt, cùng nhau vào sinh ra tử. Cho nên hấn mới đưa ngọc bội đó cho ta, chứ không làm sao ta dám ngang nhiên đi đến tiền trang lấy ngân lượng.”

Tiêu Luyện nheo đôi mắt nhìn ta, “Hấn đưa ngọc bội cho người...” Ánh mắt bỗng nhiên sáng lên, lập tức xúc động, “Tiêu chuẩn chọn cô nương của nam tử Thủy gia thật sự giống nhau.”

Nghe vậy ta cảm thấy hình như có cái gì không đúng lắm... Ta bị hiểu lầm là cô nương mà Thủy Đông Lưu thích rồi sao? Chuyện này sẽ không....

Tiêu Luyện cười lớn tiếng, nói: “Thiếu chút nữa là chém chết con dâu của cháu ngoại ta rồi.”

Bỗng nhiên ta thấy một con sóng hắc tuyến bao phủ trán, người này quả nhiên là đang hiểu lầm nha. Để tránh cho sự hiểu lầm càng ngày càng nặng,

sau khi lấy giải dược từ vị mỹ nhân tử tử kia, ta vội vàng nói, “Bây giờ hấn đang ở khách điểm Cẩm Tú, nếu ta về trễ, hấn sẽ chạy tới tìm ta.”

Im lặng nhớ tới tính tình của hấn, nếu không tìm thấy người thì tất cả các tiền trang đều gặp tai họa.

Hấn gật gật đầu, “Vậy người cứ nghỉ ngơi ở đây, ta sai người đi tìm hấn.”

Được sắp xếp ở trong một gian phòng lớn, ta nằm trên chiếc chăn mềm cảm giác vô cùng thoải mái, lăn hai vòng, cơ thể rã rời ban nãy dần dần lấy lại sức lực, nếu lăn tiếp hai vòng, là có thể hồi phục hoàn toàn. Nghe nói phòng này là ít mùi sơn phấn nhất, nhưng vẫn loáng thoáng ngửi thấy hương thơm lan tỏa đến mũi.

Vừa nằm xuống đã thấy buồn ngủ, ta ôm chăn ngáp một cái, thôi cứ vừa ngủ vừa chờ hấn đến vậy.

Trong lúc mê mang ngủ, nghe có tiếng động bên cạnh, dụi dụi mắt lập tức thấy trời đất tối đen như mực, không trông thấy cái gì cả, “Thủy Bánh Trung?”

Một tiếng cười nhẹ bên lỗ tai ta, tên kia đã ngồi xuống giường, “Bảo người đừng cầm ngọc bội chạy lung tung mà không chịu nghe, cũng may là gặp thập thất cứu của ta, nếu người gặp a di hay cứu cứu khác, đảm bảo không có vận khí tốt như vậy đâu.”

Ta giờ tay捏 hấn, “Ai biểu người không mang tiền chứ.” Chỗ ta chạm vào, có thể nhận ra đó là bàn tay hấn, nhưng vẫn như cũ quấn mảnh vải, “Nói người là bánh trưng quả nhiên không sai, tại sao lại gói mình thành như vậy chứ?”

Theo ánh sáng bên ngoài chiếu vào thấp thoáng thấy hấn gỡ từ từ từng lớp vải xuống, động tác nhẹ nhàng chậm chạp, cứ tưởng hấn đang thực hiện nghi lễ nào đó, “Bí mật. Ài, lúc vừa lên lầu liền bị một đồng cô nương bao vây, nhào tới làm cho toàn thân ta dính mùi sơn phấn, cũng khó trách do ta quá đẹp mà thôi. Ta đi tắm rửa một chút, ở đây chờ ta.”

“...” Nhân gian sao có thể sản sinh ra một loại người vừa tự kỉ vừa độc miệng như Thủy Đông Lưu a, hết lần này tới lần khác làm ra vẻ đại nhân vật phản diện không dễ bị người khác chêu đùa... Bất quá tướng mạo hẳn quả thật rất dễ nhìn, nếu không độc mồm độc miệng, ta nhất định cũng sẽ giống mấy vị cô nương kia nhào tới chọc ghẹo hẳn. Đáng tiếc không phải, cho nên buộc lòng phải ngửi đây ôm bắp đùi.

Cúi xuống xỏ giày, Thủy Đông Lưu còn chưa ra ngoài, đã có người gõ cửa, “Cô nương, nô tì mang cơm chiêu đến cho ngài đây.”

“Vào đi.”

Cánh cửa kết... một tiếng mở ra, nhưng vẫn chưa nghe thấy động tĩnh của Thủy Đông Lưu. Ta vừa mang giày vừa thò đầu ra nhìn, “Đế cạnh cây nển bên trái... Khoan đã, người thật sự tới đưa cơm sao?”

Giọng nói người nọ dịu dàng như chim oanh, “Bẩm cô nương, đúng vậy.”

Ta bực mình phỉ nạng một tiếng, “Nói bậy, cái thứ trong tay người đâu phải đồ ăn, người cho rằng ta bị điếc sao!”

“...”

Vì sao không khí bỗng trở nên yên tĩnh vậy...

Thủy Đông Lưu cười khế, rõ ràng là hẳn đang cố nín cười! Ta tức giận mang nốt chiếc giày còn lại định đứng lên thắp đèn, nhưng ầm một tiếng, bóng người kia đột nhiên di chuyển, thoáng cái nhìn thấy thanh kiếm đâm về phía ta. Vừa mới bước lên được hai bước, đã bị cánh tay của Thủy Đông Lưu ngăn lại, chưởng gió vù vù lướt qua, thổi bay các tơ lụa treo trong phòng.

Hai bóng đen trong căn phòng lúc ẩn lúc hiện, ta cố gắng mở mắt thật to để nhìn, nhưng không thể phân biệt ai với ai.

Ta chuẩn bị rút kiếm, chờ cơ hội để ra tay, vừa mới nhấc chân lên, liền nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Thủy Đông Lưu, “Người là nam!”

Cũng không biết xảy ra chuyện gì, thích khách kia sợ hãi la lên một tiếng, giống như cổ họng bị người ta bóp chặt, lát sau, không nghe thấy gì nữa.

Ta vội nói, “Thủy Đông Lưu? Người giết hán r ã hả?”

Không có tiếng đáp trả, cũng không tìm thấy người đâu, ta bước từng bước về phía trước để đốt đèn, cảm thấy trong phòng có tiếng chân người bước đi, nhưng vô cùng nhẹ nhàng chậm chạp, không giống của Thủy Đông Lưu. Ngọn đèn trong phòng đã sáng, tên thích khách kia bị đâm một kiếm vào cổ họng. Nghĩ đến âm thanh vừa r ã rất giống tiếng bước chân của tiêu hài tử, bỗng nhiên rợn tóc gáy.

Về sau ở chung với Thủy Đông Lưu, dù có chết cũng phải thắp đèn. Ở khách điểm lần trước, hán giết người bỏ chạy, lần này cũng vậy!

Ta cực kỳ buồn bực nghĩ xuống cố nén cảm giác sợ hãi nhìn kỹ tên thích khách, mò trong ngực hán, nhưng không tìm thấy lệnh bài nào cả. Có đi đâu nếu là nhằm vào ta, thì không cần nghĩ cũng biết là người phái Hành Sơn.

Mắt Thủy Đông Lưu cũng quá tốt đi nha, trời tối như vậy, mà có thể nhìn ra hán là nam nhân, còn ta phải tận tay sờ thử mới biết được.

Tiếng bước chân từ hành lang truyền đến, mấy giây sau đã có người gõ cửa, “Cô nương, xảy ra chuyện gì thế?”

Ta nhìn bốn năm vị mỹ nhân tử tử đi tới, đứng dậy nói, “Người này là thích khách, nhưng mới bị cháu trai của môn chủ các người giết chết. Vừa r ã hán còn ở đây, chớp mắt đã không thấy tung tích.”

Mấy người đó nghĩ xuống quan sát thật kỹ, lông mày nhanh chóng nhíu lại, đã không còn giữ bộ dáng của các cô nương yêu kiều mảnh mai, “Chúng ta sẽ đi điều tra rõ việc này, mời cô nương dời đến phòng khác.”

Ta quay đầu lại nhìn căn phòng mấy lần, vẫn không nhìn thấy Thủy Đông Lưu, tên kia thật sự biến mất trong không khí sao, “Ta muốn ở đây đợi hắn, đổi phòng rồi sợ hắn không tìm thấy.”

Mấy người này không nói nhiều, khung người nọ ra ngoài, sau đó, ta cảm thấy căn phòng có chút lạnh lẽo, quỷ dị. Ta nuốt nước miếng, ôm chăn ngồi trên giường, nổi giận, “Giỏi lắm vậy cũng gọi là bằng hữu, giết người bỏ chạy, để lại mình ta ở đây, còn phải ngồi đợi người quay về. Sáng mai người còn chưa quay lại ta sẽ đánh mông người một trăm lần.”

Chỉ thềm một hồi, ta thật sự cảm thấy căn phòng này quá âm u, ngoài cửa gió đêm gào thét, mùa hè nắng chói chang hiếm lắm mới thấy một cơn mưa. Ta đứng dậy đi đóng cửa sổ, đỡ nghe tiếng gió rít. Thành linh nghe thấy tiếng vang phát ra từ phía sau, ta lập tức xoay người, trong phòng không có ai. Yên tâm được một chút, lại nghe tiếng vang lần nữa, ta sợ quá nhảy lên cửa sổ, nhấc mũi chân, nhảy lên nóc nhà, chẳng dám thở mạnh.

Định đi tìm Tiêu môn chủ cầu giúp đỡ, chủ yếu là không ôm được Thủy Đông Lưu đành phải kiếm người khác để ôm thay. Hạ quyết tâm, đi trên nóc nhà, chọn một cái cửa sổ rồi nhảy vào. Không lâu sau đã đến được chỗ của Tiêu Luyện, gõ cửa, hắn phái năm người đi đi đầu tra xem rốt cuộc là chuyện gì.

Vừa rút kiếm xong liền đẩy cửa tiến vào, từng bước đi vô cùng cẩn thận, quả nhiên vẫn nghe thấy âm thanh kia. Ta giận dữ, tên kia thật quá ngông cuồng. Nhanh chóng chạy tới nơi phát ra tiếng động, không ngờ lại nhìn thấy tên tiểu quỷ đang ngồi trên giường lật đật mặc quần áo, một tay giơ lên mặc áo vào. Hai bên nhìn nhau, hắn sợ hãi, vội vàng che mình trong chăn.

Vị này không phải là tiểu sư đệ Hành Sơn hay sao!

Khóe miệng co giật bước lên phía trước, gõ vào đầu hắn, “Người đứng là tên âm hồn bất tan, gặp người là thấy xui xẻo rồi.”

Hắn nổi giận, “Đừng có cướp lời ta! Đầu do người, ta mới nhiều lần...” Vừa nói đến đây, hắn kìm nén không nói nữa, cuối cùng mắng hai

chữ, “Cặn bã!”

Ta nhéo khuôn mặt mềm của hắn, “Bánh bao thịt, tuy rằng ta không biết người mò tới đây bằng cách nào, nhưng hỡi ở Hoa Sơn người không từ mà biệt, thật quá đáng nha, dù gì ta cũng nuôi người mấy ngày mà.”

Hắn cười chế nhạo, “Rõ ràng là do công phu điểm huyết của người hại ta không thể di chuyển.”

Ta giờ ngón tay, tấn công hắn, “Đâm người đâm người ta đâm người đây.”

Tiểu quỷ mặt đỏ tai hồng, nổi giận, “Người giỡn đủ rồi đó!”

Ta ngửa mặt lên trời cười lớn, rồi tiễn các vị mỹ nhân tỷ tỷ ra ngoài, còn nhờ các nàng kiếm một bộ quần áo cho hắn. Đóng cửa lại, trong đầu hiện lên một ý nghĩ. Thủy Đông Lưu hẳn tâm bỏ mặc ta để cao bay xa chạy, mà tên tiểu quỷ này lại là con trai của Trang Thế Chính, là một tiểu sư đệ Hành Sơn chân chính... Giữ hắn bên người, so với Thủy Đông Lưu càng an toàn hơn nha.

Chà chà bàn tay tưởng tượng, bỗng nhiên cảm thấy biện pháp này rất tốt. Tuy rằng danh môn chính phái khinh thường những chuyện như thế này, nhưng vì nền hòa bình của võ lâm, vì một giang hồ không có gian trá, suy cho cùng mấy việc này cũng chẳng đáng trách.

Tiểu quỷ thấy ta đi đến chỗ hắn, lông mày vặn lại, “Cặn bã, người cười quá bỉ ổi rồi.”

“.. Người chạy loạn trong phòng ban này là người ư, vào bằng cách nào, trốn ở chỗ đâu, mau thành thật khai báo.”

Tiểu quỷ nhíu mày, “Sáng sớm ta đã trốn trong phòng, nằm dưới gầm giường.”

Ta ngời một bên, lười hỏi rõ, từ xưa đến nay hắn luôn xuất quỷ nhập thần, bảo là đi bằng đường hầm ta cảm thấy có một chút khó hiểu. Bất quá

đại sự quan trọng hơn, cười nhẹ, “Tiểu quý, ngày Trang chường môn lên núi, ta đi tìm người, không ngờ người lại dám bỏ chạy. Bây giờ gặp lại rất đúng lúc nha, ta tự mình đưa người đến Hành Sơn, không cần sợ.”

Đôi mắt tiểu quý khó xử, bộ dáng vừa giống như đồng ý lại như có điều suy tư, chợt vui vẻ gật đầu, “Được. Nhưng...”

“Nhưng cái gì?”

“Ta muốn hôn người một cái, hôn một cái xong ta lập tức đi với người đến Hành Sơn, nếu không ta tuyệt đối...”

Ta giờ nắm đấm đến trước mặt hắn, “Người bị nghiện hôn rồi, ta cho người hai lựa chọn. Một là đồng ý đi với ta, hai là bị ta đánh tơi bời xong rồi đồng ý.”

“... Ta chọn cái thứ nhất. Nhưng mà cận bã, theo kinh nghiệm của hai lần trước kia, ta cảm thấy...” Tiểu quý bỗng nhiên dừng một lát, nhún vai, “Ta đói bụng.”

Ta đỡ trán, gặp tên tiểu quý này coi như ta xui xẻo tám đời. Nể tình hắn đang là lá chắn nạn của ta, nên đi tìm thức ăn cho hắn.

Thấy hắn nghiêm túc ăn cơm, ta lại lấy bản đồ của Thủy Đông Lưu ra, muốn nghiên cứu con đường sắp đi, nhanh chóng đuổi kịp liên minh võ lâm đang tiến về Hành Sơn. Nhưng càng xem càng cảm thấy bản đồ này có điểm kì quái, các địa điểm khu vực không rõ ràng, quan sát kĩ một chút lại thấy giống như đã bị người ta chỉnh sửa. Cái khác ta không dám chắc, nhưng ta cực kì nhớ rõ địa thế Hoa Sơn, từ Hoa Sơn đi ra, có một con đường nối liền với Đại Lý, nơi này trong bản đồ lại vẽ không đúng, quả thật bị người ta sửa lại rồi.

“Cận bã, người mù đường sao?”

Ta liếc mắt nhìn hắn, bày ra bộ dáng kiêu ngạo, “Bản cô nương không những không mù đường, hơn nữa còn rất nổi danh trên Hoa Sơn là người có khả năng nhớ từng ngõ hẻm lối đi.”

“Thế sao người nhìn bản đồ lâu vậy?”

Ta nhíu mày, cầm bản đồ đặt trước mặt hắn, chỉ vào vài chỗ, “Này này này còn có nơi này, đầu bị người ta thay đổi rồi, căn bản là cố tình chỉnh sửa... Bây giờ ta đã biết lý do Thủy Đông Lưu đi nhầm đường, do có người cố tình sắp đặt. Chắc, đoán không chừng người đưa bản đồ cho hắn cũng biết hắn mù đường, không nhìn bản đồ.”

Càng nghĩ càng thấy mình suy đoán chính xác, chẳng lẽ người nọ cố tình dụ Thủy Đông Lưu đến cửa Quan Trung, sau đó lén giết hắn? Thủy Đông Lưu mà biết, chắc cũng đoán ra ai đang hại hắn. Nghĩ vậy ta cắn răng, muốn nói cho hắn biết, nhưng rốt cuộc tên kia chạy đi đâu rồi.

Đôi mắt tiểu quý âm trầm, ta hỏi, “Tiểu quý, người đang nghĩ cái gì?”

Chớp mắt một cái, sắc mặt của hắn khôi phục như bình thường, tiểu quý lắc đầu, chậm rãi uống một ngụm trà, bộ dáng bày mưu tính kế, “Không có gì.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 12: Ăn Chân Gà

Ăn chân gà tìm thấy Khoái Hoạt Lâm

Hôm sau, vẫn chưa thấy Thủy Đông Lưu quay trở lại, những người khác cũng không gặp hắn. Ta đến chỗ Tiêu môn chủ nói lời từ biệt, hắn tặng cho ta một chiếc xe ngựa, thời điểm hắn tiễn ta ra cửa, thở dài, “Bỏ mặc người yêu, bỏ chạy một mình, đúng là cặn bả.”

Trừ cái chữ người yêu ấy ra, mấy cái còn lại ta đều đồng tình, nhất là cái chữ cặn bả.

Kéo tiểu quý lên xe ngựa, giờ roi vọt xuống, bắt đầu tiến về Hành Sơn. Nghiêng đầu nhìn tiểu quý ngồi bên cạnh, ban này muốn mua kẹo đường cho hắn thì hắn bảo không cần, mua quả cầu để chơi giải trí hắn cũng không thích, vậy mà Tiêu môn chủ vừa nhắc đến chuyện đại sự võ lâm thì hắn lập tức vênh tai tập trung nghe ngóng, quả nhiên là người xuất thân từ gia đình giang hồ. Lại thêm thân Trang Thế Chính kia đúng là tên cha dượng, không dạy con hắn những thú vui trẻ thơ, lại vun đắp tư tưởng tranh đấu võ lâm, cướp đoạt niềm vui của tiểu hài tử.

Nhưng càng nghĩ càng thấy khó hiểu, mỗi lần tiểu quý xuất hiện đều có chút kỳ lạ. Ném hắn ở Tà Nguyệt Cung mà có thể bình yên đi ra không nói, rồi hắn đột nhiên xuất hiện ở khách điểm Thúy Tùng trấn cũng không nói, nhưng sao hắn có thể tự mình thoát khỏi Hoa Sơn... Chỉ riêng lần này trốn dưới gầm giường, cũng vô cùng bất thường rồi. Ta còn đang nghĩ, có người trốn dưới gầm giường vậy mà Thủy Đông Lưu không phát hiện ra sao?

“Tiểu quý, lúc đó người thật sự trốn dưới gầm giường?”

Hắn lườm ta một cái, “Dưới gầm giường có một lối đi bí mật.” Về mặt ta kinh ngạc trong giây lát, hắn lại nói tiếp, “Vậy mà người không biết ư.”

“Ta...” Bị người khác bắt nhốt ta đã không vui rồi, càng không rảnh quay về xác minh sự thật. Nghe nói để tránh bị vợ cả bắt gian tại trận nên những nơi hoa bướm đều thiết kế mật đạo ở trong phòng cho người ta dễ dàng chạy trốn. Chẳng biết căn phòng kia có hay không nữa.

Có một ý nghĩ vô tình lóe qua đầu ta, neho mắt nhìn hắn. Tiểu quỷ ngẩng đầu nhìn lại, “Nhìn ta làm cái gì?”

“Tiểu quỷ... người là người của ma giáo?”

Tiểu quỷ gượng cười hai tiếng, “Người nói sao?”

“Ta nhìn kĩ thế nào cũng thấy mặt người có vài điểm giống với Thủy Đông Lưu... các người là họ hàng à?”

Hắn nghiêng đầu, “Không phải.” Sau đó hơi cười cười nhìn ta, nhấn mạnh từng chữ, “Người phải biết rằng, người đẹp trên đời này dù nhỏ hay lớn dung mạo cũng không thay đổi quá nhiều, ta chắc chắn người không nhận thức được đi đâu này nên mới hay nhận nhầm người này thành người khác.”

Ta thật muốn đạp hắn rớt xuống xe ngựa, quá ngông cuồng, “Đúng, trên đời này người là đẹp trai nhất rồi.”

“Cẩn thận phía trước!”

Ta vội vàng kéo dây cương, xe ngựa xém chút là chạy sai đường, lao ra khỏi vách núi. Toàn thân ta sợ hãi, mồ hôi lạnh chảy không ngừng, “Đừng nói chuyện với ta, cũng đừng làm ta xúc động.”

Tiểu quỷ hừ một tiếng, “Cặn bã, võ công của người quá kém, đợi khi nào có điểm dừng chân, ta dạy võ công tâm pháp cho người.”

“Không cần, học công phu môn phái khác, tức là phản bội sư môn rồi.” Huống chi còn là kiếm pháp phái Hành Sơn, ta đây không muốn tự sát vào mặt mình đâu, “Ha ha, lúc ta bá sư, thái sư phụ từng nói ta là gân cốt dẻo dai, thiên tài luyện võ, là người khó gặp trên đời nha.”

Không khí yên tĩnh, sau đó tiêu quý chợt ha ha cười, thiếu chút nữa cười ngã xuống đất, “Gân cốt dẻo dai, thiên tài luyện võ, căn bản thái sư phụ người thật vui tính.”

Ta nổi giận trợn mắt nhìn hắn, nếu năm xưa ta chưa đốt số đen, thì nhất định sẽ viết tên hắn ở đầu danh sách, hừ.

Đến được trấn nhỏ tiếp theo đã là giữa trưa, tìm một chỗ vắng rồi dừng xe lại, xong kéo tiêu quý đi tới quán mì, lúc ngồi xuống mới có cảm giác toàn thân nhẹ nhõm, “Ông chủ, cho hai chén sủi cảo đi.”

Về mặt tiêu quý hơi nghi ngờ, “Chẳng lẽ người muốn ta ăn mì sủi?”

Thấy hắn không vừa ý, trong lòng ta khinh thường hắn một phen, đờ công tử, “Được rồi, cho người thêm hai quả trứng.”

“Cũng không phải là không có tiền, ta muốn đi tửu lâu.”

“Không được, ăn chỗ này tốn ít thời gian hơn, một nén nhang là xong, sau đó tiếp tục lên đường. Buổi tối đến khách điểm rồi ăn món ngon sau.” Ta sờ sờ cái bụng, so với dạ dày thì... Vẫn là ăn no quan trọng. Ai ôi, vì sao ta cảm thấy trong lòng chua xót.

Tuy tiêu quý không hài lòng, nhưng cũng không kháng nghị, “Được rồi.”

Ta ăn mì xong, tiêu quý mới ăn được phân nửa, mặt mày buồn cười, “Căn bản, người ăn thô lỗ như vậy, coi chừng không lấy được chồng.”

“Được được người cứ lo ăn phần của mình đi, đừng chạy lung tung, nhớ đợi ta quay lại.” Ta cầm túi tiền đứng dậy, chạy đến tiệm bánh đối diện, mua một đồng bánh, sau đó đi qua tiệm mút hoa quả kế bên mua mấy

bao. Trở lại tiệm mì, hắn vẫn chưa ăn xong, “Ăn từ từ, không cần nhen, đợi lên xe rồi hắn ăn mấy cái này.”

Ánh mắt tiểu quý phức tạp, “Người ăn nhanh như vậy, là lấy thời gian rảnh để mua đồ này cho ta ăn?”

Ta lè lưỡi, “Không có chuyện đó đâu, mau ăn đi.”

Tiểu quý bủi môi, bưng bát sủi cảo ăn, “Xong rồi.”

Bình thường tuy kiêu ngạo độc miệng, nhưng nói cho cùng vẫn là người cần được chăm sóc. Ta có chút không đành lòng, hắn bị cha hắn làm cho liên lụy, coi hắn là cục đệm thịt, có nên oan có đầu nợ có chủ hay không hả? Thôi, cứ xem như tiện đường đưa hắn về Hành Sơn, Trang Thế Chính đưa con trai hắn đến chỗ nguy hiểm đã vậy còn không buồn để tâm, vậy thì xem như hai người chúng ta đều gặp xui xẻo.

Ăn cơm no sẽ bị đau bụng quả là một thói quen không tốt, dọc đường đi ta cảm thấy bụng hơi đau, kiên trì chịu đựng. Đến khi không nhịn được nữa, ta di chuyển xe ngựa dừng ở bên đường, “Tiểu quý, người đau bụng không?”

Tiểu quý chống má ngáp một cái, “Không đau... Cận bã, sắc mặt của người...” Hắn lập tức thò người qua đây, nắm lấy tay ta, bắt mạch, “Đồ ngốc, người trúng độc rồi.”

“Oa...” Ta run rẩy rút tay về, “Đi tìm cái bọc quần áo trong xe, trong đó có bình thuốc màu lam, có thể giải độc.”

Tiểu quý nhanh chóng chạy vào xe sau đó quay ra, trên mặt đầy hắc tuyến, “Không thấy bao quần áo nữa.”

Ta cắn răng, “Người quang minh chính đại không làm chuyện mờ ám, muốn chém muốn giết gì thì cứ ra mặt đi!”

Chớp mắt, đã nghe thấy tiếng người cười nhạo, “Thủy Đông Lưu người như vậy lại giao tín vật cho người Hoa Sơn, đã vậy không đưa cho ai

lợi hại một chút. Ta đi theo nàng đã lâu vậy mà nàng không biết, thật sự là buồn cười.”

Tiếng nói vừa dứt, tiểu quỷ lập tức nhảy xuống xe ngựa, nhìn lên trời.

Bóng dáng theo nóc xe khẽ bay xuống đất đứng bên cạnh tiểu quỷ, quần áo toàn thân đỏ chót, mặt mày diêm dúa láng lợt, vài phần yêu mị. Nhưng người này căn bản chính là nam nhân, giọng nói the thé, “Mau khai ra Thủy Đông Lưu đang ở nơi nào, ta sẽ tha cho người một mạng.”

Ta giận dữ, “Bản cô nương làm sao biết hắn ở đâu! Người có bản lĩnh hạ độc, thì có bản lĩnh đi đi đâu tra chứ.”

Người nọ cười lạnh, “Tín vật tùy thân của Thủy Đông Lưu hắn cũng giao cho người, còn dám chối. Trên đời này chỉ có ta mới có thể giải được loại độc đó. Nếu người không nói, vậy cứ chờ độc phát tác mà chết đi.”

Ta ôm bụng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cầm ngọc bội vút qua cho hắn, “A a a, cái này do ta nhặt được, người thích cứ lấy đi.”

Tiểu quỷ nhanh mắt, đưa tay chụp lấy ngọc bội, vô cùng bực bội, “Người ta mới nói vài câu người đã tùy tiện vứt bỏ ngọc bội, hắn thật sự tin sai người.”

Ta bỗng cảm thấy rất oan ức, “Ta mới tin sai người, hắn nói giúp ta đánh địch bắt quái, kết quả thế nào? Chạy, hắn không nói không rằng bỏ ta mà chạy. Nếu ta không nghĩ tới việc dùng nó có thể đổi mấy trăm vạn lượng trong các tiền trang, thì đã vứt đi từ lâu.”

Con mắt của nam nhân quái dị chợt di chuyển, “Các tiền trang... mấy trăm vạn lượng...”

Ta mừng thầm, đánh mạnh vào tâm lý, “Là thế này, nghe nói nửa năm lấy tiền được một lần, vào mười lăm tháng sáu giờ thân, hoặc mười lăm tháng chạp giờ thân, nếu tới trễ phải đợi đến năm sau. Không đúng... lạc đề rồi, ta cùng người kia thật sự không có tí quan hệ đâu! Anh hùng à, tha mạng cho ta đi.”

Nam nhân quái dị do dự trong chốc lát, ngẩng đầu nhìn sắc trời, vội vàng cướp ngọc bội trong tay tiểu quý, không nói một lời thi triển khinh công chạy.

Thấy hắn đi xa rồi, ta trừng mắt, “Còn không mau lên xe ngựa, nhanh chân chạy nha.”

Tiểu quý mấy máy miệng, “Hắn yêu tiền là một chuyện, nhưng hắn khẳng định độc này không có thuốc giải, người phải chết là cái chắc, cho nên vừa có thể lấy mạng người lại vừa kiếm được một món tiền lớn, có sao không làm. Vậy mà người lại đưa ngọc bội cho hắn, các tiền trang đầu gặp họa rồi.”

Ta gượng cười ha ha, “Người không biết đó thôi, cậu mười bảy của Thủy Đông Lưu nói, Thẩm gia nghe nói Thủy Đông Lưu gặp nạn, liền kiểm soát toàn bộ tiền trang, mẹ ha ha ha, tên thái giám chết bầm kia chính là tự đưa mình vào lưới, ha ha ha ha.”

“... Cặn bã người không trong sáng rồi.” Tiểu quý nhảy lên xe ngựa, giơ tay, “Đưa ta con dao găm.”

Ta đang định mở miệng, lập tức cúi người ới ra một ngụm máu đen đặc. Giọng tiểu quý bỗng trở nên gấp gáp, “Mau đưa dao găm cho ta!”

“Làm... cái gì?”

“Máu của ta có thể giải bách độc!”

Ta mơ hồ nhìn hắn, lời này giống như đã nghe thấy ở đâu... A..., chính là tên khốn kiếp Thủy Đông Lưu, quả nhiên bọn họ có thân thích, sợ ta làm thịt hắn, mới không chịu nói sự thật, hóa ra ta lại đoán sai người, tên này không phải tiểu sư đệ Hành Sơn, mà là nhị ma đầu.

Chớp mắt nhìn, một cánh tay trắng nõn giơ đến trước mặt, giọng nói giống như đã hạ quyết tâm, “Cẩn trực tiếp luôn đi.”

Nhất định bởi vì quá đói, cánh tay vừa mới giờ ra ta lại liên tưởng đến chân gà, ta liếm liếm khóe miệng, há mồm, ra sức cắn.

Tiếng kêu thảm thiết lập tức vang vào lỗ tai, rung chuyển trời đất.

&&&&&&

Ta cảm giác đã ngủ một giấc cực kì thoải mái, trước mắt là một bàn thức ăn toàn cao lương mỹ vị, đang định chạy đến, thì tất cả chúng nó sống lại, nằm trên bàn la hét chói tai.

Giật mình tỉnh dậy, nghe thấy tiếng bánh xe chạy, mới biết bản thân đang nằm ngủ trong xe ngựa. Xoa xoa đôi mắt rồi đứng dậy, vội vàng sờ khuôn mặt sau đó nhìn xuống cánh tay, ừ, còn nhiệt độ, cơ thể cũng không có trong suốt, vậy thì bản cô nương vẫn vui vẻ. vén màn lên nhìn ra bên ngoài, tiểu quỷ ngẩng ngay ngắn phía trước, một tay cầm dây cương một tay cầm roi, lái xe ngựa cũng không tệ lắm.

Ngẩng một bên, nhìn bàn tay quấn vải của hắn, ta nuốt nước miếng, “Tay còn đau không?”

Hắn lờm ta, cái mũi hừ hừ không đáp.

Ta nhức đầu, “Nói thẳng ra đi, người rốt cuộc là ai, dù cho là người của ma giáo, ta hứa sẽ không thịt người đâu nha.”

Hắn ngừng lại mấy giây, mới nói, “Ừ, ta là người trong ma giáo.”

Ta lập tức thở dài một hơi nhẹ nhõm, “Cũng may người là ma giáo, ta cứ nghĩ đến việc người là tiểu sư đệ Hành Sơn, lại đau não không biết có nên chém thịt người hay không.”

Tiểu quỷ yếu ớt nhìn, đọc rõ từng chữ, “Cặn bã, người cắn thì cứ cắn, tại sao lại ngấu nghiến sống chết không chịu nhả, còn bảo người muốn ăn chân gà là thế nào?”

Mồ hôi tuông chảy, yên lặng nhìn trời, “Đại khái... do ta quá đói...”

“Hừ!”

Ta cười ngại ngùng, đang định xin lỗi hẳn, đại hiệp nên có tấm lòng độ lượng nha, lời chưa kịp nói đã thấy đường đi có chút kì lạ. Xoa cằm, quan sát bản đồ trên tay thật kỹ, nghiêm mặt, “Tiểu quý, người đi lộn đường rồi.”

“... ..”

Trời sập tối, gió lạnh thổi, dù là mùa hè nhưng người ta vẫn run cầm cập. Ta khẽ quay đầu nhìn lại, một bia đá lớn ở trước đường đi, phía trên có vài chữ nghệch ngoạch màu đỏ:

Khoái Hoạt Lâm.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 13: Thiên Tài Luyện Võ Đưa Ta Sỡ Đen

Nhìn chữ to màu đỏ kia, trong lòng ta đột nhiên sợ hãi. Ta nuốt nước bọt, lấy tư cách là người đọc thoại bản võ hiệp những tình huống máu chó thường xảy ra lúc này, hơn nữa còn kèm theo những sự kiện kỳ lạ, ta không tránh khỏi lo lắng. Ngẩng đầu nhìn lại, đã đi đến giữa khu rừng. Ta vội vàng kéo dây cương, “Đi mau!”

Lông mày tiểu quý nhăn lại, rút cánh tay bị thương về không hài lòng nói, “Ta vừa mới coi bản đồ, đi qua khu rừng này có một khách điếm.”

Ta gượng cười, “Cho dù có khách điếm cũng sẽ là Long Môn khách điếm.

Tiểu quý cười nhạt nói, “Cặn bã lá gan người thật nhỏ.”

“Cài này gọi là thận trọng.” Ta dùng lực kéo dây cương, để cho ngựa thay đổi hướng đi, ở cái địa phương không rõ lai lịch này thì tốt hơn nên nhanh chóng thoát khỏi.

Sắc trời bắt đầu tối, không còn thấy rõ đường đi nữa. Quay lại đường cũ, càng chạy càng cảm thấy không đúng lắm. Ban này mới vô, dựa theo quãng đường ngựa đi được, sớm nên chạy ra bên ngoài rồi chứ. Gió đêm mát rượi, vô cùng quý dị, lướt nhẹ qua mặt càng thấy lạnh lẽo. Ta hít một hơi lạnh, “Xong rồi, chắc chắn khu rừng này có bày trận pháp, là cái gì gọi là Quỷ Đả Tường đó.”

Tiểu quý ngáp một cái, “Mau đi vào rừng tìm người bày ra trận pháp quyết đấu cao thấp một phen đi, như vậy chẳng cần lãng phí thời gian chạy lòng vòng, còn phải lo lắng phòng bị, dù là người hay quỷ cứ giải quyết hẳn trước mới tốt.”

Ta run một cái, “Lấy võ công của ta, đi đấu chính diện chẳng khác nào bảo hấn xử đẹp ta đi.”

Hấn chán đến nỗi duỗi lưng ngáp, “Vây người cứ tiếp tục đi đi, ta vào bên trong ngủ một giấc.”

“Đứng lại!” Ta nắm chặt bả vai hấn, “Không được đi, ta sợ bóng tối sợ quỷ sợ gặp cao thủ.”

“...”

Thành công giữ hấn lại, ta hài lòng bắt hấn cầm lồng đèn soi đường cho ta, chẳng mấy chốc biến hấn thành lồng đèn, muốn nhìn rõ cũng cực kì khó khăn nha.

Xe ngựa cũng không đi qua quá xa, thì hết đường, đạp cỏ xanh mà đi tiếp, tiếng côn trùng kêu vô tình dọa người.

“Cặn bã, ta đói bụng.”

“Ta cũng đói bụng.”

Một tay tiểu quỷ cầm lồng đèn, một tay chống má, ngọn đèn dầy dẹt đưa dao động.

Hình như bánh xe va vào tảng đá, xe bỗng dựng nghiêng cao về phía bên trái. Chuyện này vốn là việc nhỏ, ai ngờ dầy trong lồng đèn tràn ra ngoài, rơi trúng vào da ngựa, khiến con ngựa bị bỏng. Ngựa lập tức hí một tiếng, mạnh mẽ tháo chạy, dây cương bị tuột khỏi tay, xe ngựa hướng về phía trước chạy như điên.

“A a a! Cặn bã người là tên ngu ngốc đần độn!”

“A a a! Người cầm lồng đèn cũng không xong còn dám quay lại cắn ta.”

Xe ngựa điên khiến bụng ta quay cuồng, thò người ra định nắm lại dây cương, nhưng thân ngựa chạy khiến xe di chuyển, căn bản không có biện

pháp không chế tình cảnh này.

Ngựa càng chạy càng nhanh, lại không thấy rõ đường phía trước. Âm một tiếng, bánh xe lại cán trúng hòn đá, cả xe ngựa đều bị hất văng. Ta vốn đã chuẩn bị tinh thần nên giữ bản thân thật chặt, nhưng tiểu quý giống như đồ vật, nhẹ nhàng bị hất ra ngoài. Vô thức đưa tay chụp hấn, không bắt được, âm một tiếng nữa, chính mình cũng bị văng ra ngoài.

Căn cứ theo tình huống, thuận thế mà làm, xoay người 360 độ hoàn hảo, hơi nghiêng ngã rơi xuống, ta bình an vô sự rồi. Ta lau mồ hôi, thời điểm quan trọng dùng khinh công vẫn rất có ích.

Tuy nhiên tiểu quý nằm ở phía trước không nhúc nhích...

Ta chạy lên, ngã xuống tính ôm hấn vào lòng, tay vừa chạm đến, hấn đã gào thét, “Đau...”

“Đau chỗ nào? Ta băng bó cho ngươi.”

“Chỗ nào cũng đau. Cạn bã, có phải cánh tay với chân của ta đã tàn phế rồi không, còn xương sống của ta có bị gãy hay không?”

Sờ trên người, tìm hỏa chiết, cuối cùng cũng có ánh sáng. Chiếu trên người hấn, thiếu chút nữa khóc. Toàn thân đều là máu, vậy mà giọng hấn vẫn nhẹ nhàng như không có gì.

“Ngươi đừng di chuyển, ráng nhịn đau, để ta xem ngươi bị thương chỗ nào.”

Sự thực chứng minh vết thương của tiểu quý không phải nặng bình thường... Ta đi tìm cây, xé áo buộc lại cho hấn, buồn bã không thôi, “Nếu để ngươi vào trong xe ngựa ngủ thì đâu có xảy ra chuyện này.”

Khuôn mặt tiểu quý kiên nhẫn đau đớn, cắn chặt răng, đợi băng bó xong, mới nói, “Hừ, không phải ai cũng có thể làm tiên tri, cạn bã ngươi càng không thể đâu.”

Cuối cùng ta có một kết luận, cảm thấy thật bối rối, “Được, đừng nói lời độc ác nữa, ta hứa về sau sẽ bồi thường cho người.”

Hắn lờm ta một cái, “Cho ta cắn chân gà của người một cái là được.”

Ta dở khóc dở cười, “Ta đâu có gà...” Giật mình nhớ lại, giận dữ, “Tay người mới đúng là chân gà!”

Cũng hắn tiếp tục đi về phía trước, tìm thử xem nơi này có gia đình thợ săn nào hay không, còn xe ngựa đã sớm biến mất không thấy đâu.

Sợ hắn bị đau, nên mỗi bước đi ta cực kì cẩn thận, thành ra tốc độ cũng hết sức chậm.

Dường như tiểu quý đã ngủ gục trên lưng ta, ta lại càng không dám đi nhanh. Nhưng mà hắn cũng không tính là nhẹ, đi được nửa canh giờ, miệng lưỡi khô khan, ngược lại hắn ngáy ò ỏ o.

Đêm khuya thanh tĩnh, không biết tên côn trùng nào bỗng nhiên kêu to. Cánh rừng sâu như vậy, mà không có con thú nào xuất hiện, nói nơi này bình thường ma cũng không tin hưởng chi là ta. Đang định tìm một nơi nghỉ ngơi, chợt nghe tiếng ngựa kêu, âm thanh truyền vào tai, toàn thân ta rung động, bước chân cũng hơi nhanh một chút.

Ta vội vã, khiến tiểu quý thức giấc, nhỏ giọng kêu, “Đau...”

Cổ hơi nóng, giống như có cái gì bắn tung tóe tới, ta đưa tay sờ thử, giờ tới trước mắt xem, chính xác là máu. Đúng vậy... ngã từ trên xe ngựa xuống, thân thể bé nhỏ như vậy, làm sao có thể chịu được nội thương, “Tiểu quý... người ráng chịu đựng, ta lập tức mang người đi tìm đại phu.”

Lần đầu tiên trong đời ta cảm thấy hối hận vì một chuyện đã làm, mặc dù tên tiểu quý thân bí này là nhị ma đầu, nhưng hắn không làm chuyện gì xấu cũng không phải người xấu, ta hy vọng hắn có thể tiếp tục sống vui vẻ.

Lại nghe ngựa hí một lần nữa, tiếng vang đã gần hơn ban nãy.

Đi phía trước khoảng chừng mười trượng, xuyên qua một đám bụi gai, lập tức thấy ánh sáng của ngọn đèn d'ầu. Ta mừng rỡ, quái thú nơi này cũng không thể ngăn cản quyết tâm cứu người của ta. Nhanh chóng chạy tới đằng kia, không thấy xe ngựa đâu, chỉ có ngựa bị buộc ở trên thân cây, mà phía trước mặt, là một căn nhà gỗ nhỏ, nhìn vào cửa sổ, có ngọn đèn d'ầu, nhưng không thấy người nào.

Ta quan sát một lúc, trong rừng cây u ám lại xuất hiện một căn nhà gỗ nhỏ quý dị như vậy, trong lòng thật sự kinh hoàng, vừa mở miệng, mới phát hiện bản thân vì quá sợ, giọng nói cũng run rẩy, “Xin hỏi có ai không? Bằng hữu ta bị thương, có thể cho ta ít thuốc trị thương được không?”

Không nghe tiếng trả lời, cũng không thấy tiếng người đứng dậy, chỉ là cái cửa kia, đột nhiên mở ra. Dọa ta sợ đến mức muốn khóc, run rẩy cũng tiều quỵ đến trước cửa, bỗng nhiên xuất hiện một bóng người áo trắng. Áo trắng phát phới râu bạc trắng cũng nhẹ nhàng phát phới, toàn diện đều giống như tiên nhân, vừa r'ồi ta còn tưởng là thái sư phụ.

Hắn cúi đầu nhìn, lạnh giọng, “Xe ngựa kia là của ngươi? Nó làm hư một căn phòng của ta, ta đang muốn tìm ngươi tính sổ.”

Ta khó khăn nuốt nước miếng, căn bản là phòng của huynh đài cũng không bền vững nha, một con chim bay đến cũng khiến cọc gỗ rớt xuống đất r'ồi, “Ta sửa giúp ngài.”

Ta gần như muốn đẩy hắn ra xông vào bên trong tìm được, thấy vẻ mặt lạnh lùng của hắn, cũng không có vẻ là dễ dàng nói chuyện. Các nguyên tắc luật lệ của danh môn chính phái mà bọn người sư phụ dạy ta, đều ném về phía sau, yên lặng dơ tay định đánh lén hắn, cứu tiều quỵ vẫn quan trọng hơn.

Lập tức tung đòn, thấy hắn thờ ơ, nghĩ rằng ta sắp thành công r'ồi, bỗng nhiên tay dừng lại, đã bị hắn bắt được cổ tay, sau đó chưởng gió bồ nhào đến trước mặt. Ta kinh ngạc nhìn hắn, này, tên này xuất thủ từ khi nào vậy. Thế mới biết ta gặp phải thế ngoại cao nhân, đúng là tự tìm đường chết mà. Lệ rơi đầy mặt, “Đại hiệp, ra hạ sách này là ta bất đắc dĩ thôi, đại nhân đại lượng buông tha cho ta đi. Chỉ cần ngài cứu tiều quỵ này, hẳn vì ta mà

bị thương, nếu không kịp thời cứu chữa... Đại hiệp, ngài có đang nghe ta nói chuyện hay không?”

Hắn không những không nghe, căn bản là không để ý ta là cái thể loại gì rồi. Nắm chặt cổ tay ta không buông, lông mày nhéo lại rồi lại giãn ra, sắc mặt bỗng nhiên dịu đi, vô cùng xúc động, “Rốt cuộc cũng tìm được.”

“Hả?”

Chớp mắt một cái khôi phục lại vẻ lạnh lùng, nhìn ta chăm chăm nói, “Cứu hắn cũng được, nhưng ngươi phải bái ta làm sư phụ.”

Ta dứt khoát từ chối, “Không được đâu, như vậy là phản bội sư môn.”

Hắn cười lạnh, “Chẳng qua là công phu phái Hoa Sơn thôi, lão phu đem toàn bộ tuyệt học cả đời truyền lại cho ngươi, sau đó ngươi có thể xưng bá thiên hạ, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, vậy mà ngươi không muốn à.”

... Lão gia hỏa này, rõ ràng còn nói khoát hơn cả trong thoại bản, ngài không có việc gì làm sao! Không phải nói nhảy vục mới có thể gặp được anh hùng à, tại sao cái Khoái Hoạt Lâm quái dị này cũng trở thành truyền thuyết rồi. Ta yên lặng ngậm một bụm máu, “Không được...”

Hắn giận dữ hất cổ tay của ta, đẩy ta lui xuống một bước, hình như đụng phải vết thương tiêu quý, hắn đau đớn rên một tiếng. Trong lòng ta căng thẳng, “Đại hiệp, ta làm nha hoàn cho ngài được không, sau khi rời khỏi đây ngài muốn lấy bao nhiêu vàng bạc cũng được, nhưng chuyện phản bội sư môn...”

“Vết thương của hắn rất nghiêm trọng, nếu không chữa trị ngay, chắc chắn phải chết.”

Ta sống người, nếu để cho sư phụ biết, nhất định sẽ đánh ta, sau đó trục xuất khỏi sư môn. Nhưng mà tình hình hiện giờ... không sai... học được tuyệt thế võ công, mới có thể chống lại tân sư phụ, có gì không làm. Như thế nào lại... không làm. Ta nhắm mắt lại, đáy mắt hơi âm ứot, “Được.”

&&&&&&&

Ta ng ồi ở bên giường nhìn tiểu quý bị cuốn thành bánh trưng, sắc mặt đã không còn trắng như lúc nãy nữa, bỏ qua những thủ pháp chữa trị cao siêu kia. Nghĩ đến v ềsau chính mình cũng có thể sử dụng chân khí cường đại như vậy để trị thương, bỗng có chút kích động.

Khẽ lau khóe mắt ẩm ướt, hít hít cái mũi. Nhìn xung quanh căn phòng một lượt, ngoài thô sơ, cũng chỉ có thô sơ. Bỏ qua chỗ chế dược, ta đi thẳng đến bàn, chân thành nói, “Đại hiệp, ngài ép ta như vậy, không phải là việc anh hùng nên làm.”

Hắn yên lặng nói: “Ta vốn không phải là đại hiệp.”

Nghe lời nói đó, ta lại chân thành giải thích, “Ngài nha, đi theo lối khu rừng này ra ngoài, đứng ở trên đường một lát cũng kiếm được một đồng người như ta. Ngài bảo bọn họ bái ngài làm sư phụ, nhất định có thể truy ền thụ hết võ học. Ta vẫn nên làm nha hoàn của ngài đi.

Lông mi dài của hắn nhú lại, “Người là võ học kì tài ngàn năm khó học, chẳng lẽ người không biết?”

Ta trợn mắt thật lớn, chờ chút... trăm năm đã đủ khoa trương, ta, ta còn là ngàn năm!

Cho nên nói... năm đó thái sư phụ c ầm cánh tay bấp chân của ta, vẻ mặt thật tình nói “Gân cốt dẻo dai, thiên tài luyện võ” là nói sự thật?

Quao quao, quả thực là sự thật! Biết vậy năm đó ta không nên đốt s ờ đen!

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 14: Nội Lực Kinh Người, Nhân Sâm Và Gà Trống

Chuyện mà ta lo lắng đã được hóa giải, đi suốt một ngày trời cũng đã mệt mỏi, ta liền nằm xuống bên cạnh tiểu quý, kéo hơn phân nửa chăn của hắn, trong lòng thoải mái. Nghiêng người nhìn ra bên ngoài, không biết đại cao thủ đi đâu rồi. Dù gì nơi này vẫn an toàn hơn chỗ khác, nghĩ xong, ta lại chìm vào giấc ngủ.

Trong lòng tuy lo lắng, nhưng nhanh chóng ngủ say. Tiểu quý ngủ cũng rất ngon, cả đêm không thấy hắn hừ tiếng nào.

Buổi sáng tỉnh lại, cảm thấy hình như mình đang giẫm lên thứ gì đó, mềm mềm. Dần tỉnh giấc, kinh ngạc nhìn tiểu quý vẫn ngủ ở bên cạnh, đột nhiên trợn to mắt, chỉ thấy khuôn mặt bánh bao của hắn giận dữ, “Cặn bã, người ngủ có thể giữ ý tứ một chút được không?”

Ta cười gượng, thấy tinh thần hắn rất hăng hái, theo bộ dạng đi mò chân của hắn, “Có phải đạp trúng chỗ này rồi không... Để ta xem.”

“A, a, a, a, dừng tay! Thật ra người đạp lên chăn thôi.”

“A... đừng có nhìn ta như nhìn sói vậy, làm tổn thương lòng tự ái ta nha. Ta không có hứng thú với người, người ta thích phải là nam nhân đẹp trai cao lớn, phải là nam nhân có võ công thật giỏi.”

“Hừ.” Hắn liếc mắt nhìn ra ngoài, “Ở chỗ nào vậy?”

Ta đứng dậy duỗi thẳng lưng, “Căn nhà gỗ trong Khoái Hoạch Lâm. Đúng rồi.. hắc hắc.”

“...” Hắn nheo mắt nhìn chằm chằm, “Cặn bã không cần cười bỉ ổi như vậy, coi chừng không lấy được chĩnh.”

Ta nhéo bên má không bị thương của hắn, đỡ hắn đứng dậy, “Có một vị tiên bối ở đây, nói ta gân cốt dẻo dai, muốn đem tuyệt học cả đời ngài ấy truyền lại cho ta. Về sau ta có khả năng bảo vệ người r ấ ~”

Tiểu quý thân nhiên bước qua mặt ta, “Lúc trước ta bảo người học tâm pháp người không chịu, còn đạo nghĩa nói rằng bởi vì sư môn. Vậy mà bây giờ người ta hỏi, người lại đồng ý.”

Trong lời nói nghe ra có chút khinh bỉ, ta quát hắn, “Được r ấ, đừng khinh thường ta nữa, ta đi lấy nước cho người rửa mặt.”

Từ trong nhà đi ra, thì gặp lão tiên bối hai tay ông ta mỗi bên xách một con gà rừng bước chân nhanh như gió, chớp mắt một cái đã đi đến trước mặt ta. Nhìn con gà rừng còn sống, thiếu chút nữa ta chảy nước miếng, ưỡn ngực thẳng lưng cất cao giọng, “Tiên bối sáng hảo.”

“Mang nó đi nấu đi.”

Dứt lời, ông ta ném con gà rừng xuống đất, nó xòe cánh. Ta vội cúi người chụp lấy, cuối cùng ta cũng biết lý do tại sao khu rừng này không có dã thú, chính là bị ông ta ăn hết sạch r ấ đó mà.

Sáng sớm đã có thịt ăn, nên tâm trạng cả ngày vô cùng tốt.

Vì muốn tâm bổ thêm cho tiểu quý, ta đích thân nấu một n ấ canh, băm phân nửa thịt đi nấu cháo, còn lại ta rang xào. Mùi hương bay bốn phía, thật muốn nuốt hết vào bụng.

Bụng vào trong nhà, ăn uống no bụng, chợt cảm thấy tinh thần thật sáng khoái.

Lâu lâu tiên bối lại đưa mắt nhìn tiểu quý, đôi mắt xem xét, “Bị thương nặng như vậy mà không la hét nửa tiếng, cũng rất xuất sắc đấy. Chỉ tiếc người còn quá nhỏ, nếu không lão phu không ngại nhận thêm người làm đồ đệ.”

Tiểu quỷ không sợ chết nghiêng mắt nhìn ông ta, “Trên võ lâm có rất nhiều môn phái, không biết lão tiều bổi xuất thân từ môn phái nào?”

Tiều bổi lạnh nhạt trả lời, “Chuyện xưa của võ lâm, không nhắc tới cũng được. Người cứ ngồi đây chơi, tiểu nữ nhi, theo ta đến rừng cây luyện công.”

Ta nhắm mắt, luyện công gì gì đó, quá đau khổ rồi. Trong lòng bi thương nhưng vẫn phải đi theo, đi ra khỏi nhà gỗ là sẽ tới rừng cây, ta yên lặng quay đầu nhìn về phía gian phòng nhỏ bé dưới tầng trời xanh bao la, ách, sấm sét bão tố cũng không chẻ đôi được nó à.

Tiều bổi dừng bước, khoanh tay đứng lại, chậm rãi xoay người mỗi một động tác đều khiến ta cảm thấy run sợ.

“Công phu của ta đều do ta tự sáng tạo, ta không muốn gia tộc phải kết thúc ở đây. Ngày đó trên giang hồ, ai cũng muốn ta nhận bọn họ làm đệ tử chân truyền, lão phu sợ họ không có tài năng, học xong không chế được bản thân. Nên mới không nhận người nào làm môn đồ. Vốn tưởng rằng sẽ phải hối tiếc cả đời, cũng may các người bị lạc vào rừng, xem như quà của ông trời tặng ta.”

Ta ngượng ngùng hỏi, “Tiều bổi, có phải ngài nghĩ sai rồi không, nếu ta là thiên tài võ học, thì bọn người thái sư phụ đã sớm truyền thụ tuyệt học cho ta, chắc lão nhân gia ngài nôn nóng tìm truyền nhân quá rồi.”

Tiều bổi lườm ta, “Người không thích hợp để luyện võ Hoa Sơn, chắc thái sư phụ người cũng biết điều này, chứ không sao người có thể hiểu tâm pháp Hoa Sơn, nhưng võ công lại cực kỳ kém. Hắn cũng có dụng ý riêng nên mới không dạy nhiều cho người, ngày sau khi người tìm được công phu thích hợp, sẽ không phải phế võ công, làm tổn thương gân cốt.”

Ta kinh ngạc nhìn, hần chỉ tiếp của ta một chưởng, vậy mà cái gì cũng đoán được, nói không phải cao thủ thì chẳng ai tin. Ta rất ngạc nhiên, thái sư phụ giấu quá kỹ đi mà, suy nghĩ một hồi. Ta càng thêm thương tâm, nếu ông ấy đã làm như vậy, thì có nghĩa đã cho phép ta “Chuyển sư đổi môn”.

Ta thở dài một hơi, nếu không thể làm một đệ tử tốt trong Hoa Sơn, vậy thì tuyệt đối không được làm thái sư phụ thất vọng, học võ công của phái khác, được cái lợi về sau có thể giúp đỡ Hoa Sơn nha.

Nhất định phải học tập thật giỏi, vang danh thiên hạ!

Ý niệm này của ta không sống sót quá nửa canh giờ, tiện bối thật tàn nhẫn khiến ta tiêu hết sạch sức lực. Đến giữa trưa ta gần như phải bò về phòng, cả sức lực uống trà cũng không đủ, nằm sấp trên giường nửa sống nửa chết.

Tiểu quỷ nằm phía trước nghỉ ngơi hé mắt nhìn, “Cặn bã, ta thấy người thật sự là ‘Gân cốt dẻo dai’, giờ là gân cốt bị rút đi rồi hả?”

Ta thọt tay vào mặt hắn, thật mềm mại, “Dám chêu chọc ta, thậm chí người.. hu hu hu, mệt quá, mau rút đi, ta muốn nằm một chút.”

“Nam nữ thụ thụ bất thân!”

“Còn đang uống sữa mẹ thì không cần để ý những thứ nhỏ nhặt này.” Nói xong, lăn mình tới, duỗi thẳng người, có thể nghe thấy tiếng xương cốt kêu rắc rắc, một hồi sau ta mới cảm thấy dễ chịu, “Thoái mái hơn nhiều rồi.”

Hắn liêu mạng chen vào trong, nhưng đã bị ép sát vào tường, hắn nhìn ta cảnh giác, lúc sau nói, “Hắn có nói khi nào thì người sẽ học xong không? Nếu học ba năm năm năm, chuyện phái Hành Sơn phải làm thế nào hả?”

Ta nhắm mắt nghỉ ngơi, “Tiện bối nói năm ngày có thể học thành.”

Giọng nói hắn tràn đầy kinh ngạc, “Năm ngày?” Im lặng một chút, hắn mới nói chuyện tiếp, “Thì ra hắn có mục đích này... bây giờ người đang học tâm pháp đúng không?”

Ta tròn mắt nhìn hắn, “Làm sao người biết?”

Hắn khinh thường, “Chỉ là học tâm pháp thôi người làm ra vẻ mệt mỏi như vậy là thế nào!”

Ta phát cáu, “Người cứ thử đứng bất động trong hai canh giờ đi!”

Khóe miệng tiểu quỷ giật giật, “Sao?”

Ta trừng mắt nhìn, “Ừ, đúng là..., người thử giữ nguyên một tư thế trong mấy ngày xem.” Chợt nhớ lại, mỉm cười lấy lòng hắn, “Ngoan nha, buổi tối cho người ăn đồ ngon.”

“Hừ!”

... Thái độ quá kiêu ngạo, hừ!

Vì thế mấy ngày nay ta đều phải dậy sớm, học tâm pháp, nấu cơm, giúp tiểu quỷ thay thuốc. Mặc dù không khí nơi này cực kì quỷ dị, nhưng dùng để cư trú thì rất tốt. Sập tối hôm đó, đã là cuối ngày thứ năm, tiểu quỷ cũng có thể nhúc nhích rồi. Ta kéo hắn đi lên nóc nhà ngẩng ngắm trăng, ngày tốt cảnh đẹp, đáng tiếc... Ta yên lặng cúi đầu nhìn thoáng qua tiểu quỷ, ài.. cũng là một mỹ nam nhỉ?

“Về sau lúc ta quy ẩn giang hồ, nhất định cũng phải tìm một nơi như thế này.”

Tiểu quỷ bủi môi, “Hay là thôi đi, tiên bối ở nơi này ba mươi năm, thú hoang trong rừng đều bị ông ấy ăn hết. Người chỉ cần ở đây năm năm thôi, xung quanh trăm dặm không còn sống lấy một con chim, cặn bã, người nhẫn tâm vậy sao?”

Ta nhe răng, “Người lúc nào cũng châm chọc ta, người nhẫn tâm sao?”

Hắn cao giọng đáp, “Nhẫn tâm nha, ta còn có thể nhẫn tâm hơn nữa.”

“Phì, chung một dạng với Thủy Đông Lưu, toàn là lời nói độc ác, người thật xứng đáng với danh hiệu nhĩ ma đầu.” Nói đến Thủy Đông Lưu, ta không khỏi thở dài một hơi, “Cũng không biết hắn có đi tìm ta hay

không... Chắc chắn không có. Nếu có thể đem chuyện bản đờnói cho hấn biết thì tốt r ấi, không được, hấn chỉ biết cầm đầi bỏ chạy, nói cho hấn biết làm cái gì.”

Tiểu quý nghiêng đầi nhìn, “Cặn bã, tự hỏi tự trả lời vui lắm sao?”

Ta chống má thờ dài, “Không vui..”

Một lúc sau tiểu quý nói, “Thật ra... Hấn không cố ý bỏ người ở lại đầi, nhất định có lý do. Còn nữa, ti ền bối nói với ta, người gia nhập vào môn phái hấn, là vì... Muốn cứu ta, thực xin lỗi, cặn bã.”

Ta hoảng hốt nhìn hấn, bình thường mở miệng toàn lời ác độc, vậy mà bây giờ lại nói xin lỗi với ta, “Tiểu quý, người bị người ta đánh tráo r ấi hả?”

Tiểu quý trừng mắt, định nói gì đó, ta cảm thấy cơ thể hấn run rẩy, lại ngừng đầi, mặt biến sắc, “L ần này nhất định...”

Ta vội hỏi, “Người không khỏe hay sao? Vậy xuống dưới đi.”

Tiểu quý nói, “Cái cây để buộc cánh tay ta hình như bị rơi r ấi, người đi tìm cây khác cho ta đi.”

Ta nghi ngờ nhìn hai bên hấn, đầi thấy cái cây kia rớt xuống đầi. Do dự một lát, tiểu quý đầi đón la lên, ta vội vàng đứng dậy, “Người chờ ta, đừng chạy lung tung.”

“Ừ, đi đi.”

Nhảy xuống nóc nhà, ta đi một vòng, tìm xem có thứ gì sử dụng được không. Cuối cùng tìm được một cái cây, vội vàng chạy ra bên ngoài, nhảy lên nóc nhà, nhưng không thấy bóng dáng tiểu quý ở đầi nữa. Ta gọi hấn vài tiếng, không thấy ai trả lời. Trong lòng lo lắng không yên, đang định đi tìm hấn, thì lập tức thấy mảnh vải hấn quấn trên cây gậy, ta cúi người nhậ lên, có chữ viết bằng máu ở trên:

Việc gấp, đi trước.

Ta: “..”

Thật sự là bị hấn chọc cho tức chết mà, hai tên ma đầu này đầu có bệnh giống nhau sao? Nhưng ít ra lần này hấn có để lại lời nhắn... Ài, cái này xem là lời nhắn được không?

Đành chịu thôi, gia đình ma giáo, thần thần bí bí cũng không có gì lạ. Nếu không có thói quen đó, mới thực là kì quái nha. Nhún nhún vai, chuẩn bị kéo tiên bối đi tìm hấn, tránh cho hấn lại lạc đường. Mới vừa nhảy xuống, đã thấy tiên bối từ bên ngoài trở về, nhưng trên tay không có thịt thú, chỉ có một nắm bunn... Đúng vậy, hấn mang cho ta một nắm bunn, “Nhân sâm, mang đi hấp rồi ăn.”

Ta nhặt thứ kia lên, lau hết lớp bunn, quả thật là một cây nhân sâm cực lớn, ta vui vẻ một hồi lại thấy lo ngại, “Tiên bối, ta ăn hết cái này sao? Như vậy có bổ quá không?”

Tiên bối cười lạnh, “Nếu người không ăn, thì sao ta có thể truyền nội lực cho người.”

Ta đã hiểu liền gật đầu, “Ta không kiếm thấy tiêu quỹ nữa, ta sợ hấn lạc đường, tiên bối có thể đi với ta tìm hấn không?”

“Hấn không thấy đường ra ngoài, tự nhiên sẽ quay lại.”

Ta lại gật đầu, chuẩn bị cầm nhân sâm đi rửa sạch trước khi hấp, đi được hai bước cảm thấy không đúng lắm, bỗng nhiên quay đầu, “Tiên bối, ý ngài là.. Đem hết nội lực truyền cho ta?!”

Sắc mặt tiên bối vô cùng nghiêm túc, “Ừ.” Dứt lời, đưa cho ta một cuốn sách, “Bên trong là tâm pháp và cách sử dụng kiếm pháp, người phải học cho kĩ.”

Ta run rẩy cầm lấy, chẳng trách muốn ta ăn nhân sâm, thì ra là sợ ta không chịu nổi. Vậy mà tiên bối lại truyền hết nội lực cho ta, chớp mắt có

chút chua xót, ông ta thật sự muốn tìm một đò đê, để truyền hết võ công trước khi qua đời, con đường hoàng tuyền đi cũng bất an.

Bỗng nhiên ta nghĩ đến trọng điểm, nuốt nước bọt, “Tiền bối... Xin hỏi, ngài có bao nhiêu năm công lực?”

Tiền bối vươn tay vuốt chòm râu, tính nhẩm, “Không nhiều lắm, chỉ có bảy mươi năm thôi.”

“Phụt.”

Tiền bối, cho ta thêm ba cây nhân sâm!

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 15: Rời Khỏi Khoái Hoạt Lâm

Rửa sạch nhân sâm, bỏ vào nồi hấp, nước nóng bốc hơi lên. Ta cầm phiến quạt ngõ bên cạnh, mặt mũi cũng nóng theo. Ngẩng đầu nhìn phòng bếp, hình như rộng hơn phòng ngủ kia, cũng có đầy đủ các dụng cụ nhà. Gọn gàng ngăn nắp, quét dọn sạch sẽ.

Thêm củi lửa, lửa thế này chắc chưa tắt được, ta cầm cây quạt đi ra ngoài. Tiễn bối đang đứng trước khu đất trồng luyện võ, từng chiêu thức lên lên xuống xuống, không nhanh không chậm. Chém ra một chưởng, gió bay cuồn cuộn, lá khô trên mặt đất như bị gom lại nhẹ nhàng bay lên trời.

Tiễn bối chợt ngừng tư thế, mũi chân hơi nhếch, một cành cây khô trên mặt đất lập tức bắn lên, đưa tay chụp lấy, động tác nhanh như gió, chiêu thức hoa lệ phức tạp.

Thật sự... không biết dùng từ gì để diễn tả...

Dưới ánh trăng bụi cùng sương mù bay ngập trời, nhào về phía ta, ta giơ tay phải đi, yên lặng lui về phía sau. Cùng lúc đó động tác của tiễn bối dừng hẳn, ném một cây gậy xinh xắn cho ta, ta nhin không được vỗ tay khen hay.

Thái độ tiễn bối vẫn như cũ, đứng nhìn, “Những chiêu thức này, người đã nhớ chưa?”

“... Chưa...”

Khóe miệng tiễn bối cố gắng kéo lên, “Một chiêu cũng không?”

Ánh mắt ông ấy lạnh rét nhìn ta, thiếu chút nữa ta sợ phát khóc, ra chiều nhanh như vậy có thiên tài mới thấy kịp, nếu thị lực ta tốt thì sư phụ đã sớm chỉ dạy đầy đủ, giọng run rẩy, “Không.”

“..” Tiễn bối khoanh tay nhìn trăng, trên mặt hiện vẻ đau buồn, “Quả thật chỉ được cái gân cốt dẻo dai mà thôi a...”

Ta yên lặng ngồi xõm ở góc tường, “Tiễn bối, nếu ngài mang hết nội lực truyền cho ta... Chỉ sợ ngài cũng không sống được?”

Ông ta không nhìn ta đến một cái, vẫn mãi mê ngắm trăng, “Người biết tại sao phòng bếp lại đầy đủ dụng cụ không?”

Ta cẩn thận hỏi, “Để cho phu nhân của ngài dùng?”

“Ừ, chúng ta ẩn cư ở nơi này ba mươi năm, nàng đã qua đời được hai mươi ba năm. Nàng quá đau buồn vì không thể mang thai. Mà hai chúng ta đều muốn truyền thụ công phu lại cho đời sau, đáng tiếc tìm mấy chục năm, cũng không có ai hợp ý. Bây giờ ta không có nhiều thời gian để chỉ dạy người, chỉ có thể đem nội lực truyền cho người, như vậy người mới luyện được kiếm pháp.”

Không biết vì sao, nhìn tiễn bối tóc bạc phơ dáng người vẫn rất mạnh khỏe nói ra những lời này, ta lại cảm thấy chua xót trong lòng.

Bọn họ chờ “Hải tử” để trao phó tâm huyết cả đời, hẳn lại khổ sở đợi thêm hai mươi ba năm. Nếu là ta, nhất định sẽ không kiên nhẫn như vậy.

“Ta đã gần đất xa trời, không lưu luyện thứ gì nữa, cuộc đời này chẳng còn nghĩa lý chi. Khi ta mất, người hãy chôn ta ở khu rừng trúc cách đây nửa dặm.”

Lời nói đến bên miệng, suy nghĩ một hồi, nhẹ giọng hỏi, “Sư nương cũng ở đó?”

Tiễn bối chợt im lặng, thu hồi ánh mắt, nghiêng người nhìn. Ta ôm đầu gối tiếp tục lui vào góc tường, ta không nên nhắc tới sư nương mới phải.

Tuy nói đổi sư môn, nhưng mấy ngày nay không thấy ông ta nhắc đến vấn đề này nha.

“Người tên gì?”

“Hoa, Hoa Lê.”

Hắn gật đầu, “Người cũng không muốn thay đổi sư phụ, vậy lão phu nhận người làm nghĩa nữ, thế nào? Danh chính ngôn thuận r ồi.”

Ta ngạc nhiên, “Tiền bối...”

Hắn thở dài, “Ta với Vân Thanh vất vả cả đời trên giang hồ, không có con cái, vẫn còn rất tiếc nuối. Chỉ sợ do lúc trẻ ta gây quá nhiều nghiệp chướng, nên bị ông trời trừng phạt. Lại khiến Vân Thanh mất sớm, cực khổ hơn hai mươi năm. Chỉ mong sau này, vào ngày thanh minh có nữ nhi cúng bái, chưa tới mức để mộ phần mọc đầy cỏ.”

Ta nhìn ông ấy thật lâu, mặc dù tiền bối năm lần bảy lượt nói bản thân là người xấu, nhưng so với đám người danh môn chính phái truy sát ta, còn thẳng thắn hơn nhiều. Miệng khẽ động, nhỏ giọng gọi, “Nghĩa phụ.”

Khuôn mặt vô cảm của tiền bối xúc động, đột nhiên cười lớn, “Tốt, tốt, Mộ Ban ta rất cuộc cũng có con r ồi.”

Mộ Ban? Ta nhíu mày, tên này nghe thật quen tai... Ừm, hình như đã từng nghe thái sư phụ nói qua. Lâu quá r ồi, không nhớ ra.

Ông ta vội vàng đi vào bên trong, một giây sau ta nghe thấy tiếng vang. Đi tới cửa, thò đầu vào bên trong coi thử, thì thấy ông cầm cái hộp dài đi ra, ta lập tức đứng lên.

Nghĩa phụ mở chiếc hộp trong tay, một trường kiếm lạng lẽ nằm đó. Có lẽ dài hơn thanh kiếm thông thường một chút, cỡ chừng ba thước bảy tấc, vỏ kiếm được đính ba khối ngọc quý, hơi lệch, dưới ánh trăng hiện lên ánh sáng rực rỡ.

“Lưu Quang Kiếm, chém sắt như bùn, cực kì quý báu.”

Nói xong, tay cầm kiếm rút ra khỏi vỏ, vang lên một hồi tiếng động êm tai. Trong nháy mắt Lưu Quang Phi Vũ, khiến người người run sợ.

Tư thế của nghĩa phụ đã chuẩn bị sẵn sàng, trong lúc ta cực kì mong chờ, ai ngờ ông im lặng, thu kiếm, “Mà thôi, dù sao con cũng không nhớ được chiêu thức.”

... Bị ghét bỏ rồi...

Ông ấy đưa kiếm cho ta, “Thanh kiếm này, tặng cho con.”

Ta giờ hai tay cung kính nhận lấy, quan sát nó thật kỹ, dùng ánh mắt của con gái chủ tiệm cầm đồ mà nhìn, kiếm này bán được rất nhiều tiền nha... Không đúng, vô tình nghĩ lạc hướng. Nó quả thật là thanh kiếm lợi hại giúp người ta đánh thắng kẻ mạnh, trước đây ta từng dùng kiếm chắc sẽ sử dụng tốt thôi, “Nghĩa phụ, con sẽ quý trọng nó.”

Nghĩa phụ gật đầu, “Đi uống canh nhân sâm đi.”

Ta dừng một chút, “Nghĩa phụ, ban nãy người nói không còn chuyện vương vấn, hiện giờ cha còn có con là nữ nhi nha, con sẽ nói chuyện cùng người. Thân thể cha khỏe mạnh như vậy, chắc chắn có thể sống lâu mà từ từ dạy con.”

Ông vuốt cằm nhìn ta, “Thật nhiều lời, nhanh đi đi.”

Ta ôm hộp kiếm đi ra, không hiểu tại sao tuyệt học cả đời lại có thể quan trọng hơn tính mạng một người.

Nghĩa phụ bỗng giận dữ, “Con vẫn chưa chịu uống!”

Ta xoay người bỏ chạy, cái này rõ ràng là ép ta giết người. Mới chạy được hai bước, đã có gió từ phía sau thổi tới. Đôi mắt cay cay, nước mắt đồng thời chảy xuống hai gò má.

&&&&&&&&

Lúc nhỏ khi đói, ta lén chạy xuống phòng bếp mở n ồi, kết quả bị khí nóng trong n ồi bốc ra làm cho phỏng tay, ta lập tức chạy đến bên cạnh mẫu thân khóc lóc. Mẫu thân vừa thấy liền tức giận, bảo ta là heo, tham ăn lại ngốc nghếch. Mà cha lại ôm ta vào lòng, thổi đ ầu ngón tay giúp ta, hỏi có đau hay không.

Dù sao cũng lâu lắm r ồi, ta vốn đã quên đi chuyện kia. Nhưng hôm nay ở trong mơ, lại loáng thoáng thấy cơn nóng ấy. Hơi trợn mắt, lửa cháy đ ầy trời, căn nhà gỗ kia giờ đây chìm trong biển lửa, khí nóng lan tràn xung quanh, vô cùng nóng bỏng. Ta vội vàng ng ồi dậy nhìn ngó xung quanh, không thấy nghĩa phụ, lúc này mới giật mình nghĩ tới hẳn đang ở bên trong, đang định xông vào, nhà gỗ “r ầm” tiếng sập xuống, đốm lửa bắn tung tóe.

Ta quỳ ngơ ngác nhìn căn phòng nhỏ, đ ầu óc rối loạn.

Bị mẫu thân chửi là ngốc như heo, sau đó không lâu thì bà mang ta lên Hoa Sơn, khi đó ta cho rằng bà cực kì chán ghét ta.

Bái sư được một năm thì ta từ Hoa Sơn về thăm nhà, phát hiện mắt mẫu thân không tốt lắm. Cha nói, ngày đêm nhớ mong, ngày đêm khóc, khóc đến nỗi mắt cũng sắp mù luôn r ồi.

Lúc đó ta biết không phải mẫu thân không thương ta, chỉ là cách yêu thương của mỗi người khác nhau.

Không biết bởi vì chuyện cũ khiến ta xúc động, hay do tình cảnh trước mắt này, đôi mắt ta ẩm ướt, nghẹn ngào khóc lớn.

Một bóng dáng mờ ảo theo ánh lửa cao vút trời xuất hiện, ta lau khôé mắt đ ắm lệ ngay ngốc nhìn người kia, “Nghĩa phụ...”

Nhưng người xuất hiện không phải ông ấy, là Thủy Đông Lưu.

Hắn nhíu mày bước nhanh tới, ng ồi xuống hỏi, “Xảy ra chuyện gì r ồi hả?”

Không biết tại sao ta lại tức giận đến như vậy, ngẩng đầu nhìn hấn chăm chăm, “Tại sao người xuất hiện lại là người! Đến cuối cùng lại vô có biến mất, đừng coi ta như con khỉ mà đùa giỡn. Ta ngốc, ta cặn bã, nhưng cũng có thất tình lục dục, người cứ bỏ chạy như vậy, có biết ta lo lắng cho người lắm không?”

Ta nghẹn giọng nên nói chuyện không rõ ràng, một chút khí thế tức giận cũng không có.

Hấn chớp mắt một cái có hơi do dự, rồi đưa tay ra, “Thật xin lỗi.”

Đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, ta nằm trong lòng hấn, tiếp tục khóc lóc, đem hết nước mắt nước mũi chà vào quần áo hấn.

Lửa cháy đến tận sáng hôm sau, phía chân trời đỏ hồng, ánh nắng sớm chiếu rọi mặt đất. Xuyên qua kẽ lá thưa thớt, căn nhà gỗ đã trở thành tro bụi.

Thủy Đông Lưu không cho ta đi qua đó, những cọc gỗ trên mặt đất vẫn còn rất nóng.

Ta ôm đầu gối nhìn, không còn sức lực để khóc nữa, “Thủy Đông Lưu, người đi đi, ta có thể đi một mình tới Hành Sơn.”

Hiếm khi thấy hấn ngẩng xuống đất, giọng nói từ tốn, “Không phải ta cố ý bỏ đi... Sau này, ta sẽ nói cho người biết nguyên nhân.”

Ta lắc đầu, tối hôm qua ta hôn mê bất tỉnh, nghĩa phụ đã truyền toàn bộ công lực cho ta. Khắp nơi trong cơ thể đều có dòng chân khí chạy qua, ta cảm thấy chỉ cần đánh ra một chưởng nhẹ, cũng có thể tạo nên một cái hố to trên mặt đất, “Người đi đi, ta có thể bảo vệ chính mình, nghĩa phụ mang bảy mươi năm công lực truyền cho ta rồi.”

Thủy Đông Lưu chột lên giọng, “Cho nên trong mắt người coi ta giống như tiêu sư sao?”

Ta cắn răng nhìn hấn, “Người không phải tiêu sư, có tiêu sư nào lại vô trách nhiệm như người không, cậu mười bảy của người nói không sai, người là cận bã, là đờc cận bã.”

“Ta...” Thủy Đông Lưu cực kì tức nhưng chỉ nhìn trời, “Được rồi, ta không đi theo người nữa.”

Ta cười nhạo một tiếng, thấy tro tàn chỗ kia không còn nóng nữa, đứng dậy phúi mông đi qua. Tuy đã chuẩn bị tinh thần, nhưng khi nhìn xuống tro cốt người nọ, trong lòng lại vô cùng đau đớn. Nhìn chỗ này, là phòng bếp.....

&&&&&&&

Thu dọn hài cốt nghĩa phụ, nhưng không tìm thấy đồ gì để đựng. Ta nghĩ một hồi, cần kiếm ra, buộc ở trên lưng. Mang di hài người bỏ vào hộp kiếm gỗ, ôm đi nửa dặm tới rừng trúc. Ở chỗ đó, đúng là có một bia mộ, trên bia đề mấy chữ đơn giản: Mộ Ái thê Mộ Ban.

Cần hộp gỗ chôn bên cạnh, Thủy Đông Lưu tìm một tấm ván tới, hấn đưa cho ta khối than để ghi chữ.

Nhìn hai phần mộ trước mặt, hàng trăm loại cảm xúc đan xen, ta hơi hiểu ra tại sao nghĩa phụ lại muốn chết... Người yêu đã ra đi, sống một mình còn ý nghĩa gì chứ. Tuy trên danh nghĩa ta là con gái của ông, cũng không giúp ông có thêm một chút nội lực để sống tiếp, nhưng ta thực sự xem nghĩa phụ như người thân.

Ta thở dài, bọc thanh kiếm thật kĩ, rồi dắt ngựa của ta đi ra ngoài, trong lòng vô cùng chán nản. Đi vài bước vẫn gặp Thủy Đông Lưu bên cạnh, ta hỏi, “Không phải người nói không đi theo ta nữa sao?”

Tay hấn ôm ngực, hơi nhấc ánh mắt, “Ta không có đi cùng, chẳng qua là tiện đường lên Hành Sơn thôi.”

“...” Ta nổi giận, “Thủy Bánh Trưng! Mặt của người còn có thể dày hơn nữa không?!”

Hắn lập tức cười, hắc như vậy mà nở nụ cười! Nghiêng đầu nhìn ta, ánh mắt dịu dàng, giọng nói chậm rãi, khẽ nói hai chữ: “Có thể.”

Tim ta đột nhiên đập mạnh, ta giật dũ xoay đầu nhìn thẳng phía trước, khuôn mặt này... Rõ ràng là quá yêu nghiệt! Ta đã trở thành cao thủ, nếu ngứa mắt thì cứ đánh hắn luôn vậy!

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 16: Lên Cấp Rồi Phải Đánh Tên Bánh Chưng Ngu Ngốc

Rừng cây vẫn giống trước kia, không thể tìm được lối đi, mỗi cái cây như một sinh mệnh sống. Ta nhìn về phía Thủy Đông Lưu, “Thủy Bánh Chưng, nhất định do người lạc đường mới vào được nơi này, ha ha.”

Hắn lờm ta một cái, “Không khéo là ta đến đây rước tên nhị ma đầu, sau đó tìm thấy người.”

“Vậy ta chắc chắn người không biết ra ngoài thế nào, ha ha.”

Thủy Đông Lưu chân thành nói: “Cặn bã, người cười thật quá bỉ ổi, chắc không thấy đường nhà để về luôn nhỉ.”

“Bản cô nương tha tội cho người, không được châm chọc ta, nếu không ta đánh người.”

Ta vừa nói xong, hắn cười nhạt một tiếng, nghiêm túc nói, “Người cảm thấy có thể đánh được ta hay sao?”

“A a a, người kiêu ngạo quá nha.” Nghĩ đến tên tiểu quỷ toàn thân bị trọng thương, có sự an bài của Thủy Đông Lưu, nói chung vẫn tốt hơn đi với ta, “Rốt cuộc ra ngoài như thế nào?”

Hắn chỉ phía trên, “Đơn giản, dùng khinh công bước qua ngọn cây kia, xác định được phương hướng sẽ lập tức tìm thấy lối ra.” Cuối cùng nheo mắt nhìn ta, “A, nghe đồn người cũng có một chút kiến thức đi đường nó đã đi đâu rồi ta.”

Ta giật giật khóe miệng, ngẩng đầu nhìn ngọn cây không thấy đỉnh, người có đủ khinh công bay lên chỗ đó, trong võ lâm không đến mười người làm được. Vừa rồi nhìn không kĩ, bây giờ phát hiện, không khỏi

nhú mảy, “Tại sao lúc nào người cũng mặc quần áo không đúng cỡ vậy, còn quần người như cái bánh chưng, không muốn phát triển sao?”

“Ta không nên tìm người mới phải...”

“A,... phải rồi, ta có chuyện muốn nói với người.” Ta đem đầu đuôi ngọ ngành chuyện bản đồ kẻ cho hắn nghe, hưng phấn ngẩng chờ tên độc vương miệng này nổi trận lôi đình, không ngờ hắn vô cùng bình tĩnh sờ đầu, sau đó, không có sau đó rồi.

Rõ ràng... phụ lòng mong đợi của bản cô nương.

Có Thủy Đông Lưu chỉ đường, chúng ta nhanh chóng thoát khỏi rừng cây. Ta nhìn bia đá trước đường thật lâu, ba chữ to nghếch ngoạc Khoái Hoạt Lâm vẫn y hệt lúc đầu. Đưa tay sờ một chút, mặt trời chiếu xuống khiến bia đá ấm áp hơn, không còn lạnh lẽo nữa.

Tiếng vó ngựa vang lên, ta nghiêng người nhìn lại, lúc này Thủy Đông Lưu đã nhảy lên ngựa, đưa tay đến trước mặt ta, “Đi thôi.”

Dừng chốc lát, giơ tay ra, thuận thế leo lên, ngẩng vững vàng phía sau hắn. Ta cúi đầu nhìn tấm bia đá kia, vẫy tay áo, “Con đi đây, nghĩa phụ.”

Nếu đã mang nợ bọn họ, vậy hàng năm ta sẽ qua dọn mộ một lần, ngoài nhổ cỏ, đốt cho họ nén hương luôn.

“Cận bã, người không cần liều mạng vùi đầu vào lưng ta, cũng đừng ôm eo ta chặt như vậy, muốn đứt ra rồi.”

“Hu hu hu, để yên cho ta khóc.”

“Lại bị người làm bẩn quần áo!”

“Vốn đã dơ rồi, hu hu hu, người có tin ta đánh người hay không.”

“...”

Chạy đến trấn nhỏ tiếp theo, Thủy Đông Lưu sống chết cũng không chịu đi nữa. Hắn mang ngọc bội đi c ần, mua một bộ y phục mới, còn có mảnh vải trắng. Sau đó tìm khách điếm, kêu một bàn đ ồ ăn ngon, “B ồi thường cho người.”

“B ồi thường cái gì?” Ta nghịch đôi đũa, ng ẩng đ ầu, “Chuyện người bỏ ta mà chạy một mình?”

Hắn nhú m ày, “Ừ.”

“Cứ thẳng thắn sẽ dễ dàng thông cảm, cho dù người nói người nhớ mong mấy cô nương thanh lâu kia, ta cũng có thể chấp nhận mà.”

Ít khi thấy Thủy Đông Lưu im lặng lâu như vậy, “Nói cho người biết, ta sợ người không kinh ngạc, mà là bị hù chết.”

Ta vội vàng giơ tay, “Được r ồi, dừng lại, ta không muốn nghe. Còn nữa, người thật sự đã bố trí an toàn cho tiểu quý kia r ồi chứ? Vết thương hắn rất nghiêm trọng, ta sợ chân tay người v ụng v ề lại tìm người không đáng tin cậy.”

Thủy Đông Lưu thông thả nói, “Yên tâm đi, vết thương của hắn không sao đâu.”

Đ ồ ăn lần lượt được bưng ra, ta ăn ngẫu nhiên một trận, so với mình tự tay nấu cơm, thì c ần chén ch ờ ăn cơm mới là hạnh phúc nhất. Xoa xoa cái bụng tròn, nhìn bên ngoài, đi qua ba cái trấn nữa, có thể v ề đến nhà r ồi. Nhưng vào thời điểm này tốt nhất không nên quay v ề, nếu bị những tên hỗn đ ản phái Hành Sơn theo dõi thì biết làm sao bây giờ.

Cơm nước xong xuôi, ng ồi nghỉ ngơi một lúc, lại tiếp tục lên đ ường.

Cả ngày bị con ngựa điên làm cho xương cốt đau nhứt. Ban đ êm, ta kêu tiểu nhị chuẩn bị một b ồn nước tắm, thoải mái ngâm người xuống, đến khi chuẩn bị đi ngủ. Nằm một lát ta chợt nhớ ra kiếm phổ mà nghĩa phụ đưa cho, mở ra nhìn, nhú m ày, v ạn mi, lại nhắm lại v ạn... sự thật là nhìn không hiểu!

Ta thở dài, đành phải dựa vào cơ thể đầy nội lực này để hành tẩu giang hồ vậy. Nghĩ xong, hớn hờ cất kiếm phỏ, đắp chăn, đi ngủ.

Trấn nhỏ này có chút nghèo khổ, không phải vì buôn bán, mà do người đến đây không nhiều. Khách điểm này cũng không vững chắc, không hề có tường cách âm, nhưng có chỗ nghỉ chân đã là ngon lắm rồi. Chẳng qua là cái âm thanh xào xào xoạt xoạt vẫn thấp thoáng lọt vào tai, cực kì ảnh hưởng đến giấc ngủ.

Không chịu nổi nữa, ta giận dữ đứng dậy, mặc quần áo đi ra ngoài, đưa tay gõ cửa phòng Thủy Đông Lưu ở kế bên, “Thủy Bán Chưng, người quá đáng rồi đó, hơn nửa đêm muốn cãi nhau sao?”

Không có người trả lời, ta áp tai vào nghe, lại nhìn thấy vài bóng dáng in trên cửa giấy, kính hãi, một cước đá văng cửa, đột ngột nhảy vào, ba bốn thi thể nằm đơ trên mặt đất, Thủy Đông Lưu đang giao chiến cùng một người.

Hỗn đản, nửa đêm nửa hôm còn đột kích, có đạo đức công cộng không vậy. Ta yên lặng đi về phía trước, quát, “Thủy Đông Lưu người chó manh động, để ta luyện tập.”

Thủy Đông Lưu cực kì khinh thường nhìn ta, lập tức thu tay lại. Thích khách kia ngây ngốc trong giây lát, rõ ràng hẳn không hiểu đầu đuôi. Ta giờ hai tay, hét lớn một tiếng, đánh vào lưng hắn.

Cứ tưởng rằng chưởng lực của ta đánh cho tên thích khách lục phủ ngũ tạng vỡ nát, máu me phun đầy đất, ai ngờ hắn chỉ lão đảo, không chút tổn thương, đôi mắt tức giận nhìn ta.

Ta trợn mắt nhìn đôi bàn tay, “Không có hiệu quả à... Thủy Bán Chưng, người bắt hắn lại cho ta.”

Ánh mắt hai người kia tuyệt vọng, xem ta như gió thoảng.

Hai tay thích khách bị Thủy Đông Lưu giữ chặt, hẳn giận dữ, “Thích khách cũng có tôn nghiêm!”

Thủy Đông Lưu cười lạnh, “Võ công không tệ, chắc mua người giá cao lắm?”

Thích khách không đáp, sắc mặt Thủy Đông Lưu trầm xuống, ta vội vàng ngăn lại, “Đợi đã.”

Thủy Đông Lưu nói, “Người muốn thả hấn? Hành tẩu giang hồ mà mềm lòng như vậy, sớm muộn cũng chết oan.”

“Xuýt.” Ý ta bảo hấn đừng lên tiếng, giờ hai ngón tay, dùng lực điểm vào vai thích khách. Vậy mà hấn không bị gì hết, ta nhõa, lại nâng tay, tiếp tục điểm. Hấn vẫn không phản ứng, đăm đăm đăm.

Thích khách cắn răng, “Thích khách... cũng có... tôn nghiêm!”

Vẻ mặt Thủy Đông Lưu hết cách, “Cặn bã, người muốn dùng chiêu ngu ngốc nhất để giết hấn sao?”

Ta mở miệng, cảm thấy bản thân xém khóc, “Thủy Đông Lưu, bỏ qua cái đó đi, tại sao ta không thể dùng nội lực, ngay cả điểm huyết cũng không được.”

“Rắc.”

Chớp mắt, cổ thích khách đã bị bẻ gãy, hấn nắm tay ta, nhú mào, “Không thể sử dụng nội lực?”

Nếu có gương soi ta chắc chắn mặt mình đã biến thành màu xám xịt, hình như cái bàn tay này vừa mới giết người... Ta khóc, “Đúng vậy, nội lực ban đầu của ta cũng không dùng được.”

Thủy Đông Lưu nhếch môi, “Không làm được đệ nhất cao thủ, bây giờ ngay cả tiêu lâu la cũng không đủ tư cách.”

Lúc này mà hấn vẫn có tâm trạng châm chọc ta, không vui!

Hấn cầm cổ tay ta đi ra ngoài, “Rời nơi này trước đã, rồi để ta xem thử.”

Không còn cách nào hơn, đành phải đi trước vậy. Ta về phòng lấy đồ đạc, sau đó tiếp tục cưỡi ngựa cùng hắn. Chạy ra ngoài trấn, tìm một miếu đồ nát nghỉ chân.

Nhìn hắn căng thẳng như vậy, ta không dám cắt ngang. Cuối cùng ngón tay hắn cũng rời khỏi cổ tay ta, cẩn thận hỏi, “Như thế nào?”

Thủy Đông Lưu nhăn mày, “Chưa bao giờ gặp tình huống này. Theo thực tế người đã có nội lực của thiên bối... Có thể hắn sẽ căn dặn người thứ gì đó?”

Ta cố gắng nhớ lại, thành thật nói, “Bảo ta ăn nhân sâm cùng gà hầm có được tính không?”

Thủy Đông Lưu bỗng nhiên bật cười, gương mặt thân thiện, “Người, nói, gì?”

“... Để ta nghĩ tiếp.” Nghĩa phụ nói với ta tâm pháp, nhưng ta đã học thuộc rồi mà... Đợi chút, ngoài tâm pháp... Ta vội vàng tìm kiếm phổ, rồi đưa cho hắn, “Nghĩa phụ bảo ta phải luyện cái này thật tốt.”

Thủy Đông Lưu cẩn thận lấy, mượn ánh sáng của đống lửa bên cạnh để xem, im lặng một lúc, nói, “Cặn bã, người luyện chưa?”

Ta ngượng ngùng, “Chưa, xem không hiểu.”

Hắn đỡ trán, “Gân cốt thì rất được.... năng lực thì quá kém.”

“Hừ, năng lực với gân cốt không có họ hàng. Sư phụ chỉ cần dạy kỹ kiếm pháp một lần cho ta xem, ta có thể nhớ hết.”

Thủy Đông Lưu nâng mắt xem xét, “Nếu là thật, vậy cái thiên phú của người phải tìm đúng sư phụ, như sư phụ Hoa Sơn của người dạy mấy trăm đệ tử, hoàn toàn không thích hợp.”

Ta lên tiếng, vì sự an toàn của người thân, ta kéo tay áo hắn, thành tâm nói, “Thủy Bán Chưng, thật ra ta chưa bao giờ nghĩ muốn đánh người

đâu, ta nói thật đó.”

“Diễn quá sâu, thật thất bại.”

“...”

Hắn lại lật tiếp vài trang, xem bộ dáng của hắn hình như rất mê. Ta ngáp một cái, ng ửi một bên chơi đùa với lửa, ấm áp quá cũng lười biếng, cảm thấy hơi khổ sở.

“Cặn bã, đứng lên đi.”

“Ủm... Để làm gì? Thật khổ quá đi.”

“Dạy kiếm pháp cho ngươi.”

Ta rên rỉ, “Một đêm không ngủ...”

“Như vậy sẽ làm lãng phí tài năng trời cho ngươi biết không?” Hắn hừ một tiếng, “Người muốn ta chỉ dạy xếp hàng dài ở kinh thành.”

Ta không muốn đứng dậy, người đòi có câu có thể ng ửi thì không được đứng, có thể nằm tuyệt đối không ng ửi. Trích theo lời của mẫu thân --- Ngươi còn lười hơn cả rùa đen.

Không ngờ lúc dạy người ta tính tình Thủy Đông Lưu cũng không tệ lắm, hắn c ần kiếm, vận nội công, động tác lên xuống, ném thanh gươm v ề phía sau, xinh đẹp lại nhẹ nhàng.

Luyện xong chiêu thứ nhất, ta bỗng nhận ra, nếu như ngày xưa bắt mỹ nhân sư huynh giúp ta luyện kiếm, thì bây giờ ta đã trở thành nữ hiệp trên giang hồ.

Thủy Đông Lưu lúi lại ba trượng, “Cặn bã, đánh lại chiêu thứ nhất một lần xem.”

C ần Lưu Quang Kiếm, thêm ánh mắt chăm chú của Thủy Đông Lưu, áp lực vô cùng lớn. Ta hít thở một chút, rút kiếm ra, vận toàn bộ chân khí

tụ vào lòng bàn tay.

Hào quang từ thanh kiếm như hòa quyện với ánh trăng sáng, động tác xé gió, tiếng tí tí trong trẻo như gió xuân thoảng qua, xua đi cái khô nóng ngày hè.

Ta mơ hồ cảm thấy bản thân đã từng sử dụng kiếm pháp này, nhưng cũng không đúng lắm.

Cuối cùng thu thế, ‘vèo vèo’ chém ngang, trong khoảnh khắc kiếm khí lướt qua, ngôi miếu nát trước mặt không hề có động tĩnh, một giây sau lập tức sụp đổ. Cây cột bị chém đứt, quan trọng là do kiếm khí làm.

Ta kinh ngạc nhìn cảnh tượng phía trước, trong lòng yên tĩnh, nay như sóng cuộn mãnh liệt. Lần đầu kết hợp hai loại kiếm với nhau, thật sự vô cùng tốt, thiếu chút nữa xúc động lệ rơi đầy mặt, nhảy sang chỗ Thủy Đông Lưu, kích động nói, “Xem ra phải kết hợp nội lực toàn thân với kiếm pháp mới phát huy được hiệu quả, Thủy Đông Lưu người thật quá thông minh.”

Nhưng hắn không thèm đáp một tiếng, thờ ơ. Ta chọc hắn, nháy mắt ra hiệu, “Có phải sợ ta học thành tài, đánh người không?”

Thủy Đông Lưu cúi đầu nhìn ta, ánh mắt sáng rực, nhấn mạnh từng chữ, “Đồ đặc quăn áo của chúng ta vẫn ở bên trong.”

Ta chớp mắt vài cái, nhìn về đồng bụi hoang tàn.

“Cặn bã, người còn ngu ngốc tới cỡ nào?”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhật Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 17: Gặp Lại Liên Minh Chính Phái Ở Đây

Nhận thấy hắn luôn gọi mình là cận bã, lúc Thủy Đông Lưu vừa mới ng ồi lên ngựa, ta ôm ngực đứng phía dưới, ng ẩng đ ầu nghiêm túc nói, “Thủy Bán Chưng, người nghe kĩ cho ta, ta là Hoa Lê, Hoa Lê chứ không phải cận bã.”

Vẻ mặt Thủy Đông Lưu có vẻ đang suy tư, một h ồi sau hắn ngạc nhiên nói, “Cận bã, hóa ra người là gỗ mục.”

“...”

“Cái bàn ăn cơm nhà ta, cả giá đỡ b ờn hoa đ ầu làm bằng gỗ cây hoa lê. Cận bã người đi đâu vậy? Cận bã?!”

Đã không còn cách nói chuyện bình thường, bí mật hành sự vậy!

Ý đ ồ khơi thông tư tưởng đ ể hắn đừng gọi ta là cận bã đã thất bại, ta cực kì không vui.

Trước kia thường bị bạn bè gọi ta là cái bàn, ta lập tức chạy tới chỗ cha mẹ hỏi tại sao lại đặt tên này cho ta. Cha nói, Lê Tử à, đ ồ gỗ trong nhà quan lại quy ền quý đ ầu dùng bằng gỗ cây lê, tao nh ả lại tinh xảo, khiến người ta yêu thích. Sau này, Hoa Lê nhà ta nhất định cũng sẽ giống như gỗ cây hoa lê, rất có thành tựu, người người quý trọng.

Nghe xong, tức giận của ta với tên này li ền biến mất, tuy không biết quý trọng ở chỗ nào thành tựu ở chỗ nào... Hình như đ ầu không có, nhưng nghe cũng không tệ nha. Sau đó mẫu thân ng ồi bên cạnh h ừ một tiếng, “Còn không phải là gỗ mục sao.”

Suy nghĩ một chút, chẳng trách Thủy Đông Lưu nói lời độc ác đến mấy cũng không khiến ta bận tâm, căn bản là do mẫu thân đã luyện tư tưởng vững vàng cho ta từ lâu rồi.

Về sau lúc ta tức giận, cha nói, ban đêm nướng con nói với cha một câu. Ta hỏi nói cái gì, ông nói, “Vẫn nên sống cuộc sống bình thường là tốt nhất, yên ổn cả đời, nghĩ ngợi nhiều làm gì cho nó mệt.”

Tuy rằng ta nghe vẫn không hiểu, nhưng đại khái chắc nó cũng không xấu nha...

Nhớ lại nướng luôn luôn nói lời chua ngoa nhưng đều có dụng ý riêng của người, rõ ràng tâm con tỏ lại giả bộ thành lão hồ, khiến ta nhớ thương không thôi. Hành Sơn chết tiệt, làm ta có nhà cũng không thể trở về.

Đi ngang qua vùng cỏ xanh mướt, Thủy Đông Lưu dừng lại để cho ngựa ăn cỏ. Ta ngồi trên bờ nhìn đàn cá bơi qua bơi lại, nghiêng đầu nói, “Người dùng nội lực đánh cá lên bờ đi, chúng ta nướng cá ăn.”

Thủy Đông Lưu cúi đầu nheo mắt nhìn ta, khóe miệng kéo lên cao, một chữ cũng không trả lời.

Được rồi... chúng ta vừa ăn điểm tâm cách đây không lâu.

“Người có biết ai đưa bản đồ cho người không? Không cần quay về xử lý hẳn ngay à, cứ đi theo ta tới Hành Sơn như vậy liệu có sao không?”

Thủy Đông Lưu chậm rãi nói, “Năm lần bảy lượt phái người đi ám sát ta nhưng không thành công. Chắc chắn hẳn sẽ đích thân ra tay. Hiện giờ chưa thấy người trong giáo đến tìm ta, ta nghĩ, có lẽ do hẳn ngăn cản bọn họ. Thay vì tự mình đi tìm, chi bằng đợi hẳn tự dâng mình đến cửa.”

Ta nghĩ tới âm mưu kinh thiên động địa kia lập tức hoảng sợ, “Thủy Bán Chung, dựa theo thoai bản của giang hồ... Người nói thử xem, phái Hành Sơn với phản đồ ma giáo có quan hệ mờ ám gì không? Phản đồ ma giáo cùng Trang Thế Chính đang bắt tay làm chuyện xấu, một bên hứa giúp đối phương lên làm giáo chủ, một bên làm Minh Chủ?”

Thủy Đông Lưu cười cười, “Không có khả năng.”

Ta tròn to mắt, chuyện này hợp tình hợp lý vậy thôi sao không có khả năng chứ, “Tại sao hả?”

“Người quên ngày ấy trong ngôi miếu đồ nát, mục đích mai phục của các người là gì à?”

Ta khép mi suy nghĩ trong chốc lát, hơi hiểu ra, “Bọn họ không có khả năng là đồng bọn. Nếu thực sự có hợp tác với nhau, làm sao Trang Thế Chính lại đem tin tức võ lâm mai phục người nói cho phản đồ ma giáo biết, nếu hắn nói, phản đồ đã không phải sát thủ đến cứu người. Để cho chính phái giải quyết người là được rồi, cần gì bản thân hắn tham dự.”

Thủy Đông Lưu gật đầu, “Chính xác.”

Rõ ràng hai bên không có cấu kết, ta thở dài một hơi nhẹ nhõm. Ít nhất nhân mã hai bên không xuất hiện cùng lúc, dù sao bọn họ cũng là người ở trong tối còn chúng ta ở ngoài sáng, chỉ sợ yếu không địch lại mạnh, “Nhưng mà Thủy Đông Lưu, sao người biết ngôi miếu nát có người mai phục, còn đi đường vòng đến?”

Xét về khả năng mù đường của hắn, căn bản không thể đi đường xa.

Thủy Đông Lưu nhíu mày, “Ta không có đi đường vòng, chỉ là lúc trên đường xảy ra chút chuyện.”

“Chút chuyện gì chứ?”

Hắn giật giật khóe môi, nói, “Ngựa ăn no rồi.”

“..” Có cần dụ dỗ trí tò mò người khác như vậy không! Không thêm a!

Còn chưa kịp đi vào trấn nhỏ kế tiếp, đã nghe thấy một vì tiều phu cùng với thợ săn nói hôm nay trên trấn xảy ra chuyện. Ta dựng lỗ tai nghe ngóng, thực ra là võ lâm giang hồ cùng lúc đi đến Hành Sơn, dọc đường muốn dừng lại nghỉ ngơi.

Ta tính nhầm ngày, ta xuất phát sớm, bọn họ lại quá đông người nên thời gian đi đường sẽ lâu hơn một chút, nên hai chúng ta đến mau hơn. Tại vì ở lại Khoái Hoạt Lâm năm ngày, lần này tới, xem ra phải chạm mặt với họ rồi.

Ta xoa xoa tay suy nghĩ một hồi, nửa đùa bảo, “Thủy Đông Lưu, chúng ta đi đánh tên Trang Thế Chính rớt xuống đất đi.”

Thủy Đông Lưu không chút suy nghĩ, “Được.”

“... Nếu ta nói lời ban nãy là đùa, người có thể đừng đánh ta không?”

Hắn cười cười, gương mặt vẫn hiên lành như cũ, “Người, nói, gì?”

... Đánh nhau với đại ma đầu, chi bằng đi đánh tên đại gian tặc. Ta hạ quyết tâm, bắt Trang Thế Chính, hỏi hắn đang có âm mưu gì, sau đó thì làm thịt hắn. Chẳng qua là bây giờ ta chưa luyện xong chiêu thứ nhất của kiếm pháp, vẫn chưa thể tiếp cận được hắn. Mà bộ kiếm pháp này gồm 28 chiêu. Dựa theo lời Thủy Đông Lưu, sử dụng nội lực toàn thân luyện đến chiêu thứ năm đã có thể xếp vào hàng ngũ cao thủ võ lâm.

Ta thành thật hỏi hắn, “Theo người nói, ta muốn đột phá luyện công, thì có thể luyện đến chiêu thứ mấy?”

Thủy Đông Lưu lấy tay phủi đi cái tư tưởng đó của ta, nói lời thực tình, “Cặn bã, đừng nghĩ người quý trọng tính mạng.”

Lại bị Thủy Bán Chưng vô tình đê bẹp...

Đi đến trước trấn, gặp rừng cây không người, ta bảo Thủy Đông Lưu dạy ta chiêu thứ hai. Hiện giờ hai chúng ta giống y hệt hai quả cân không thể tách rời, hắn hiểu kiếm phổ, nhưng không có nội lực độc nhất vô nhị của tiên bối nên không cách nào sử dụng kiếm pháp. Còn ta không hiểu kiếm phổ, nhưng có thể dùng mấy chiêu thức này.

Theo thực tế mà nói, trong lòng ta có chút xúc động.

Thủy Đông Lưu đồng ý dịch dung cho ta, còn tưởng rằng hóa thành mỹ nhân khuyển thành, kết quả nhìn xuống vũng nước, kéo miệng lên, nhất định là hấn thừa cơ trả thù mà...

Nhìn lại hấn, được rỗi, biến thành tiểu lão đầu, chợt thấy không tệ.

Mò vào trấn nhỏ, tạm thời gửi ngựa vào cửa tiệm, hai người chúng ta đi tới chỗ liên minh võ lâm đang ở, chống gậy đi đến chỗ kia, kết quả khách điếm đã đây, đành phải ở khách điếm đối diện. Ngồi ở lâu hai, cửa sổ vừa vặn nhìn được phía bên kia.

Ta ghé mắt nhìn qua cửa sổ, thật muốn nhìn mặt bọn người sư phụ, nói cho họ biết ta vẫn rất tốt, còn gặp được cao thủ võ lâm, lập tức biến thành cao thủ rỗi.

“Cận bã, người còn làm bộ giống thần lẩn ôm cửa, sẽ khiến người ta chú ý đấy.”

“Ờ...” Ta quay lại bàn, “Dạy ta chiêu thứ ba đi.”

Thủy Đông Lưu không nhúc nhích, “Không thể nóng lòng muốn thành tài ngay được, từ từ cũng sẽ được.”

Ta lên tiếng, nhìn sắc trời bên ngoài đã tối, ta chạy đi lấy Lưu Quang Kiếm, lau thanh kiếm sáng trưng, “Khi nào xuống tay nhất định phải ra chiêu nào độc nhất chuẩn xác nhất, đừng để người khác phát hiện, nếu không có nhảy sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội.”

Thủy Đông Lưu giơ tay nhấn chặt vỏ kiếm, ánh mắt bình tĩnh, “Loại chuyện này, ta làm là được rỗi.”

Người này rất cuộc cũng biết quan tâm người khác, không muốn ta gặp nguy hiểm nha, thật là xúc động muốn khóc. Còn chưa kịp cảm động xong, hấn thở dài, “Dựa theo công phu mèo cào của người, nếu đi kháng định là muốn chết sớm.”

Ta nhăn mặt, “Cho nên ý của Thủy giáo chủ là, sợ ta để lộ hành tung của người, cho nên người muốn đi một mình sao?”

Thủy Đông Lưu cười cười, đứng dậy nói, “Đi ngủ một giấc đi, đôi mắt đen thui của người sắp rớt xuống đất rồi kìa.”

Ta hừ một tiếng, thể hiện ý ghét bỏ, thấy hắn xoay người đi, nhin không được nói, “Thủy Đông Lưu.”

“Cái gì?”

“Cẩn thận đó.”

Hắn hơi gật đầu: “Ừ.”

Ta ôm kiếm, ngồi ở mép giường đợi, vô cùng lo lắng bất an, vài lần chạy tới cửa sổ nhìn tình hình bên ngoài thế nào. Lâu quá không thấy tin tức, ta mang theo kiếm, đi xuống lầu dưới. Mới vừa đến cầu thang, lập tức thấy một đồng người đang chen lấn. Một người vội vã chạy lên, thấy ta, nhỏ giọng nói: “Bà bà, mau quay lại phòng đi.”

“Chàng trai trẻ, xảy ra chuyện gì rồi hả?”

“Đám người kia, nghe nói là ma giáo, toàn bộ bọn họ đều là cao thủ, muốn trọ ở chỗ này nha.”

Trong lòng ta cực kỳ hồi hộp, cũng không biết người họ nói chuyện bị nghe thấy hay không, đám người đứng trước quầy đồng loạt nhìn về phía này. Tên tiểu tử kia đã đi lên, ta đứng tại chỗ, vừa hay hứng ánh mắt của bọn họ, bị nhìn chăm chú như vậy lưng ta toát mồ hôi lạnh.

Khí thế của những người này hoàn toàn khác với Thủy Đông Lưu...

Rất phô trương, gương mặt đều hiện chữ ‘Ta là người xấu’. Ta mang theo chân tay lạnh cứng đi xuống, dọc đường ‘Khụ khụ khụ’ che giấu nội tâm sợ hãi. Thủy Đông Lưu chưa nói người hại hắn là ai, chỉ sợ người họ lẫn trốn ở trong, gây bất lợi cho hắn.

Vào khách điểm đối diện, khắp nơi đầy người. Suy nghĩ tìm một vị trí nào đó ng ồi xuống, thì chợt nghe thấy có tiếng gọi, “Bà bà, ở đây còn chỗ.”

Giọng nói này thật là quen tai nha... Ta quay đầu nhìn, thấy đại sư huynh.

Quả nhiên đại sư huynh luôn là một nam nhân tốt nha!

Khó trách năm đó khi mẫu thân đến thăm ta, bộ dạng bà y chang bà mối bảo ta đại sư huynh rất được, nhớ qua lại thường xuyên một chút.

Đáng tiếc đã nhiều năm như vậy, đại sư huynh vẫn là đại sư huynh, lại yêu thân sư muội của đệ tử nhị sư bá.

Sau khi chen lách tìm đến chỗ bọn họ ng ồi, ta nói lời cảm tạ, nhìn thấy còn chỗ trống, đang định hỏi là dành cho người nào. Sư huynh sư tỷ lập tức đứng dậy, cùng lúc kêu, “Sư phụ.”

“Phốc.” Ta xém nữa bị sặc nước trà, nâng mắt nhìn lên, trong lòng xúc động, có thể ng ồi chung một chỗ với bọn người sư phụ, không thể không vui mừng nha.

Sư phụ ng ồi xuống, đại sư huynh giải thích một lần. Hắn nhíu mi nhìn, trên mặt thêm căng thẳng, không biết họ đang nói cái gì.

Ta yên lặng uống trà, thật ra sư phụ không nhận ra ta cũng được, chỉ cần ta còn sống tốt. Bàn bên kia cũng là người trong chính phái, tất cả người trong đại sảnh phần lớn giữ im lặng, nghe nói người chính phái đều biểu hiện sự nhã nhặn, lịch sự rất giỏi.

Một người từ bên ngoài chạy vào, mấy cái bàn đưa lổ tai nghe ngóng, tiếng ồn ào bắt đầu lớn hơn.

Đại sư huynh chạy tới hỏi thăm, lúc quay lại nói, “Người ma giáo vào khách điểm Vinh Cẩm đối diện.”

Sư tử nhú mày, “Chắc hẳn bọn họ biết chuyện mai phục ở miếu nát, vậy tại sao còn dám ngông cuồng như thế, quả nhiên là muốn đối địch với người chính phái chúng ta, hoặc là liều mạng thử xem ai chết sao?”

Sư phụ lạnh nhạt, “Có chuẩn bị mới đến, chúng ta không nên động thủ trước, nếu không sẽ khiến người dân hoảng sợ, làm tổn thương kẻ vô tội.” Hắn dừng một lát, lại nói, “Dọc đường Trang chương môn phụ trách việc phòng ngự, bảo vệ an toàn của liên minh, chủ yếu là mấy thủ đoạn ma giáo sử dụng không có trong mắt hắn, đánh bất ngờ chỉ có tìm đường chết.”

Ta ngăn người, Thủy Đông Lưu.... Ta vội vàng đứng dậy, hỏi tiểu nhị nhà vệ sinh ở đâu, thuận tiện đi đến sân sau khách điếm. Theo lý thuyết Thủy Đông Lưu không có khả năng biến mất, nhưng ban này không thấy ở đại sảnh, mà sân sau vắng vẻ rất thích hợp để bắt người, nhưng cũng không thấy hắn đâu.

Thủy Bán Chung, người không cần phải hóa thành cục thịt trong bánh chưng nha!

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 18: Bách Độc Xâm Phạm

Ta do dự nửa ngày không biết có nên lên lầu tìm Thủy Đông Lưu hay không, nói với hấn nơi này có bẫy. Nhìn trên tay, chỉ có một cây gậy, đáng lí ta phải mang theo kiếm, nếu có chuyện gì xảy ra còn có thể chém nhau.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng bước chân, ta lập tức chui vào nhà xí, nín thở bất động.

Với một thân thể đầy nội lực, ngay cả giác quan cũng nhạy bén hơn hẳn. Hơi nghiêng tai, nghe âm thanh bên ngoài cực kì rõ. Tiếng bước chân của hai người họ rất nhẹ, một trong số đó là do tự nhiên, người còn lại do sở hữu nội lực quá thâm hậu, nên nhịp chân khi đi phát ra tiếng động vô cùng nhỏ nhưng vẫn có thể nghe được.

“Người nói yêu nữ Hoa Sơn đang ở nơi này? Hậu viện?”

“Ban nãy mới thấy nàng ở đây, để ta đi tìm thử.”

Ta nháy mắt mấy cái, hướng theo cửa sổ nhìn ra, ô ô, chính là Trang Thế Chính cùng với tên tiểu quỷ nhị ma đê. Mặc dù Thủy Đông Lưu hóa trang cho ta thành một bà lão, nhưng không thể không công nhận tay nghề hấn rất cao siêu, đáng lẽ tiểu quỷ không nhận ra ta mới phải. Giải thích đơn giản hơn, hấn vô tình chỉ bậy nhưng lại trúng ta.

Vậy mới nói bất tự của ta với tiểu quỷ không hợp nhau nha.

Không đúng, ta đang muốn bắt tên kia mà! Tiểu quỷ thật làm người ta vui mừng!

Còn chưa ra tay, trong lòng đã vô cùng hối hận, ta cảm thấy tiếng tim đập của mình chắc bay tới lỗ tai Trang Thế Chính luôn rồi. Kề sát tường

xem xét chờ thời cơ, bây giờ hẳn không có ai giúp đỡ, tới lúc ra tay rồi. Không nghĩ ngợi nhiều, lắc mình nhảy ra, hét lớn một tiếng theo đúng lời thoại trong thủ bản, “Lão tặc, nạp mạng đi!”

Trang Thế Chính cùng tiêu quỷ đồng thời xoay người về hướng này, kinh ngạc vài giây, đợi ta xông đến, mới kịp phản ứng, “Hóa ra người là yêu nữ.”

Dù sao cây gậy cũng không thể bằng kiếm, chém ra kiếm thức, nhưng không phối hợp tốt, lại căng thẳng như vậy, nên kiếm khí yếu đi phân nửa. Trang Thế Chính vừa rút kiếm đã dễ dàng ngăn cản được ta, nghe xuy xuy vài tiếng, hẳn lui lại ba bước, kinh ngạc nhìn, “Thâm tàng bất lộ, người quả nhiên là mật thám của ma giáo!”

Ta không rảnh cãi lại, một tay đẩy tiêu quỷ lùi về sau, tránh cho hẳn bị thương. Lại tiếp tục đối đầu với cao thủ, tay chân đã có chút cứng đờ, ta ra một gậy, ép hẳn không có đường lui. Hẳn quát một tiếng, cũng đánh ra một chiêu ác liệt. Nhưng đến trước mặt chỉ là không khí, thân kiếm vừa chuyển động, ánh sáng lóe lên, ta né sang bên trái, hẳn ra tay quá đê tiện rồi!

Chân còn chưa chạm đất, hẳn đã xông đến, tiêu quỷ quát to một tiếng “Cẩn thận”, trong lòng ta nhất thời lúng túng, cũng đánh lại một chưởng. Lòng bàn tay bỗng nhiên run rẩy, ta vội vàng bày ra bộ dáng không có việc gì, sau đó xoay người.

Gương mặt Trang Thế Chính trắng bệch, cúi đầu nôn ra một bùm máu, “Người...”

Ta loạng choạng rơi xuống đất, cũng may chưa đến mức hôn mê bất tỉnh. Đi tới chỗ tiêu quỷ, cầm tay hẳn, chắc chắn tiếng đánh nhau đã truyền tới tai bọn người kia, không nên tiếp tục ở lại đây. Ôm tiêu quỷ, nhanh chóng tẩu thoát.

Chạy một mạch được ba dặm, ta phát hiện thân thể không còn sức nữa, đi đứng bắt đầu khó khăn, nên tìm đại một nơi nào đó để dừng chân.

Khe núi hoang vắng, cây xanh rậm rạp.

Ta uống mấy ngụm nước thật lớn, bình tĩnh khôi phục tinh thần. Sau đó gỡ lớp dịch dung bà lão ra, khuôn mặt có hơi ran rát. Khuôn mặt tiêu quỷ không vui nhìn ta, ta nheo mắt hẳn, “Người không nói lời cảm ơn với ân nhân cứu mạng mình sao?”

“Người đâu có cứu ta, bỏ chạy thì có, khiến ta chút nữa thì ỏi.”

“Với tính cách của lão hồ ly Trang Thế Chính, khi người không còn giá trị lợi dụng lão liền giết người.”

Tiêu quỷ hừ một tiếng, giơ ngón tay lên, “Ta cố ý đấy. Ta.. ca ca của ta phát hiện nơi này toàn là bẫy rất khó hạ thủ, ta là hài tử dễ tiếp cận được hẳn cho nên ta xung phong nhận nhiệm vụ lần này, định hạ độc hẳn. Kế hoạch sắp thành công, ai ngờ người từ chỗ nào bay ra, chọc ta tức chết mà.”

Ta nheo mắt nhìn hẳn, “Nếu ta không đưa người đi cùng, người đã sớm bị Trang Thế Chính bắt làm nhân bánh bao thịt rồi.”

“Hừ, mẹ ta trong Ngũ Độc giáo, sư công truyền lại không ít biện pháp hạ độc, còn có sư môn thủ hạ trên dưới cho ta rất nhiều loại kịch độc, nhất là Bàn sư huynh của mẹ ta, thúc ấy chuyên gia chế tạo độc dược kì lạ.”

“Ừ a... nhưng tên Thủy Đông Lưu kia đúng là cận bã, dám để cho một đứa nhóc đi làm chuyện nguy hiểm như vậy, thật là đờca ca chết bầm, lần sau ta gặp hẳn nhất định đánh hẳn...” Nghĩ tới hiện tại, không biết tung tích hẳn ở đâu, trong lòng lo lắng, “Hi vọng hẳn vẫn bình an.”

Tiêu quỷ không nói lời độc ác hay chêu chọc nữa, yên lặng sờ bình độc dược, “Hồi này bắt không được hẳn, về sau hẳn sẽ nâng cao cảnh giác.”

“Quên mất một điếu.” Ta nắm bàn tay lại, cảm thấy lòng bàn tay rất đau, xòe bàn tay bên phải ra nhìn thử, ở giữa có một chấm máu nhỏ. Nhìn kĩ lần nữa, ngạc nhiên, “Vậy mà bị hẳn chơi lén.”

Tiêu quỷ lập tức tóm lấy tay ta, cúi đầu cảm tận mắt của ta. Khóe miệng ta giật giật, “Đừng chần ta... Ồi, ối đau! Ta đánh người bây giờ!”

Lúc này, lòng bàn tay càng thêm đau nhức, tiểu quỷ ngẩng đầu, hai đầu móng tay hợp lại, kéo lên, liền thấy một điểm đen trong bàn tay. Hắn cười lạnh, cực kì khinh thường nói, “Dùng cách hạ độc này, đúng là thứ không biết xấu hổ.”

“Độc sao?” Ta vội vàng nhìn bàn tay, nghĩ hồi lại thấy không hợp lí, “Nếu là trúng độc, tại sao miệng vết thương lại đau?”

Nếu thực sự trúng độc, trên miệng vết thương sẽ mất cảm giác, không thể thấy đau đớn được.

Tiểu quỷ nhú mày, lại nắm tay của ta, “Cặn bã, người không trúng độc. Nhưng còn hơn cả độc đây chính là kịch độc...”

Ta giật mình, “Chẳng lẽ do lần trước ta uống máu của người?”

Tiểu quỷ lườm ta một cái, “Máu của ta không có khả năng hóa giải tất cả các chất độc.” Hắn ngược lên nhìn ta, bỗng nhiên cười cực kì ngây thơ, “Cặn bã...”

Ta cảnh giác, “Cái gì?”

Hắn giơ tay chỉ về phía sau lưng ta, “Đằng sau người có con gấu trúc.”

Cảnh giác lập tức tan thành mây khói, vừa quay đầu lại, bàn tay đau xót. Á! Ta giận a! Hắn dám cắn ta! Ta cố kìm nén không đánh bay hắn, đây chính là ăn miếng trả miếng trong truyền thuyết?!

Tiểu quỷ cắn xong, nhú mày, “Đến máu giải độc cũng không có tác dụng. Chẳng lẽ do nội lực quá cao cường, làm cho độc tố không thể xâm phạm? Chuyện này cũng không thể nha...”

Ta xoa xoa tay, nghĩ lại, sau khi rời Khoái Hoạt Lâm, hình như đã thay đổi rất nhiều, có lẽ là lúc nghĩa phụ ép ta ăn cái thứ gì đó.

Tiểu quỷ thở dài, “Cặn bã, người lợi hại như vậy, sao vẫn bị đối thủ đùa giỡn?”

Cả thể xác lẫn tinh thần ta vẫn đang trong trạng thái vui mừng, đột nhiên muốn trả thù tiểu quý một lần, khoe miệng lập tức kéo lên cao, “Tiểu quý.”

Hắn lại rơi vào trầm tư mặc ta nói chuyện, ta khom người nhìn hắn chăm chăm, nháy mắt, “Hồi nãy ta ở trong nhà xí, lúc đi ra vẫn chưa kịp rửa tay a ~”

“!!!”

&&&

Tuyên bố xong, hắn xem ta không khác gì đồng phân mà hoàn toàn tuyệt giao quan hệ, ta tạm dùng kẹo để xoa dịu tâm hồn bé nhỏ của hắn.

Lén quay về khách điểm Vinh Cầm lấy Lưu Quang Kiếm, sau đó phát hiện chính mình không có tiền. Tất cả tiền bạc đều để ở chỗ Thủy Đông Lưu rồi, ta lặng lẽ chui cửa sổ ra ngoài trốn mất tích, để lại tờ giấy trên tường bảo bọn họ lấy ngựa thay tiền thuê trọ.

Đến ngõ hẻm phía sau, thì thấy tiểu quý đang đứng đợi gương mặt hắn không vui vẻ lắm, vừa thấy ta lông mày lập tức nhăn thành một đường. Ta bước nhanh tới, gượng cười, “Không cần nghiêm túc như vậy đâu, ta nói đùa thôi.”

“Ta không tin.” Tiểu quý dựa người vào tường, hai tay ôm ngực, ngẩng đầu nhìn ta chăm chú, “Người phải bồi thường cho ta.”

Ta khó xử nói, “Bồi thường như thế nào?”

Hắn xoay người mắt sáng ngời, “Ta muốn hôn người một cái.”

“... Lần trước cũng muốn, lần này vẫn chưa chừa, người muốn bị đánh đây mà.” Ta nắm đấm định đánh tên tiểu sắc lang này, chợt thấy lòng bàn tay nhức nhối, nghĩ lại chuyện ban nãy tiểu quý trị vết thương giúp ta, mặc dù thường ngày hắn không biết đi đâu, nhưng chung quy cũng là một dạng tính tình giống Thủy Đông Lưu, miệng ác độc tâm lương thiện.

Ta cắn cắn môi, giơ tay, “Cho người hôn tay ta một cái nè.”

Hắn khẳng khẳng nói, “Ta muốn hôn mặt.”

Ta ng ồi xuống đưa đầu đến trước mặt hắn, “A, a, a hôn đi hôn đi, chỉ là một tên tiểu hài tử lại có sắc tâm điên cuồng như vậy, lớn lên chắc chắn trở thành đại phong lưu.”

Hắn kìm nén xấu hổ, “Không bao giờ!”

“A, hôn nhanh lên, hôn xong rồi chúng ta đi tìm ca ca người.” Vừa k ề sát vào, quan sát thấy da tiểu quý thật sự quá đẹp đi nha, cực kì bóng loáng không một điểm xấu. Da hài tử thôi mà có c ần làm người ta ghen tị như vậy không.

Hai tay hắn áp vào gò má ta, chậm rãi đến gần, dừng một chút, “Người nhắm mắt lại đi.”

“... Ta thật muốn đá người đến cuối đường chân trời.” Ta kiên nhẫn nhắm mắt lại, chờ hắn ăn đậu hủ ta xong rồi sau đó đi tìm Thủy Đông Lưu.

Khí nóng thổi đến, mơ hồ cảm thấy hơi thở ấm áp k ề sát mặt. Hai gò má hơi lạnh lạnh, lại có chút gì đó nhẹ nhàng khiến trái tim ta rung động. Ta mở mắt ra, một cái môi hồng mềm áp vào mắt, thiếu chút nữa cười ngã xuống đất, “Tiểu quý, sắc mặt của người không được tốt lắm a.”

Tiểu quý nhú mày, “Tại sao không có tác dụng... Kỳ lạ...”

“Được rồi, lên đường thôi.”

Ta muốn đứng dậy, hai tay hắn lại đặt trên vai ta, khuôn mặt rất nghiêm túc, “Cặn bã, ta muốn hôn thêm một cái.”

Ta nhe răng, “Vậy để ta cắn người một cái có được không.” Ta thật sự lo lắng cho sự an nguy của Thủy Đông Lưu, kéo hắn đứng dậy, “Ca ca người đang ở đâu?”

“Người để ta hôn một cái nữa thì ta nói cho người biết.”

“Tiểu hồn đản.” Ta cúi người nâng mặt hắn lên ‘chụt’ một tiếng hôn vào trán hắn, “Thỏa mãn chưa, nói đi.”

Hắn khóc không ra nước mắt, “Ta muốn hôn môi... ở chỗ khác không có hiệu quả.”

“Không khai ta ném người vào hố xí.”

“... Được rồi, hắn trọ ở trấn tiếp theo đợi người.”

Ta giận dữ, “Tên cận bã kia dám bỏ ta.”

“Hắt xì!”

“Tiểu quỷ người bị cảm phong hàn rồi à?”

“Không phải!”

Ở chung với tiểu quỷ ta thấy vui vẻ hơn, ta lôi hắn ra ngoài. Trang Thế Chính biết ta ở nơi này, chỉ sợ hắn đã bố trí người canh gác ở cổng. Khi nào gió êm biển lặng ta sẽ bắt đầu hành động, đành để Thủy Đông Lưu ng ồi chờ ít ngày vậy.

Mới đi vài bước, ta phát hiện có người theo đuôi, đột ngột xoay người, “Kẻ nào?”

Âm thanh chợt dừng lại, một bóng dáng nhẹ bay xuống đất, một nam tử trung niên gương mặt không hề tuấn tú, nhưng đôi mắt bình thản, khiến người ta kính sợ, sắc mặt hắn chưa bao giờ thay đổi, luôn luôn nghiêm trang. Ta gần như bỏ nhào về phía hắn, “Sur phụ!”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 19: Kinh Động Lòng Người, Giáo Chủ Ra Tay Giúp Đỡ

Sư phụ thấp giọng đáp lại một tiếng, sau khi nói xong, tiếng nói càng nhỏ, nghe có vẻ nặng nề, “Ban này là các người đã thương Trang chường môn có phải hay không?”

Ta buột miệng hỏi, “Hắn chết chưa?”

“...” Sư phụ nhìn ta, “Nếu người muốn tìm Trang Thế Chính trả thù chuyện hắn hãm hại người, vậy thì không nên giết hắn.”

Ta nhúc nhai, “Đáng lẽ định bắt sống hắn, nhưng trên đường xảy ra chút việc ngoài dự tính.”

Sư phụ hỏi, “Người có bị thương không?”

“Không có.” Ta cẩn thận nhìn hắn, “Hắn tìm tới Hoa Sơn tính sổ rồi hả?”

“Tạm thời không có, hiện giờ hắn đang hôn mê bất tỉnh, tất cả mọi người đều không biết có chuyện gì xảy ra. Hơn nữa, xét theo nội thương của hắn, không phải người trong phái chúng ta gây ra.” Sư phụ hỏi, “Đã thương hắn, là Thủy Đông Lưu làm sao?”

Ta do dự một lát, không biết có nên nói chuyện ở Khoái Hoạt Lâm cho sư phụ nghe hay không. Lỡ hắn biết ta không còn nội lực và võ công của Hoa Sơn nữa, liệu có đánh ta ngay tại chỗ, sau đó trục xuất khỏi sư môn không nhỉ.

Sư phụ không ép ta trả lời lại nói, “Người đừng dính dáng đến chuyện này nữa, mau chóng rời khỏi đây, nếu người thật sự đang đi cùng Thủy Đông Lưu, vậy cứ trông cậy vào hắn đi.”

Ta nắm chặt tay sư phụ, sợ hãi hỏi, “Sư phụ, người không cần đồn hi nữa sao? Con không đi, chắc chắn Trang Thế Chính đang có âm mưu gì đó, nếu không tại sao năm lần bảy lượt hấn sai cao thủ đi truy sát con chứ.”

Sư phụ suy nghĩ chốc lát, trong mắt hiện lên vẻ tức giận, “Hấn sai người đuổi giết người?”

Ta gật đầu, thấy sư phụ lo lắng cho mình, ta liền mang chuyện Khoái Hoạt Lâm kể cho hấn nghe. Ít nhất để hấn biết, ta bây giờ có thể bảo vệ bản thân thật tốt, người bình thường không thể làm gì được ta.

Sư phụ nghe xong thở dài, nắm cổ tay ta, bắt mạch một lúc, mới thả xuống, “Đúng là nội lực của môn phái chúng ta bị phong bế rồi... Trong họa có phúc, cũng là chuyện tốt, chuyện này ta tạm thời không nói cho thái sư phụ người biết, người tự giải quyết cho tốt đi. Sau khi người xuống núi, ta cùng thái sư phụ bàn bạc một hồi, cũng thấy chuyện này rất kì quái.”

Nghe bảo bọn người thái sư phụ không hề nghi ngờ ta dù chỉ một chút, trong lòng ta vô cùng cảm động. Sư phụ thở dài, “Sư phụ không thể đi cùng với người, nhớ kĩ phải cẩn thận mọi sự. Để tránh người khác hoài nghi, vì sư về trước.”

Ta gật gù đầu, thật lòng trả lời, “Sư phụ, người cũng phải cẩn thận.”

Thân hình cao lớn của sư phụ biến mất ở cuối vách tường, ta nhìn theo thật lâu, rất giống với năm đó lúc cha mẹ vứt ta ở Hoa Sơn, xoay người bỏ đi.

“Cận bã, đến lúc phải đi rồi.”

“A...” Chỉnh đốn lại tâm trạng, ta tiếp tục kéo hấn đi, “Thừa dịp Trang Thế Chính bất tỉnh, chúng ta lên đường thôi, chờ lúc hấn tỉnh lại, bày đủ thứ bẫy khi ấy khó đi lắm nha.” Trên tay cảm thấy ấm áp, ta cúi đầu nhìn hấn, một hồi lâu mới kịp phản ứng, “Tiểu quý, người bị thương nặng như vậy, thế mà vẫn bình an nhỉ?”

Khóe miệng tiểu quý kéo lên, “Rốt cuộc người có bao nhiêu ngu ngốc vậy.”

Ta thừa dịp nhéo mặt với cánh tay hắn, “A, thế chắt không tệ nha... Đúng rồi, người có biết mấy chục tên ma giáo đã đến đây rồi không? Còn ở trọ tại khách điểm Vinh Cẩm nữa. Nhưng ta không biết mấy tên đó có người hãm hại Thủy Đông Lưu hay không, nên không dám chào hỏi.”

Tiểu quý nhú mày, “Mới đây đã tìm ra chỗ này rồi.”

“Tiểu quý, theo trí nhớ của ta Thủy Đông Lưu không có huynh đệ nha...” Ta nắm xương quai xanh của hắn, sau đó nhéo một cái, “Nói, người có phải là tiểu cô nương hay không.”

Tiểu quý nổi giận, né người sang một bên, “Người mới là tiểu cô nương.”

“Ha ha ha ha ha.”

“Dừng, đi đến khách điểm xem thử.”

Cứ nghĩ khách điểm Vinh Cẩm sẽ náo nhiệt lắm, còn cho rằng người trong phái Hành Sơn đã chạy tới chắt vấn ma giáo, nhưng chưa thấy bàn tay nào vỗ tiếng vang nữa là, cũng đứng không ai sẵn sàng đi khiêu khích ma giáo càng không có bằng chứng do người ma giáo làm.

Nghe tiểu nhị kể chuyện xong, tiểu quý rất rộng rãi cho tên đó ít bạc rồi đuổi đi. Thấy trên người hắn đeo ngọc bội hoa mai, ta ngẩng xuống hỏi, “Cái này cũng là người nhà mẹ đẻ người cho người à?”

Tiểu quý đưa khối ngọc bội cho ta, “Vừa nãy ta nhìn thấy người của cậu mười bảy đang đi tìm ca ca, bảo tóm được một tên cầm ngọc bội này, bây giờ trả vật lại nguyên chủ.”

“Vậy sao người lại đưa cho ta? Không sợ ta lấy tiền ở khắp nơi sao?”

Tiểu quý giận dữ nói, “Bởi vì cậu mười bảy nói, ca ca ta là đờ cặn bã, nên tạm thời giao ngọc bội cho người bảo quản.”

“..”

Tiêu môn chủ thực sự đã hiểu lầm, ta không phải là vợ của tên Thủy Đông Lưu kia.

Nhưng để ta giữ ngọc bội vẫn an toàn hơn là giao cho tiểu quý. Đeo bên hông, chọc chọc hần, “Chúng ta ng ồi ch ồm hồm ở đây bao lâu nữa.”

Sân sau vắng vẻ, thỉnh thoảng nhìn thấy người ló đầu ra ngoài cửa sổ. Hai người chúng ta ng ồi ở chỗ này, cực kì giống những người ngốc nghếch nha...

Tiểu quý nóng nảy nói, “Kiên nhẫn một chút thôi. Người không biết đạo lý người ta rất thích ng ồi trên nóc nhà bàn bạc sao, chỗ này vừa vắng hợp lí. Nếu chạy đến phía trước, với thân thủ hiện tại của ta, nhất định bị phát hiện, người muốn bị chặt thành bánh bao thịt sao.”

“Cái gì mà thân thủ hiện tại? Chẳng lẽ người có thể biến thành cao thủ thiên hạ?”

“Ừ, cặn bã người không cần nói chuyện đâu, giọng người to quá bị phát hiện đấy.”

“Người có biết kẻ nào hãm hại ca ca người không?”

Tiểu quý im lặng vài giây, mới mở miệng, “Tả hộ pháp Hàn Dương của ma giáo.”

Hộ pháp? Ta nuốt nước bọt, ma giáo có ba cấp bậc chính, đầu tiên là giáo chủ, thánh cô, nhưng thánh cô là con dâu của giáo chủ, phải có giáo chủ phu nhân trước mới có thánh cô, bây giờ vẫn chưa có. Tiếp theo là Tả Hữu hộ pháp.

“Không ngờ cánh tay trái của hắn lại muốn tạo phản, hắn muốn giết ca ca người sau đó leo lên ngôi vị giáo chủ?”

Tiêu quỷ bủ môi, “Không biết, có lẽ đâu hắn bị cánh cửa kẹt.”

“...”

Không hổ danh là người trong ma giáo, cái gì cũng biết. Không lâu sau, quả thực nhìn thấy mấy bóng người ở trên nóc nhà, vừa nhìn đã biết là ma giáo. Ta ghé tai qua nghe, với khoảng cách này không làm khó gì ta.

“Tập kích chưởng môn Hành Sơn là giáo chủ?”

“Trang Thế Chính đang hôn mê bất tỉnh, tạm thời không rõ lắm, chỉ nghe đối phương bảo tên kia có võ công rất cao cường, không phải hạng đâu đường xó chợ.”

“Có thể đánh Trang Thế Chính trọng thương, sao có thể là bọn người trộm cắp được.”

Ta nghe xong vô cùng đặc ý, nếu không sợ bị họ phát hiện ta lập tức nhảy vào xác nhận sự thật.

“Thuộc hạ đã đi điều tra, giáo chủ vẫn chưa đến trấn, nhưng ở trấn nhỏ kia có người nhìn thấy. Cho nên thuộc hạ đoán rằng, giáo chủ dịch dung rồi mới vào trấn.”

“Tiếp tục đi điều tra.”

Ta đưa mắt nhìn, bốn năm người đứng cung kính, mặt hướng về một người. Hé mắt nhìn thật kĩ, không chừng người kia là Hàn Dương. Không biết có phải ánh mắt ta sáng quá hay không, hắn bỗng nhiên cúi đầu nhìn, trong khoảnh khắc đó ta nhớ lại ánh mắt sắc bén đã gặp ở khách điếm kia, không phải là hắn. Không kịp tránh, tiêu quỷ đẩy ta, “Là Hàn Dương, đi mau.”

Ta vội vàng lôi hấn chạy ra ngoài, những người kia phản ứng cực kì lạ, âm thanh xé gió lọt vào lỗ tai, trong lòng ta kinh hãi. Mang theo tiêu quý căn bản không chạy nhanh được, bọn họ sắp đuổi kịp, ta bỗng nhiên xoay người lại, đánh ra một chưởng.

Quả nhiên là tên Hàn Dương đuổi theo đầu tiên, trong mắt hấn có chút ngạc nhiên, lúc khôi phục thì đã giơ tay đỡ chưởng lực.

Ầm.

Hai chưởng va chạm, ngón tay r ỡ cánh tay mạnh mẽ run rẩy, hai bên tự nhiên lui về phía sau. Nội lực của Hàn Dương cao hơn Trang Thế Chính, nhưng cũng không nhiều. Ta vững vàng rơi xuống đất, còn Hàn Dương phun một bùm máu. Nhân lúc năm người kia dừng lại đỡ hấn, ta vội vã kéo tiêu quý chạy.

Trời đất bao la ta chợt tỉnh ngộ, chạy một mạch liên t ối trấn khác, được cỡ mười dặm đường. Thật sự là không di chuyển được nữa r ỡ, vừa mới đến chỗ đất bằng phẳng, đôi chân mềm nhũn, lập tức ngã xuống đất chung với tiêu quý, không còn sức lực để thở nữa r ỡ.

Sắc mặt tiêu quý trắng bệch, khuôn mặt của hấn hiện vẻ, “Người làm ta ngã chết r ỡ.” Hấn nằm ngửa mặt lên trời, cười kh ỏ, “Căn bã, t iên bối không nên truy ền nội lực cho người mới phải, tay trái đánh chưởng môn Hành Sơn hôn mê, tay phải đánh hộ pháp ma giáo... Dù thế nào, người cũng gặp rắc rối lớn r ỡ.”

Ta nghiêng đầu nắm cánh tay hấn, nức nở, “Làm sao bây giờ, ta không muốn chết, bây giờ ta không thể khống chế sức lực khi xuất chưởng. Tiêu quý người tuyệt đối đừng đánh lên ta, nếu không ta ra một chưởng đánh người chết toi.”

“...”

Hít thở xong, nếu có Thủy Đông Lưu ở đây thật tốt, hấn có thể giúp ta vận khí đi ều tức. Đúng r ỡ, không phải hấn đang ở trấn này hay sao!

Nhanh đi tìm hắn, không đợi ta đứng dậy, đã thấy đầu tiểu quỷ phóng tới, nhìn xuống ta. Ta lập tức giơ tay ---

“Bốp!”

... Tiểu quỷ bị ta đánh bay...

“Tiểu bánh chưng!” Ta vội vàng chạy tới, mắng, “Cũng may ta đã thu khí lực, nếu không người chết là cái chắc! Bảo người đừng đánh lên ta, người có nghe hay không hả.”

Tiểu quỷ yếu ớt nói, “Cho... cho ta hôn một cái.”

Ta chưa kịp khóc cho hắn, thì đầu tiểu quỷ nghiêng ngã, ngất xỉu. Ta vội vàng truyền chân khí trị thương cho hắn, sắc mặt hắn mới tốt hơn một chút, ta liề yên tâm. Trên lưng vẫn đeo Lưu Quang Kiếm, vì vậy chỉ có thể ôm hắn mà đi.

Đi vào trấn hỏi hết các vị đại phu có tiếng, sau đó đưa hắn đến y quán chữa trị, nói không có gì đáng ngại, ta mới chạy đi tìm tiề trang. Để hắn uống thuốc xong, r ấ tìm một khách điếm. Giúp hắn lau người, mệt mỗi một ngày, ta cảm thấy bu ồ ngủ. Trong lúc ngủ, mơ h ồ cảm thấy tiểu quỷ động đậy, ta giơ tay nhấn hắn xuống, “Đừng... náo nữa.”

Hai gò má hơi nóng, hơi thở của tiểu quỷ phả trên mặt, thật giống một cái bánh bao lớn. Ta liếm liếm miệng, không đợi ta cắn hắn, trên môi nóng lên... Lại bị hôn trộm, quả nhiên là tiểu sắc quỷ.

Nhưng mà... mệt quá đi. Xoay lưng về phía hắn, miễn cho tên kia ăn đậu hũ. Ngáp một cái, loáng thoáng nghe thấy tiếng xé vải, giận nha, “Ầm ỉ chết được.”

Sau lưng có tiếng cười nhẹ, chỉ trong chốc lát r ấ dừng lại.

Giống như đã ngủ thật lâu, cuối cùng cũng cảm thấy có sức sống, đưa tay mò bên cạnh, vậy mà không có ai, “Tiểu quỷ?!”

“Tiểu quỷ thì không có, trái lại có một giáo chủ.”

Trong căn phòng tối đen ta lập tức giơ tay, đụng trúng một khuôn mặt lạnh, mừng rỡ, “Thủy Bán Chưng.”

“Ừ, ngủ ngon không? Chúng ta tiếp tục lên đường.”

Ta dừng lại một chút, thu tay lại, “Đốt đèn đi.”

Sau đó nghe tiếng hấn đứng dậy, ngọn đèn trong phòng được bật lên. Ta chậm rãi mặc quần áo cho tử tế, cẩn thận soi gương thật lâu.

Hai tay Thủy Đông Lưu ôm ngực dựa lưng vào cửa sổ, hấn vô cùng yên lặng. Chờ ta chải tóc, cẩn thận thứ gì đó, rút kiếm, chĩa vào trước mũi hấn, “Người còn không mau gỡ lớp mặt nạ kia xuống, để ta gỡ giúp cũng được.”

Hấn lập tức kinh ngạc, gương mặt cười cười, “Làm sao người biết ta không phải Thủy Đông Lưu?”

Giọng nói có chút quen tai, ta nhíu mày nhìn hấn, “Người là... A! Người chính là tên thái giám chết bầm!”

Mặt hấn hung hăng cãi lại, “Đại gia là Ngọc Hồ Ly, không phải thái...”

“Chậc.” Ta lắc đầu, tên này không đến kiếm ta, ta cũng muốn bảo Thủy Đông Lưu đi tìm hấn, chắc hấn không ngờ cẩn thận ngọc bội hoa mai đến tiền trang lại bị người ta bắt được, mới đây đã đến tìm ta. Tên Thủy Đông Lưu miệng lưỡi ác độc thì làm sao có thể hỏi ta ngủ ngon hay không, lại còn chờ ta trang điểm, rõ ràng là giả.

Hấn đặt ngón tay trên má, ra vẻ muốn lột mặt nạ, nháy mắt giơ tay hất văng thanh kiếm của ta, lao người nhảy qua cửa sổ. Ta giữ chặt bả vai hấn, lại đánh cho hấn một chưởng, “Giao tiểu quỷ ra đây!”

Hấn quả thật là hồ ly, rõ ràng nắm quần áo hấn, thế mà chớp mắt một phát, hấn cười đờ luôn rồi.

Ta lập tức rút kiếm, chém ngang, tất cả cửa sổ đều vỡ tan tành, kèm theo những mảnh vụn bay tung tóe, lúc này mới thấy bên ngoài hành lang xuất hiện mười mấy người. Đang ngạc nhiên vì bóng lưng Ngọc HồLy biến mất trong đêm, bên kia kêu lên, “Giáo chủ!”

“..”

Không đợi ta giải thích, mười mấy người kia tức giận quát, “Kẻ làm hại giáo chủ, giết!”

“..”

Lệ, rơi, đây, mặt!

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 20: Tự Rời Khỏi Môn Phái Thành Người Qua Đường

Nhất định là bất tự của ta không hợp với rất nhiều người nhất là nhân vật phản diện.

Một đôi mắt sắc bén như đao nhìn ta chăm chăm, tay cầm kiếm của ta đỡ mồi hơi ướt đẫm, "Để ta giải thích, hẳn không phải giáo chủ của các ngươi, mà chính là tên Ngọc Hồ Ly giả mạo!"

Vẻ mặt mọi người lộ vẻ nghi ngờ, "Vừa rồi người nọ quả thực không giống giáo chủ."

Không đợi ta thở dài một hơi, đã có người nói, "Không phải nàng là người đả thương Hữu hộ pháp sao!"

Mắt đao lại xoát xoát chăm chăm khiến mồi hơi lạnh của ta tuôn rơi, cho dù ta là cao thủ, nhưng nếu đánh nhau nghiêm túc với họ, Thủy Đông Lưu nhất định sẽ đánh ta thành đầu heo. Mắt thấy mọi người chuẩn bị tấn công, ta bỗng dưng lui lại, bọn họ cũng dừng bước chân, ánh mắt nhìn chăm chú vào bên hông của ta.

Ta nuốt nước miếng một cái, cúi đầu nhìn xuống, đó là ngọc bội hoa mai của Thủy Đông Lưu. Thấy đôi mắt mọi người lóng lánh, thất lung của ta thẳng tắp. Đúng, không sai, vật này chính là giáo chủ đại nhân đưa cho ta đó, quan hệ của chúng ta không bình thường đâu, còn không mau mau lui ra.

Một người giận quá, "Yêu nữ, ngươi giấu giáo chủ ở đâu, còn dám lấy trộm ngọc bội."

... Mấy người có thể suy nghĩ theo lẽ thường hay không! Ta còn nhỏ, không nên thương tổn ta được không. Đáng lí lúc này phải cho rằng ta là

giáo chủ phu nhân tương lai mà cung phụng, khách sáo với ta mới đúng.

Mắt thấy ta sắp bị chém thành tám khối, ta định dùng lưu quang kiếm đột phá vòng vây chạy trốn, cửa sổ sau lưng kéo kéo vang lên, gió táp đánh tới. Ta cho là bọn họ muốn đánh lén từ phía sau, rút kiếm quay người. Cổ tay đã bị tay áo rộng thùng thình nắm giữ lại, vững vàng thu hồi, nửa người rơi vào trong lòng ngực của hắn, cuối cùng là giọng nói không nhanh không chậm vang lên, "Ta chỉ mới đi ra ngoài một lát, xảy ra chuyện gì?"

Ta ngẩng đầu nhìn lại, đưa tay sờ hai gò má của hắn, xác định không có dính mặt nạ da người, là Thủy Bán Chưng.

Trong phòng vang lên âm thanh đờng loạt quỳ xuống đất, "Tham kiến giáo chủ."

Tâm treo cao của ta rốt cuộc rơi xuống, ta chân thành nói, "Vừa rồi Ngọc Hồ Ly giả mạo người, ta đuổi theo đánh hắn, bị thủ hạ của người nghĩ lầm ta gây bất lợi với người."

Thủy Đông Lưu hơi gật đầu, "Bị thương không?"

Ta nháy mắt mấy cái, lại néo néo mặt của hắn, "Giáo chủ đại nhân không thể dụ dàng như vậy nha..."

"..." Thủy Đông Lưu mấp máy môi, hình như là đang muốn giữ hình tượng giáo chủ của mình, chưa nói muốn ném ta vào hồ phân gì gì đó, mặt nhìn về phía thuộc hạ đang quỳ nói, "Lê Tử cô nương có ân với ta, ừ, các người hiểu đây."

... Người này nói cũng quá ngắn gọn rồi, cần chi giải thích như thế hả, không chừng nháy mắt một cái liền bị chém đây. Oán thán một hồi, bọn họ cũng kêu lên, "Vâng."

Ma giáo thường ngày cũng như vậy sao... Ta yên lặng nhìn lên trời, ngắn gọn thán bí như thế, thật sự là ngoài ý muốn nha... Thật hợp khẩu vị.

"Nhưng mà giáo chủ... Vị cô nương này hình như là... Người đánh Hữu hộ pháp bị thương..."

Thủy Đông Lưu lạnh lùng liếc hắt một cái, "Các người không nhìn thấy, Hữu hộ pháp ra tay bức bách, Lê Tử cô nương chỉ tự vệ thôi sao. Hữu hộ pháp học nghệ không tinh, bị trọng thương. Bây giờ thương thế của hắn như thế nào?"

"Thương thế quá nặng, còn chưa tỉnh."

"Sau khi tỉnh lại báo với ta."

"Vâng, giáo chủ."

"Không có chuyện gì khác thì lui ra, hành trình ngày mai sẽ nói sau."

Mọi người như thủy triều thối lui, ta lau mồ hôi lạnh trên trán, lắc đầu, "Nếu người tới chậm nửa bước, ta sẽ bị băm thành cặn bã."

Cách Thủy Đông Lưu đối đãi với người ngoài thật khác so với lúc hắn đối diện với người trong phái, vừa rồi chớp mắt một cái tại sao ta lại cảm thấy khí thế uy vũ trên người hắn, cảm giác của ta nhất định là sai rồi. Nhìn thoáng qua trong phòng, tiểu quỷ không có ở đây, suy nghĩ một lát, đột nhiên cảm giác được có chỗ nào đó không đúng. Nếu như nói tiểu bánh chưng chính là đệ đệ Thủy Đông Lưu, vậy tại sao... Thân là hộ pháp Hàn Dương lại không biết hắn? Ta ngẩng đầu nhìn ngó vào một bên, lại quẩn cả người thành bánh chưng, nhìn Thủy Đông Lưu còn chưa mặc quần áo đoàng hoàng, "Người có đệ đệ không?"

"Có."

"... Vậy tại sao Hàn Dương không biết hắn?"

Thủy Đông Lưu lấy tay ra hiệu hơi ngừng, trừng mắt nhìn, "Người của Ma giáo cũng không nhận ra hắn, bởi vì từ nhỏ chỉ được nuôi dưỡng ở Ngũ Độc giáo."

Ta giật mình, "Nghe nói mẹ của người là đệ tử Ngũ Độc giáo, khó trách tiểu quỷ biết dùng độc, thì ra từ nhỏ đã như vậy." Ta thấm thía nói, "Vậy làm phiền người chiếu cố tốt đệ đệ của người, đừng để cho hắn chạy loạn, giang hồ nguy hiểm như vậy, người cũng nhẫn tâm để cho hắn chạy loạn khắp nơi."

Thủy Đông Lưu nhú mày, "Người đang dạy dỗ ta."

"... Không dám."

Thủy Đông Lưu uống xong một ly trà, đến tủ đồ tìm kiếm một lát, ôm ra một cái chăn, dùng sức ném trên mặt đất, "Người ngủ trên mặt đất, ta ngủ trên giường."

"..." Đều không có phong độ, vì cái gì chúng ta phải ngủ cùng một phòng? Ta đá chăn một cước, "Muốn ngủ người ngủ, ta đi đến phòng sát vách."

Thủy Đông Lưu kéo ta lại, "Đều cặn bã, người cho rằng ngoại trừ giáo chủ cùng giáo chủ phụ nhân, ai có thể đánh hộ pháp mà có thể không có việc gì?"

"Thủy Bán Chung người đừng làm ta sợ."

"Ngày mai ta sẽ đuổi bọn họ về, không cần phải đóng kịch lâu đâu."

"A." Một cái chớp mắt còn tưởng rằng hắn thật sự muốn bắt ta trở về làm áp trại phụ nhân, a không, làm giáo chủ phụ nhân. Ta vui sướng nói, "Xin xuất ra phong độ quân tử của người, ta ngủ trên giường, người ngủ trên mặt đất."

Khóe môi của hắn nhếch cao, cúi người nói, "Thật ra ngủ chung một đêm cũng không sao cả, người không cần lo ta sẽ không xem thân thể người như bánh ngọt mà nhào tới ăn đâu."

Đây quả thực là vô cùng nhục nhã, ta giận dữ, "Thủy Bán Chung, ta liều mạng với người!"

Cuối cùng vẫn không đánh cho hắn một trận, có lẽ là động tĩnh quá lớn, tiếng ho khan phòng sát vách không ngừng. Ta chỉ có thể ngoan ngoãn ngủ, tắt đèn, nghiêng người tìm vị trí thoải mái, "Thủy Bán Chung, ta vẫn cảm thấy người rất vô lại."

Thủy Đông Lưu miễn cưỡng nói ra, "Đồ cặn bã, ta cũng cảm thấy người ở đâu cũng là cặn bã."

Ta giận dữ, "Thủy Đông Lưu, ta cảm thấy nên nói chuyện nhân sinh với người một chút."

Đột nhiên hắn cười ra tiếng, trong đêm nghe vô cùng rõ ràng, gần như có thể trông thấy nét mặt tươi cười vui vẻ của hắn.

Ta nằm ngửa nhìn màu đen kịt trước mắt, che ngực. Cảm giác giống như thiếu nữ mới yêu là sao vậy. Thân là danh môn chính phái, tại sao có thể thích một Đại Ma Đầu, còn là một Đại Ma Đầu miệng ác độc lại kiêu ngạo.

"Ngủ đi."

"Ừ." Ta cuống chẫn, quay người, cuối cùng lại quay người, chân thành nói, "Ta ngủ sẽ ngáy, tổn hơi thừa lời, nói mở, sáng mai không cho phép người nói bậy, ta còn muốn lập gia đình đấy."

"..."

Buổi tối ngoài ý muốn ngủ vô cùng ngon, tỉnh lại thì Thủy Đông Lưu đã không ở trong phòng. Tiểu nhị đến đưa nước, đối với người phá cửa sổ hắn giả vờ như không thấy, chỉ mạnh mẽ nuốt nước miếng. Cho nên nói... Tối hôm qua người của Ma giáo đã "Khách khí" giải thích rồi đi.

Rửa mặt xong, Thủy Đông Lưu từ bên ngoài trở về, nhìn cửa sổ bị phá hắn suy nghĩ chốc lát, sau đó đi đến gần xem xét. Hình như ta có thể đoán được câu nói tiếp theo của hắn, nhất định là "Đồ cặn bã, người bạo lực như vậy nhất định không gả được rồi".

Thủy Đông Lưu sờ sờ cái cằm, "Đồ cặn bã, người bạo lực như vậy nhất định không giả được rồi."

Thấy chưa!

"Có lẽ kiếm pháp của người đã tiến bộ, nhưng độ chuẩn xác chưa cao."

Suy nghĩ một chút hắn nói đúng nha, bằng không thì tối hôm qua lúc chém Ngọc Hồ Ly, có thể chém hắn thành hai rồi, "Vậy có bắt được con hồ ly không? Vì sao hắn luôn luôn theo dõi chúng ta?"

"Ngọc Hồ Ly nổi danh trong giang hồ là đạo tặc, so sánh với những tên sát thủ kia đúng là khác xa. Hơn nữa lúc trước người hắn muốn tìm là ta, lấy được ngọc bội hoa mai liền lập tức rời đi, sau đó không nhận được tin tức, lại xem mất mạng."

Ta gật gật đầu, "Dù mang danh là sát thủ, nhưng vẫn biết ăn trộm." Ta buộc lưu quang kiếm chặt hơn, miễn cho tên kia quay lại trộm, "Chúng ta tìm một chỗ trống luyện chiêu thức thứ ba đi."

"Ừ. Cũng nên luyện tập rồi, ta sẽ bảo bọn họ trở lại phân đà ở kinh thành."

Vì muốn tránh tai mắt của người khác, nên bọn ta tìm một nơi vắng vẻ ngoài thành, không thấy bóng người, mới dừng lại.

Có lẽ do ta đã luyện thuần thục hai thức trước, vì vậy chiêu kiếm lần này tập rất nhanh. Thủy Bán Chưng hiếm khi khen ngợi ta, cuối cùng lại cảm khái, "Quả nhiên là danh sư xuất cao đồ."

Phì!

Luyện một hồi đã qua buổi trưa, thu kiếm về. Đi vào khách sạn gọi một bàn đồ ăn, còn chưa ăn, chỉ nghe thấy có người gọi ta, ngẩng đầu nhìn lại, chiếc đĩa lạch cạch rơi xuống: " Sư huynh."

Nhìn phía sau, sư phụ và sư bá sư thúc đang đi tới quán. Lại nhìn bên cạnh, đồng minh võ lâm căn bản đã đến đông đủ.

Một đôi mắt khác cũng sững sờ, một đạo cô nói, "Người không phải là Hoa Lê đệ tử phái Hoa Sơn sao? Đã tìm được người nọ chứng minh trong sạch cho người chưa?"

"Ta..."

Không đợi ta che giấu, người ở bàn bên cạnh đã đứng dậy, bảo vệ ở bên người Thủy Đông Lưu, "Giáo chủ."

Bên chính phái thay đổi sắc mặt, vô thức bước lui về sau, "Đệ tử Hoa Sơn lại cấu kết cùng giáo chủ Ma giáo?" Mọi người nhìn về phía sư phụ, trăn trăn, "Tổng sư huynh, có thể giải thích chuyện đờ đờ người gây nên không?"

Một người cười lạnh, "Lúc trước nói là vô tình học được thủ pháp điểm huyết của Ma giáo, hôm nay xem ra, quý đờ rất thân thiết với giáo chủ Ma giáo, nếu không tại sao lại ngồi cùng bàn ăn cơm. Tiết lộ kế hoạch vây đánh của chúng ta, chính là nàng đúng không? Tổng sư huynh muốn giải thích như thế nào?"

Một giọng nói trong đám người đó truyền ra, "Người đánh ta bị thương chính là nàng."

Lòng ta tiếp tục trăn trăn, nhìn Trang Thế Chính đi tới. Môi trắng như tờ giấy, cần người đỡ mới đi được, ở trước mặt ta nói, "Hôm nay mọi người có thể tin lời ta được r ã..., nàng là người Hoa Sơn, thậm chí là phản đờ của toàn bộ võ lâm. Nhưng không biết, phái Hoa Sơn có tham dự trong đó không."

Mọi người im lặng, ta cũng không cách nào giải thích, cho dù nói rõ từ đờ tới cuối, cũng sẽ không có người tin. Có đờ khi... Danh môn chính phái lại muốn xé to chuyện này. Chẳng qua là sư phụ và mấy vị sư huynh sư tỷ... Có thể tin ta không?

Sư phụ lặng yên hồi lâu, mới nói, "Đây là chuyện Hoa Sơn, ta sẽ đưa nàng về Hoa Sơn hỏi rõ đầu đuôi."

Một kẻ cười chế nhạo, "Chuyện Hoa Sơn? Xem ra Tổng sư huynh rất có tâm bao che cho nàng. Người đã cố ý như thế, vậy chỉ có thể kéo nàng đến đại lao."

Dứt lời, đã giơ chưởng phong đánh về phía ta. Tay còn chưa tới trước mặt ta, Thủy Đông Lưu đưa tay mạnh mẽ đánh lại, một chưởng đẩy hẳn quay về nằm gục trong đám người kia, trầm giọng nói, "Ta không cho phép các người tổn thương nàng."

Võ lâm đồng minh bá một tiếng rút kiếm, người trong Ma giáo cũng lập tức chuẩn bị tư thế chiến đấu.

Khách điểm yên tĩnh, còn lại bầu không khí vô cùng cứng ngắc, giống như bước tiếp theo, sẽ chỉ thấy hình ảnh kiếm gươm bay loạn.

Ta ngẩng đầu nhìn chăm chăm Trang Thế Chính, "Ta là tên phản đồ thì như thế nào, lấy thân thủ của các người, muốn bắt ta? Nằm mơ!"

Dứt lời, dưới chân khẽ động, giơ chưởng đánh tới sau ót Trang Thế Chính. Sư phụ quát to một tiếng "Không được", lách mình bay ra. Ta tụ lực trên lòng bàn tay, lướt qua tay của sư phụ, một chưởng vỗ trên người hắn.

Sư phụ lập tức lui về phía sau, khóe miệng trào máu.

Khuôn mặt mấy vị sư huynh sư tỷ cực kỳ kinh sợ, "Lê Tử!"

Ta chỉ giật mình chốc lát, lạnh giọng, "Các người đã không còn giá trị lợi dụng rồi, từ nay về sau, không còn liên hệ tới ta nữa. Trước kia ta không phải người Hoa Sơn, ngày sau cũng sẽ không phải, gặp lại, ắt phải có kẻ chết."

"Lê Tử!"

Ta ngây người nhìn bọn họ, không biết bước tiếp theo nên làm như thế nào. Nếu như không cách nào giải thích, vậy hãy để cho ta cùng Hoa Sơn phủ sạch quan hệ. Đại nghiệp phái Hoa Sơn rất lớn, cho dù bọn họ còn muốn tính sổ, cũng không dám can rở. Nếu như sư phụ muốn liêu mạng bảo vệ ta, sẽ yếu thế lên tiếng tranh cãi. Chẳng lẽ ta lại nhẫn tâm khiến Hoa Sơn mang danh là cấu kết với Ma giáo sao?

Cắt đứt quan hệ, chỉ mong sư phụ có thể hiểu...

Một bàn tay ấm áp khẽ nắm tay ta, cách vài gạt cũng có thể cảm giác được hơi ấm, ta khẽ ngẩng đầu, Thủy Đông Lưu kéo ta về phía sau.

Âm thanh tức giận phía sau, lại bị người Ma giáo ngăn cản.

Ta quay đầu nhìn lại, thấy được ánh mắt nghi ngờ cùng chán ghét của sư huynh sư tỷ, trong lòng đau đớn. Quay đầu lại tiếp tục đi theo Thủy Đông Lưu về phía hậu viện, trong mắt đã nổi lên một mảnh hơi nước.

Từ nay về sau, ta không còn là đệ tử Hoa Sơn nữa.

Cũng không thể trở về Hoa Sơn.

Cũng không thể về quê hương thăm người thân, ra đường gặp người khác càng không thể tự hào nói —— "Ta, Hoa Lê —— là đệ tử phái Hoa Sơn!"

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 21: Mỗi Người Đi Một Ngả, Một Trận Hồng Môn Yến

Cảnh tượng trên nóc nhà rất tốt, tầm mắt rộng lớn. Mặt trời đã chiếu lên đỉnh đầu, nắng chiếu cả người khiến ta cảm thấy choáng váng, ngay cả nước mắt cũng bị bốc hơi mất.

Thủy Đông Lưu ngồi bên cạnh, nhét ly rượu vào trong tay ta, chụp vai, “Cận bã, đừng đau lòng.”

Ta nghiêng đầu nhìn hắn, “Nếu để cho mẹ ta biết ta không còn là đệ tử Hoa Sơn, nhất định sẽ bị bà đuổi đánh ba con phở, quá đau buồn rồi.”

“... Người ngốc như vậy ta sẽ không nhìn được cười.” Thủy Đông Lưu cuối cùng nói ra, “Không cần cố kìm nén trước mặt ta.”

Ta ôm rượu đưa mắt nhìn về phía trước, thu hết cảnh náo nhiệt của trấn nhỏ vào trong mắt, “Người lấy rượu cho ta làm gì vậy?”

“Nhất túy giải thiên sầu.”

Ta đưa vào miệng, mùi rượu tinh khiết và thơm ngát, bay vào trong mũi, “Trúc Diệp Thanh.”

Ôm lấy bầu rượu nhỏ, âm thanh ào ào rượu đổ một miệng, hương nhẹ nhàng tỏa ra bốn phía, từ trong cổ chảy thẳng đến bụng, vừa hay chỉ một cái chớp mắt tinh thần mệt mỏi giống như bốc hơi.

Giọng nói của Thủy Đông Lưu ưu sầu, “Cận bã, uống ít một chút, sẽ làm dạ dày bị thương.”

Thì ra Thủy Bánh Chưng cũng biết an ủi người khác, thật sự hiếm có nha. Ta duỗi tay ra, “Người cũng uống.”

Đột nhiên hắn ngừng lại chốc lát, cậ̀n lấy rượu, ngự̉a đậ̀u ượ̃ng một ngụm, dị̃ nhiên cũng không có ý định đựa ta, “Đực r ự̃, kỳ thật ượ̃ng rượu say cũng không phải là chuyện tốt.”

Ta đựa tay đọ̣at trở về, mới ượ̃ng một ngụm làm sao đự́. Ôm bậ̀u rượu nhỏ ngự̉a cái cổ dài, càng cảm thấy cay đặ́ng, toàn bộ vào trong bụng, bộ dáng say rượu, có lẽ tinh thần vô cùng phấn chấn, nự́c nở nghẹn ngào, “Thủy Bính Chưng người biết người nghìn chén không say có bao nhiêu đau buồn sao? Các sư huynh cũng không dám cùng ta oản tù tì ượ̃ng rượu, sư tỷ nói ta là đậ̀u nam tử hán. Hiện tại giải sậ̀u chỉ là đi vệ sinh nhiều hơn mấy lần mà thôi, không, quan, tâm.”

Bên cạnh không có âm thanh, quay đậ̀u nhìn lại, chỉ thấy Thủy Đông Lưu lung la lung lay. Ta chọc chọc hắn, “Thủy Bính Chưng, người không ượ̃ng rượu đực hả?”

Hắn ngáp một cái, khuôn mặt khi say rượu đỏ ửng, đôi mắt hẹp dài tràn đậ̀y vui vẻ. Nhìn hắn khiến cả người ta nổi da gà, tên gia hỏa này chính là kẻ ượ̃ng rượu làm loạn trong truyền thuyết mà, “Người không ượ̃ng rượu đực còn ượ̃ng cạn nha.”

Ta đặt rượu qua một bên, vung mạnh tay áo chuẩn bị kéo hắn trở về, bằng không thì một tên bất lương nào lại xử hắn thì tiêu.

“Cặn bã.”

Hơi thở có mùi rượu, mơ hồ lướt nhẹ qua trên mặt. Mặt của hắn đã nhanh áp vào chóp mũi ta, “Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ người.”

Ta ngẩng người, bỗng nhiên nghĩ đến vừa r ự̃ hắn che chở ta, mắt nhìn mọi người đậ̀y khí thế hào hùng nói “Người nào cũng không đực tổn thương nàng“. Bỏ qua lời nói ác độc kiêu ngạo vô lương tâm của hắn... Đực r ự̃, thật ra tìm không thấy ưu điểm, ưu điểm gì cũng không có, vậy ta còn phải lưu lại qua Trung thu à.

Nghĩ xấu hắn một chút, cuối cùng ta cảm thấy nổi lòng mình cũng bình tĩnh lại. Cậ̀n tay hắn chuẩn bị ném trên lưng tiếp tục vác đi, mới phát hiện

hắn thật sự rất nặng. Lưu quang kiếm thiếu chút nữa cắt ta làm đôi, muốn cõng hắn trên lưng, ta phải đặt kiếm xuống đất, nhìn xung quanh không thấy có người. Căn thận thả buông, “Đợi lát ta trở về, đừng chạy nhé.”

Nói xong đột nhiên cảm thấy bản thân càng ngày càng thẫn kinh...

Khiêng một đại nam nhân từ trên nóc nhà nhảy xuống, dẫn tới mọi người nhìn chăm chú, tìm khách đếm gần đó ném hắn trên giường, vội vàng trở lại lấy kiếm.

Cất bước nhảy lên nóc nhà, phía trên mái ngói nâu đen nhưng không thấy lưu quang kiếm. Khó khăn nuốt nước miếng, ngẩng đầu nhìn về phía xa, cách mười trượng một bóng dáng vội vàng bỏ chạy, mơ hồ có ánh sáng chói xạ phát ra. Mặc kệ đó có phải là kiếm của ta hay không, ít nhất vẫn còn hy vọng.

Hôm nay nội lực đã tăng lên trọn vẹn năm cấp độ của ta, đuổi theo tên kia cũng không tính khó khăn gì. Chỉ là khinh công của người nọ cũng thật sự không tệ, đuổi nửa canh giờ mới rút ngắn khoảng cách, ta mệt muốn ngất xỉu tại chỗ.

Lại qua nửa canh giờ, đã gần tiếp cận hắn. Âm ỉm chém ra một chưởng, vội lướt qua rừng cây, gió thổi vù vù vang lên. Người nọ bị đánh trúng, đầu đón kêu một tiếng lập tức rớt xuống mặt đất.

Ta cúi người điếm huyết đạo của hắn, lấy lại kiếm, đạp hắn một cước, “Dám trộm kiếm của bản cô nương, muốn ăn đòn.”

Khuôn mặt của người nọ không có một chút điếm kinh sợ, chỉ là người trẻ tuổi bình thường, ngược lại có một đôi mắt lóe sáng. Ta hí mắt nhìn hắn, tức giận đưa ngón tay chỉ thẳng mặt hắn, “Lại là người, con hồ ly này.”

Hắn lại là Ngọc Hồ Ly, hại ta thiếu chút nữa bị Ma giáo hiểu lầm chém thành cặn bã.

“Ta không phải.”

“Hừ.” Ta đưa tay sờ trên hai gò má của hắn, tìm được nơi mà mọi người dịch dung thường dán, là Thủy Đông Lưu nói cho ta biết lúc trước, dùng sức xé, Ngọc HồLy đau đớn hít một hơi lạnh. Mặt da vừa lột ra, thì thấy khuôn mặt yêu nghiệt vừa gặp sẽ không quên được của hắn, “Còn nói không phải là người, người cho rằng mắt ta mù hả.”

Lúc này Ngọc HồLy mới không cam lòng nói ra, “Sao người biết là ta? Cho tới bây giờ không ai có thể nhìn thấu dịch dung thuật của ta.”

Ta lấp bắp kinh hãi, “Vậy mà không ai nhìn thấu? Người mà người đùa giỡn là ai, sao ánh mắt kém như vậy?”

“... Người có thể khinh thường dịch dung thuật của ta nhưng không được khinh thường khách hàng của ta.”

“A.” Ta ng ẫ xuống đăm mắt của hắn, “Người lớn lên xinh đẹp như vậy, một chút cũng không giống người lớn, sau này bị người khác phát hiện còn nơi nào để dung thân hả? Không nên làm đạo tặc, rất nguy hiểm nha.”

Hắn khinh thường nói, “Người nói cho ta biết trước tại sao người lại nhận ra ta.”

“Rất đơn giản nha, dù thay đổi như thế nào, ánh mắt cũng sẽ không thay đổi.”

Hắn giật mình, “Khó trách ở khách đếm người có thể nhận ra ta không phải là Thủy Đông Lưu, cũng là nguyên nhân này?”

“Một nửa thôi.”

Ngọc HồLy bỗng nhiên tràn đ ầy tò mò, “Cô nương, người quan sát tỉ mỉ, tâm tư kín đáo, thật sự là thiên tài học dịch dung thuật, không bằng bái ta làm sư phụ, ta sẽ chấp nhận người làm đệ tử được không.”

Ta cười chế nhạo hai tiếng, tên đại ôn thần này, vì muốn thoát chết mà kiếm cớ nói đủ đi ều, hắn định làm ta cười đến rụng răng luôn sao. Có thiên

tài võ học làm sư phụ coi như xong, còn thiên tài địch dung, được, “Lời nói suông coi như xong, nói, vì sao người luôn theo dõi ta và Thủy Đông Lưu không tha? Còn trộm kiếm của ta.”

Ngọc HồLy thản nhiên nói, “Vớ tư cách đạo tặc rất nổi danh trên giang hồ mà nói, đương nhiên là ở đâu có người tốt thì sẽ chạy về phía đó. Người biết ngọc bội hoa mai đáng giá thế nào không? Chẳng những có thể lấy được bạc của tất cả các tiền trang, còn có thể hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt của giáo chủ trong phân đà Ma giáo.”

Ta nuốt nước miếng một cái, cần ngọc bội ở bên hông lên nhìn thử, thứ này vẫn còn có tác dụng à.

Ngọc HồLy nháy mắt mấy cái, “Thủy Đông Lưu tặng ngọc bội cho người rồi hả? Chẳng lẽ... A..., các người đầu ngủ chung, quả nhiên... ách ~

Này này, từ ách cuối cùng của người nghĩa là ý gì.

“Chẳng qua cô nương, dù cho ngọc bội kia là của người, nhưng mà người nói ta trộm kiếm của người lời này không đúng.”

“Không đúng chỗ nào?”

“Kiếm này cũng là do người trộm được, ta trộm lại, sao có thể coi là trộm đồ của người.”

Ta vỗ vỗ đầu hần, “Không tranh luận với người nữa, thanh kiếm này chính là của ta đây.”

Ngọc HồLy thản nhiên nói, “Ta khuyên người nên bán kiếm này với giá cao cho ta đi, ta tính rồi có thể chia 5:5. Nếu không, dù Thủy Đông Lưu che chở người, cũng khó bảo vệ được sự an toàn của người.”

Ta dừng bước chân một chút, “Tại sao chứ?”

“Mặc dù ta không biết cố chủ là ai, nhưng có người đang tìm thanh kiếm này, không tiếc bất cứ giá nào, nếu gặp trở ngại, giết không tha.”

... Ta đây là đặc tội tổ chức thần bí gì nữa à... Thôi đi, ta chỉ đi theo đại đội trưởng xuống núi mai phục, sao lại có nhiều chuyện như vậy rồi.

Giận dữ trở lại khách sạn, bước vào trong phòng, Thủy Đông Lưu vẫn còn nằm ngáy o..o..., chăn màn đã bị hấn đạp qua một bên. Một lần nữa đắp kín cho hấn, không đợi ta đứng dậy, lại bị đá văng. Lại che, lại đá. Ta giận dữ, cấn chăn kéo thấp xuống, cuối cùng không đá nữa.

Àizz... Hơi nghiêng tai nhẹ dán vào người, có thể cảm giác rõ nhịp đập của trái tim, chợt cảm thấy an tâm. Giây phút này thật an tâm, không muốn rời đi.

Không thể trở về Hoa Sơn, không thể về nhà, bằng hữu xa lánh, hôm nay... Ta chỉ có một mình Thủy Bánh Chung.

Suy nghĩ mê mang, ta đã tiến vào trong mộng.

Mộng cảnh cũng không tốt đẹp, trong tay của ta cấn theo lưu quang kiếm, đứng ở giữa vũng máu, xác người nằm khắp nơi. Lúc hoảng hốt, đã thấy trong bóng nước máu kia không phải mình, mà là một người nam tử tuổi còn trẻ. Nhìn kỹ, dường như... Rất giống nghĩa phụ.

“Cắn bã?”

Sợ run cả người ta chợt tỉnh dậy, cảm giác tim vẫn đang đập rất mãnh liệt, hơi ngẩng đầu, Thủy Đông Lưu đang nhìn ta, “Người gặp ác mộng?”

Ta chậm rãi đứng dậy, lau cái trán ướt mồ hôi, “À..., coi là vậy đi. Trong mộng thấy nghĩa phụ của ta khi còn trẻ, hấn đã giết rất nhiều người. Thế nhưng trong nháy mắt, biến thành lão nhân tóc trắng xoá, rồi lại cấn lưu quang kiếm với dáng vẻ oán trách trời đất. Ta nghĩ... Nghĩa phụ nói trước kia hấn đã làm không ít chuyện xấu, lựa chọn ẩn cư, có lẽ là hấn cảm thấy bản thân đã làm sai.”

Thủy Đông Lưu cũng đứng lên, vỗ vỗ lưng của ta, “Người không gặp bộ dáng của tiên bối lúc còn trẻ sao?”

Ta lắc đầu, lại nhìn lưu quang kiếm ở bên cạnh, “Đầu nói kiếm có linh tính, có lẽ vừa rồi không phải ta đang nằm mơ, mà là kiếm đang nhớ lại chuyện cũ.”

Người sử dụng kiếm như chúng ta mà nói, kiếm có linh khí, nên người và kiếm hợp nhất, không phải là thân và kiếm hèn hợp làm một thể sao?

Tiếng gõ cửa vang lên, ta tưởng là tiểu nhị, nên cho hắn vào. Ai ngờ không phải tiểu nhị, mà là người của Ma giáo. Hình như đã xác định quan hệ của chúng ta, thấy chúng ta cùng trên giường cũng không lộ ra nửa điểm kinh ngạc, chấp tay nói, “Giáo chủ, Hữu hộ pháp đã tỉnh.”

Thủy Đông Lưu gật đầu, “Hắn ở nơi nào?”

“Đã đi theo giáo chủ vào ở nơi này.”

Ta âm thầm sợ hãi thán phục tốc độ tìm người của bọn họ, ngay cả chỗ này cũng tìm ra nhanh như vậy.

“Nói hắn không cần tới đây, ta sẽ đi gặp, lui ra đi.” Chờ người nọ đi ra ngoài, Thủy Đông Lưu lại hỏi, “Cận bã, thương thế của Hàn Dương và Trang Thế Chính, người ra tay rất nặng sao?”

Ta suy nghĩ một chút, chân thành nói, “Khi đó ta chưa thể khống chế nội lực, theo lý thuyết mà nói ở dưới tình thế cấp bách dùng hết phần công lực.”

Thủy Đông Lưu nhíu mày, “Tên Hàn Dương khốn kiếp.”

“Làm sao vậy?”

“Võ công của Hàn Dương tuyệt đối cao hơn Trang Thế Chính, nhưng Trang Thế Chính tỉnh còn có thể đi lại, hắn lại giả chết. Hơn nữa, người còn nhớ buổi trưa sau khi nhìn thấy sư phụ người, căn bản không ai biết

được thân phận của ta, nhưng thuộc hạ của ta lại đứng lên chống thủ... Vừa nhìn đã biết ta là kẻ đứng đầu, nếu bọn họ có đầu óc, chắc chắn không nên làm ra loại chuyện đó.”

Thoáng nghĩ, ta đã hiểu được, “Người cho rằng tất cả bọn họ đều là người của Hàn Dương?”

Thủy Đông Lưu cười nói, “Cận bã đi theo ta, chỉ số thông minh cũng cao lên hẳn.”

Phì!

Hắn ung dung nói, “Ở Ma giáo, cá con quản tôm tép, cá lớn quản cá con, tôm nhỏ thì tiếp xúc rất ít. Bọn họ đúng là thuộc phạm vi Hàn Dương quản lý. Ta vốn giữ ba phần hoài nghi với Hàn Dương, sau chuyện hôm đó, ta hoàn toàn có thể xác định, Hàn Dương quả thật muốn phản giáo.”

Ta vội vàng nói, “Vậy làm sao bây giờ? Đợi tí nữa người đi có thể là Hồng Môn Yến nha.”

Thủy Đông Lưu sờ sờ đầu của ta, “Cận bã, ta nghĩ đến một câu tục ngữ.”

“Gì?”

“Hoàng Đế không vội nhưng thái giám đã vội.”

Ta giận dữ, “Đông Lưu người nghiêm túc chút cho ta!”

Thủy Đông Lưu cười cười, giọng nói chậm rãi vang lên, “Cận bã... Đợi lát nữa ra khỏi căn phòng này, thì mỗi người đi một ngã.”

Ta ngây người nhìn hắn, sợ run một hồi lâu, “Thủy Bánh Chưng... Không nên bỏ lại ta.”

Hồng Môn Yến thì như thế nào, tốt xấu cũng là một trận tiệc rượu thôi, một lần đối phó tiệc rượu.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 22: Song Hành, Bước Vào Ác Nhân Cốc

Thủy Đông Lưu vỗ nhẹ đầu của ta, “Không phải bỏ rơi ngươi, chỉ là tạm thời chia tay. Ngươi hãy tìm một chỗ trốn cho tốt, đợi ta giải quyết xong tên Hàn Dương, sẽ lập tức đi tìm ngươi, rồi dẫn ngươi đi đánh Hành Sơn.”

“Bây giờ ta rất lợi hại, có dư khả năng đánh bọn họ.” Ta nắm chặt quả đấm giơ lên mặt hắn, “Ta đang lên kế hoạch về sau sẽ trở thành sát thủ, giờ ngươi trả tiền công cho ta đi, ta giúp ngươi làm thịt bọn họ.”

Thủy Đông Lưu giật giật khóe miệng, “Ngươi khẳng định không phải bị bọn họ làm thịt?”

“Hắc hắc, ta không sợ.”

“Cận bã, trán ngươi đỏ đậy mồ hôi lạnh kìa.”

“... Được rồi, ta sợ.” Ta nắm chặt trường kiếm, nhìn hắn chân thành, “Ta càng sợ ngươi bỏ chạy một mình nha. Còn nữa... Thủy Bán Chung, chúng ta cùng nhau lên núi đao, xuống biển lửa đi.”

“Chậc, cùng nhau hưởng phúc thì có thấy qua, nhưng ta chưa thấy ai muốn chết chung.” Thủy Đông Lưu nắm lấy cổ tay ta, “Thanh kiếm này rất có ích, nếu thấy tình thế không tốt, ngươi cứ nhằm bọn tôm tép mà đánh, Hàn Dương cứ giao cho ta.”

“Ừm.”

Trong lòng ta, Hàn Dương đã biến thành một tên tiểu nhân âm hiểm xảo trá, mặc dù Thủy Đông Lưu ngang ngược bá đạo, nhưng xét theo tính tình của hắn, còn chưa đủ thâm độc, chỉ sợ bị Hàn Dương lừa gạt.

Đi hỏi tiểu nhị chỗ bọn người kia đang ở, Thủy Đông Lưu trực tiếp dẫn ta đi vào trong, ta có cảm giác đã bước vô hang sói. Loáng thoáng người thấy mùi đồ ăn bay tới, chắc là đang bày yến tiệc rồi.

Người bên trong vừa thấy chúng ta đi vào, đồng loạt quỳ một gối xuống đất hô, “Giáo chủ.”

Hàn Dương cũng vùng vẫy đứng dậy, nhìn bộ dạng của hắn là đủ hiểu, nhưng mà hiện tại Thủy Đông Lưu cực kỳ ghét hắn, giả vờ không thấy dáng vẻ suy yếu kia. Hàn Dương đành phải lặn qua lặn lại xuống đất, giọng nói có vẻ đau đến run rẩy, “Tham kiến giáo chủ.”

“Đứng lên hết đi.”

Đợi bọn họ đứng dậy, Thủy Đông Lưu đã ngửa xuống, rồi kéo cho ta một cái ghế. Vì vậy dưới ánh mắt chăm chú của mọi người ta đặt móng vuốt bên cạnh hắn, đương nhiên, vẫn ôm chặt kiếm.

Một người đứng gần Hàn Dương nói, “Giáo chủ... Vị cô nương này không phải người trong ma giáo của chúng ta, nhưng tự xưng là mật thám của ma giáo, làm cho các môn phái ở Quan Trung hiểu nhầm chúng ta là cá mè một lứa, vô duyên vô cớ lại bị trách oan. Hiện giờ chúng ta lại đang ở Quan Trung, tuy bọn họ tạm thời không có hành động gì, nhưng đã chọc giận bọn họ rồi, ắt sẽ bị trả thù.”

Ta yên lặng giơ tay phát biểu, “Cho ta ý kiến một chút, ta chưa bao giờ nói mình là người của ma giáo, bọn họ tự cho là như vậy mà. Với lại, ta với giáo chủ các người chẳng qua có quan hệ hơi tốt, ai lại không có một hai người bằng hữu đúng không?”

Người nọ trừng mắt, Thủy Đông Lưu nói, “Chuyện của nàng không cần nói nữa. Ngược lại ta muốn biết, vì sao ngày trước ta muốn đi Trung Nguyên, kết quả lại tới được Quan Trung? Tin tức còn lọt đến nơi này, để người ta mai phục.”

Cả nhà im ắng, một hồi lâu mới có người lên tiếng nói, “Chuyện giáo chủ mù đường không phải ai cũng biết sao...”

Trong bầu không khí nghiêm túc lại nói ra một câu như vậy, không chỉ có ta, ban nãy về mặt cung kính của mọi người hơi nghiêng, cố nén cười hai bả vai khẽ run. Khóe miệng Thủy Đông Lưu vẫn nhếch cao, sắc mặt Hàn Dương không đổi quỳ xuống, lúc này không còn quỳ một gối nữa, mà là cả hai đầu gối, đám người còn lại cũng thi nhau quỳ xuống, “Giáo chủ có thể đưa bản đồ cho thuộc hạ xem được không?”

Ta lấy bản đồ trong ngực đưa cho hắn, để xem hắn nói xạo như thế nào.

Hàn Dương cúi đầu nhìn kỹ, nét mặt lập tức thay đổi, bỗng nhiên đau lòng, cuối cùng giận dữ, cầm bản đồ ném thẳng lên đầu kẻ bên cạnh, lớn tiếng quát, “Người lấy bản đồ này ở đâu, sao lại có vài chỗ ghi sai, làm hại giáo chủ đi lạc đến Quan Trung, bị người ta phục kích.”

Người nọ run cầm cập, cái gì cũng không nói, mạnh mẽ dập đầu một cái, “Thuộc hạ cũng là mua được, dựa vào mấy kẻ đi qua Quan Trung, nhưng không biết bản đồ là giả, mong giáo chủ tha tội.”

Ta hí mắt nhìn chằm chằm hai người, Hàn Dương mới nhìn một lát đã biết có vài chỗ đánh dấu sai, ngay cả người tài năng như ta cũng phải mất một lúc lâu. Lại nhìn sang tên kia, chắc là chuẩn bị sẵn màn kịch này rồi.

Thủy Đông Lưu hơi hướng người ra, cười nói, “Có vẻ là ta quản giáo quá dễ giải, ta xem mất mạng ở Quan Trung, liên tục bị thương, tội chết... e rằng khó tránh khỏi.”

Nghe thấy chữ khó tránh khỏi, ta nghiêng đầu nhìn, chớp mắt cái Thủy Đông Lưu đã tung chưởng, vỗ lên đầu người nọ....

Một tiếng cũng chưa kịp kêu, cứ như vậy.... ngã xuống đất chết rồi....

Lách tách. Một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống lưng.... Cuối cùng ta cũng biết vì sao một người trẻ tuổi như hắn lại được nâng lên chức giáo chủ ma giáo, người này căn bản không phải chỉ có tiếng. Ta hay kêu hắn là Thủy Bánh Chung còn bảo hắn miệng lưỡi độc ác, không biết tính mạng ta có gặp nguy hiểm không a.

Sắc mặt của mọi người nhanh chóng thay đổi, hoàn toàn không nhìn đến thi thể nằm trên đất. Sau đó Thủy Đông Lưu nói một câu, “Hắn là thủ hạ của Hàn hộ pháp, hắn phạm sai, khó tránh khỏi tội chết. Nhưng bản đồ là người đưa cho ta, không thoát được lỗi lầm, tội sống khó tha. Ta tạm thời hủy chức hộ pháp của người, chờ ngày người lập công chuộc tội, lại đến nhận chức hộ pháp, người có phục không?”

Hàn Dương im lặng một lúc, cuối cùng cũng gật đầu nói, “Giáo chủ anh minh, thuộc hạ can chịu phạt.”

Thủy Đông Lưu nói với mấy người khác, “Các người mang chuyện này về nói cho tổng đà ở kinh thành, để Tả hộ pháp tạm thời tiếp nhận chức vụ của Hàn Dương.”

“Vâng, giáo chủ.”

Chờ mấy người kia rời đi, Thủy Đông Lưu chậm rãi uống một ly trà, sau đó đứng dậy, “Ta còn có việc phải xử lý, không cần các người đi theo, lập tức trở về kinh.”

Dứt lời, nắm tay ta đi ra ngoài. Ta cố nhin tò mò, cùng hắn đi đến đường lớn, vẫn chưa mở miệng, hắn đã cầm tay ta lau vào áo của ta, “Cẩn bã, lòng bàn tay người đồ đày mồi hôi.”

“... Cho nên người mới không có phong độ lau vào áo của tiểu cô nương sao...”

Ta giận dữ, hắn cười không có ác ý, “Nhất định người muốn hỏi ta, tại sao lại không giết Hàn Dương.”

Người ta thường nói biết nhiều sẽ chết sớm, ta quả quyết trả lời, “Không, ta tuyệt đối không muốn hỏi.”

Vậy mà Thủy Bán Chưng lại nổi giận, “Người giả bộ muốn biết cho ta.”

Trái tim nhỏ bé rung lên, ta run rẩy hỏi, “Được rồi... Tại sao người không giết hẳn?”

Sắc mặt hẳn dịu đi, kiên nhẫn giải thích, “Ta không có chứng cứ xác thực là hẳn muốn giết ta, ngay cả khi tìm thấy, thì hẳn cũng sẽ đỡ trò tìm kẻ khác chết thay cho mình.”

“Thủy Bán Chưng người đoán đúng rồi.”

“Ừ, nếu giáo chủ ma giáo gặp nạn, thì Thánh Cô sẽ nhận chức. Nhưng ma giáo hiện tại không có Thánh Cô, cho nên Hữu hộ pháp sẽ nhận chức.”

Ta liền nói, “Người mượn có cách chức của hẳn, lại đem tin tức này báo về cho tổng đà. Vậy thì nếu hẳn giết người, cũng là Tả hộ pháp kế vị, căn bản là không liên quan đến hẳn. Như vậy, hẳn chẳng những không thể tính kế người, ngược lại phải bảo vệ người thật tốt, cho người khôi phục chức vị của hẳn.”

Thủy Đông Lưu neho mắt nhìn ta, “Cặn bã, đều bị người nói hết rồi.”

Bất chấp ánh mắt của hẳn, ta ôm cánh tay hẳn vui mừng, “Thủy Bán Chưng người thật sự quá thông minh. Nói như vậy, người không sợ bị người khác đánh lén rồi nha.”

Thủy Đông Lưu cười cười, tâm trạng cũng rất tốt, “Đi, dẫn người đi ăn thịt viên.”

Ta lại càng vui mừng, tìm một quầy mua hai mươi cục thịt viên, đựng đầy hai chén, nước miếng giàn giữa a. Cần lấy đĩa hẳn đưa, bỏ hành thái vào, nâng chén uống cạn nước canh, dừng lại một chút nhìn hẳn, “Thủy Đông Lưu, vừa nãy giết người xong... người chưa có rửa tay phải không?”

Hẳn nhíu mày, “Chưa hề.”

Ta khóc, đẩy bát đến trước mặt hẳn, “Hỗn đản, người cố ý, không được lãng phí, người ăn hết luôn đi.”

“Có hành lá!”

“Ta sẽ gọi không hành.” Gọi tiểu nhị lại kêu thêm một chén, kiên nhẫn nhìn hắn gấp hành lá sang một bên, “Hai huynh đệ đều không ăn hành lá, quả nhiên là người một nhà.”

“Cận bã.” Giọng của Thủy Đông Lưu hiếm khi lại dịu dàng như vậy, “Ta sẽ không giết người vô tội. Vừa rồi người nọ diễn trò với Hàn hộ pháp, dĩ nhiên là cùng một loại người. Ta không giết hắn, ngày sau hắn cũng tìm cách giết ta.”

Ta gật đầu, “Ta hiểu mà.”

Hành tẩu giang hồ, đạo nghĩa ở hai phía, thắng thua ở bên trong. Đối phương không có đạo nghĩa, vậy thì mình nói chuyện với đối phương làm gì.

Ăn xong thứ đó, Thủy Đông Lưu chặn một chiếc xe ngựa trên đường, thấy hắn chăm chú quan sát ngựa, chắc định mua xe ngựa. Ta quay đầu nhìn lại, thấy một tiệm tơ lụa, liền chạy tới mua vải, bọc kỹ Lưu Quang Kiếm vào. Mặc kệ lời Ngọc Hồ Ly là thật hay không, nhưng xem ra thứ này cũng rất đắt tiền, tránh cho kẻ cắp dòm ngó, tạm thời cứ bọc lại đi, rút ra cũng thuận tiện hơn.

Từ cửa tiệm vải đi ra, gặp được hai ba người đang đến chỗ tiệm thuốc bắc kế bên. Ta nháy mắt mấy cái, yên lặng quay người, phía sau có tiếng gọi tới, “A, đây không phải là tên mật thám tài giỏi sao, Hoa Lê cô nương nha.”

Giọng sư huynh hết sức chói tai, ta xoay người không đáp. Lại nghe thấy sư tỷ nhỏ giọng khuyên, “Sư huynh...”. Một hồi sau, sư huynh lạnh giọng, “Sư phụ bị người đánh trọng thương, phái Hoa Sơn cũng trở thành trò cười cho thiên hạ, còn người lại tiêu dao tự tại.”

Ta cố gắng hít thở không khí, đi thẳng về phía trước, các sư huynh đuổi theo, cản đường của ta.

“Hoa Lê, rốt cuộc muội có lương tâm hay không? Vì lợi ích của bản thân mà phản bội sư môn, muội cũng không cần mười năm tình nghĩa hay sao?”

“Nếu nàng có lương tâm, thì đâu có gây ra chuyện khi sư diệt tổ.”

Liếc mắt thấy đệ tử các phái khác kéo đến, ta đe dọa, “Cút đi, bằng không ta đánh gãy ba cây xương sườn các người.”

Sư tử tức giận quát, “Lê Tử!”

Ta cắn chặt răng, đả thương sư phụ là do ta bất đắc dĩ, chẳng lẽ bây giờ còn muốn ta ở trước mặt người khác đánh trọng thương bọn họ, tiếp tục diễn kịch sao. Vừa nghĩ tới việc xuất chưởng thôi, tay chân đã bủn rủn vô lực. Đang lúc tranh chấp, đã bị người ta kéo tóc, tiếng vó ngựa leng keng dừng lại. Thủy Đông Lưu nhìn ta, “Đi thôi.”

Mọi người thấy Thủy Đông Lưu ở đây, cũng không dám tiến lên. Ta thở dài một tiếng, nhảy lên xe ngựa, sư tử đuổi theo, “Lê Tử, một khi muội đi rồi, sẽ không còn đường quay đầu trở lại!”

Ta mạnh mẽ ôm kiếm ngẩng lên bên cạnh hấn, không dám xoay đầu, ngây ngốc nhìn về phía trước.

Từ lúc một mình ta xuống núi, đã không thể quay đầu được nữa.

Chuyện cũ hiện ra trước mặt, cảnh tượng ngày xưa càng lúc càng rõ ràng. Sư huynh nói không sai, mười năm tình nghĩa, đâu thể nào chặt đứt hết được.

Càng nghĩ trong lòng lại thêm chua xót, đồng thời phát hiện trước mắt đen thui, ngẩng đầu nhìn lên, trời đã tối rồi. Nhìn con đường trước mặt, ta hí mắt nhìn thật kỹ, “Thủy Bán Chưng, đây là chỗ nào?”

Thủy Đông Lưu cũng hí mắt, “Nhìn người thất thần đau lòng như vậy, người quân tử như ta không dám quấy rầy, nhất thời quên hỏi đi nơi nào rồi...”

“Giải thích bằng tiếng người đơn giản hơn phải không?”

“Chúng ta lạc đường rồi.”

“Hu hu hu.”

Trong lòng càng bi thương, ta không muốn đi chung với tên mù đường này nữa. Lúc ta s ầu n ầu, xe ngựa đã nhanh chóng chạy khỏi đường núi, đi thẳng vào con đường mòn. Một tảng đá dựng trước ngã rẽ, ánh trăng bị mây che chỉ còn một chút ánh sáng rọi lên chữ đỏ trên tấm bia đá trắng, trông hết sức dọa người ----

Ác Nhân Cốc.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 23: Đồng Sinh Cộng Tử Xông Vào Thành Ác Ma

Sự thực chứng minh, đi cùng một kẻ mù đường, dù trong lúc mệt mỏi đau buồn cũng không thể để hấn dẫn đường. Ta thấp sáng lờng đèn đưa cho hấn, nghiêm túc nắm lấy dây cương, chân thành nói, “Thủy Đông Lưu, cho dù ngươi là người mạnh nhất thiên hạ, nhưng cũng không được quá kiêu ngạo, biết không?”

“Ừ.”

“Khẩn cầu ngươi khắc sâu trong lòng.”

Thủy Đông Lưu cười cười, dựa người trên xe ngựa, một tay giơ lờng đèn bộ dáng vô cùng ung dung, “Nói không chừng lại xảy ra kỳ ngộ(*) nha?”

(*) Kỳ ngộ: gặp gỡ bất ngờ.

Ta giật giật khóe miệng, chẳng lẽ hấn coi nơi này là Khoái Hoạt Lâm thứ hai sao, trên đời này sao có nhiều kỳ ngộ như vậy.

Gió đêm thổi tới, làm bay cái nóng ngày hè.

Thủy Đông Lưu nói, “Ba mươi năm trước Ác Nhân Cốc cũng không có ác nhân, bây giờ cùng lắm chỉ là cái xác không. Đi qua nơi này, có thể thấy đường lớn rồi.”

“Nhưng ta nghe nói năm đó, đường phố ác nhân rất cường thịnh phồn vinh, vì đề phòng kẻ bên ngoài, nên bố trí rất nhiều chạm bẫy, ta sợ không cẩn thận một cái sẽ trúng chiêu ngay.”

Xe ngựa chạy vào Ác Nhân Cốc, đi về phía trước hai mươi trượng, sẽ thấy phố ác nhân mà giang hồ đồn đại.

Đường phố nơi này rất rộng, nhà lầu hai bên đều cao hơn năm tầng, thậm chí cao đến bảy tầng. Ló đầu nhìn lại, đấu củng(*) lần lượt thay đổi, đứng sừng sững, hiên ngang tráng lệ. Chỉ là dây leo ở trên, khiến cho nó dưới ánh trăng lại tăng thêm phần quỷ dị, yên tĩnh đến mức làm cho người ta khiếp sợ.

(*) Đấu củng: kết cấu chịu lực đỡ mái thường thấy trong kiến trúc Trung, Hàn, Nhật. Có thể tham khảo thêm trên google.

“Cận bã, đêm nay nghỉ ngơi ở đây đi.”

Cánh tay ta run lên, “Thủy Bán Chưng, không làm liều sẽ không phải chết nha!”

Không lay chuyển được hấn, chúng ta tìm nơi không có cây Thanh Đằng thì dừng ngựa đi xuống. Vậy mà Thủy Đông Lưu vẫn lộ ra vẻ mặt thờng thức, “Chỗ này cũng rất tốt, về sau cứ tới hè đến nơi này nghỉ ngơi.”

Nắm chặt cánh tay của hấn đi vào bên trong, tro bụi bám thành một lớp cực dày, mạng nhện thay nhau chắt đậy nhà. Mở cái chụp lồng đèn ra, đốt cháy mạng nhện, liếc nhìn trước sau, không thấy phòng đâu. Tiếp tục đi lên lầu, mới nhìn thấy giường. Trên giường kia vậy mà lại có chăn, nhưng mới giờ tay ra, bụi đã bay đậy mặt.

“Nơi này hoàn toàn không thể ngủ được, ta đi ra hậu viện lấy nước lau trước đã.”

Nửa canh giờ trôi qua, cuối cùng cũng dọn được một chỗ sạch sẽ. Vốn đang là mùa hè, dĩ nhiên không cần đắp chăn, cứ ở tạm một đêm như vậy trước đã.

Thủy Đông Lưu đứng trước cửa sổ nhìn bên ngoài, một lúc lâu mới xoay người lại, “Năm xưa khi nơi đây vẫn còn phần thịnh, đèn khắp nơi

sáng rực, nhất định rất xinh đẹp trắng lệt.”

Thoáng suy nghĩ, đã tưởng tượng ra cảnh đêm trắng lệt năm đó. Gian phòng sát vách đá, thân ở đáy cốc, nếu đèn đêm sáng lên, từ trên nhìn xuống, xung quanh bao la ánh sáng, không biết tại sao ta lại có suy nghĩ đó.

Lúc du ngoạn giang hồ, vô tình nghe thấy bọn họ nói chuyện Ác Nhân Cốc. Năm đó, tất cả các nhân vật phản diện trên giang hồ, tụ tập giành chức thiên hạ đệ nhất, người chết vô số. Về sau hình như xảy ra tranh chấp nội bộ, cuối cùng khiến môn phái bị thua, kéo về mai danh ẩn tích.

“Thủy Đông Lưu, người còn nhớ môn phái trong Ác Nhân Cốc tên gì không?”

“Phi Vũ môn.”

“Tổ chức sát thủ này làm gì ta đâu biết.”

“Ừ.”

&&&&&

Không biết có phải do ngủ trong sơn cốc hay không, đường phố lại thổi gió, nửa đêm ta bị lạnh làm tỉnh giấc. Mơ hồ nghe thấy tiếng hát du dương, lúc xa lúc gần, cực kì quý dị. Ta run rẩy đi xuống đất, ngẩng lên cạnh Thủy Đông Lưu, “Thủy Bán Chung, người có nghe thấy tiếng quý kêu không?”

Trong giọng nói của Thủy Đông Lưu tràn đầy mệt mỏi, “Cận bã, người đừng ồn ào nữa, đi ngủ đi. Người mà chạy lung tung ta sẽ chiếm giường người.”

Lát sau nghe thấy tiếng thở đầu đặn của hắn. Ta nhéo nhéo cánh tay hắn, đầu heo, còn nói là cao thủ, tiếng hát rõ ràng như vậy cũng không nghe thấy.

Ta cặm kiếm cẩn thận đi đến cạnh cửa sổ, lập tức ngáy người.

Đường phố lạnh lẽo vắng tanh ban ngày bây giờ đã sầm uất tươi đẹp, ánh sáng lung linh. Đèn cao thấp đèn hoa, giống như chủ đèn đang trang trí thêm cho con đường lớn, ngọn đèn dầu sáng trưng, âm thanh trong trẻo, không ngừng bay vào trong tai.

Trên đài cao phía đối diện có một ca cơ ôm đàn tỳ bà, bàn tay trắng nõn nhẹ gảy đàn, đánh ra tiếng lảnh lnh rét buốt, ngân nga ca hát --- “Nhất Diệp Châu, Ngũ Hồ Du, nháo cai cai bất như quy khứ hựu. Hông liệu than đầu, bạch lộ sa âu, chính trực minh nguyệt động đình thu... Sấn tây phong nhàn tụ thủ, trọng chính lý đi đầu ngư câu...”

Tiếng nói tiếng cười, như rơi vào cảnh trong mơ.

Không đúng! Ta mạnh mẽ lắc đầu, đây chính là cảnh trong mơ, bỗng nhiên toàn thân nổi đầy da gà.

Ta kinh hãi lão đảo quay vào phòng, lắc mạnh Thủy Đông Lưu, “Thủy Bán Chung! Xong rồi, gặp quý, người mau tỉnh dậy.”

Ngón tay thon dài kéo bả vai ta, nằm xuống đất, Thủy Đông Lưu sung sướng nói, “Ta ngủ giường, cái chỗ này dành cho người.”

“...” Ta nổi giận, “Thủy Đông Lưu!”

Hắn thở dài, “Cặn bã, chuyện bên ngoài ma quái như thế nào, nhưng bọn họ cũng đâu có lên đây, có lẽ bọn họ không biết rõ lai lịch của chúng ta, người chuyện bé xé ra to, tạo cho bọn họ cơ hội để ra tay. Nghe ta nói, ngoan ngoãn đi ngủ, ta sẽ quan sát động tĩnh bên ngoài.”

Lạnh nhạt như thế khẳng định xem thường sức chiến đấu của ta. Ta hít hít cái mũi, quá quý dị, thật sự quá quý dị, làm sao ta có thể ngủ yên được chứ. Yên lặng túm tay hắn, thấp giọng, “Người ngủ đi, cho ta mượn bàn tay người.”

Như vậy, ít nhất còn biết hắn vẫn ở bên cạnh.

Thủy Đông Lưu im lặng, “Cho người mượn bả vai.”

Ta vui mừng, bả vai thì càng tốt, lập tức ôm lấy. Tiếng ca bên ngoài vẫn kì quái như trước, nhưng có cảm giác hay hơn ban đầu.

Thủy Đông Lưu đứng dậy quan sát bên ngoài, dừng lại một chút, khoe môi nhếch lên cao, “Huyền thuật thật lợi hại.”

“Cho nên những cái này đều là giả?”

“Ừ. Người lập trận đang ở gần đây, cũng may nội lực chúng ta thâm hậu, nếu không đã sớm bị tiếng ca mê hoặc, sau đó đi vào trung tâm trận pháp, cuối cùng đợi bị giết. Quả thật là... Bị giết trong mộng, thần không biết quỷ không hay.”

Nghe qua có vẻ vô cùng lợi hại nha. Ta ôm chặt cánh tay hắn hơn, “Bây giờ phải làm sao?”

“Đi tìm người nọ, người ở trong phòng đi.”

“Thủy Bánh Chung!”

“... Cạn bã, người muốn đi tìm đường chết với ta à.”

Khẩu khí quá bất đắc dĩ, ta cười to, đột nhiên muốn hôn hắn một cái loại kích động này là không nên nha.

Sự thực chứng minh mang một người giỏi kinh công đi chung, cánh cửa là vô dụng. Cùng hắn nhảy qua cửa sổ lên trên nóc nhà, nhờ ánh trăng sáng, mơ hồ cũng nhìn thấy được phía xa.

Tưởng rằng hắn muốn tìm kiếm xung quanh, ai ngờ hắn kéo tay ta ngẩng xuống, lắng nghe, “Cô nương kia hát cũng không tệ.”

“...” Một miệng đầy máu ghen trong họng.

Ngồi một lúc lâu, gió đêm quá lạnh, nhìn qua người bên cạnh. Rốt cuộc cũng biết lý do nửa đêm hắn không bị lạnh đánh thức, quần kín đến mức đầu ngón tay còn không lộ, lạnh mới là lạ, “Thủy Bánh Chung, người nhất

định ưu thích sạch sẽ, về sau người thành thân thì phải làm sao bây giờ, không cho phu nhân người chạm vào sao?”

“Cận bã ngoan, chờ ta có phu nhân rồi người hẳn quan tâm.”

“Đợi đến khi đó chắc lâu lắm.”

Hai chúng ta nói chuyện, càng nói càng buồn ngủ, ta gần như ngủ gục lên cánh tay hắn. Tiếng đàn tỳ bà bỗng nhiên vang lên một tiếng lớn, lọt vào lỗ tai, thoáng chốc lấy lại tinh thần, xoa xoa lỗ tai.

“Tìm thấy rồi.”

Thủy Đông Lưu đứng dậy nhảy xuống dưới, đi thẳng đến chỗ ca cơ. Ta ngẩng đầu nhìn trên mái nhà nhìn, chớp mắt một cái nhìn sang chỗ khác, một chường đánh trên cột. Cây cột kia vậy mà kêu tiếng thảm thiết, biến thành người. Thủy Đông Lưu bóp chặt cổ họng của hắn, cả con đường lập tức tối đen, ca cơ lẫn bài hát đều biến mất.

Ta không nhìn được khâm phục, không ngờ trên giang hồ lại còn tồn tại Huyền thuật sư tài giỏi như vậy, vậy mà chưa từng nghe thấy. Chạy đến bên cạnh hắn, chọc chọc gương mặt vị huyền thuật sư, rõ ràng hắn không phải là người giả.

Thủy Đông Lưu lạnh giọng, “Vì sao người lại hãm hại chúng tôi?”

Ánh mắt người nọ hung ác, gương mặt có chút già nua, hắn không muốn trả lời thẳng thắn, “Khuyên người mau buông tay, bằng không các người đều chết không toàn thay.”

“Chậc.” Ta vô cùng đau lòng lắc đầu, “Lão gia gia, lúc này hẳn dùng một ngón tay cũng đủ lấy mạng ngài, sao ngài còn dám nói bừa?”

Sắc mặt Thủy Đông Lưu khế biến, “Cận bã, đi ra chỗ lan can nhìn xuống thử xem.”

Nơi này là lâu ba, lại không có huyệt cảnh, nên nhìn xuống chỉ là một mảng tối đen. Nhưng vẫn phải đi coi thử, bước đến gần đó cảm thấy có gì đó không hợp lí.

Lạnh... rất lạnh, không phải do gió lạnh của sơn cốc, mà là sát khí đánh tới...

Ta hơi lộ đầu ra, đường phố vắng vẻ ban đầu, nay đứng đầy người, có lẽ vì bọn họ mặc đồ đen, mặt lại trắng nõn, dưới ánh trăng còn tưởng rằng là những cái đầu bay lượn, tất cả bọn họ đều nhìn chăm chăm ta, kiểm trong tay sắc bén sáng láng.

Ta nghiêm mặt rút đầu về, đi đến cạnh Thủy Đông Lưu, khó khăn nói, “Tốt, rất nhiều người cường đại nha.”

Huyền thuật sư cười lạnh, “Tự tiện xông vào Ác Nhân Cốc, chỉ có đường chết. Năm xưa, năm vị cao thủ võ lâm bước vào, không ai sống sót trở ra, ta khuyên các người chớ phản kháng vô ích, nếu không khó mà toàn thay.”

Hàng rào kia đã có người đi lên, ta quay đầu cảnh giác, là một lão bà bà. Thủy Đông Lưu điểm huyệt đạo của hắn, mới nói, “Tiền bối, chúng tôi vô ý mạo phạm, đi lạc vào nơi này.”

Tướng mạo của lão bà bà kia không hề hiền lành, mỗi một nếp nhăn giống như kết tủa từ kinh nghiệm sương gió, mở miệng nói chuyện, thanh âm hòa dịu nhưng rất có sức lực, “Không ai có thể bình yên đi ra khỏi Ác Nhân Cốc, các người cũng vậy, mau chóng đầu hàng đi.”

Thủy Đông Lưu nói, “Ngài để chúng tôi đi, tôi sẽ thả vị tiền bối này.”

Lão bà bà lạnh lùng cười lớn, “Người mà cũng có tư cách bàn điều kiện với chúng ta? Nhưng cũng rất can đảm đấy. Một mạng đổi một mạng, quy tắc giang hồ chắc người hiểu rõ. Người chết, hay là nàng chết, tự bàn bạc đi.”

Ta ngẩn người, ngược lên nhìn Thủy Đông Lưu, hai ánh mắt giao nhau một lúc, ta không dám nhìn tiếp. Xoa bàn tay nghĩ... Hay bắt luôn lão bà bà này....

“Lê Tử.”

Ta chột do dự, đưa mắt nhìn hắn.

Thủy Đông Lưu cười nhạt, “Nếu ta chọn cứu lấy mạng sống mình, người chết rồi có thể đừng hận ta không?”

Ta cắn răng, “Thành quỷ ta cũng sẽ hận người.”

Hắn lại cười, “Vậy ta cho người một mạng?”

Ta cắn răng càng mạnh, mở miệng, “Ta sẽ hận bản thân mình suốt mười tám đời.”

Nhìn hắn cười lạnh nhạt, trong lòng ta khẽ rạo rục, đã hiểu rõ ý định của hắn, hai người chúng ta, người nào cũng không thể chết, cho dù có chết... cũng phải chết chung. Yên lặng đi đến chỗ hắn, mới vừa đến gần, hắn vội vàng nắm tay ta, ánh mắt càng thêm kiên quyết, quát, “Chạy!”

Dứt lời, một tay nắm lấy huyền thuật sư chạy vào bên trong. Ta lập tức sử dụng bao phấn hắn mới đưa ném vào mặt lão bà bà, nhanh chân đuổi theo.

Trong tay Thủy Đông Lưu vẫn còn con tin, ấy vậy mà chạy rất lẹ, ta tận lực dí theo, thoáng chốc nghe thấy tiếng binh khí chấn gió.

Theo đài cao chạy ra ngoài, đây là bao vây thành vòng tròn, thuận tiện đi đến một chỗ nào đó, nét mặt lại sa sầm. Mắt thấy bên ngoài cửa sổ là khung trời bao la, dùng khinh công hai người chúng ta nhảy xuống một cái vách núi đen, cũng có thể sống được. Ai ngờ cơ thể Thủy Đông Lưu đứng cách xa ba bước ở đằng trước đột nhiên đứng lại, tấm ván gỗ trên mặt đất mở ra, hai người té vào trong. Ta vội vàng bay người đến, kéo hắn lại, chỉ nghe tiếng qu ân áo hắn xẹt một tiếng, bản thân ta cũng lọt vào luôn.

Lạch cách.

Tấm ván gỗ cơ quan trên đầu khép lại r ỡ.

Ác Nhân Cốc đ ầy r ầy cơ quan cạm bẫy trong truyên thuyết, quả đúng là sự thật.

May mà nơi này không quá sâu, chú ý một chút, chỉ bị tr ầy vài chỗ, không có trở ngại gì lớn. Bất hỏa chiết lên, trông thấy vị huy ễn thuật sư kia đã bất tỉnh, cũng không thấy Thủy Đông Lưu đâu cả.

“Thủy Bánh Chưng? Thủy Bánh Chưng?”

Ta nhíu mày chiêu đèn đến khắp nơi, nghe thấy tiếng động, lập tức xoay người túm lấy kẻ định bỏ trốn phía sau, soi lửa lên, ngạc nhiên, “Tiêu quý?”

Hắn hơi nhếch môi, nhẹ ng ẩng đầu nhìn ta chăm chú, không nói một chữ.

Ở chỗ này chứng kiến hắn, từ một cái đầu biến thành hai cái. Nhưng tại sao qu ần áo lại quen mắt như vậy, ánh mắt nhỏ n ổi cấu hình như cũng rất quen thuộc nha. Ta sờ sờ cằm, nhìn trái nhìn phải xem xét. Trong đầu bỗng vang lên một tiếng, từ chuyện ngôi miếu đổ nát đến Tà Nguyệt cung cho tới giờ, kết nối hàng loạt các sự kiện lại với nhau, rõ ràng là một sự trùng hợp quá mức quỷ dị.

Ta tròn mắt cực lớn, mẹ ời, thế giới này thật sự --- có – quái --- thú!

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 24: Thành Thật Dễ Giải Quyết, Thần Thú Bên Cạnh

Ta hít một ngụm khí lạnh vào miệng, chân bắt đầu cảm thấy run rẩy, giọng nói lắp bắp, “Thủy, Thủy Bánh Chung?”

Hắn im lặng, giống như cực kì quyết tâm, đầu hơi ngược lên.

Ta lập tức ngẩng phịch xuống mặt đất, mẹ nó! Giang hồ quá nguy hiểm, ta phải về nhà thôi!

Ánh mắt hắn bực dọc, xoay đầu không thèm nhìn ta nữa, “Không muốn hỏi cái gì khác sao?”

“Người, người đợi một chút... Để ta tiêu hóa cái đã.” Ta nằm sấp trên vách tường, tinh thần có hơi rối rắm, càng nghĩ càng đáng sợ, còn nữa... Lúc trước bọn ta ngủ chung một chỗ rồi còn hôn nữa... Thế giới này thật sự quá hỗn loạn, “Thủy Bánh Chung, ta cực kì muốn giết người diệt khẩu nha.”

“... Đến đây đi, với tình hình hiện tại người giết ta rất dễ dàng.”

Ta ngẩng dưới đất, từ ánh lửa nhìn thẳng vào mắt hắn. Thấy thân hình bé nhỏ mặc bộ quần áo rộng thùng thình, ta rất muốn khóc, “Cho nên lời của Bách Lý Đột Tể lúc ở trong Tà Nguyệt cung là sự thật sao? Người luyện công đến mức tẩu hỏa nhập ma, nên phải đi tìm một vị cô nương để song tu, vì thế mới đi theo ta?”

“Không.” Hắn ngẩng dưới đất, phủi bùn đất bên dưới, “Ngày ấy ta đi lạc đến Quan Trung, vừa mới vào trong căn miếu đồ nát, ai ngờ gặp một tên đốn củi, sau đó ta lập tức biến thành hài tử, nên đành phải trốn trong miếu, một lát sau thì các người kéo tới rồi. Lại không may bị người lôi đi, rơi xuống Tà Nguyệt cung.”

“Chờ một chút.” Ta hỏi, “Gặp người đốn củi thì có liên quan gì sao người lại biến thành hài tử?”

Tiểu Bánh Chưng nhìn ta một cái, “Cơ thể cha ta trúng ma độc, cùng với mẫu thân sinh ra ta, vì thế nên ta mới bách độc bất xâm. Nhưng mỗi khi đụng phải da thịt của nam tử, sẽ biến thành trẻ con, cái này là tác hại của ma độc.”

Ta giật mình, “Chẳng trách bình thường người quăn cơ thể y như cái bánh chưng, càng không cho người khác chạm vào. Vậy lần đầu tiên trong khách điếm lúc người đánh chết sát thủ, không may đụng phải người hấn r ồi hả?”

“Ừ.”

“Lần thứ hai cũng vậy?”

“Đúng.”

“Ngày tập kích Trang Thế Chính người nói cố ý để tiểu hài tử tiếp cận hấn, hóa ra cái ‘Cố ý’ của người có ý này.”

Tiểu Bánh Chưng im lặng rất lâu, lát sau ngẩng đầu lên, “Bách Lý Đò Tề từng nói, thể chất của người có thể hỗ trợ cho ta, nếu cùng nhau song tu sẽ chữa khỏi căn bệnh ‘tẩu hỏa nhập ma’, ban đầu ta không h ếtin. Nhưng về sau... ta tin r ồi.”

“Cho nên...” Ta cười cười, có chút khổ sở, hấn ở lại bên cạnh ta, bởi vì vấn đề sức khỏe.

Hấn không chút suy nghĩ lập tức ngắt lời, vội vàng nói, “Không phải. Nếu ta thực sự có mục đích đó, lúc ở trong nhà lao ta đã bắt người luôn r ồi. Đâu để người đến Khoái Hoạt Lâm r ồi gặp vị ti ền bối kia, khi ấy ta có biết bao cơ hội bắt người đúng không?”

Ta chợt cảm thấy vui vẻ, “Thủy Bánh Chưng, ta biết ta không tin nh ằm người mà.”

“Ta cũng vậy.” Hấn im lặng chốc lát, đột nhiên nổi giận, “Đầu tại người ngu ngốc, hỡi này do người xé quần áo của ta, làm lộ bàn tay, chạm phải mặt hấn, đồ cặn bã.”

Ta giơ một tay đến trước mặt hấn, nhào nặn – lúc này không véo nặn thì còn đợi đến khi nào nha, “Bây giờ còn dám ngang ngược như vậy, người thật sự kiêu ngạo nha, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt biết không.”

Hấn tức giận giãy giụa, nhưng đã bị ta giữ chặt không thể động đậy. Dừng một lát, đột nhiên thò đầu tới, cái đầu tiến về phía ta, ta ngăn người, bờ môi kia lập tức phóng tới, khẽ chạm môi ta.

“... Thủy Bán Chưng, người chính là tên quý hào sắc, cha mẹ người mà biết... A?” Tay chân mà ta đang giữ bỗng nhiên biến lớn, sức nặng đè xuống, ây da muốn lấy cái mạng già này à... Ta sợ hãi đến mức không thở nổi, hỏa chiết trong tay liền rớt xuống.

Gương mặt kia vẫn như cũ ở rất gần mặt ta, cảm thấy hơi thở ấm nóng cực kì rõ ràng.

Một lúc sau ta nhặt hỏa chiết lên, thổi thổi, lại hiện lên một tia sáng. Thủy Đông Lưu gần như kìm sát mặt ta nói, “Thế chất của ta là thuần dương, của người là âm. Mỗi khi ta chạm vào nam tử cơ thể sẽ thay đổi, chỉ khi chạm vào người, mới có thể khôi phục nguyên dạng.”

Đầu ta dựa vào vách tường, nháy mắt cái hỏi, “Còn cô nương khác thì không sao?”

“Tạm thời không gặp được ai.”

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của hấn, loại người này khiến ta cảm thấy thật kích động quá nha...

“Vừa này ta nhìn người y chang quái thú.”

Hấn bỗng nhiên cười, cơ thể cũng di chuyển, ngã sang một bên, giọng nói có chút vui vẻ, “Quả nhiên là cặn bã.”

Ta néo néo cánh tay hắn, “Như thế này đi, người giữ ta bên cạnh, chờ khi nào người biến nhỏ, ta cho người hôn một cái, một lần một trăm lượng.”

“Một trăm lượng? Người như thế mà cũng đáng giá sao?”

“Hừ!” Ta phì nhỡ hắn, chợt cảm thấy bản thân mình không có cái gì ngoài nụ cười quá đẹp, nhớ lại lập tức nở nụ cười, dịch đến gần chỗ hắn, “Thủy Đông Lưu, người giả ngốc trước mặt ta nhất định là rất vất vả nhỉ, làm sao có thể giả ngốc như vậy, hai ba lần cũng không bị ta phát hiện.”

Vậy mà Thủy Đông Lưu không cười nữa, “ Ta không cố ý giấu người... Ta sợ người không tiếp thu được hình dáng lúc đó của ta, sẽ bị dọa chết.”

“Ta hiểu rồi.” Bây giờ không sợ hắn nữa nên ta nhanh chóng quên đi chuyện này, nhưng nếu là hai mươi ngày trước, thậm chí là mười ngày trước, ta mà biết được thế chất kì lạ này của hắn, lúc đầu khẳng định sẽ kinh ngạc sau đó là bỏ chạy không dám quay đầu lại. Hôm nay bí mật đã bị lộ, mặc dù hắn có thể không khai ra, nhưng hắn nói – hắn tin ta.

Hai người chúng ta còn chưa tâm sự xong, phía trên cửa động đã có tiếng vang, két – tấm ván đóng chặt nay được mở, xuất hiện một chút ánh sáng.

“Bà bà, năm người chúng tôi đi xuống bắt bọn họ.”

“Với khả năng của các người, chỉ sợ không làm gì được bọn hắn.”

“Bà bà, thả khói xuống chỗ bọn họ đi.”

“Không được, lão ngô vẫn còn bên dưới. Mang độc dược tới đây.”

Ta lập tức yên tâm, vẻ mặt Thủy Đông Lưu cũng vô cùng ung dung, hai người chúng ta là bách độc bất xâm, vì thế bắt đầu khoái chí.

Lát sau, phía trên thi nhau rắc phấn mê hương, ta bị sặc đành dơ tay phủ đi. Thủy Đông Lưu dùng ống tay áo lau, nhỏ giọng, “Cặn bã.”

Thế mà ta lại biết hẳn đang nghĩ cái gì, “Ừm.”

Thủy Đông Lưu vút hỏa chiết sang một bên, nhắm mắt lại, ta ng ờĩ kê bên, ngáp một cái.

“Bà bà, không nghe thấy động tĩnh bên dưới nữa r ồi.”

“Đợi một lát nữa đi.”

Khoảng chừng nửa nén nhang sau, bên trên cũng có tiếng vang, hai người nhảy xuống. Mí mắt lập tức phát sáng, bọn họ có mang theo đèn.

Mơ hồ cảm thấy có bàn tay người tiến đến gần, ta bỗng nhiên trợn mắt, lập tức túm tay người nọ. Động tác của Thủy Đông Lưu bên kia cũng rất nhanh nhẹn, bắt lấy một người, đồng thời đánh ‘bốp’ phát khiến họ bất tỉnh.

Động tác lưu loát xinh đẹp, ta nhin không được tự khen ngợi chính mình.

“Không có động tĩnh bên dưới.”

“... Tuổi còn trẻ, không có khả năng luyện thành bách độc bất xâm.”

Ta cẩn thận dò hỏi, “Bà bà, trong tay chúng tôi có ba người, có thể đổi lấy hai cái mạng không?”

Lão bà bà hừ một tiếng, “Nham hiểm như vậy, đúng là đ ồitiểu nhân.”

Ta nhẹ nhàng nói, “Do bà bà nghĩ không thông thôi, rõ ràng là bọn họ muốn giết chúng tôi trước, sao có thể gọi chúng tôi là tiểu nhân, cái này gọi là tự vệ.”

Qua nửa canh giờ, ta buồn ngủ muốn xỉu, thì mới nghe thấy tiếng động bên trên, “Được, ta đồng ý với các người, để các người bình yên đi ra.”

Ta đang định đứng lên, Thủy Đông Lưu lập tức giữ chặt ta, hỏi, “Là bình yên đi ra khỏi cái hố này, hay bình yên rời khỏi Ác Nhân cốc?”

Phía trên im lặng chốc lát, khẽ cười một tiếng, “Rất cẩn thận, là cái vế sau.”

“Mong ti ền bối giữ lời hứa.”

Một sợi dây thừng từ trên ném xuống, Thủy Đông Lưu đi trước, ta theo phía sau. Mới vừa ló đầu ra, liền nhìn thấy căn phòng đông nghịt hắc y nhân. Thấy có người muốn đi xuống, ta c ần kiếm ngăn lại, “Ít nhất phải chờ hai chúng tôi rời khỏi căn phòng này đã, lỡ may các người đổi ý, chẳng phải chúng tôi giống như con ba ba nằm trong rọ, để các người tùy ý bắt sao.”

Lão bà bà nhắc tay, “Đỡ bọn họ đi.”

Mắt thấy mấy người này không ngăn cản nữa, ta cùng Thủy Đông Lưu nhảy qua cửa sổ, không thèm nghĩ đến việc đi xe ngựa, dùng khinh công bay khỏi nơi rắc rối này sẽ nhanh hơn nhi ều.

Bên ngoài cửa sổ không phải vách đá, mà là một rừng cây lớn. Tuy nhiên mới đi được mười trượng, đã có người bám theo đằng sau. Bị một đám cao thủ đuổi bắt, lại không quen thuộc địa hình nơi này, căn bản là dễ dàng bị bắt.

Nhìn Thủy Đông Lưu vẫn chạy phía trước, ta bỗng dừng dừng lại, dùng sức, kéo Lưu Quang Kiếm ra khỏi bọc vải, ‘hí’ một tiếng rút kiếm, chuẩn bị giao chiến sinh tử với bọn họ.

Vừa nâng kiếm lên ta lập tức chém ra một đường kiếm khí, mọi người giờ kiếm ngăn cản, tiếng rít gió vang khắp rừng cây, dọa đám chim bay tán loạn.

Ta đã thuộc lòng chiêu thức thứ ba, nhưng vẫn chưa tìm được mục tiêu luyện tập, không nghĩ tới bây giờ lại có thể đánh lui 3000 tên địch, ta cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Thủy Đông Lưu quay người, vậy mà hắn trở về giết địch với ta.

Cùng nhau đánh lui địch, trong nháy mắt tình thế có vẻ lạc quan hơn.

Một đám hắc y nhân bao vây chúng ta, nhưng không ai dám tiến lên. Chẳng qua là cản đường không để chúng ta dễ dàng vượt qua, ta tụ khí trên thân kiếm, tính đại khai sát giới, mặc dù ta không thích giết người, nhưng vì mạng sống.

Trong rừng cây lại vang lên tiếng hát của ca cơ, không khí căng thẳng lập tức biến mất, đột nhiên cảm thấy thế giới yên bình. Nên phóng hạ đao lập địa thành phật r ã...

Thủy Đông Lưu bóp tay ta, “Cận bã, đừng để tâm trí rơi vào huyền thuật.”

Ta cắn đầu lưỡi, đau đớn làm tinh thần người ta tỉnh táo, “Ta sẽ dùng chiêu thức thứ tư xử lý bọn họ.”

Chiêu thức càng cao, càng hao nhiều khí lực. Nhưng võ công bọn họ không tệ, nếu tiếp tục kéo dài, người chết sẽ là hai chúng ta. Không nghĩ ngợi nhiều, chém bỏ từng lớp đất, hét lớn một tiếng áp đảo cả tiếng hát của ca cơ, thanh kiếm di chuyển lên xuống, phát ra âm thanh ầm ầm.

Một bóng người thình lình xuất hiện, hút kiếm của mọi người che chắn phía trước, dựng thành tường kiếm. Lưu Quang Kiếm sắc bén chém đến, nghiến nát bức tường kiếm kia. Mảnh vỡ của kiếm bay tới, mắt thấy nó định đâm về ta, một bàn tay mạnh mẽ giơ ra, chụp lấy lưỡi kiếm. Ta ngạc nhiên nhìn, thì ra là lão bà bà tiếp kiếm của ta. Xoay người lui về phía sau, một tay Thủy Đông Lưu nắm tay ta, “Có bị thương không?”

“Không...”

Người áo đen bên kia cũng bước lên, xé mảnh vải quấn tay cho lão bà bà, “Bà bà!”

Ánh mắt lão bà bà sáng quắc, nhìn ta chăm chăm, “Người lấy thanh kiếm đó ở đâu, ai đã truy ền nội lực cho người? Người học kiếm pháp của kẻ nào?”

Ta nuốt nước miếng, rút vào trong ngực Thủy Đông Lưu, bà ấy muốn nuốt chừng ta nha, Thủy Đông Lưu cứu ta với!

Bà ta cười lạnh, lại vô cùng bi thương, “Chi bằng để bà già này trả lời thay người, là từ một người tên Mộ Ban đúng không?”

Ta buột miệng nói, “Bà quen biết nghĩa phụ ta?”

“Nghĩa phụ?”

Sắc mặt mọi người lập tức thay đổi, giật mình chốc lát, sau đó đột nhiên quỳ r ầm xuống, cuối cùng kêu lên, “Thuộc hạ tham kiến tân môn chủ.”

Ta ngơ ngác, “Hả?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: #Lê Tử à, người lúc nào cũng đảo ngược tình thế khiến cho đối thủ trở tay không kịp.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhật Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 25: Lê Tử Trở Mình Có Linh Vật

Tân môn chủ?

Ta híp mắt, liếc về phía Thủy Đông Lưu, thấy hắn im lặng ngấm nhìn trời đất, “Cặn bã, ta đã nói có khi lạc đường lại gặp được kì ngộ.”

“...” Ta nhìn lão bà bà cúi người dưới đất, “Cái kia... Mặc dù ta không biết bà có quan hệ gì với nghĩa phụ, nhưng cái tân môn chủ gì gì đó, bà nhận nhầm rồi chẳng?”

Lão bà bà ngẩng đầu nói, “Sao lại nhầm được chứ? Người có Lưu Quang Kiếm, lại sử dụng Lưu Tinh kiếm pháp, cộng thêm nội lực của đại ca. Mới nhìn có thể nghi ngờ người ăn trộm kiếm, nhưng nghĩ cho cùng, không có khả năng xảy ra chuyện đó. Nếu đại ca đã đưa Lưu Quang Kiếm là vật tượng trưng của môn chủ cho người, vậy thì chứng minh, hắn đã giao Phi Vũ môn cho người, tất nhiên người là tân môn chủ.”

Thủy Đông Lưu mở miệng xen vào, “Phi Vũ môn?”

Ta cực kì kinh hãi, năm xưa Ác Nhân cốc là nơi tụ tập các sát thủ ngay cả giang hồ võ lâm khi nghe đến tên cũng phải e sợ? Nghĩa phụ nói khi xưa hắn làm không ít chuyện xấu, quả nhiên là sự thật... Nghĩa phụ cũng từng nói, hắn ẩn cư trong Khoái Hoạt Lâm ba mươi năm, mà trùng hợp là Phi Vũ môn cũng mai danh ẩn tích ba mươi năm trước.

“Ừ. Năm đó đại ca biến mất, nhị ca không tìm thấy Lưu Quang Kiếm, liền cho rằng không còn người lãnh đạo, sau đó dẫn phân nửa người rời khỏi đây. Chúng ta là một nhánh, gọi là Phi môn. Bên kia của nhị ca là một nhánh, tên gọi Vũ môn.”

Ta ngạc nhiên, “Có phải là tổ chức sát thủ đứng đầu trong thiên hạ Vũ môn?”

“Môn chủ đoán không sai. Hẳn từng nói, thời điểm Lưu Quang Kiếm trở về cũng chính là ngày Phi Vũ môn hợp lại làm một. Bọn ta không tin đại ca nhân tâm bỏ rơi các huynh đệ, nên ở đây bảo vệ Ác Nhân cốc. Nhưng nhân lực ngày càng ít đi, năm đó lại gây quá nhiều thù địch, đành giả vờ như Ác Nhân cốc không có người, còn kẻ nào đã bước vào đầu không thể trở ra, vì thế được xưng là Quỷ thành.”

Ta gật đầu hiểu rõ, thì ra nguyên nhân khiến Phi Vũ môn sụp đổ là như thế này. Khoan đã, hình như trọng điểm là ta đã trở thành môn chủ Phi Vũ môn? Cái chức đó có phải là người đứng đầu 5000, 3000 sát thủ phải không? Nghĩ vậy, lập tức hé miệng cười gượng gùng.

Nghĩa phụ, người thật lợi hại, vậy mà con không biết nha!

Lão bà bà thở dài một hơi, vừa buồn vừa vui, “Cuối cùng cũng đến thời điểm Phi Vũ môn hợp nhất, lão thân ta không phải hổ thẹn với các đệ tử nữa rồi, đại ca ra đi cũng an tâm.”

Ta sợ hãi hỏi, “Bà bà, sao người biết nghĩa phụ ta qua đời rồi?”

Thủy Đông Lưu hơi nghiêng người, khẽ nói, “Người còn trẻ sao có thể có nội lực thâm hậu như vậy, tiều tụy truy tìm hết nội lực của ông cho người... Người luyện võ ai cũng biết kết quả là gì.”

Ta im lặng, cảm thấy thanh kiếm trong tay thật nặng nề. Ban đầu ta nghĩ thân phận của nghĩa phụ không hề đơn giản, nhưng chỉ không ngờ lại mạnh mẽ như vậy. Cúi người đỡ bà ấy dậy, chợt nhớ đến một việc, “Bà bà, các người có phải người ám sát giáo chủ ma giáo Thủy Đông Lưu với đệ tử Hoa Sơn Lê Tử không?”

Bà bà đáp, “Chưa từng.”

Thủy Đông Lưu nói, “Võ công của các vị rất giống những kẻ kia... Chỉ sợ là Vũ môn rồi.”

Bà bà nhìn hai chúng ta, lúc sau mới nói, “Hiện tại thân phận môn chủ đã được xác nhận, không cần phải sợ, cứ giờ Lưu Quang Kiếm ra, bọn họ sẽ biết thân phận người.”

Ta lắc đầu, “E rằng trước khi bà bà nói chuyện với nhị ca, ta đã biến thành tro rã.”

“Người có ý gì?”

“Sau khi Lưu Quang Kiếm xuất hiện trên giang hồ, nó liền bị một tên cướp trộm đi, ta bắt hắn, hắn nói với ta, có người muốn mua thanh kiếm này, bất luận dùng phương pháp gì, thậm chí giết người cũng được, ngoài ra... Ta còn đang bị một đám người đuổi giết. Đoán không chừng, có lẽ là nhị thúc rã.”

Thủy Đông Lưu mỉm cười lạnh lùng, “Năm đó hắn lấy lý do không còn Lưu Quang Kiếm, để dẫn người đi, e là do hắn cố ý muốn tách khỏi Phi Vũ môn, lập môn phái riêng, tự mình làm chủ. Bây giờ Lưu Quang Kiếm xuất hiện, hắn không có lý do từ bỏ, dĩ nhiên muốn đoạt Lưu Quang Kiếm để chiếm thành.”

Bà bà thở dài, “Bọn ta không biết chuyện đó. Năm xưa, năm người chúng ta kết nghĩa huynh đệ kim lan, nhị ca lại là người có nhiều tâm tư. Đi theo hắn còn có tứ đệ, còn lại đi theo đại ca, toàn bộ Vũ môn cũng không phải người của hắn. Cho dù người cần Lưu Quang Kiếm, hắn cũng không thể nào đổi ý.”

Ta nhẹ giọng, “Hóa ra người là tam cô.”

Cơ thể bà bà lắc lư, nhìn về phía ta, “Đứa bé ngoan, ta là tam cô cô của con, huyền thuật sư mà các con bắt giữ ban nãy là ngũ thúc.”

Ta nuốt nước bọt, lúc này Thủy Đông Lưu dùng sức cũng không nhỏ nha, “Ngũ thúc có sao không?”

Tam cô cười nói, “Hắn đang nghỉ ngơi, mặc dù không khỏe, nhưng nếu hắn nghe thấy tin tức này, chắc chắn sẽ vui mừng nhảy dựng lên.” Bà lạnh

lòng nhìn về phía Thủy Đông Lưu, “Môn chủ cũng đi nghỉ ngơi đi, còn nam tử này...”

Ta bỗng dừng chạy đến trước mặt hắn, “Không thể đụng vào hắn.”

“Phi Vũ môn có quy định, người ngoài làm tổn thương huynh đệ, phải giết!”

Ta trợn mắt, “Hắn không phải người ngoài!” Dừng một chút, chui vào trong lòng hắn, “Hắn là nam nhân của con!”

Thủy Đông Lưu nghiêng đầu ho khan... Mọi người nhìn chúng ta có vẻ hơi nghi ngờ, Tam cô hớn hở gạt đầu, “Như vậy tất nhiên không có gì phải lo ngại.”

Ta nhếch miệng cười cười, gương mặt sắp cứng luôn rồi. Tam cô nhanh chóng sắp xếp phòng cho chúng ta, đương nhiên, chỉ có một căn. Đóng cửa phòng, ta cần Lưu Quang Kiếm nhét trong chăn, hiện tại nó là vật bảo hộ tính mạng cho ta, cũng như... Chọc phải họa chết người.

Nhìn thấy Thủy Đông Lưu vẫn đứng bên cạnh cửa sổ quan sát bên ngoài, ta đi lên phía trước chọt chọt cánh tay hắn, hả dạ nói, “Thủy Bính Chung, ta là ô dù của người đó, về sau phải đối xử với ta thật tốt.”

Hắn nhẹ giọng cười, “Cặn bã, người luôn đảo ngược tình thế, chơi đùa với kẻ địch cảm thấy như thế nào?”

Ta cười cười, nhìn bên ngoài, “Thật ra... Ta thà xem như không có chuyện gì xảy ra còn hơn, giống như trước kia mỗi sáng luyện công, được ăn bánh bao thịt của đại thẩm nhà bếp, lúc nào về nhà cũng tự hào bản thân là đệ tử Hoa Sơn, thật tốt biết bao.”

Lưu Quang Kiếm gì chứ, tuyệt thế võ công gì chứ, 5000 đệ tử là sát thủ, tất cả ta đều không cần. Bây giờ chẳng những phải gánh vác trách nhiệm lập lại Phi Vũ môn, còn không được về nhà, lại không phải đệ tử Hoa Sơn nữa, mọi thứ giống như không có ý nghĩa.

Nghĩ tới đó, ta chợt nhận ra bản thân rất không có chí khí nha!

“Có những việc đã xảy ra, không thể nào thay đổi. Cặn bã, cố gắng lên, tiếp tục đi về phía trước.”

Ta nhú mày nhìn hắn, “Thủy Bán Chưng, bình thường người nói chuyện cũng rất dễ nghe.”

Vừa nói xong, đã bị hắn đánh cho một phát. Ta ôm đầu rên rỉ, “Người đủ r ối nha, có tin ta vứt người ra ngoài cho bọn họ đánh người không.”

Thủy Đông Lưu cúi đầu, ánh mắt nghiêm túc, “Người thật sự không sợ ta?”

Ta tiếp tục xoa đầu, tức giận, “Sợ người cái gì chứ?”

“Lúc thì lớn lúc thì nhỏ.”

Ta dừng một chút, nháy mắt, “Cho nên ban nãy người bày ra bộ dáng u bu ần là vì chuyện đó sao? Khà khà, Thủy Bán Chưng người quá coi thường ta, tim của bản cô nương được làm bằng sắt đó nha.” Thấy hắn không cười, ta không đùa giỡn nữa, “... Ban đầu cũng sợ, nhưng về sau suy nghĩ cẩn thận, không còn sợ nữa. Dù sao người vẫn là người, không phải ai khác.”

Thủy Đông Lưu cười, hai tay ôm ngực hướng ra bên ngoài, “Lê Tử ngọc.”

“Người mới ngọc. Tránh qua bên trái tí đi, chia chỗ cho ta ngắm cảnh đêm.”

“Cặn bã người quá béo, giống hệt con cá cát tường.”

“.. Không được chọc ta đ ồ gà trống, ta chính là người tài, còn đường đường là một môn chủ.”

“Là môn chủ nhưng chuyện vừa vô dụng vừa béo là sự thật.”

“... Không, thềm, quan, tâm!”

“Ngoan.”

Ngày hôm sau, ta chạy đi tìm tam cô để lấy quần áo cho Thủy Đông Lưu, nhìn sang ngũ thúc. Ngũ thúc vừa thấy ta hai mắt lập tức ngấn lệ, kéo tay ta nói chuyện thật lâu, khuôn mặt hung dữ hôm qua cũng ôn hòa hơn nhiều.

Lúc ông uống thuốc, ta nhìn sang kế bên thấy có bày các lá cờ hồng bạch lam lục, ta cặm lên quan sát, buồn chán sắp xếp một chút, “Ngũ thúc, nghe nói huyền thuật sư có thể bố trí trận pháp, là cái này sao?”

Ngũ thúc uống xong, thò đầu nhìn xem, ngạc nhiên, “Trận thiên la địa võng!”

Ta không hiểu, “Cái gì?”

Lệ trong mắt ngũ thúc lại dâng trào, “Môn chủ, người thật sự quá thông minh am hiểu trận pháp cao nhất trong huyền trận, đúng là thiên tài, ngàn năm khó gặp, cho phép ngũ thúc cả gan mang toàn bộ võ nghệ dạy cho người đi! Môn chủ? Môn chủ người đi đâu?!”

Ta vừa chạy vừa đáp, “Trời mưa, con đi lấy quần áo vào!”

“...”

Chạy ra tiêu lâu, chống tường, lau mồ hôi.

Hừ ta sợ muốn chết... Khó gặp là được rồi, còn bảo là nghìn năm, học đông học tây nhiều như vậy ta sẽ mệt chết thôi, còn muốn để người ta sống vui vẻ không vậy. Ta ôm chặt Lưu Quang Kiếm, còn hai mươi tư chiêu nữa ta sẽ học xong. Bước trên đường phố không người, cảm giác có chút kì lạ. Ngẩng đầu nhìn trời, từ đáy cốc nhìn lên trên, bầu trời thật giống cái chậu lớn dùng để rửa mặt, một mảng xanh biếc, vô cùng trong veo.

Nhìn một hồi, tâm trạng đã tốt hơn rất nhiều. Loáng thoáng nhìn thấy Thủy Đông Lưu đang ngồi trên nóc nhà, ta vội vàng lớn tiếng gọi hắn – “Thủy Bánh Chưng ~”

Bởi vì hắn đưa lưng về phía ánh sáng, nên mặt trời không hề chói mắt, rõ ràng nhìn thấy khoe miệng hắn kéo lên, quay đầu đi, vậy mà không còn nữa.

Ta nổi giận nhảy lên nóc nhà, gọi, “Thủy Bánh Chưng.” Sau đó nhìn thấy một đám hắc y nhân đang đứng sau lưng hắn...

Mọi người đồng thời ôm quyền quỳ xuống đất, à... Không, quỳ xuống mái ngói, “Tham kiến môn chủ.”

Ta cười gượng, “Các người ở đây bày trận gì thế?”

Một người đáp, “Bà bà nói, môn chủ chưa thành thân với hắn, thì không được tính là người của chúng ta, cần phải trông coi đề phòng.”

Khó trách mặt hắn đen thành một cục, cái đuôi còn theo dõi xung quanh đây, lúc ra khỏi Ác Nhân cốc ta sợ Thủy Đông Lưu không cho phép ta ôm đuôi hắn. Ta nghiêm mặt, “Nơi này có ta được rồi, các người lui ra đi.”

Vù ~ Mọi người biến mất như gió thổi.

“Thủy Bánh Chưng, ở lại chút nữa rồi chúng ta lên đường.”

Thủy Đông Lưu hỏi, “Nếu người luyện kiếm trong này, tuyệt đối tốt hơn so với bên ngoài, người không nghĩ kỹ lại sao?”

“Không... Ta sợ đi chậm một bước, bọn người sư phụ sẽ gặp nguy hiểm, ta muốn nhanh chóng giải quyết chuyện Hành Sơn.”

Thủy Đông Lưu lắc đầu, “Cạn bã, người quả thật quá ngốc nghếch.”

Ta nhéo hắn, “Vậy người có đi hay không.”

“Đi.” Cuối cùng hắn nói thêm một câu, “Môn chủ đi rồi, kẻ làm nam nhân của môn chủ không đi, chờ người ta chém chết sao?”

Hắn mặt dày nói ra lời đó, ta vừa nghe liền đỏ mặt.

Nói chuyện với tam cô ngũ thúc một lúc, bọn họ biết không thể cản được, nên không níu kéo thêm nữa. Tam cô đưa miếng ngọc bội liên hoa(*) cho ta, ân cần nói, “Năm mươi năm nay, Phi Vũ môn của chúng ta có hợp tác với các tiên trang trên giang hồ, khối ngọc bội này là tín vật giúp con có thể lấy tiên từ tiên trang.”

(*) Liên hoa: hoa sen (dùng từ liên hoa hay hơn nên mình không đổi.)

Lại là cảm thật hóa thân thành đại gia...

Cất ngọc bội thật kỹ, rốt cuộc cũng nói lời từ biệt.

Bước lên xe ngựa, Thủy Đông Lưu ra ngoài đánh xe. Vừa chạy ra khỏi cửa cốc, ta ngoái đầu nhìn lại phía sau, mới xoay người lại.

“Cận bã, người có thể trả ngọc bội hoa mai lại cho ta rồi.”

Ta vội nói, “Tại sao?”

Khóe môi Thủy Đông Lưu nhếch cao, “Người có ngọc bội liên hoa, tiên bạc đếm không xuể, cần nó để làm gì chứ.”

Ta giữ chặt nó, “Không trả, kẻ nào lại sợ quá giàu, người tưởng ta ngốc sao.”

Treo hai khối ngọc bội bên hông phát ra tiếng đing đang, cực kì êm tai. Một cái của ta, một cái của Thủy Bánh Chưng.

Hết sức đẹp mắt.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 26: Ăn Miếng Trả Miếng

Chạy thẳng đến Trường Lưu trấn, nếu đi qua một cái trấn nữa sẽ tới nhà của ta. Không phải ta kiêu ngạo không chịu về thăm nhà, là do ông trời không cho ta làm con gái hiếu thảo nha. Ta lắc đầu xúc động, ánh mây sập tối, xe ngựa lại chạy đều đều, buồm chán ngáp một cái, “Thủy Bán Chung, kỹ thuật đánh xe ngựa của ngươi ngày càng tiến bộ.”

Thủy Đông Lưu kéo khóe miệng, “Dám coi giáo chủ ma giáo giống như tên phu xe, thiên hạ này không tìm thấy người thứ hai.”

“Ha ha hắc.”

“Cận bã, ngươi để hai mảnh ngọc bội cùng một chỗ, không sợ vỡ à.”

“A..” Suy nghĩ một chút, cần ngọc bội nhét trong ngực, định trả lời hắc. Lại tiếp tục suy nghĩ, lấy ngọc bội liên hoa treo trên eo hắc, “Được nha.”

Thủy Đông Lưu nheo ánh mắt tà mị, “Đầu ngươi va chạm vào chỗ nào hay sao?”

Ta cần cành tre chỉ về phía trước, “Ngọc bội liên hoa quá xấu, chẳng làm nổi bật phong cách của ta.”

Khóe môi Thủy Đông Lưu hơi cong, “Người đẹp đeo cái gì cũng đẹp.”

Ta nổi giận, dùng tay thọt hắc. Đang lúc vui vẻ, Thủy Đông Lưu đột nhiên kéo mạnh tay, dừng xe ngựa. Ta còn cho rằng hắc lại đi lạc đường, căng thẳng nhìn về phía trước không lẽ lại xuất hiện Khoái Hoạt Lâm hay Ác Nhân cốc à, sau đó hắc nhảy xuống xe ngựa, quay người nhìn về phía khu rừng nhỏ, “Tại sao lén lút đi theo chúng ta?”

Ta vội vàng chạy đến bên cạnh hắn ra uy, “Là kẻ nào? Mau lộ diện đi!”

Thoáng chốc có gió thổi tới, bảy tám người áo xám nhảy ra. Vừa thấy mặt, ta ngậy người, “Các người đến đây làm cái gì?”

Những người này không phải là đệ tử trong Ác Nhân cốc sao, bọn họ đi theo đến đây làm gì chứ?

Một người đứng đầu nói, “Bảo vệ môn chủ là trách nhiệm của Phi môn. Bà bà ra lệnh, chùng nào môn chủ chưa thống nhất Phi Vũ môn, một tấc cũng tuyệt đối không được rời.”

“...” Ta nâng trán, việc này cũng rất tốt, tuy nhiên một tấc không rời gì gì đó... Ta cảm thấy rất áp lực nha.

Lái xe vào trấn nhỏ, không còn thấy tung tích bọn họ đâu nữa, nghiêng tai lắng nghe, chỉ có thể nghe thấy một chút tiếng động. Không hổ danh là cao thủ, năng lực ẩn thân quá lợi hại rồi.

Tìm một khách điểm trú chân, hỏi thăm tiểu nhị gần đây có hàng loạt người trong giang hồ đi ngang qua không, hắn nói là không có. Ta đoán có lẽ vì vết thương của sư phụ và Trang Thế Chính đều cần phải nghỉ ngơi, chậm trễ mấy ngày cũng không có gì lạ. Mong rằng đoạn đường từ đây tới Hành Sơn sẽ suông sẻ một chút, phải rồi, không nên để Thủy Bánh Chưng chạy lung tung là hợp lý nhất.

Hai mắt chường quày lộ ra điểm thông minh nhanh nhẹn, cười hỏi, “Khách quan ở trọ hay là dừng chân?”

“Ở trọ.”

“Mấy căn phòng?”

Thủy Đông Lưu không chút suy nghĩ, “Hai căn.”

Ta vội vàng giơ ngón tay, “Một căn thôi!” Ôm cánh tay hắn kéo sang bên cạnh, “Vẫn còn người đuổi theo chúng ta, nếu thuê hai căn phòng bọn

họ sẽ nghi ngờ, sau đó đến chém người thì sao?”

Thủy Đông Lưu khẽ nâng cằm, “Ta muốn ngủ giường.”

“... Thủy Bánh Chung người có biết thương hoa tiếc ngọc không hả.”

“Không! Nếu không được ngủ giường sống lưng của ta sẽ rất đau nhứt.”

“... Xạo sự, v ềsau đừng để nương tử người biết người khó nuôi như vậy.” Ta đảo con mắt, nhếch môi cười, được, ngủ đi, ta cho người ngủ đã đời.

V ềphòng, ăn cơm xong, lúc Thủy Đông Lưu ra sau viện tắm rửa, ta lập tức chạy tới cửa hàng mua mấy bộ quần áo trẻ con theo cỡ người Thủy Đông Lưu, đ ềphòng bất cứ tình huống nào. Sau đó cất kĩ trong nhà, ta cũng đi tắm một chút, cực kì thoải mái.

Thủy Đông Lưu thật sự muốn ta ngủ dưới đất, hấn vứt cái chăn ‘yêu dấu’ xuống đất cho ta. Ta nghĩ nếu soi gương, chắc chắn thấy mặt mình đen như cục than. Nghe tiếng tiều nhị ở căn phòng kế bên, ta vẩy tay ý bảo hấn tới đây, sau đó rụt người vào, gọi Thủy Đông Lưu một tiếng, “Thủy Bánh Chung.”

Một lát sau, Thủy Đông Lưu chậm chạp đi qua, “Cái gì?”

Ta ôm đầu, “Hình như bị trúng gió độc rồi, người sờ thử xem.”

“Cặn bã người càng lúc càng giống tiều cô nương rồi.”

Ta nhe răng, “Ta vốn dĩ là cô nương.”

Thủy Đông Lưu cởi miếng vải quấn trên tay, tiếng bước chân của tiều nhị cũng ở trước cửa, ta mở hé cửa, lộ ra con mắt, “Trong phòng ta có chỗ bị bẩn, người cần khăn lau giúp ta.”

Tiều nhị thò tay vào, ta túm tay Thủy Đông Lưu chạm vào tay người kia.

Phịch ~

Nháy mắt cái lập tức thấy khuôn mặt tiểu Thủy Đông Lưu ngo ngác, cuối cùng ngửa đầu giận dữ. Ta vội vàng đóng cửa, khiêng hẳn lên, “Đi ngủ.”

“Cặn bã, cặn bã! Ta muốn làm thịt ngươi!”

“Ta cũng muốn ngủ giường, như vậy tốt cả đôi bên nha. Sáng mai ta sẽ thưởng cho ngươi một nụ hôn, đừng cử động, nếu không ta chột ngươi.”

Ném hẳn lên giường, ta lấy bộ quần áo mới mua cho hẳn. Hẳn lại càng tức giận, khuôn mặt đỏ chót, “Thì ra ngươi đã lập mưu từ trước.”

Ta đưa nắm đấm đến gần đầu hẳn, “Sức chiến đấu bằng nắm miếng đậu hũ không được phép lên tiếng.”

Tiểu Bánh Chung giận xoay người, “Không được nhìn trộm.”

“Ừ, ừ, không nhìn đâu.”

Đợi hẳn thay quần áo xong, trên mặt vẫn đen thui như cũ, nằm sát tường nhìn chằm chằm ra. Ta nghiêng người nhìn hẳn, “Thủy Bánh Chung, khi nào ngươi mới có thể khôi phục được hả?”

Giọng hẳn vẫn tức giận, “Ít thì hai ngày, nhiều thì bảy ngày.”

Ta giật giật khóe miệng, cấn lỗ tai của hẳn, “Cũng giống thời kì kinh nguyệt của cô nương nhỉ.”

Hẳn xoay người trừng mắt, “Người khác sợ chết sợ đau, ngươi lại coi cái này là thú vui, không thể chấp nhận được.”

Ta cười cười, chia chăn cho hẳn, “Được rồi, ngủ đi.”

Một đêm yên tĩnh, cùng với giấc mộng đẹp.

Ánh sáng trên mí mắt càng lúc càng sáng, chu công đành rút lui khỏi mặt trận. Ta xoa xoa mắt, hơi trợn mắt, mơ hồ nhìn thấy bàn tay bên dưới, ta trợn mắt nhìn kĩ, đứng dậy, thấy tên sắc lang kia đã khôi phục bình thường đang giả vờ ngủ, “Thủy Đông Lưu!”

Mí mắt Thủy Đông Lưu khẽ nhúc nhích, mở mắt nhìn, nhưng vẫn có vẻ buồn ngủ, “Việc gì?”

Một giây sau, hắn đột nhiên ngẩng dậy, khuôn mặt ra vẻ chịu thiệt thòi, “Cặn bã, nửa đêm người sàm sỡ ta?!”

Ta nổi điên, “Đồ xấu xa, còn dám cáo trạng trước, ta đánh người!” Hình như có chỗ nào không đúng... Ta nháy mắt mấy cái, nhìn quần áo rách nát trên người hắn, làn da thực trắng a, cơ bụng thật đẹp... Máu mũi, “A a a! Ô ô ô!”

“...”

Ta run rẩy lăn xuống đất, cầm bọc quần áo ném thẳng vào mặt hắn, “Sắc lang.”

Thủy Đông Lưu từ từ mặc vào, “Được rồi, mặc dù nửa đêm ta có động tay chân, nhưng mà người ngủ quá sâu, bị người ta bán cũng không biết.” Cuối cùng giọng hắn mang ý cười, “Quên mất, bán cũng không ai mua, cho nên không sợ.”

Ta nghiêng đầu, không thêm để ý lời hắn, lần tới ta sẽ điếm huyết hắn để xem còn cười được không.

Rửa mặt sạch sẽ, ta định đi xuống lầu ăn điếm tâm, chưa kịp lau khô mặt, ngoài cửa sổ lập tức có tiếng động, hai người áo xám nhảy vào, sau đó lại thêm hai người, bọn họ ném một người xuống đất, rầm quỳ gối, “Môn chủ, tên này nằm sấp trên tường, bộ dạng rất đáng nghi.”

Lúc này Thủy Đông Lưu đang mặc quần áo, chắc chắn bọn họ nhìn thấy hắn, nhưng vẫn ra vẻ bình thường. Ta càng đơn giản, giả vờ như cái gì cũng không biết, ngẩng xồm xuống nhìn người kia, cái khuôn mặt bình

thường không khác gì thư sinh, thấy hắn né tránh, nhú mày, “A lại là tên Ngọc HồLy người nha.”

Ngọc HồLy đành phải xé mặt nạ, “Mỗi lần ta cải trang, chưa tới một tách trà đã bị người nhận ra, thật quá tổn thương lòng tự ái ta rồi.”

Ta cười ha ha hỏi, “Người vẫn muốn trộm kiếm của ta sao?”

Ngọc HồLy gật đầu, “Thân là một đạo tặc khép tiếng giang hồ, đương nhiên không thể từ bỏ mục tiêu dễ dàng.”

Dứt lời, lại nhìn chăm chăm ngọc bội hoa mai trên eo ta.

Thủy Đông Lưu mặc đồ quần kín mít xong cũng đi tới, ngẩng nhìn hắn, “Người là Ngọc HồLy kẻ có thể sánh ngang với Đạo Thánh đệ tử của ma giáo về thuật dịch dung?” Hắn cười cười, vỗ vai người kia hết sức nhiệt tình, “Nhờ người một việc.”

Ngọc HồLy cười lạnh, “Không làm, ta như thế này lại tùy tiện đi làm việc cho kẻ khác ư?”

Ý cười trên mặt Thủy Đông Lưu chợt tắt, “Diêm vương gia nói hắn cực kì thích những nam tử cứng đầu.”

“Chuyện gì, nói đi, cho dù chết tại hạ cũng không từ chối!”

Ta thọc đầu hắn, “Không có phong độ gì hết.”

Hắn cãi lại, “Trời đất bao la, tính mạng là quan trọng nhất.”

Thủy Đông Lưu cười nói, “Người chỉ cần dịch dung thành Trang Thế Chính chương môn phái Hành Sơn, rồi đeo theo Lưu Quang Kiếm chạy về Hành Sơn. Không cần đi quá nhanh, nhưng cũng không được quá chậm.”

“... Chẳng khác gì bảo ta đi chết... Người có rất nhiều thủ hạ tài giỏi... Ngài có thể bỏ tay khỏi cổ ta được không... Được rồi, ta nhất định sẽ làm thật tốt.”

Thủy Đông Lưu hài lòng, mượn thanh kiếm của người áo xám, dùng mảnh vải trên tay bọc lại, đưa cho hắn, “Đây là Lưu Quang Kiếm. Nếu để ta biết nửa đường người biến mất, không đến Hành Sơn, về sau chỉ có con đường chết.”

Mồ hôi lạnh trên trán Ngọc Hồ Ly chảy ròng ròng, “Không dám.”

Ta vuốt cằm, sau khi tên kia rời đi, ta sai hai người đi theo. Ta cần bao quần áo của chính mình, giờ mảnh vải mới mua ra, quần bàn tay giúp Thủy Đông Lưu, “Người sử dụng chiêu dương đông kích tây nha.”

“Ừ, đợi lát nữa ta tìm người tung tin đấy.”

“Như thế, Trang Thế Chính thật cũng gặp không ít rắc rối.” Tâm trạng ta rất tốt, quả nhiên Vũ môn đang tìm kiếm Lưu Quang Kiếm, cuối cùng cũng khiến Trang Thế Chính chịu đau khổ rồi. Dám tìm sát thủ truy sát ta, bây giờ ta ăn miếng trả miếng, cho người biết thế nào là bị sát thủ đuổi giết. Thấy vẻ mặt hắn lại trăn trở, ta kéo mảnh vải, “Người đang nghĩ cái gì?”

Thủy Đông Lưu mở mắt nhìn, “Ta đang nghĩ, sao lần này lại khôi phục nhanh như vậy, hay là liên quan tới việc ngủ... cùng người.”

Ta chớp mắt mấy cái, không biết mặt mình đỏ không, nhưng mặt hắn thì có, “Cho nên Bách Lý Đồ Tể nói ta có thể giúp người, thế chất cực âm cực dương là thật?”

“Có lẽ vậy.”

Ta tò mò hỏi, “Vậy năm xưa cha người giải ma độc thế nào?”

“Năm đó mẫu thân ta trồng một loại hoa dược có thể giải độc, thời điểm hoa nở, hai người bọn họ mãi mê nói chuyện, đến khi nhìn lại... Thì phát hiện con mèo hoang đã nuốt cây hoa rồi.” Thủy Đông Lưu yên lặng nhìn lên trên, “Về sau mẹ ta gặp quá liền ép cha ta ăn rễ cây hoa dược, đáng tiếc không có tác dụng.”

Ta đỡ trán, cha mẹ người như vậy thật sự là... Khẳng định tính tình Thủy Bánh Chung là di truyền từ cha mẹ, “Cha người có khỏe không?”

Thủy Đông Lưu kéo khóe miệng, “Rất tốt, cực kì vui vẻ.”

Ta đau đầu, sao ta cảm thấy mình chợt trở nên ngốc nghếch nhỉ, không giải được độc mà vẫn vui vẻ, “Bọn họ phát hiện người biến to biến nhỏ khi nào?”

“Mười tuổi.”

Mười tuổi mới bắt đầu... Ta không biết an ủi người khác, nhú mày một lúc lâu, giậm chân, nắm vai hắn, “Cũng không tệ, người vẫn có thể chạm vào cô nương, dù sao người cũng đâu thích nam nhân.”

“...”

Nói xong, đình đầu ần ần một tiếng, gạch ngói vỡ tung tóe tiếng kêu vang dội lọt vào lỗ tai. Chưa kịp phản ứng, Thủy Đông Lưu đã kéo ta vào trong ngực hắn sau đó lui vài bước, nhìn thấy nóc nhà thủng một lỗ lớn, bụi bay đầy phòng. Hai bên hắc y bạch y lao vào đánh nhau tiếng đao kiếm vang lên không ngừng, nhìn thấy kiếm pháp khá giống nhau, ta lập tức quát một tiếng, “Dừng tay.”

Người áo xám lui lại đứng bên cạnh bảo vệ ta, rút kiếm phòng thủ, bốn năm tên hắc y nhân kia cũng dừng lại tiến lên phía trước. Ta nhú mày hỏi, “Các người là người của Vũ môn?”

Giọng kẻ đứng đầu rất lạnh, “Môn chủ muốn gặp cô nương.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhật Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 27: Nhị Thúc Xuất Hiện, Lại Gặp Cao Thủ

Tam cô phái các đệ tử cỡ ba mươi tuổi đến bảo vệ ta, tính toán số năm mà Phi Vũ môn đã tách biệt. Lại nhìn sang người trong Vũ môn đang đứng ở trước mặt, xem ra tuổi còn rất trẻ, nhưng ban này đối phương để lộ sơ hở trong lúc đánh nhau khiến ta có chút ngờ vực, hình như có liên quan không ít đến nhị thúc.

Ta đành thả lỏng bàn tay, “Ta nghĩ môn chủ các người muốn gặp Lưu Quang Kiếm thì đúng hơn, không khéo, nó vừa mới bị Trang Thế Chính chưởng môn phái Hành Sơn trộm đi rồi.”

Sắc mặt bọn họ lập tức thay đổi, nheo mắt nhìn nhau, mở miệng nói, “Mời cô nương đi theo chúng tôi một chuyến.”

Ta rụt vào trong ngực Thủy Đông Lưu, thừa cơ hội ăn đậu hũ, “Không, mau đi đi không ta đánh các người đó.”

Nét mặt tên càn đầu khó xử, vừa mới bước chân lên phía trước, kiếm trong tay các thủ hạ của ta hơi nghiêng, trong mắt tỏa ra tia sáng lạnh buốt. Mấy kẻ kia dừng lại, lát sau nhảy ra ngoài cửa sổ.

Bọn họ vừa đi, ta xúc động nói, “Cảm giác có người bảo vệ thật tốt.”

Thủy Đông Lưu yên lặng đẩy ta ra, nheo mắt nhìn, “Ta không nghĩ là mình đang bảo vệ người.”

“... Chẳng lẽ người không biết bát tự hai ta không hợp, từ lần đầu gặp mặt đến giờ, lúc nào cũng trọng thương, bị thương thêm nữa cũng có sao?”

Khóe miệng Thủy Đông Lưu kéo cao lên, “Vốn định chia tay với người rồi, hiện tại, hoàn toàn không muốn nữa.”

Ta thầ n oán trách, đúng là tên đại ma đầu! Đ ồ xấu xa!

Nhị thức sẽ xuất hiện khi nào thì ta không biết, nhưng trực giác nói cho ta biết, hẳn nhất định sẽ đến. Vì Lưu Quang Kiếm, sớm muộn gì hẳn cũng tới.

Ta ngẩng đầu nhìn nóc nhà bị thủng một lỗ lớn, sau đó nghiêm mặt nói với các thủ hạ, “Nhớ kỹ, về sau chúng ta phải có ý thức giữ gìn khách điếm, không nên đánh nhau trên nóc nhà, cứ chờ bọn họ vào trong đánh cũng không muộn, gọi là bắt ba ba trong rọ.”

Về mặt bọn họ tỏ ý tán thành, “Môn chủ nói phải.”

Thủy Đông Lưu cười nhạo một tiếng, “Không muốn b ấ i thường ti ền thì nói thẳng ra đi.”

Ta đập chân hẳn, “Không cho phép nói xàm.”

Ta đi đến chỗ chường qu ầy để b ấ i thường ti ền mà lòng đau như cắt, tim cũng đang chảy máu. Mặc dù ngọc bội liên hoa có thể lấy rất nhi ều bạc, nhưng ta vẫn rất đau lòng a. Ta thực sự không có phong cách của đại gia, đối với ta chỉ cần có một mẫu ba phân đất là mãn nguyện r ồi.

Thủy Đông Lưu đi lấy xe ngựa, còn ta đứng trước khách điếm. Chợt nghe thấy một tiếng vang lớn, lập tức nhìn về hướng kia, dừng một lát, thì ra liên minh võ lâm đến đây r ồi. Phi người trốn phía sau cây cột, có lẽ do trời vẫn còn sớm, nên bọn họ không có ý định dừng chân nghỉ ngơi, tiếp tục chạy đi.

Vì tránh đi chung đường với bọn họ, ta chọn một cái đường vắng vẻ nhất để đi.

Khi đến được trấn nhỏ, mọi đường lối ở đây ta đều thuộc lòng. Ngày trước ta không dám đi đường này, bây giờ cường đại r ồi nha, còn có người bảo vệ, cộng thêm... Thủy Bánh Chung, có gì đáng sợ nữa chứ.

Kết quả ta vừa chọt mắt khoảng nửa nén hương, thì phát hiện Thủy Bánh Chung lại đi sai đường. Ta lập tức trợn mắt quan sát phía trước, thật may không có bia đá nào cả. Ta nổi giận liền giựt giây cương trong tay hấn, trời sinh hấn ra để làm kẻ thù của ta đây mà, từ đầu đến cuối không có điểm nào đáng tin cậy. Chạy về đường chính, lúc quay lại trấn nhỏ quen thuộc thì trời đã tối rồi. Nghe ngóng xung quanh xem bọn người liên minh đang ở chỗ nào, ta với Thủy Đông Lưu thuê một khách điếm khác nghỉ chân.

Đi tới cái tú trong khách điếm lấy chăn đệm ra, trải trên đất chuẩn bị ngủ, Thủy Đông Lưu ngạc nhiên, “A, căn bã, sao hôm nay người ngoan quá vậy, hay dạy ta cách nhẫn nại đi.”

Ta nhìn người đang ngủ trên giường vẻ mặt hấn đầy thích thú, cắn răng, “Trong lòng người bắt đầu có chút không đành lòng rồi hả?!”

Thủy Đông Lưu cười lớn, nằm xuống giường, “Ngủ giường vẫn thoải mái nhất.”

“Hừ.” Ta tức giận nằm thẳng cẳng, lăn vài vòng quả thật không thoải mái chút nào. Nhìn thấy Thủy Đông Lưu đi ra ngoài cửa, không biết hấn định làm cái gì.

Hấn mở cửa, nghiêng người giấu cơ thể phía sau cánh cửa, “Tiểu nhị, cho ta một cái khăn.”

Ta nháy mắt mấy cái, có phải là hấn định... Ngón tay thon dài kia cầm lấy khăn, hai bàn tay tiếp xúc với nhau, cửa lập tức đóng lại.

Ầm ~

Lại biến thành tiểu bánh chung rồi.

Ta vội vàng chạy qua khiêng hấn lên, thiếu chút nữa muốn hôn hấn, “Thủy Bánh Chung người thật đáng yêu quá nha.”

Thủy Bánh Chung thẳng thắn nói, “Hừ! Làm người xấu vẫn tốt hơn nhiều.”

Đưa quần áo cho hắn thay sau đó nhét hắn vào ổ chăn mềm mại, chính mình cũng chui vô, không hề khó chịu, trong lòng cực kì thoải mái.

Thói quen ngủ của Thủy Bánh Chung không tốt chút nào, giẫm đạp lung tung. Không cẩn thận một tí đã bị hắn đạp phát tỉnh dậy, thật muốn đi tìm dây thừng trói hắn lại. Tỉnh rồi liên không ngủ được, hơi mắc đi tiêu tiện, ta đưa tay tìm giày xỏ vào, mặc quần áo đoàn hoàng rồi đi ra hậu viện. Mới từ nhà xí bước ra, thì thấy một kẻ đứng trong sân, ánh trăng chiếu xuống bóng dáng hắn, trong lòng căng thẳng, là tên Trang Thế Chính!

Nghĩ ngợi hồi lâu lại thấy không hợp lý, liên minh võ lâm không trọ ở khách điếm này, mà là một nơi khác, với lại vết thương của hắn không thể bình phục nhanh như vậy. Đúng! Chắc chắn là Ngọc Hồ Ly nha.

Ta nhẹ bước tới gần, vỗ vai hắn, “Hồ Ly.”

Hắn bỗng dừng xoay người, đưa lưng về phía ánh trăng, phút chốc khuôn mặt thượng thiên bị che khuất trong màn đêm. Ta hừ lạnh, “Người rảnh rồi vừa thôi, không nhanh chóng đi tới Hành Sơn, còn có thời gian đứng đây ngắm trăng.”

Hắn hơi nhíu mày, ta kéo nhẹ ống tay áo hắn, “Lưu Quang Kiếm đâu?”

“Quả nhiên...” Hắn nhếch miệng cười, một bên nắm lấy mạch môn của ta, “Thì ra con yêu nữ người vu oan cho ta trộm Lưu Quang Kiếm.”

Ta ngây người, “Người thật sự là Trang Thế Chính?”

Hắn cười lạnh, “Nếu không phải ta thì người nghĩ là ai? Chẳng lẽ người cho rằng ta đóng giả làm ta rồi thông đồng với hắn để mang kiếm đi?”

Ta vận khí, dùng nội lực đánh bật hắn ra xa, dù không có Lưu Quang Kiếm trong tay, hắn vẫn không phải đối của ta, “Vết thương của người cũng mau lành quá nhỉ, nhưng hôm qua ta nghe thấy đám người liên minh

nói chuyện trên đường, bảo người vẫn còn bị thương phải nằm trong xe mà... Người lừa bọn họ?”

Trang Thế Chính nhíu mày nhìn, “Trước giờ ta vẫn nghi ngờ người nghe được cái gì đó, bây giờ nhìn ra, có vẻ người chẳng biết cái gì.”

“Ban đầu ta không biết... tuy nhiên hiện tại ta biết rất rõ.” Ta lạnh lùng nhìn hắn, “Ta cho người cải trang thành bộ dạng của người đi trộm Lưu Quang Kiếm, nhưng chuyện này vẫn chưa thông báo với thiên hạ. Người lại biết... mà kẻ duy nhất ta nói, chính là nhóm người tới ám sát ta hôm nay – Vũ môn. Người có quan hệ với tổ chức sát thủ! Nếu không căn bản người không biết được chuyện này.”

Trang Thế Chính nắm bàn tay thành quyền tiếng kêu đặc biệt vang dội, quả nhiên hắn có thông đ ồng với Vũ môn, hắn cười lạnh, “Ta đã xem thường người r ồi, kẻ cản trở kế hoạch của ta, không phải Minh Chủ, không phải Thiếu Lâm cũng không phải Hoa Sơn, mà là tiểu nha đầu người!”

Chân tay ta đã bắt đầu run rẩy, nhìn hắn nói, “Có bản lĩnh thì tới bắt ta đi, người thừa biết người không đánh lại ta.”

Trên mặt hắn bỗng nhiên xuất hiện nụ cười quỷ dị, chớp mắt cái giống như một đóa hoa quỳnh, “Đúng là ta không đánh lại người, nhưng cộng thêm một vị môn chủ của Vũ môn, thì sẽ như thế nào?”

Gió từ phía sau đột ngột đánh tới, không có nửa điểm sát khí hay tàn bạo, yên ả giống như một cơn gió đêm bình thường, loại đối thủ này mới là đáng sợ nhất! Ta vội tránh sang một bên, không muốn giao chiến, mới vừa di chuyển nửa bước chân, một người cao lớn đã chặn đường, ta ngẩng đầu nhìn, là một lão già, râu trắng như tuyết, khuôn mặt không để lộ vẻ già nua. Ông ta chỉ cúi đầu nhìn, đã khiến ta cảm thấy rất áp lực.

Ông ta mở miệng hỏi, “Không chạy?”

Ta nuốt nước bọt, “Chạy không được, không chạy.”

Thái sư phụ có nói, đánh không lại và chạy không thoát khỏi đối thủ, lúc đó hãy dùng tôn chỉ kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

Hắn cười cười, “Hóa ra cũng là kẻ hiểu chuyện. Tại hạ là Thường Nguyên Thanh, môn chủ Vũ môn. Nghe nói trong tay cô nương có Lưu Quang Kiếm, có thể lấy ra cho ta xem được không?”

Phì phì phì, kiếm đến tay người rồi không phải ta sẽ bị cắt thành hai khúc sao, dù sao người cũng không có ý định bỏ qua cho ta. Ta trả lời qua loa, ánh mắt quan sát xung quanh, thủ hạ đáng yêu của ta đang ở nơi nào a.

Thường Nguyên Thanh cười nhạt, “Người tìm người của Phi môn? Bọn họ đã bị thuộc hạ của ta bắt rồi, không cần phải tìm.”

Ta hít một ngụm khí lạnh, hắn lại nói thêm, “Người cũng rất có bản lĩnh, vậy mà đi tìm người bảo vệ người. Lại chỉ xin mang theo vài người, hoàn toàn là lấy trứng chọi với đá.”

Ta làm sao dám nói nghĩa phụ mình là Mộ Ban, làm sao dám nói ta là môn chủ chân chính của Phi môn!

Thường Nguyên Thanh nói, “Lưu Quang kiếm ở chỗ nào?”

“Trong phòng, để ta đi lấy.”

Trang Thế Chính lập tức nói, “Thường môn chủ không nên bị nàng lừa gạt, giáo chủ ma giáo Thủy Đông Lưu đang ở trong phòng, hai người họ liên thủ, phần thắng của chúng ta không lớn, thế nào cũng làm kinh động đến các môn phái gần đây.”

Ta buông tay nói, “Hồi chiêu Thủy Đông Lưu bỏ đi rồi, trong phòng chỉ có một đứa trẻ. Nếu các người không tin, hãy để cho thủ hạ đến xem tình hình trước. Nếu hắn thật sự ở đây, vừa nãy ta la lên một tiếng là xong, cần gì phải đi vào phòng.”

Thường Nguyên Thanh giơ tay, nóc nhà bên kia lập tức có bóng đen xuất hiện nhảy vào trong nhà. Một lát sau tên đó xách tiêu bánh chưng

xuống, tiện thể lấy luôn cả Lưu Quang kiếm. Ta vội vàng ôm hấn, che chở cho hấn, ý bảo không cần nói gì.

Kiếm đã nằm trong tay Thường Nguyên Thanh, lúc ông ta giờ cánh tay già nua cần lấy, ánh trăng chiếu rọi vào bóng dáng ấy, ta gần như nhìn thấy tay ông ta run rẩy, rất lâu sau, thở dài, “Đại ca...”

Bên trong ánh mắt Trang Thế Chính cũng chứa đầy sự tham lam, “Đây có phải là Lưu Quang kiếm nổi danh trên giang hồ ba mươi năm trước, thứ có thể đánh bại thiên binh vạn mã?”

Thường Nguyên Thanh lặng lẽ nhìn hấn, “Đúng vậy thì sao, cho dù kiếm này trong tay Trang chưởng môn, cũng không thể phát huy hết uy lực. Trên đời này, chỉ có đại ca đại tẩu biết Lưu Tinh kiếm pháp, không có kiếm pháp kia, nó chẳng khác gì phế vật. Đáng tiếc kiếm pháp cao siêu như vậy, đã bị thất truyền rồi.”

Trang Thế Chính gật đầu, trong mắt lộ vẻ hung ác, “Nếu Thường chưởng môn đã hoàn thành được nguyện vọng, vậy còn nàng, luôn tiện giết đi.”

Thường Nguyên Thanh cũng lộ ra sát ý, ta bình tĩnh giờ tay, “Ai nói Lưu Tinh kiếm pháp thất truyền, ta biết.”

Trang Thế Chính quát, “Thường chưởng môn tuyệt đối đừng bị nàng lừa!”

Ta cười lạnh lùng, cúi người xuống đất nhặt một cây gỗ lên, xuất chiêu thứ nhất, cố ý ra vẻ vụng về, tránh cho hấn biết được ta có kiếm phổ.

Đánh xong một chiêu, giọng nói của Thường Nguyên Thanh đã không giữ được bình tĩnh, “Không sai! Rất cuộc người là ai!”

“Vô tình nhìn thấy kiếm phổ trước hai bia mộ trong sơn cốc.” Thật may lúc này ta không dùng nội lực trước mặt hấn, nếu để hấn biết nghĩa phụ truyền nội lực cho ta, thì không diễn nổi màn kịch này rồi.

Thường Nguyên Thanh suy nghĩ một lát, “Trang chường môn, ngày khác gặp lại, cáo từ.”

Trang Thế Chính nóng lòng, “Không nên giữ lại nha đầu kia, nàng đã biết được mối quan hệ của chúng ta, lỡ như nàng chạy thoát thì phải làm thế nào?”

Thường Nguyên Thanh nghiêng đầu, trầm giọng, “Người cảm thấy Vũ môn của ta không canh giữ được một cô nương?”

Trang Thế Chính không dám nói nữa, ta vội vàng nắm tay tiểu bánh chưng, đi phía sau người kia, mới đi được vài bước, ông ta lập tức xoay người, điểm huyết ta, cánh tay thiếu chút nữa tàn phế, âm thầm dùng sức, nguy r ã, không dùng được nội lực nữa. M òhôi lạnh tiếp tục chảy ròng ròng, không biết là lòng bàn tay của ta hay Thủy Đông Lưu chảy m òhôi, cúi đầu nhìn hấn, trong lòng càng thêm căng thẳng,

Mới một lát, đã gặp chuyện không may, lại phải mạo hiểm vào hang cọt, bất tự chúng ta quả nhiên không hợp!

Còn nữa... ta th ãm oán trách, ta vừa mới ra khỏi nhà xí thôi mà...

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 28: Liên Thủ Ngăn Địch, Biết Mặt Không Biết Lòng

Hai chúng ta giống hệt con gà con bị xách tới chỗ Vũ môn, không có sức phản kháng. Suốt đường đi tiêu bánh chưng cứ trừng mắt nhìn ta, chắc hẳn cũng cảm thấy hai chúng ta nên đường ai nấy đi thì tốt hơn.

Với thêm tám người thuộc hạ của ta, tổng cộng mười người bị ném đến đại đường, trừ cửa chính, ba phía đều đứng hai hàng hắc y nhân, căn bản là không thể đánh lại.

Ta ng ồi ở giữa phòng nhìn Trang Thế Chính, không biết hẳn đang suy nghĩ âm mưu gì nữa. Một lúc lâu sau, bên ngoài truy ền đến tiếng bước chân rất nhỏ, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy có một ông lão béo ú đi vào.

Thường Nguyên Thanh lập tức bước lên, “Tứ đệ.”

Ta hí mắt nhìn ông lão béo kia, hóa ra đây là người một mực trung thành với nghĩa phụ ta tứ thúc, rốt cùng cũng gặp được. Mấp máy khóe môi, tự hiểu Thường Nguyên Thanh sẽ không tha cho chúng ta, cũng biết rằng không có cách trốn thoát, cho nên không hề phản kháng, chỉ chờ thời điểm này.

Giọng tứ thúc hơi kích động, “Nhị ca, có thật là tìm được Lưu Quang kiếm rồi không? Vậy có gặp đại ca không?”

Thường Nguyên Thanh thở dài, “Không có.”

Xác định mục tiêu, ta nhanh chóng nhào về phía trước, ôm đùi tứ thúc, gào khóc thảm thương, “Tứ thúc! Rốt cuộc cháu gái cũng được thấy mặt người rồi.”

Hai người kia lập tức sững sốt, tứ thúc lắc lắc chân, ta liêu chết ôm thật chặt, âm ức nói, “Tứ thúc, người hãy xét xử công bằng cho con đi, nhị thúc ăn hiếp con!”

Thường Nguyên Thanh nắm tóc ta kéo về phía sau, giận dữ, “Nói bậy bạ gì đó, ai là nhị thúc tứ thúc của ngươi!”

Tiểu bánh chưng đột nhiên lên tiếng nói, “Nàng là nghĩa nữ của Mộ Ban, được chân truy ền võ nghệ, cũng là tân môn chủ Phi môn, kêu như vậy thì có gì sai.”

Lên tiếng rất đúng lúc! Ta cực kì biết ơn hẳn, thời điểm quan trọng Thủy Bánh Chưng vẫn luôn có nghĩa khí.

Mấy thủ hạ của ta cũng nói thêm vô, hai người kia lại sững sốt, giọng tứ thúc run rẩy, “Ngươi thật sự là nghĩa nữ của đại ca, môn chủ Phi môn?”

Ta chỉ tay vào mấy thuộc hạ đang bị trói, “Bọn họ là người của Phi môn, bởi vì có người hạ lệnh bằng bất cứ giá nào cũng phải lấy được Lưu Quang kiếm, cho nên họ đến bảo vệ ta. Không ngờ rằng, người muốn lấy tánh mạng ta, lại là nhị thúc, anh em kết nghĩa của nghĩa phụ ta.”

Thường Nguyên Thanh lạnh giọng, “Đúng là ta có ra lệnh này, bởi vì giang hồ đồn người giữ kiếm là một lão già, ta chắc chắn người đó không phải đại ca, mới nói ra lời đó. Chẳng trách dọc đường ngươi yên lặng như vậy, thì ra muốn tứ thúc cứu ngươi.”

Ta không biết tứ thúc lúc này đã thay đổi tâm ý hay chưa, nhưng theo kế hoạch, vì toàn thân sở hữu kiếm pháp ‘thất truy ền’ nên Thường Nguyên Thanh sẽ không giết ta. Nếu tứ thúc vẫn giống như xưa, ta và Thủy Đông Lưu có thể chạy được.

Tứ thúc nhắm mắt, giống như đang suy nghĩ, trầm ngâm một lúc, “Bây giờ cứ đưa bọn họ đến hậu viện trước đi.”

Lúc này ta mới thả lỏng tinh thần, kéo tay tiểu bánh chưng, “Ta muốn ở chung với hẳn.”

Tứ thúc nhìn hấn, “Được. Người cứ ở lại đây nghỉ ngơi, khiến người sợ hãi, là lỗi của tứ thúc.”

Ta thở dài, xem ra tứ thúc cũng biết phân rõ phải trái.

Theo nô bộc đến phòng, mới vừa đóng cửa lại, bên ngoài lập tức khóa cửa. Ta liếc mắt nhìn giường, nhảy một phát lên giường nằm, thật thoải mái, “Thủy Bánh Chưng, qua đây ngủ nào.”

Tiểu bánh chưng đi tới, lấy đầu ngón tay chọc trán ta, “Cặn bã, chẳng lẽ người không nghĩ đến chuyện chạy trốn sao?”

“Ngoan, đi ngủ. Nội lực ta bị phong tỏa, có thể trốn nơi nào chứ.”

Hấn tới sát bên cạnh ta, thì thầm bên tai, hơi thở ấm áp phả ra, “Ta khôi phục hình dáng, có thể gỡ giúp người.”

“Nhưng trong tay ta không có Lưu Quang kiếm.”

“Cởi bỏ mạch môn giúp người sử dụng nội lực trước, rồi từ từ suy nghĩ biện pháp đối phó, ta chỉ người cách giải mạch môn, khi nào cần thiết có thể tự mình tháo ra.”

Ta hiểu rõ định lên tiếng trả lời, suy nghĩ thêm chốc lát, “Nếu ta tiếp tục lần trốn nơi này, vậy người vẫn phải làm tiểu bánh chưng?”

“Ừ.”

Vừa nãy nhìn thấy có tên nam nhân canh giữ bên ngoài, gọi hấn vào đây cũng không khó. Thở dài một hơi, hôn lên môi hấn một cái, vội vàng nhắm mắt. Lát sau mới cảm thấy hơi kì quái, nghiêng đầu nhìn hấn, quả nhiên nhìn thấy cơ thể Thủy Đông Lưu đã trở lại bình thường, “Tại sao hồi nãy không nghe thấy tiếng quần áo người rách?”

Hai gò má hấn hiện lên màu đỏ kì dị, yên lặng nhìn lên trời, “Cởi đồ trong chăn rồi.”

Khóe miệng ta giật giật, “Cho nên... hiện tại...”

“Khỏa thân...”

“A a a, hừ hừ hừ! Đồ sắc lang!” Ta vội vàng xuống giường, đi một vòng quanh phòng, không tìm được y phục, nghĩ nghĩ, đi lục ngăn tủ, vẫn không tìm thấy đồ mình muốn. Gõ cửa, “Quần áo của ta đã bị rách, lấy giúp ta một hộp kim chỉ.”

Tỳ nữ làm việc rất năng suất, mới đó đã quay về

Ta ôm hộp đồ chạy đến giường, tìm cái chặn ở ngoài. Khoa tay múa chân một chút, cắt bỏ phần dư, chế ra quần áo cho hắn mặc. Thủy Đông Lưu lộ đầu ra nhìn, “Cặn bã, người biết may y phục sao?”

“Ừ, mẹ ta dạy ta.”

“Cặn bã, ta chợt phát hiện cái gì người cũng biết làm.”

Cắn dây chỉ, ta nghiêng đầu nhìn hắn, híp mắt, “Hơn nữa còn là thiên tài luyện võ, thiên tài dịch dung, thiên tài huyền thuật, Thủy Bán Chung người có hiểu ta đang nói cái gì không?”

Về sau phải đối xử tốt với ta, bằng không ta dùng một đầu ngón tay cũng có thể xử đẹp người biết không? Khuôn mặt ta tràn ngập ý cười, ngẩng đầu chờ hắn nhận ra đạo lý.

Thủy Bán Chung suy nghĩ, vẻ mặt ngạc nhiên, “Hóa ra người là nữ hán tử, chắc chắn không giả được, ngoan ngoãn đi theo ta làm nha hoàn.”

.... Không có cách thông nào!

Ném bộ quần áo đơn giản cho hắn, mặc trên người cũng rất vừa vặn. Thủy Bán Chung nắm vai ta vận khí, sức nóng bắt đầu lan tỏa, trong cơ thể đột nhiên xuất hiện dòng khí mạnh mẽ, nháy mắt đã bình phục.

Thấy hắn có ý muốn ta gọi người tới, ta liền kéo tấm màn che xuống, hắng giọng một cái, “Ai nha~ đau tay quá, ai nha nha ~~~”

Thủy Bánh Chung nhin cười, ta c ần ch ần che h ần lại. Một h ồi sau nghe thấy tiếng mở ổ khóa, sau đó có người bước vào. Ta nằm xuống che bụng, vén nửa màn che lên, người vào là một tỳ nữ, “Tìm, tìm nam nhân tới, cở tay ta bị trật khớp r ồi, gọi đến nôi xương cho ta.”

Tỳ nữ lập tức vén tay áo, “Đề nô tỳ làm cho!”

“... Khoan đã!” Ta giơ tay ngăn cản, “Người thì không được.”

“Vì sao?”

Ta nhăn mày, nghiêm mặt, “Người quá nhanh nhẹn lại mạnh mẽ, ảnh hưởng đến trái tim bé bỏng của ta.”

“...” Tỳ nữ khóc lóc chạy ra ngoài.

Ta lắc đầu, tội lỗi, thật tội lỗi.

Lát sau có một nam nhân đi vào, ta yên lặng rút tay lại, sẽ không bị h ần kéo đứt chứ. Tên đó cúi người, “Cô nương, tay người bị thương như thế nào?”

Sợ hãi quá độ khiến m ò hôi chảy ròng ròng, “Tay đau, không nhấc tay nổi.”

Tên nam nhân đó do dự mấy giây, “Đề tiểu nhân nhìn một chút.”

Nói xong, đưa bàn tay vào trong ch ần, ta nhắm mắt, Thủy Bánh Chung, bản cô nương bị s ầm s ờ người biết không. Tay nam tử kia vừa giơ ra, ta cảm thấy h ần đang mò xung quanh vùng bụng ta, bàn tay nhỏ ch ợt thò ra, ta lập tức đẩy tên đó một phát, “Tốt, không đau nữa r ồi, người ra ngoài đi!”

Đại hán nhíu mày, nhưng vẫn lui xuống.

Thủy Đông Lưu lại đổi sang mặc quần áo trẻ con, ta lấy đ ồ kia buộc bên hông, mang theo đ ề phòng tình huống khẩn cấp.

Chập tối, tỳ nữ đi qua nói tứ thức mời chúng ta đến ăn cơm chi ều.

Ta kéo tiêu bánh chưng đi cùng, đi ngang qua một hành lang dài, từ đằng xa đã ngửi thấy hương thơm nhẹ nhàng, cảm thấy đói không chịu nổi. Vào một căn phòng lớn, chỉ có mỗi tứ thúc ở đây, không thấy Thường Nguyên Thanh đâu hết.

Tứ thúc vừa thấy chúng ta, lập tức vui vẻ, “Mau ngồi xuống, đói bụng chưa? Ăn vài món trước đi, ăn no rồi tứ thúc muốn nói chuyện với người.”

Ta cầm đĩa gấp thức ăn, sau đó gấp cho tiêu bánh chưng ngồi ở chỗ xa, ăn nhiều lên, ăn mới có sức chạy trốn. Ăn món chay đầu tiên vừa giòn vừa thơm, nhai nhai, lại chuyển sang ăn gà, mùi vị... quả thật không tệ. Ta dừng lại một lát, “Nhị thúc không tới sao?”

Tứ thúc uống một ngụm rượu, sau đó đáp, “Nhị ca ra ngoài rồi, ta nhân cơ hội đó mời các người ra đây.”

Ta gật đầu, lại gấp miếng thịt cho tiêu bánh chưng, hắn đang ngẩng đầu nhìn ta, tròn mắt nhìn. Ta cười, “Ăn ngon không?”

Khóe miệng tiêu bánh chưng cong lên, “Rất ngon.”

Đồ ăn ngon đầy bàn – mặc dù có độc. Chắc là liên quan tới cái bụng, còn chưa kịp ôm bụng, đĩa của tiêu bánh chưng lạch cạch rơi xuống đất, hắn ôm bụng ngã vào lòng ta, “Đau, đau bụng.”

... Ta vẫn chưa ăn no mà, có thể đợi lát nữa mới diễn kịch không?! Ta giận dữ ôm lấy hắn, tỏ vẻ đau khổ, “Bụng ta, bụng ta cũng rất đau...”

Tứ thúc cười lạnh, “Các người đã trúng đoạn trường tán của ta, cách ba ngày không uống thuốc giải, độc sẽ thấm vào bụng xé rách bao tử, cho nên hãy ngoan ngoãn nghe lời ta.”

Thì ra tứ thúc trở thành người xấu rồi! Nếu hai chúng ta không phải bách độc bất xâm, có lẽ đã bị trúng kế, tên khốn này! Ta khó khăn nói, “Tứ thúc vì sao... lại đối xử với ta như vậy?”

Hắn cười lạnh lùng hơn, “Năm đó đại ca bỏ mặc Phi Vũ môn, tam tỷ kiên quyết đợi đại ca quay về, ta hao tổn rất nhiều hơi sức mới khuyên được nhị ca tự lập môn phái, mới có được sự phồn thịnh như hôm nay. Nhưng hồi nãy hắn đi đến Ác Nhân cốc để xác minh thân phận người, nếu chuyện này là thật, Phi môn và Vũ môn lập tức hợp nhất, trả lại cho người. Chuyện thế này sao ta có thể chấp nhận được!”

Khó khăn lắm mới tạo ra giang sơn riêng nay bắt hắn chấp tay nhường lại, sao có thể chịu được, ý này ta cũng hiểu. Không đúng... Ta ngược mắt nhìn hắn, “Nếu người không muốn ta tiếp nhận chức môn chủ, tại sao không giết ta đi, còn dùng độc khống chế, giữ lại tính mạng ta?”

Gương mặt mập của tứ thúc lộ ra vẻ xảo quyệt, “Lưu Tinh kiếm pháp của đại ca vang danh thiên hạ, nếu người biết, vậy thì hãy dạy toàn bộ cho ta đi. Người đâu, áp giải nàng tới chỗ khác.”

Khóe miệng ta co giật, lão già này, còn dám nói vì môn phái vì đại nghĩa, tất cả đều vì kiếm pháp mà thôi. Khi nhị thúc quay về, đại khái hắn sẽ nói “Lão phu không đành lòng để ba mươi năm cơ nghiệp vào tay một tiểu cô nương, nên đã đuổi nàng đi”. Nhưng thực tế là giấu ta ở một nơi nào đó để ta dạy hắn luyện kiếm!

Hóa ra đã nhìn lầm tứ thúc, mắt mù không đáng sợ, tâm mù mới đáng sợ.

Ta ôm chặt tiểu bánh chưng không chịu đi, “Ta muốn đi cùng hắn, nếu không ta lập tức cắn lưỡi tự tử.”

Mang cơ thể của hài tử cực kỳ có lợi nha, một tí lực sát thương cũng không có, khiến người ta không đề phòng. Bàn tay to của tứ thúc vung lên, cho phép hắn đi theo ta.

Hai người chúng ta bị ném vào xe ngựa, trong thùng xe rất nhỏ, bốp một phát cửa xe liền đóng lại.

“Đưa đến sơn trang, cử người trông coi nghiêm ngặt.”

“Này kiếm...”

“Cắt thanh kiếm này luôn đi, lúc môn chủ quay về có hỏi tới, thì bảo đã trả lại cho tiểu cô nương kia, như vậy, nhị ca sẽ không làm khó được ta.”

“Vâng.”

Ta âm thầm phỉ nhổ cái đám tiểu nhân vô sỉ, tiếng chân ngựa di chuyển, ta thả tiểu bánh chưng ra, nghiêng tai nghe ngóng tình hình, “Có khoảng sáu người đi theo.”

Hắn ngáp một cái, “Cặn bã, giao hết cho người đó.”

Người muốn ng ỡ không ăn sẵn à? Còn khuya! Ta c ầm vai hắn, lột áo, hôn lên cái miệng nhỏ của hắn, một tay che mắt một tay lấy quần áo ta quần sẵn trên người ném cho hắn.

“... Cặn bã, người chủ động như vậy, sẽ làm ta hiểu lầm đấy.”

Ta xoay người lại hừ lạnh, vậy người cứ hiểu lầm đi nha!

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 29: Đời Người Thật Tàn Khốc

Editor: Snowflake HD

Người áp giải bọn ta không phải hạng tầm thường, nhưng hai chúng ta vừa mới thoát ra khỏi thùng xe, không lâu sau bọn họ đều hôn mê.

Thủy Đông Lưu điếm huyết đạo bọn họ xong lập tức kéo vào bụi cỏ, ta gỡ dây thừng buộc ngựa lại, ném toàn bộ gỗ nát sang bên đường. Làm xong những thứ này, vỗ tay, đi vào bên trong, Thủy Bán Chưng cũng xong việc, đồng thời thay quần áo của bọn họ vào. Đưa y phục ta may cho ta, “Cất đi, không chừng lần sau còn phải sử dụng.”

Ta ngửi xuống đất nhìn đám người bất tỉnh kia, “Người giữ lại mạng bọn họ? Có phải... nguy hiểm quá không, dù sao vừa này bọn họ cũng nhìn thấy người nhảy từ trong xe ngựa ra.”

Thủy Đông Lưu lờm ta một cái, “Ta cho bọn họ uống bách độc, độc này khiến trí nhớ bọn họ rối loạn.”

Ta nháy mắt mấy cái, “Thủy Bán Chưng, không ngờ người lại tốt bụng như vậy, giang hồ cứ đến người là đại ma đầu, chuyên giết người vô tội nha.”

Bỗng nhiên hấn cúi thấp đầu, ánh mắt sáng quắc, “Nếu giết bọn họ, nhất định sẽ bị nhìn thấu phương thức võ công, tứ thúc người lập tức biết nội lực người đã được giải, hai chúng ta bình an vô sự, e rằng hấn càng nâng cao cảnh giác. Tuy nhiên nếu để tâm trí bọn họ mơ hồ, không hỏi được cái gì, tứ thúc người sẽ cho rằng có người đến cứu, chúng ta chạy thoát, may ra kéo dài thêm một chút thời gian.”

Lời nói lạnh lùng, vậy mới nói, khi cần thiết Thủy Bánh Chưng vẫn thích làm thịt người ta, đừng hòng chọc hấn.

“Vì thế cần bã à, người còn dám tùy tiện đùa giỡn, và làm ra những hành động khiếm nhã với ta, ta nhất định vo người thành cục thịt.”

Ta gượng cười hai tiếng, nhìn bộ dáng thỏ con của hấn, dám bày đặt ra vẻ lão hồ tuy nhiên... người chọc nhăm người r ấ. Ta nắm tay hấn, dùng lực đẩy ‘bốp’ bay tới đám người Vũ môn đang nằm dưới đất.

Ầm ~

Quần áo dài buông thõng trên đất tiểu bánh chưng vô cùng tức giận, hấn ngẩng đầu, “Cần bã! Người đứng lại cho ta, cho ta hôn một cái!”

“Hừ ~ Chưa được sự đồng ý của bản cô nương thì không được làm càn, nếu không ta vo người thành thịt viên.”

“... Đồn cấp kịch bản!”

Ta quay đầu lại thè lưỡi, “Nếu như người chịu thừa nhận mình là thỏ con, ta sẽ thưởng cho người một nụ hôn.”

Tiểu bánh chưng cắn chặt răng, khuôn mặt bỗng nhiên vui vẻ, hai tay ôm ngực, ống tay áo quá dài, che hết bàn tay của hấn, ngược mặt nhìn, “Cần bã, người biết cưỡi ngựa sao?”

“... Không biết.”

Hấn càng thêm đắc ý, “À ~ nhưng ta lại biết ~”

Ta nổi điên, cúi đầu hôn hấn, lần này bại trận, lần sau đòi gấp đôi.

Thủy Đông Lưu chỉnh quần áo gọn gàng, cực kì hài lòng bước ngang qua ta đi đến chỗ buộc ngựa. Ta chửi thầm trong lòng, sau đó đuổi theo, “Lần sau đừng đùa giỡn vậy nữa, như lúc ngủ trong khách điếm đó, quá nguy hiểm. Thế này đi, về sau ta ngủ trên mặt đất.”

Hắn không nghĩ ngợi lập tức gật đầu hài lòng, “Tốt!”

Ta nhìn hắn ánh mắt đầy bức bối, “Còn tám thủ hạ của ta thì làm sao đây?”

“Yên tâm đi, nhị thúc của ngươi là người hiểu chuyện, hắn sẽ không giết hại đồng môn đâu. Tứ thúc của ngươi cũng không dám, nếu không tâm địa hắn sẽ bị vạch trần.”

Ta cân nhắc một hồi, tứ thúc đã trở nên hung ác, cần phải diệt trừ, bọn người nhị thúc tam cô không muốn trở mặt, nhưng ít nhất ta muốn bọn họ đề phòng, nghĩ xong, hạ quyết định, “Chúng ta đến Ác Nhân cốc đi.”

&&&&&

Giữ tốc độ này, khoảng canh năm sáng hôm sau có thể tới được Ác Nhân cốc, ai ngờ tên Thủy Đông Lưu này lại chạy sai đường. Chạy qua chạy lại vài vòng, ta tức giận thọt hắn, “Lúc đi đến ngã rẽ người chạy chậm lại một chút, bằng không chẳng nhìn thấy đường phía trước mà đi.”

Thủy Đông Lưu “Haiz” một tiếng, dừng ngựa, “Cặn bã, người ngớ phía trước chỉ đường đi.”

“Hả? A!” Chưa kịp phản ứng, hắn đã xoay người nắm eo ta, di chuyển lên đằng trước, chợt cảm thấy hơi ấm sau lưng, ta quay đầu nhìn hắn, nhú mày, “Hồi trước người nói nam nữ thụ thụ bất thân mà.”

Thủy Bán Chung nâng cằm, “Là kẻ khác sẽ không cho người cưỡi ngựa đâu.”

Đúng là khinh thường người ta, sớm hay muộn ta cũng học cho xem!

Có người tài giỏi như ta chỉ đường, dọc đường đi thuận lợi hơn rất nhiều. Chẳng qua con ngựa chạy quá nhanh, gió đêm hất vào, làm ta lạnh run.

Mặt trời vừa mới ló dạng, cuối cùng chúng ta cũng đến được Ác Nhân cốc. Nhìn chữ đỏ trên tấm bia đá, rời đi có vài ngày, mà giống như xa cách nửa tháng.

Đường vào không một bóng người, ánh sáng yếu ớt chiếu trên mái nhà, ấm áp dịu dàng.

Không bao lâu, có người từ nơi xó xỉnh nào đó nhảy xuống, vừa giơ kiếm lên, giật mình bỏ xuống, sau đó vội vàng quỳ gối, “Tham kiến môn chủ.”

Lúc đó ta vẫn ngồi trên ngựa, xương cốt toàn thân đều mỏi mệt, bước được mấy bước đã không còn sức lực, “Bà bà đâu?”

“Có khách quý tới thăm, từ sáng sớm bà bà đã đi gặp mặt.”

Ta vội bảo hần dẫn đường, người tới chắc là nhị thúc.

Đi hết quãng đường dài, phía trước vách núi là ngõ cụt, đang định hỏi có phải đi nhầm đường rồi không. Mấy người kia tránh sang hai bên, để lộ một phiến đá. Lát sau một cái đầu từ trong phiến đá thò ra, “Chuyện gì?”

Ta nháy mắt mấy cái, “Ngũ thúc.”

“A a a! Môn chủ.”

Hai bên vách giống như cánh cửa mở ra, ta nhìn phía trước, con đường tối đen. Ngũ thúc đi tới cạnh ta, định quỳ xuống, ta giơ tay đỡ ông, “Ngũ thúc, người tìm tam cô có phải là nhị thúc không?”

Ngũ thúc ngạc nhiên, “Sao con biết?”

“Mau đưa con đến chỗ họ, con có việc gấp.”

Ngũ thúc lập tức cầm lấy cây đèn trong tay thả hạ, dẫn chúng ta vào. Trong lúc ta đang khen ngợi mật đạo khổng lồ này thật công phu, ngũ thúc liền nói, “Mật đạo này là do nghĩa mẫu con thiết kế, lúc bọn ta nhìn thấy bản vẽ, cũng cực kì ngỡ phục.”

“Nghĩa phụ nghĩa mẫu đều là người tài giỏi.”

Ngũ thúc cười, lại nhẹ giọng thở dài, nghe thấy bên trong có phần tiếc nuối.

Cuối đường, là cảnh tượng sáng rực rỡ, hóa ra là sơn cốc kia! Khe núi này cũng thật bằng phẳng, vào một khu rừng trúc, mới vừa nghe thấy tiếng người đến, bên kia lập tức im lặng. Ngũ thúc mở miệng, “Nhị ca, tam tử là ta.”

Lúc này bên kia mới có tiếng bước chân đi về phía ta.

Mắt tam cô rất tốt, từ đằng xa nhìn thấy ta, bước chân chợt nhanh hơn, ‘bộp’ quỳ một gối xuống đất, “Tham kiến môn chủ.”

Thường Nguyên Xuân cực kì bất ngờ, “Tại sao người lại ở đây!”

Ta mấp máy môi, “Chuyện đó phải hỏi tứ đệ tốt của người, tứ thúc tốt của ta.”

Thường Nguyên Thanh im lặng hồi lâu, lắc đầu, “Hắn lại dám thả người.”

“Thả thì không có, nhưng lại cho ta uống đoạn trường tán.”

Mấy người đó sững sờ, “Chuyện là thế nào?”

Ta hắng giọng một cái, kể hết mọi chuyện từ lúc nhị thúc rời đi cho bọn họ nghe thật rõ ràng, “Cuối cùng ta và tiểu quỷ giả bộ trúng độc, nhân lúc thân tín của hắn đưa chúng ta đi, mới có cơ hội chạy trốn.”

Trong mắt Thường Nguyên Thanh tràn đầy nghi ngờ, “Không có khả năng, ta đã phong bế nội lực của người, người chạy trốn thế nào chứ?”

Ta lập tức kéo Thủy Đông Lưu ra, “Hắn, nam nhân của ta tới cứu.”

Thủy Bán Chung liếc mắt nhìn ta, nhưng không vạch trần sự thật.

Tam cô cực kì tức giận, “Đồ vô liêm sỉ, dám hãm hại môn chủ Phi Vũ môn! Lập tức mời Tề Phi, đến bằm vằm hắn!”

Bà bà thật uy vũ, có thể thấy sắc mặt khó xử của Thường Nguyên Thanh, khẳng định hắn không chịu nhận chất nữ từ đâu nhảy ra là ta, tứ thúc giúp hắn xây dựng môn phái, nếu tiếp tục như vậy, có thể coi là đồng môn chém giết lẫn nhau.

Đằng xa có tiếng bước chân, Thủy Đông Lưu nhích người nói khẽ vào lỗ tai ta, giọng nói trầm thấp, “Là tứ thúc ngươi.”

Tứ thúc vội vàng đi qua, mọi người nhìn chăm chăm vào khuôn mặt hắn. Gương mặt mập mạp của tứ thúc lúc này không được tự nhiên lắm, “Nhị ca, tam ca, ngũ đệ.”

Tam cô bước một bước thật lớn, xông lên phía trước quát, “Ngươi ăn gan báo phải không! Dám hại nghĩa nữ của đại ca, còn mơ tưởng đến Lưu Tinh kiếm pháp.”

Thường Nguyên Thanh thấp giọng, “Tam muội, mặc dù hành động của tứ đệ có hơi quá đáng, nhưng bảo ta mang cả môn phái giao cho nàng, ta cũng không bằng lòng, nhưng nếu đại ca đã chọn nàng, ắt phải có lý do riêng của huynh ấy, về điểm này ta không có gì để nói. Mọi người ai cũng hiểu biết về Lưu Tinh kiếm pháp, một tiểu nha đầu như vậy, sao có thể nắm giữ môn tuyệt học này? Không thể làm lãng phí tâm huyết của đại ca.”

Tam cô cười lạnh, “Môn chủ đã được đại ca chân truyền tất cả.”

Thường Nguyên Thanh kinh ngạc, “Thật vậy sao?”

Ngũ thúc ở một bên làm chứng, “Tất nhiên là thật.”

Khuôn mặt Thường Nguyên Thanh lộ ra vẻ vui mừng, “Như vậy thì tốt rồi, cuối cùng cũng không phụ lòng đại ca. Vậy thì... giao Vũ môn cho...”

“Đợi một chút.” Ta giơ tay ngăn cản, “Ba mươi năm trước, nghĩa phụ rời khỏi Phi Vũ môn, sau đó tách thành hai phái, do các người duy trì. Từ

đó trở đi, cũng không còn là tâm huyết của một mình nghĩa phụ nữa rồi. Tuy ta có được nội lực của nghĩa phụ, cũng sở hữu Lưu Quang kiếm, và học được Lưu Tinh kiếm pháp, nhưng lúc nghĩa phụ truyền cho ta những thứ này, chưa bao giờ nhắc đến Phi Vũ môn, chỉ dạy kiếm pháp. Nếu nói ông muốn giao môn phái cho ta, chi bằng nói người muốn tìm đồ đệ truyền võ công. Ta đoán nghĩa phụ rất tin tưởng các người, bằng không trước khi rời đi người đã giải tán môn phái, đừng ai nấy đi.”

Ta im lặng chốc lát, tiếp tục nói, “Nghĩa phụ muốn lưu truyền Lưu Tinh kiếm pháp, ta đã làm được. Muốn Phi Vũ phát triển, các người đã làm được. Ta không cần làm việc thừa thãi nữa, tuổi ta còn nhỏ không đảm đương nổi chức môn chủ này, chi bằng cứ giao cho cô cô thúc thúc. Mặc dù môn phái coi trọng truyền nhân, nhưng chất nữ tuổi còn trẻ, không thể gánh nổi trách nhiệm.”

Ta không muốn làm môn chủ, càng không muốn trở thành người hô mưa gọi gió, chỉ cần trông coi tiệm cần đồ với cha mẹ, về sau gả cho một gia đình tầm thường là được rồi. Trải qua nhiều gian khổ như vậy, ta cảm thấy mẫu thân nói cực kì đúng, bình an là tốt rồi, mơ ước chi mấy thứ to lớn.

Diễm chính là – ta lười a! Làm môn chủ phải suy nghĩ nhiều, rất mệt nha, còn phải bày ra bộ dáng môn chủ, ta chỉ muốn ăn no xong ngủ, tỉnh rồi lại ăn, buồn chán còn có thể khi dễ tướng công. Thật tuyệt!

Tứ thúc thở dài một hơi, “Do ta mê muội, mắt bị mù, con không làm môn chủ, thiên hạ này không có ai thích hợp.”

Hả?

Tam cô cũng thở dài, “Người tài giỏi như vậy, làm việc rất quyết đoán, quả thực có khí chất làm môn chủ.”

Đại đã... di chuyển sai hướng rồi! Đáng lẽ phải cảm thương cho ta chứ, sau đó tiếp tục giữ nguyên hai phái đến cuối đời? Nói như vậy là ý gì!

Nhị thức cũng thở dài, nghiêm túc gật đầu, “Phong độ của một đại tướng quân, thiên tài của trời, Phi Vũ môn ở trong tay con chắc chắn sẽ phát triển rực rỡ.”

Tốt rồi, hai môn phái đã hợp lại làm một. Ta yên lặng lui về sau, vẻ mặt đau thương nhìn Thủy Bán Chưng, đời người một đi không trở lại?

Thủy Bán Chưng tận lực nín cười, hai bên vai run rẩy.

Mọi người quỳ xuống, cùng hô lên, “Chúng ta xin thề sẽ hết lòng trung thành với môn chủ! Quyết không phản bội!”

“...”

Lúc đó, hai mắt ta lập tức rung rung, đời người thật – quá tàn khốc!

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhật Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 30: Cạn Bã Bị Bệnh

Lần này tam cô không chịu để ta đi, nói phải tổ chức cho ta một nghi lễ nhận chức thật hoành tráng, vừa nghe thấy tin này chân ta đã mềm nhũn. Cố gắng giữ bình tĩnh đi về phòng, đóng cửa xong thiếu chút nữa nằm khóc, “Ta không cần chuyện phiêu phức như vậy đâu.”

Thủy Bánh Chung ngồi một bên rót trà, “Ngoan, nhận chức môn chủ đi, Trang Thế Chính còn dám làm gì ngươi? Phi Vũ môn hợp nhất, thế lực không thể khinh thường, ít nhất cũng có năm ngàn người, tại sao ngươi không làm.”

... Cũng đúng nhỉ. Ta sờ cằm, giựt ly trà trong tay hẳn, ực một phát uống cạn, “Chạy suốt một đêm, Thủy Bánh Chung ngươi không ngủ hả?”

“Cạn bã ta vừa mới uống ly trà đó.”

Ừm, ta lau miệng, hôn cũng đã hôn rồi, uống chung ly trà thôi mà. Buông ly trà, chạy ra bên ngoài, “Ngươi ngủ đi, ta đi tìm nhị thúc.”

Nhị thúc cùng tứ thúc đã tính toán xong ngày ta nhận chức, đừng nói có ai rời đi, mấy ngày nay người trong Vũ môn Phi môn lần lượt kéo về chờ ngày ta tiếp nhận chức môn chủ, cũng là lúc Phi Vũ môn hồi sinh.

Thời điểm bốn vị tiền bối nói những lời này, khẩu khí không hề khác ba mươi năm về trước.

Lúc này nhị thúc đang ngồi trong phòng viết thứ gì đó, thiệp mời vàng rực, vừa nhìn đã biết là thiệp kim phiến. Ta tiếp tục xác định, Phi Vũ môn thật sự rất nhiều tiền nha!

Ta bước nhẹ chân đi vào, “Nhị thúc.”

Bộp ~ Người nơi này đều có gắn thiết bị tự hoạt động r ồi. Vừa trông thấy ta lập tức quỳ, chẳng mấy chốc nhị thúc đã quỳ một gối xuống đất, “Tham kiến môn chủ.”

“Nhị thúc không cần đa lễ.” Ta lau mồ hôi, “Chất nữ tới đây, là có chuyện muốn bàn bạc với người.”

Nhị thúc khôi phục bộ dáng nghiêm túc, khuôn mặt chân thành, “Mời môn chủ nói.”

“Cái kia... Ngày trước Trang Thế Chính nhờ nhị thúc làm chuyện gì đó... Chất nữ muốn hỏi một chút, tên đó hẳn đang âm mưu làm chuyện gì?”

Nhị thúc chợt dừng một chút, “Sát thủ có luật lệ của sát thủ, chuyện đó xin thứ lỗi cho nhị thúc không thể nói. Nhưng việc này không liên quan gì đến môn chủ, càng không gây nguy hiểm cho người, cho nên không biết cũng không sao.”

“Nếu nói sát thủ có luật lệ của sát thủ, vậy lúc trước vị kia mời các người tới giết con.” Ta ngẩng đầu nhìn hắn chằm chằm, “Nhị thúc muốn giết con sao?”

Nhị thúc ‘r ầm’ quỳ xuống! Hắn lại quỳ r ồi!

“Người là môn chủ Phi Vũ môn, người nhà không giết hại nhau, mong môn chủ yên tâm. Ta lập tức hạ lệnh ngưng hẳn việc này, sẽ không còn người đến gây rắc rối cho người nữa.”

Ta thở dài một hơi, “Vậy giao mọi sự cho nhị thúc.”

Lúc ta đi về, nghĩ rằng Thủy Bánh Chưng ngủ r ồi, queo vào ngõ rẽ, đi thưởng thức phong cảnh của Ác Nhân cốc. Nghĩ nếu có thể đưa cha mẹ tới đây thì quá tốt, nhưng đoán không chừng bọn họ sẽ bị mấy người kia dọa chết mất.

“Hắt xì!”

Ta xoa xoa cái mũi, có lẽ do tối qua cưỡi ngựa nên bị cảm lạnh. Thấy phía trước có bàn ghế đá, định qua đó nằm ngủ một lát. Lúc đi tới, nhìn thấy trên bàn có ba tách trà. Lát sau, bọn người tam cô đi ra, ta gọi, “Tam cô, tứ thúc, ngũ thúc.”

Bộp! Vừa thấy ta đã quỳ là nghi thức của họ!

“.. Không cần quá khách khí, mọi người đứng lên đi.” Cổ họng hơi ngứa, hắng giọng một cái hỏi, “Tam cô tứ thúc ngũ thúc, Lê Tử có chuyện muốn trao đổi với các người.”

“Mời môn chủ cứ nói.”

“Hiện tại con có chuyện quan trọng phải làm, không thể ở đây quá lâu, có thể chờ con một tháng hay không, đợi con giải quyết xong mọi việc, sẽ trở về chuẩn bị nghi thức nhận chức?”

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, “Môn chủ có chuyện gì khó xử, có thể sai khiến toàn bộ thủ hạ trong Phi Vũ môn.”

Nếu có một câu để mô tả vẻ mặt bây giờ của ta, thì chắc chắn là trong mắt hiện lên một tia sáng! Cánh tay bé nhỏ của ta giờ lên có thể huy động năm ngàn người, “Đa tạ tam cô, tứ thúc, ngũ thúc.”

Ngũ thúc chân thành nói, “Môn chủ thật sự không muốn học huyền thuật sao? Không nên lãng phí tài năng trời ban nha.”

Ta nháy mắt mấy cái, giật mình, “Con mới nhớ ra hình như có quần áo cần lấy vào.”

“... Chết nữ, hành động của con quá khoa trương rồi!”

“Hẹn gặp lại!”

Ta xoay người chạy ra ngoài, đâu còn thời gian để nghĩ lại, nhanh chóng tìm Thủy Bánh Chưng luyện kiếm. Chạy đến hướng kia, đưa mắt

nhìn ra, thấy hấn đang đi về chỗ này, phía sau kéo theo một cái đuôi. Ta xoa xoa mắt, xác định là hấn, vẫy tay, “Thủy Bánh Chưng ~”

Gương mặt hấn chứa đầy hắc tuyến.

Ta nín cười chạy lên, “Hình tượng uy nghiêm của giáo chủ đại nhân lại bị hủy hoại trong tay ta, nhưng tại sao người không ngủ.”

Thủy Bánh Chưng đưa hai vành mắt đen thui nhìn trời đất, “Không buồn ngủ.”

Ta cười cười, kéo tay hấn đi về, “Ta vừa nói chuyện với bọn người tam cô, tuy hiện tại ta là môn chủ, nhưng một tháng sau mới quay về làm lễ nhận chức. Nhị thúc cũng đồng ý rồi, hấn không phải sát thủ tới nữa, người trong phái sẽ do ta đi điều khiển, cho nên sát thủ Phi Vũ môn sẽ không đến đây đâu. Cảm giác thật tốt, tiếp tục lên đường nào.”

Thiếu ngủ một buổi, ác mộng không ngừng, khi ngủ cực kì mệt mỏi.

Gượng ép tỉnh dậy, hướng người nhìn xuống giường, chỉ thấy chân không thấy Thủy Đông Lưu đâu hết, đứng dậy gấp chăn bỏ vào tủ quần áo, mới thấy hấn bước vào.

Ăn xong cơm chiều, chuẩn bị lộ trình tiếp tục lên đường.

Rời khỏi Ác Nhân cốc, đằng trước thổi tới một cơn gió lạnh, toàn thân ta lập tức run rẩy, “Hôm nay trời trở lạnh rồi.”

“Ngày hè nóng bức, gió đêm ắt phải lạnh, cẩn bã, rốt cuộc người cũng yếu ớt giống tiêu cô nương nhà người ta.”

Ta hơi nghiêng người về sau, dựa vào hấn, để mặc hấn cưỡi ngựa thế nào. Ngày hôm sau, mê man tỉnh dậy, rất nhanh đã đến tiêu trấn nhà ta, “Thủy Bánh Chưng, đi thẳng đường này, có thể đến tiêu trấn rồi. Mặc kệ có bao nhiêu ngã rẽ, cứ chọn đường thứ ba mà đi, nhất định phải chạy thật lẹ đừng để cha mẹ ta nhìn thấy.”

“Cặn bã, người nóng sao?”

“Không, ta lạnh, ừm, cũng không đúng, là nóng... lạnh...”

“... Cặn bã, cặn bã?”

&&&&&

Dù thức ăn ngon trên thiên hạ rất nhiều, nhưng thức ăn bình thường của tũu lâu lại khiến người ta thêm chảy nước dãi, thích nhất vẫn là món canh gà do mẫu thân nấu, cho thêm vài miếng gừng, thêm một chút muối, đừng bỏ dược liệu gì hết, kiên trì nấu thêm nửa canh giờ sẽ biến thành cao lương mỹ vị a.

Mơ hồ người thấy mùi thơm kia, nhưng thực tế là không thể nha.

Ta xoay người, đầu mũi người người, bỗng dưng bật dậy, ngạc nhiên, này không phải là phòng ta sao! Cầm cái chần đến thất thần, nghe bên ngoài có tiếng vang, chậm chạp chạy ra ngoài, cảnh tượng cực kì quỷ dị.

Đường đường là giáo chủ ma giáo vậy mà đi theo nương ta lựa hạt đậu!

Ngồi trên cái ghế nhỏ, dùng bàn tay quấn vải vụng về lựa đậu.

Ta lắc đầu, “Giấc mộng quá thật rồi, chỉ là mơ thôi, ta phải đi vào ngủ tiếp.”

Sau đó lập tức nghe tiếng mẫu thân ta quát ta, “Người ngủ một ngày là quá đủ rồi! Còn muốn ngủ tiếp, ngủ y như heo.”

Cái này không phải là mơ! Ta cắn răng chạy tới nắm tay Thủy Đông Lưu kéo vào trong nhà, “Nương, lát nữa con nói chuyện với người.” Lôi hẳn vào nhà xong, cực kì giận, “Thủy Bánh Chung, người biết làm như vậy sẽ liên lụy tới cha mẹ ta không.”

Thủy Đông Lưu phui bụi dính trên tay, “Người bị bệnh.”

“Vậy người đưa ta đến đại phu.” Ta nhúc nhếch đầu, mò lấy Lưu Quang kiếm, “Chúng ta đi thôi.”

“Lê Tử, hiện tại không ai truy giết chúng ta nữa rồi.”

Ai biết Trang Thế Chính có mời người khác hay không, ta đi ra ngoài, thấy nương đứng trước mặt, giơ tay xách lỗ tai ta, kéo đến chỗ cái ghế nhỏ, “Mau lựa đậu cho ta đi, chạy cái gì mà chạy.”

Ta khóc không ra nước mắt, “Con có việc, việc gấp.”

“Ăn cơm tối xong rồi đi.”

Ta chỉ có thể phụng mệnh mẫu thân ngẩng xuống, cao thủ giang hồ rõ ràng thất bại trong tay bà.

“Ở lại mấy ngày đi, gặp chuyện gì sao lại gấp như vậy chứ.”

Ta lấy đậu trong tay bà, “Nương, mắt người không tốt, không nên làm những việc nhỏ nhặt này. Ừm, rất vội, phải đi ngay lập tức. Người đừng để Bánh Chưng thúì thừa gặt.”

Nương ra sức chọc trán ta, “Người hôn mê bất tỉnh vẫn liên tục gọi cha mẹ, còn bảo người ta đi qua cửa không được vào nhà, người nghĩ dễ dàng thoát vậy sao.”

Thì ra là thế... Ta xấu hổ quay đầu, Thủy Bánh Chưng đứng dựa vào cửa không lên tiếng, ta vừa nhìn qua, hai hàng lông mi dài của hắn nhếch lên, giơ thật cao, hắn đang chờ ta giải thích. Ta thè lưỡi, tiếp tục cúi đầu lựa đậu, “Cha đâu?”

“Đi ra cửa hàng rồi.”

Chập tối, rốt cuộc cha cũng từ cửa hàng trở về, vừa vào nhìn thấy ta đôi mắt rưng rưng lệ nóng gọi một tiếng, “Con gái”, sau đó đưa cho ta ba gói thuốc ép ta phải uống, ô ô phụ thân!

Cơm chi ầu bốn món mặn một món canh, chờ rất lâu cuối cùng canh gà cũng được bung lên.

Tuy nhiên bị nước thuốc làm cho g ần no, nhưng ta vẫn quyết tâm dọn sạch nửa bàn đ ồ ăn, Thủy Đông Lưu trợn mắt há m ồm nhìn ta, có vẻ hấn đang tính toán không thuê ta làm nha hoàn nữa, sẽ bị ta ăn cho nghèo chết.

Ánh trăng mờ mịt, mới đây đã đến tháng bảy, trăng non chưa xuất hiện.

Giúp mẫu thân rửa bát đĩa xong, đi một vòng tìm, Thủy Đông Lưu lại chạy lên nóc nhà ng õ. Ta leo lên, ng õ một bên quạt cho hấn, “Thủy Bánh Chung, người đừng làm bậy, nóc nhà ta không thể so với khách điếm đâu, mái ngói cực kì dễ vỡ.”

Thủy Bánh Chung hỏi, “Người thật sự muốn ngày mai lên đường?”

“Ừ, nghĩ tới cũng hơi sợ.” Ta chuyên tâm quạt, “Hôm nay hiểu l ần người r ồi.”

Vừa nói xong, mày của hấn lại nhếch cao, “Người nên tặng chân gà đêm nay cho ta.”

“...”

Hấn giơ tay giật quạt, nhú mày, “Người bệnh mà không sợ cảm lạnh sao, mau đi xuống.” Cuối cùng bổ sung thêm một câu, “Không cần làm liên lụy đ ồng đội đâu heo nái.”

Ta dùng sức nhéo cánh tay hấn, “Người mới là heo. Đúng r ồi, lúc người đưa ta về, không nói cái gì nh ều chứ?”

Thủy Bánh Chung nháy mắt mấy cái, “Không.”

“Vậy là tốt r ồi.”

Ở nhà đương nhiên không thể ngủ nướng, sáng sớm hôm sau, rửa mặt xong xuôi, chuẩn bị lên đường. Lúc ăn điếm tâm không thấy Thủy Đông Lưu đâu cả, nhìn ra ngoài mấy l ần, “Nương, hấn đâu?”

Nương híp mắt cười, “Bảo đi mua xe ngựa, đê con không phải vất vả như thế nữa.”

Mặc dù nói hấn là kẻ mù đường, cuối cùng gặp được ta chỉ đường đi ra, nhưng tấm lòng này thật khiến người ta rung động, trong lòng như nở một đóa hoa.

Nương chợt nói lời sâu xa, “Con gặp được một người trẻ tuổi lại tốt như vậy nên biết nắm giữ thật chắc, nhưng lên rời Hoa Sơn mà không có vấn đề gì sao? Chạy chung ngựa với hấn liệu có ổn lắm không? Còn nữa miệng thì gọi cha mẹ mà tay sống chết không chịu buông hấn ra, con không suy nghĩ cho cảm nhận của cha mẹ sao?”

Mồ hôi ta chảy ròng ròng, Thủy Đông Lưu kia đã nói cái gì với cha mẹ ta, loại sát khí này thật quá nguy hiểm.

“Nhưng mà mấy cái này không đáng nói, người lại dám quyết định chuyện chung thân đại sự của mình, người tính giải thích sao đây?”

Ta nhảy dựng lên, “Ai nói cùng hấn quyết định hôn sự! Con với hấn chỉ là bạn bè thôi.”

Nương cười khá lạnh lùng, lộ ra vẻ tức giận, “Lúc hấn đưa người về bên cạnh còn có bốn người áo đen, nương hỏi quan hệ các người là gì, bọn họ nói... Hấn là nam nhân của người, người ngoài còn nói vậy, các người lại không chịu thừa nhận.”

A... Không... Môn nhân các người thành thật như vậy, bà bà biết không?

Nhưng nghĩ lại, Thủy Bán Chưng cũng giải thích là không phải... Hấn đang giữ gìn trong sạch cho ta hay thực sự không có dụng ý khác?

Nghĩ không ra, lòng giáo chủ, như kim dưới đáy biển. Ta lau nước mắt, ánh mắt cha đờng cảm yên lặng ăn cơm.

Khi Thủy Đông Lưu trở về, quả nhiên dẫn theo một chiếc xe ngựa lớn. vén rèm lên xem, còn có chăn bên trong.

Ta nhảy lên xe ngựa, nói từ biệt với cha mẹ, “Làm xong chuyện này con lập tức trở về nhà.”

Nương giận, “Cứ ở yên trong Hoa Sơn được rồi! Học võ thật tốt, về sau không ai dám khi dễ người.”

Ta buồn bã, “Ừm...”

Cha bước nhanh đến, nước mắt ta lưng tròng, cha vẫn luôn thể hiện sự ân cần, lo lắng. Sau đó ông đưa ta một túi đồ, nước miếng ta xém chảy, nhất định là cỗ vệt! Cha nghiêm trang nói, “Nhất định phải uống mấy thang thuốc này.”

... Ô ô phụ thân à!

Thủy Đông Lưu vung roi đánh, lái xe ngựa đi.

Xe ngựa đi đến con đường lớn, ta nắm bàn tay, “Ta phải giã nát tên Trang Thế Chính, sớm ngày quay về”

“Cận bã, nương người bảo ta phải chăm sóc người thật tốt.”

Một tay ta nắm gói thuốc, một tay giơ ngọc bội hoa mai lên, dưới ánh mặt trời lóe sáng, ngáp một cái, “Ta đoán chắc chắn người sẽ nói ta sẽ săn sóc tốt Lê Tử, sau đó xoay lưng tiếp tục nói lời độc ác trù ẻo ta.”

Khóe miệng Thủy Bán Chưng nhếch cao, một lúc lâu sau nói rõ từng chữ, “Đúng, chỉ số thông minh của cận bã đã quay trở lại.”

“Hừ!” Ta oán thán, quay người đặt thuốc vào trong xe, bỏ ba bọc xuống, cảm thấy có điếu kì quái, nhìn kỹ bên trong, hốc mắt chột ảm ướm.

Đầu là mút hoa quả, là mút hoa quả ta thích ăn nhất.

Ta c ần một miếng nhét vào miệng Thủy Bánh Chưng, bản thân cũng ăn một miếng. Ngọt, rất ngọt, “Thủy Bánh Chưng, ăn rất ngon phải không?”

Hắn thành thật gật đầu, “Ừm.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 31: Tàu Hỏa Nhập Ma Lại Gặp Nhạn Môn

Edit: Du

Đi qua một trấn nhỏ nữa, thì đã tới Hành Sơn.

Từ đường tắt xuất phát, đã vượt qua Đờng minh Võ lâm, tính toán thời gian, có thể đi đến Hành Sơn sớm hơn bọn họ ba ngày.

Trời còn chưa sáng, lật qua lật lại ngủ không yên, ta đập chăn, di chuyển chân... Mạnh mẽ ng ửi dậy, tiêu bánh chưng nằm dưới giường lập tức lên tiếng, "Sao vậy?"

Ta kéo y phục che ở phía sau, bước đi, "Không, không có gì, ta đi nhà xí một chút."

Vừa ra ngoài thì gặp bốn năm người canh cửa, ta đưa tay ngăn lại, "Không c ần theo."

Chờ xác định bọn họ không có theo, chạy đến nhà xí nhìn qua, quả nhiên bà dì tới thăm. Rửa sạch sẽ, ta lấy đá nguyệt sự trong bao quần áo ra.

Tắm xong, chợt nhớ tới trên giường... Nếu tiêu bánh chưng đứng lên thấy... Ta vội vàng lau tay trên quần áo, chạy lên lầu. Chạy một nửa lại nghĩ, mấy vết máu dính trên quần áo như bong bóng nổi trên nước, sáng sớm nếu để cho tiêu nhị thấy...

Nhân sinh thật sự là khóc không ra nước mắt!

Vừa chạy bụng đã làm ần ỉ, ta che bụng thông thả đi lên lầu. Có lẽ rạng sáng, toàn bộ khách sạn im ắng, âm thanh bước chân ở tầng trệt nghe vô

cùng rõ ràng. Có âm thanh nhỏ vụn truyên đến, ta ngừng bước chân, nhìn ra phía sau, không một ai, vừa thả lỏng, quay đầu lại, phía trước đã có gì đó ngăn lại.

Ta kinh ngạc ngẩng đầu, một người mang theo bao tay màu bạc đang đưa về phía ta, ta lập tức lui về sau, lưng chống đỡ trên tường đường rẽ thang lầu, chấn động bụng dưới càng đau hơn, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, "Người là ai?"

"Nhạn Môn."

Ta ngẩn người, Nhạn Môn? Môn phái này có tiếng thên bí lại hung tàn trên giang hồ? Võ công cũng không tính mạnh mẽ đến nghịch thiên, nhưng con đường đặc biệt quái dị, cũng làm cho người trong võ lâm nể qua không ít đau khổ. Có tiền bối muốn tìm đến phương pháp phá giải ý, nhưng mà đi một người, chết một người. Bởi vậy nhiều năm qua môn phái này vẫn bị coi là đại địch của võ lâm.

"Người bắt ta làm cái gì?"

Người nọ đưa lưng về phía đầu bậc thang, hoàn toàn thấy không rõ mặt, giọng nói lạnh nhạt, "Nghe nói người là môn chủ Phi môn, cũng là nghĩa nữ của Thanh môn chủ, đặc biệt đến xem, quả thật một thân nội lực."

Thanh môn chủ? Ta nhíu mày suy nghĩ, "Thanh môn chủ... Là môn chủ Nhạn môn của mấy người?" Hai mắt ta gần như phát sáng, chẳng lẽ ta lại mơ hồ thành vì cái gì đó Tân Đại môn chủ rồi hả?

Người nọ liếc mắt nhìn ta, lạnh giọng, "Đã từng, với chúng ta mà nói, chỉ là phản đồ mà thôi. Mà người, phải thay nàng trả nợ."

"..." Đã nói không thể may mắn như vậy mà!

Mơ hồ nghe tiếng bước chân Thủy Đông Lưu, ta vừa dịch bước, người nọ cúi người xuống, động tác nhanh khiếp người, ta giơ hai tay lên, số mệnh đến một nửa, trong bụng quặn đau. Chỉ một cái chớp mắt, đã bị hấn bóp chặt yết hầu, vịn tay trái ta ở sau lưng.

Đại di mục thật sự vô cùng ảnh hưởng sức chiến đấu!

Tiểu bánh chưng bước ra cùng với một tia ánh sáng vừa chiếu ra, vô cùng đẹp trai. Nhưng thấy trận thế ta bị cưỡng ép, trên mặt co lại, miệng khê nhúc nhích, cắn bã.

Ta giận dữ, há mồm, cứu ta.

Hắn vốn đứng trên cao, vừa nhếch miệng lên, càng lộ thái độ ác liệt, "Buông nàng ra, nếu không người sẽ chết không toàn thây."

Ta ngược lại hút một hơi lạnh, tiểu bánh chưng, người đe dọa đối thủ như vậy, không quan tâm đến sự an toàn con tin sao?

Lực đạo trên tay người nọ quả nhiên càng lớn, "Lui ra phía sau, nếu không ta sẽ bẻ gãy cổ của nàng." Kéo ta về phía sau, động tác này, bao y phục treo trên vai của ta rơi xuống, dùng một cái rơi trên mặt đất, đá nguyệt sự cũng lăn ra trên đất.

Thấy Thủy Đông Lưu tò mò nhìn về phía đó, hồn ta mơ màng trong gió. Cảm giác người nọ dùng tay ra hiệu, ta vận khí, trong lúc chuyển cổ, khuỷu tay hung hăng đánh về phía sau, thừa dịp hắn bị đau một lát, chạy nhanh về phía Thủy Đông Lưu. Tiểu bánh chưng đưa tay kéo ta trở về, bảo vệ ở phía sau, đã thưởng cho người nọ một chưởng.

Trúng ngực người nọ một cái, một búng máu dài phun ra, phản ứng cực lẹ, máu vẫn còn trên không trung, người nhanh chóng chạy thoát.

Ta nắm tay muốn đuổi đánh hắn, Thủy Bánh Chưng lập tức ngăn cản ta, "Cắn bã, người bị thương, đừng đuổi."

"Ta không có bị thương."

"Vậy tại sao trên giường có máu?"

"..." Vấn đề này ta phải mở miệng nói sao với giáo chủ đại nhân đơn thuần đây.

"Không đúng, nếu như vừa rồi người mới bị tập kích, trên giường không có trên giường có vết máu kia..."

Nhìn lông mày hắn càng vặn càng sâu, ta im lặng cảm thấy nếu như ta không giải thích, hắn nhất định nghi hoặc rất lâu, chụp vai, "Đợi người kết hôn sẽ hiểu."

Mới nói xong đột nhiên thấy vẻ mặt hắn khẽ động, nhìn ta, "Ta hiểu, trên sách có nói qua."

"..." Ta thà rằng người không hiểu!

Hắn quay người, giọng nói hết sức nghiêm túc, "Chúng ta ở lại vài ngày đi."

"A?"

"Ta hiểu, trên sách có nói! Phải nghỉ ngơi thật tốt!"

"..."

Săn sóc cẩn thận như vậy là Thủy Bánh Chung thất sao... Làm cho tim người ta nhộn nhạo...

Nhận Môn, người trong môn phái này nghe nói rất nhiều, nhưng đến nay không người nào thống kê ra số người. Nhưng không thể phủ nhận, vũ lực khá cao.

Ta nhìn hắc y nhân quỳ xuống đây phòng, áp lực có chút lớn, "Chuyện đó... Lúc ấy chuyện xảy ra đột ngột, hoàn toàn không nên tự trách, tạm thời lui ra sau đi."

Một người đứng đầu nói, "Từ bây giờ nhất định sẽ bên người không rời, môn chủ xin yên tâm."

Mặc dù lòng trung thành có trắng sáng chứng giám, nhưng thật sự có chút lúng túng, "Các người có biết thân phận của môn chủ phu nhân tì ền nhiệm?"

Mọi người lắng đầu, "Chỉ biết phu nhân gặp Mộ môn chủ lúc hành tẩu giang hồ, chỉ nói là bé gái mồ côi, nhưng vẫn không biết thân phận. Tuy nhiên phu nhân ăn nói khéo léo, không kiêu ngạo, theo như nhận xét của mấy vị tiên bối, đầu vô cùng khâm phục nàng."

Ta mơ hồ nhớ tới một chuyện, lúc trước Ngũ thúc có nhắc tới chuyện dạy ta huyền thuật, cơ quan mật đạo Ác Nhân cốt chính là nghĩa mẫu ta sắp đặt thiết kế. Hôm nay nghĩ lại, cô nương bình thường nào mà biết những thứ này chứ, nghiêng đầu hỏi Thủy Đông Lưu có biết chuyện xưa của võ lâm không, "Thủy Bán Chung, Nhạn Môn am hiểu nhất là gì?"

"Giải độc bày trận."

Ta nuốt nước miếng một cái, nghĩa mẫu quả thật là xuất thân từ Nhạn Môn, có lẽ từng là môn chủ. Im lặng liên tưởng về tình tiết máu chó năm đó — — rõ ràng sau khi phu nhân trở thành môn chủ, vô cùng buồn chán vì vậy đi giang hồ giải sầu, kết quả đụng phải nghĩa phụ thông minh thần võ, cam nguyện bỏ qua thân phận môn chủ làm nữ nhân sau lưng nghĩa phụ.

Vừa đi ba mươi năm, Nhạn Môn biết được tin nghĩa nữ của nữ nhân kia xuất hiện, cũng tiếp nhận chức môn chủ Phi môn, vì vậy tìm tới cửa...

Ta sờ sờ cằm, "Không đúng, Thủy Bán Chung, đây đã là chuyện của ba mươi năm trước, hơn nữa tân môn chủ đã là người khác, vì cái gì còn muốn tìm ta gây phiên toái? Phi môn nói như thế nào cũng không phải là môn phái nhỏ, sao bọn họ phải dám dấn tội? Mặc dù năm đó nghĩa mẫu bỏ rơi môn phái? Nói như thế nào bọn họ cũng sẽ không thờ như vậy."

Thủy Đông Lưu hơi nhíu mày, "Quả thật khó có thể lý giải. Nếu muốn trả thù Phi môn, cần gì phải chờ cho tới bây giờ. Biết rõ Thanh phu nhân chính là môn chủ ngày xưa của bọn họ, mấy năm trước nên tìm tới. Nhưng không tìm, chỉ sợ cũng có chỗ kiêng kỵ." Ánh mắt khẽ động, "Có lẽ là hôm nay đã không kiêng kỵ Phi môn nên muốn làm chuyện gì đó."

Ta nháy mắt, "Ý người bọn họ nghĩ nghĩa mẫu để đồ gì đó trên người ta? Hôm nay buộc phải mạo hiểm tới thu hồi?"

"Ừ."

Cẩn thận nhớ lại, ngoại trừ một thân võ nghệ được nghĩa phụ truyền lại, còn có một thanh kiếm cũng là nghĩa phụ cho, hơn nữa cũng không để thứ gì trên người. Trăm mối vẫn không có cách giải, nghĩ đến cuối cùng, cười cười, "Ta ở Khoái Hoạt Lâm ăn nhân sâm và gà trống có tính không?"

Một người có chức vụ khá cao trong phái nghiêm túc hỏi: "Môn chủ nói nhân sâm... Bộ dạng dài ngắn thế nào?"

"Không thấy rõ bộ dáng, ngày đó nghĩa phụ quăng cho ta, bọc rất nhiều bùn, dẫn dò nhất định phải uống. Sau đó ta ngất đi, có lẽ nghĩa phụ đã cho ta uống." Ta liếm liếm môi, "Đáng tiếc không biết mùi vị thì đã ăn... Đợi chút nữa, chẳng lẽ đó không phải nhân sâm bình thường?!"

Một người khó khăn nói, "Theo những gì ta ghi chép lại, thì hậu viện của Thanh phu nhân nuôi một cây nhân sâm bảo bối, ai cũng không biết nó như thế nào. Sau đó Môn chủ rời đi, chỉ mang theo Lưu Quang kiếm và nhân sâm, cho nên thuộc hạ nghĩ, nhất định không phải vật tầm thường."

Ta che ngực, không đúng, che dạ dày, gào, nghĩa phụ cho ta ăn gì đó. Nếu thứ Nhận Môn muốn tìm thật sự là nhân sâm, ta đây... Ta nhắm mắt, "Thủy Bán Chung, ta sẽ không bị ăn tươi nuốt sống chứ?"

Thủy Bán Chung cười nói, "Sẽ không, cặn bã à thịt của người làm thành bánh bao thịt nhất định không thể ăn."

Môn chủ ở trước mặt môn nhân bị người ta châm chọc vẫn giữ bình tĩnh! Ta vẫy tay để cho bọn họ lui ra, nâng cằm lên vô cùng buồm buồm, "Con đường đánh quái mãi mãi không ngừng."

Vừa nhận thức với Phi môn, giải trừ nguy hiểm, lúc này lại lòi ra Nhận Môn.

Đột nhiên Thủy Đông Lưu đứng dậy đi đóng cửa sổ, lại đi đến trước mặt ta, "Truyền thuyết Nhân sâm kia ta có nghe nói qua, nghe nói chẳng những có thể giải bách độc, còn có thể sử dụng tăng công lực."

Ta giật mình, "Khó trách đột nhiên ta bách độc bất xâm, nhưng công lực không có động tĩnh."

Hắn ng ỡ xuống, chân thành nói, "Ta dạy cho người vận khí, thì mới được biết có nội lực ẩn giấu hay không."

Nếu như Thủy Đông Lưu đã mở miệng, thì không cần lo lắng chuyện vận công. Hiện tại nội lực đã vô cùng kinh thiên động địa, lại thêm trăm năm... Suy nghĩ một chút trong lòng vẫn rất kích động.

Tự khí vận công cũng không khó, nhưng Thủy Bán Chưng nói không thể có người ngoài quấy r ầy. Chờ ta bò lên giường đi luyện công, hắn đã chạy ra ngoài canh giữ khách đếm với đám người kia r ồi.

Vận công thật sự là chuyện mệt mỏi, không biết qua bao lâu, đã đói bụng, ọt ọt ọt ọt kêu lên. Thật sự ảnh hưởng hình tượng lại phân tán lực chú ý, âm thanh vụn vặt bên ngoài bay vào trong tai.

Âm thanh đao kiếm, tiếng quát, âm thanh mái ngói đập vỡ, còn có bụng kêu ọt ọt.

Nóng, nóng quá.

Tất cả đều truy ền vào lỗ tai.

Trong bụng nóng lên, trong lòng tuôn ra một lu ồng nóng, cúi người về phía trước, phốc phun ra một đường máu.

Ta ng ẩng người, sờ sờ trên người, không đau, đại hỉ, chẳng lẽ ta đã mở được hai mạch nhâm đốc gì đó, từ nay vềsau đi đến đỉnh cao võ học r ồi hả?

Chợt cảm thấy bản thân hò hét kêu ngạo, xuống đất muốn tìm giày, A, sao không tới nơi. Đang suy nghĩ, bên ngoài nhảy vào một người, vừa đi vừa nói chuyện, "Lê Tử, Nhận Môn đột kích, chúng ta tạm thời rời đi... Lê, Lê Tử?"

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, "Thủy Bánh Chưng người đi đâu đánh nhau vậy, trên mặt toàn là bụi."

Ồ, giọng nói trẻ trung như nít còn bú sữa là từ đâu đến đây.

Đợi một chút...

Vì sao ta còn không với tới, khi nào thì chân ta ngắn như vậy rồi! Cúi đầu nhìn qua, y phục này sao rộng quá vậy nhỉ. Đưa tay, tay non mịn giống như măng.

Thủy Bánh Chưng kinh ngạc nhìn ta chăm chăm, ta run rẩy đi chân trần xuống đất, mới đi hai bước thì bị quần áo làm trượt chân, dùng một cái ngã trên mặt đất.

"Cạn bã." Thủy bánh chưng ng ỡ xồm, đúng vậy! Hắn dĩ nhiên ng ỡ xuống đỡ ta, vẻ mặt thay đổi không ngừng, nín cười nói, "Khi còn bé người thật đáng yêu." Lại lắc đầu thở dài, "Vì sao lớn lên lại khác biệt như vậy."

Ta... Phỉ!!!

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 32: Trà Trộm Vào Hành Sơn, Không Được Ăn Hiếp Nàng

Editor: Snowflake HD

Sớm hay muộn cũng phải trả giá.

Ngày trước sư huynh có nói qua, mãi đến hôm nay ta mới hiểu được, lời sư huynh không phải là xạo.

“Không cần néo mặt ta!”

“Căn bã mặt của người thật tròn trịa, là hình dạng của bánh bao hay sao?”

Ta cắn răng nhìn hắn, tóm tay hắn di chuyển sang chỗ khác, hừ hừ, “Chắc chắn do người dạy không đúng bí quyết, cho nên ta mới bị tẩu hỏa nhập ma, biến thành cái bộ dạng như thế này.”

Tiếng đánh nhau bên ngoài càng vang dội, Thủy Đông Lưu suy nghĩ chốc lát, sau đó vội vàng đi tới giường lấy kiếm cùng bao quần áo, xong túm lấy ta, hướng ra ngoài cửa sổ, “Người Nhạn môn đến tập kích, mặc dù không có gì đáng sợ, nhưng bộ dạng lúc này của người không thể để người khác nhìn thấy, trước mắt nên lánh đi.”

Ta phản đối, “Có thể đổi tư thế khác hay không.”

Thật sự là giống với lần đầu gặp mặt, nhần lẫn lẫn là Hành Sơn sư thúc không biết ôm ấp nữ nhân nha.

Đáng tiếc hắn quá ngây thơ, không có một chút lực uy hiếp, đau lòng.

Một tay Thủy Đông Lưu xách ta chạy ra ngoài, xe ngựa cũng không lấy. Cứ đi một đoạn lại mất một chiếc xe, ta cảm thấy chính mình còn hơn cả đại gia nữa. Đến được khách điểm bên ngoài, rốt cuộc hắc cũng kéo ta lên lưng hắc, tư thế này mới chính xác. Nằm sấp trên lưng hắc thoải mái hơn nhiều, nghĩ vậy, hình như biển nhỏ cũng tốt, khinh công Thủy Đông Lưu rất vững, so với đi xe ngựa vẫn tốt hơn.

Đi tới tiệm mua quần áo, nhìn gương mặt trước gương, mỗi lần nói chuyện với chủ tiệm đại thẩm đều phải ngẩng đầu thật sự là quá mỏi đi nha, cổ không chịu nổi. Lúc thay quần áo thì phát hiện ra, không còn kinh nguyệt nữa. Ta sờ sờ cảm, rõ ràng Thủy Đông Lưu nói không sao, nhưng vì có gì ta thấy vẫn có sao.

Bước ra ngoài, thì Thủy Bán Chưng đã tính tiền xong, vội vàng đi, ta nhanh chóng theo sau, nắm ống tay áo của hắc đi sát bên cạnh.

Không bao lâu thì mua một cỗ xe ngựa khác, ta bò lên, không lên được, gương đôi mắt đáng thương nhìn Thủy Đông Lưu. Hắc dùng một tay bế ta lên, lúc này tên đó vẫn đang cố nín cười, ta không chịu được nữa a. Rồi khỏi đường lớn, đi vào con đường vắng vẻ, ta định bảo hắc cho ta hôn một cái, nhưng nghĩ tới da mặt ta không có dày như vậy.

Thủy Bán Chưng chợt lên tiếng, “Cận bã, tình huống của ta với người khác nhau, trời sinh ta cơ thể chứa ma độc, còn người là luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, cho nên hôn ta một cái sẽ rất hữu dụng.”

Ta kinh ngạc, “Sao người lại biết ta đang suy nghĩ chuyện này?”

Hắc nheo mắt nhìn ta, “Nãy giờ người nhìn ta chăm chăm giống như hồ rình mồi ta tất nhiên tự hiểu, bản thân mình trong mắt người không khác gì chân gà thơm phức.”

Ta buồn chán nâng cằm, ngọc bội hoa mai đeo bên hông rất thích hợp, nhưng bây giờ quá dài, đành phải treo trên cổ, càng thêm rầu rĩ, “Chẳng lẽ cả đời ta phải trở thành thế này sao, mặc dù duy trì nhan sắc trẻ thơ, nhưng làm sao ta dám gặp cha mẹ, lấy chồng như thế nào hả.”

“Thích hợp làm tiêu nha hoàn.”

Ta giận, chọt hấn chọt hấn.

Về mặt Thủy Đông Lưu hơi hợt, chẳng thêm để ý, “Nhưng mà cận bã, bộ dạng này của ngươi, có thể lén vào Hành Sơn mà không bị phát hiện, tự do hành động. Bữa trước ta cũng nghĩ, hay là hóa thân thành hài tử r ồi trà trộn vào đó.”

Ta nháy mắt mấy cái, “Thủy Bán Chưng, vậy chúng ta hãy nắm tay nhau trà trộn vào Hành Sơn.”

“Cận bã, lúc ngươi nói những lời này ta cảm thấy cực kì buồn nôn biết không?”

Ta ôm bụng cười lăn lộn, nhìn hấn bĩu môi, âm thầm nắm tay thành đấm, chủ yếu là tìm cơ hội trả thù hấn, ai ngờ ông trời lại trêu người như thế.

&&&&&

Trăng ngày mười tháng bảy, cuối cùng bọn ta cũng đến được Hành Sơn thành Hành Dương.

Nam nhạc Hành Sơn, cao hơn 390 trượng, từ hướng cửa sổ kia nhìn về đỉnh l ồng Bạch Vân, màu xanh biếc ai cũng có thể thấy được, chẳng trách thái sư phụ nói trung tâm của Ngũ Nhạc, phong cảnh tuyệt nhất ở Nam Nhạc. Làn da của đệ tử Hành Sơn đều đẹp hơn các môn phái khác, là chỗ nổi bật nhất.

Khi Thủy Bán Chưng trở về, ta cũng mới chơi đùa với đám trẻ con trên phố xong, vừa vào cửa li ền thấy hấn ng ồi trên ghế nghiên cứu tờ giấy gì đó. Ta chạy tới rót trà, liếc nhìn, mở miệng, “Thủy Bán Chưng, ngươi cần ngược bản đ ờ ồi.”

“... À... Chẳng trách cảm thấy nó không hợp lý.”

Không hợp lý mà người vẫn ng ỡ nghiên cứu lâu như vậy! Ta th ần than thở, gi ứt bản đ ờ trong tay h ắn, mắt sáng lên, “Bản đ ờ thành Hành Dương nha, người lấy ở đ ầu thế?”

“Ở đ ầu cũng có người của ma giáo.”

Ta dừng một chút, “Chuyện quan trọng như vậy người cũng nói ta biết? Không sợ ta tiết lộ thông tin cho người khác sao?”

Thủy Đông Lưu gi ơ tay nắm mặt ta, “Người dám.”

“...” Ta nổi giận ph ỉ nhổ h ắn một cái.

Ở chỗ này có rất nhi ều đ ệ tử Hành Sơn, nên không tiện đến khách điếm hỏi thăm, nhưng chơi đ ờ trò chuyện với mấy đ ứa hài tử thì ít nguy hiểm hơn. Thời đi ể đến cửa bá ỉ sư, làm thế nào đ ể đ ể dàng tiến vào.

“Ta chơi chung với mấy đ ứa trẻ kia nên hỏi thăm đ ược một chút, Trang Thế Chính vẫn chưa quay lại, người xử lý công việc trên dưới hiện giờ là sư đ ệ Trang Thế Chính Tống Vạn Hà, tính tình h ắn hi ền lành thật thà đ ể m ềm lòng, nếu chúng ta muốn l ẻn vào Hành Sơn cũng không khó.”

Thủy Đông Lưu g ật đ ầu, “Trang Thế Chính đ úng là một lão h ồ ỉ, không giao Hành Sơn lại cho những người khác, lại đ ể một người nổi danh giang h ồ là thật thà coi gi ữ, như vậy h ắn sẽ không sợ bị người ta dòm ngó.”

“Ta vẫn rất tò mò không biết Trang Thế Chính đ ang âm mưu làm chuyện gì, cứ ra vẻ th ần bí như vậy, còn không thương tiếc thuê một đ ám sát thủ đ ổi giết ta.”

Không lâu sau nghe thấy tiếng tiêu nhị, Thủy Đông Lưu lập tức mở cửa đ ỉ ra.

Nhìn cánh tay h ắn hướng v ề phía tiêu nhị, đ ột nhiên ta cảm thấy, đ ạn đ ường này Thủy Bá ỉ Chung ăn quá nhi ều đ ậu hủ của tiêu nhị nha.

Ầm ~

Chờ hần đóng cửa, ta vội vàng chạy qua. Hần tức thì muốn chạy, ta giơ chân, dẫm quần áo hần.

Bốp ~

Về với đất mẹ ~

“Cạn bã!”

Thù lớn đã báo tinh thần hết sức sáng khoái, cặm mắt hần phỉ phỉ, “Đáng đời người dám khi dễ ta.”

Hần hất cằm, “Đồ cạn bã vô sỉ, hỡi này ta nên điếm huyết người rồi nhét vào quần áo mới phải.”

Đợi hần thay quần áo xong, ta liền giấu Lưu Quang kiếm và kiếm phổ dưới gầm giường, cùng hần đi đến phái Hành Sơn. Địa hình Hành Sơn ta đã học thuộc lòng, vào được bên trong rồi tiếp tục nghiên cứu thêm. Đứng trước cửa Hành Sơn, lá cây bay tán loạn theo cơn gió, chắc chưa có ai dọn dẹp.

Nhìn thấy có người cặm chổi đi ra, là một hán tử.

Kế hoạch một, nếu người bước ra là đại thẩm, thì để Thủy Bán Chưng xuất chiêu. Nếu là hán tử, thì giao cho ta.

Ngẫm lại ta chỉ mới là cô nương mười sáu tuổi còn rất trong sáng đáng yêu, suy nghĩ một chút chợt thấy xấu hổ. Ngượng ngùng bước lên phía trước, ngần ngại, “Thúc thúc, chúng tôi muốn bái sư học nghệ, có thể dẫn chúng tôi đến gặp Trang chưởng môn được không?”

Người kia nhìn chúng ta dò xét, hỏi, “Biết quét rác không?”

Ta nháy mắt mấy cái, “Biết.”

Hán tử cười hớn hở, “Vậy các người được phép ở lại.”

Sau đó chúng ta trở thành đệ tử quét rác....

Ày! Cái này cũng đành phải nghe theo thôi! Chúng ta định buổi tối thương lượng quy củ nhập môn ông ta nói được hai câu rồi đuổi đi, người có bao nhiêu người quét rác vậy hả. Ta buồn bực nói, “Thủy Bán Chưng, ta cảm thấy chỉ số thông minh của bản thân đang bị sỉ nhục.”

Thủy Bán Chưng nhếch miệng một cái, “Quét rác cho tốt đi.”

Dọn sạch sẽ đám lá rụng kia, hán tử đi qua kiểm qua, đôi mắt lộ vẻ hài lòng, lúc này mới chịu dẫn chúng ta đến chỗ Tống Vạn Hà. Xét hỏi gia đình người thân, xong hán tử dẫn chúng ta đi thay y phục Hành Sơn. Sau đó dẫn đi ăn cơm tối, đồ ăn Hành Sơn ngược lại rất ngon, ta ăn đầy cả bụng.

Ban đêm những nữ đồng khác ở trong phòng vẫn lú lú nói chuyện. Tuổi còn nhỏ đã nhiều chuyện như vậy, ta vĩnh tai lên nghe, toàn là chuyện tào lao, ta trùm chăn, đi ngủ.

Buổi sáng, ta cực khổ đấu tranh tung chăn tỉnh dậy, rửa mặt sạch sẽ rồi cầm chổi đi đến khu vực được phân công. Cần thận suy nghĩ, bên kia rất gần phòng ngủ của Trang Thế Chính, có thể sang dòm một cái.

Nhưng thật quá kì lạ, ở bên ngoài đèn đèn Trang Thế Chính gặp nạn, vậy mà Hành Sơn không hề có động tĩnh nào?

Lúc đang mơ màng, cầm chổi quét lá bay tứ tung, tức thì nghe tiếng chửi, “Nha đầu lười biếng này ở đâu chui ra, dám không quét rác.”

Ta ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một tên nhóc mập mạp đứng trước mặt, vành mặt hất hàm sai khiến, thái độ vô cùng kiêu ngạo. Hấn tròn mắt nhìn ta một lượt, lóe sáng, “Tại sao ta chưa từng thấy người.”

“Ta vừa mới đến đây thôi.” Trên mặt biểu lộ vẻ ngậy thơ, trong tay nắm chặt chổi, nếu hấn dám bước lên phía trước ta lập tức đập chổi vào mặt hấn.

Tên mập bước lên một bước, “Muội muội, bộ dáng muội thật đẹp mắt. Về sau đến phòng ta lau bàn đi, mỗi ngày đều có thịt ăn nha.”

“...” Còn nhỏ mà đã háo sắc, đảm bảo lớn lên không có tiền đồ rồi. Thật sự không tránh được, đánh cũng không đánh lại. Ta vội vàng ném vật trong tay, “Ta còn có việc, tạm biệt!”

Nói xong co chân bỏ chạy, tên mập ở phía sau lớn tiếng gọi, làm đệ tử đi dọc đường cười như điên.

Các người đang xem chúng ta đùa giỡn ư!

Bây giờ ta mới phát hiện chân mình thật ngắn, căn bản không chạy nhanh nổi, cũng may thân hình tên kia hơi béo khó lòng đuổi kịp ta, lúc sau quay đầu nhìn, đã cách nhau khá xa. Không biết dưới chân đạp phải vật gì, ‘rầm’ té xuống đất. Khuôn mặt y hết bánh mì sắp bị người ta bỏ vào lò lửa, gương mặt cảm thấy đau rát. Đầu cũng buốt, có người nắm tóc ta kéo lên, ta nổi giận nhìn tên mập kia, “Buông tay.”

Tiểu mập vênh vác đắc ý, “Cho người chạy, ngã chết người chưa.”

Ta nháy mắt mấy cái, sau gáy tiểu mập xuất hiện một cây chổi, ‘bốp’ đánh trên đầu hắn. Tiểu mập la một tiếng cuối cùng buông tay, ta vội vàng chạy sang bên cạnh Thủy Bánh Chưng, vừa hoảng sợ vừa lo lắng. Chợt cảm thấy thân hình bé nhỏ của Thủy Bánh Chưng cũng anh hùng lắm nha!

Khuôn mặt Thủy Bánh Chưng trước sau đều kiêu ngạo, “Không được ăn hiếp nàng.”

Tiểu mập lau khuôn mặt dính đầy bụi, kêu ê a rồi xông lên, đánh tay đôi với Thủy Bánh Chưng. Ta vừa thấy, lập tức giơ tay cào.

Thân hình tiểu mập như vậy nhưng rất khỏe, bọn ta hai người chỉ có thể đánh ngang ngửa với hắn, búi tóc rối tung, quần áo cũng rách tả tơi. Bàn tay kia tóm được vai ta, muốn đổ máu đây mà! Ta cắn răng, lấy tay còn lại chưởng hắn một phát, khiến cho tiểu mập ngã xuống đất, ta đạp hắn, “Về sau nếu bản cô nương không lấy được chồng ta tính sổ với người!”

Khuôn mặt tiêu mập chảy máu sau đó hấn giật mình, òa khóc thành tiếng, “Người đàn bà chanh chua, người đàn bà đánh đá!”

Ta hừ lạnh một tiếng, vỗ tay nhìn Thủy Bánh Chung, ơ, vẻ mặt Thủy Bánh Chung là muốn lui binh sao?!

Tiếng khóc của tiêu mập khiến cho một đám người đang luyện công đi qua đây, sau đó hai chúng ta bị ném ra khỏi cửa Hành Sơn.

Đường đi xa xôi nhiều lần vượt qua trăm ngàn cay đắng mới có thể trà trộn vào Hành Sơn nay lại bị một tên mập phá hư, thật đúng là không thể tưởng tượng được.

Xuống núi, tìm một dòng suối để rửa vết thương. Ta lấy thuốc trong bao quần áo bơi giúp hấn, thấy hấn liều mạng nhin đau, ta cắn môi, “Thủy Bánh Chung người bị ngược r ấi sao, người không muốn sống nữa hay sao mà cần chổi đánh tên tiêu mập kia, phải biết chịu đựng nghe chưa?”

Hấn tức giận nói, “L ần sau ta chẳng thèm cứu người.” Hấn nghiêng đầu, “Người không lo thoa thuốc cho bản thân trước đi, muốn để khuôn mặt xấu xí không gả được à.”

Ta tiếp tục bôi thuốc trên mặt hấn, “Không gả được thì ta vẫn có thể làm nha hoàn cho người.”

Thủy Bánh Chung nhắm mắt, “V ềsau ta sẽ cố gắng giữ hình dáng người lớn.”

“Vì sao?”

“Cái bộ dạng này hoàn toàn không thể bảo vệ được người.”

Ta dừng một chút, cẩn thận bôi thuốc, đâu phải hấn không bảo vệ được, chỉ là hấn không biết mà thôi. Một người cường đại không chỉ xét ở sức mạnh thôi, quan trọng là.. Trái tim nha – Thủy Bánh Chung, ta càng ngày càng thích người, làm sao bây giờ?

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 33: Nhận Nhầm Người Nhận Môn

Hai chúng ta trở về khách điểm, có lẽ người liên minh sẽ nhanh chóng tìm đến đây, vậy mà chúng ta vẫn còn ở hình dáng hài tử. Càng không thể trà trộn vào Hành Sơn, nếu địa vị của tên tiêu mập kia mà cao, thì khẳng định người Hành Sơn sẽ tới bắt chúng ta. Nhưng không biết khi nào mới có thể khôi phục nguyên hình, sau khi bàn bạc xong, ta đi đến tiền trang rút bạc mua quần áo mới, chuẩn bị rời khỏi thành Hành Dương.

Hiện tại tay chân chúng ta đều rất bé, thực tế không thể đi đâu khiến xe ngựa, vì thế lúc ra khỏi khách điểm, tiện thể bán chiếc xe ngựa --- dọc đường vứt bỏ biết bao nhiêu tiền, quả là hào phóng.

Rời khỏi thành Hành Dương, tìm một khách điểm gần đó.

Ta chui xuống gầm giường giấu kiếm, lúc bò ra đầu dính đầy bụi, phải phủi, chạy tới soi gương, mặc dù vết thương trên mặt không sâu, nhưng trông thấy cũng khiến ta giật mình.

Gọi tiểu nhị bưng cơm chiều vào phòng, hẩn vừa đi, Thủy Bán Chưng nói, “Hai chúng ta không thể ngủ ở trong này đợi tới khi cơ thể hồi phục được, ăn no xong, ta dạy người luyện kiếm.”

Ta đã luyện hết một nửa Lưu Tinh kiếm pháp, cảm thấy chỉ cần mười bốn chiêu này cũng được rồi, thử bàn bạc với hẩn, “Không luyện được không?”

Thủy Bán Chưng nheo mắt nhìn, “Cặn bã, đừng lãng phí tài năng trời ban, mười chiêu cuối cực kì khó luyện, nếu là người khác dạy trăm lần chưa chắc đã học được, nhưng người chỉ cần hai lần là có thể thông suốt mọi thứ.”

Ta nghiêm túc nhìn hắn, “Thông suốt mọi thứ? Không ngờ người lại không châm chọc bảo ta lười biếng nha.”

Thủy Bánh Chưng cười thích thú, “Cặn bã người tự tìm họa sao?”

“... Ăn cơm!”

Đưa đũa cho hắn, hắn mới ăn một miếng, mở miệng nói nhỏ, “Cho dù cơ thể bách độc xâm phạm nhưng cũng phải giả vờ lăn qua lăn lại nha...”

“Chẳng lẽ...” Ta nhú mày, gấp miếng thịt lên ăn, ta... Phì! Đại ca à, muốn hạ độc cũng đừng cho quá nhiều thuốc được không, cực kì ảnh hưởng tới mùi vị thức ăn đó. Hai chúng ta đau đầu thờ dài, tiếp tục ăn, vì có gì luôn bắt dạ dày chúng tôi bị thương, khẽ nói, “Trốn được không?”

Thủy Bánh Chưng kéo ghế, phát ra tiếng động nhỏ, ngoài cửa lập tức chớp lên mấy cái bóng người, lúc này mới thu ánh mắt lại, nhỏ giọng, “Không phải kịch độc, xem ra không muốn lấy mạng chúng ta, yên lặng quan sát tình hình.”

Lập thức ăn đầy bụng, đoán chừng mấy người ngồi bên ngoài cũng sẵn sàng giăng lưới rồi. Uống một ly trà, lau miệng sạch sẽ, giả vờ nằm úp trên bàn hôn mê.

Lát sau, quả nhiên có người nhảy vào nhà, nghe tiếng bước chân khoảng chừng bốn người, ban nãy bọn ta chọn cách không trốn là rất đúng đắn.

“Đưa bọn họ đi.”

Bị ném phía sau xe ngựa, ta không sợ bọn họ tìm thấy Lưu Quang kiếm và kiếm phổ, Thủy Đông Lưu có nói, không phải thiên tài ngàn năm không thể học được thứ kia, không có nội lực thâm hậu bảo vệ, sau khi học mà không biết khống chế, bản thân sẽ bị nổ tung.

Suy nghĩ một chút cảm thấy cực kì kinh hãi nha.

Bánh xe phát ra tiếng kêu lộc cộc, ta trợn mắt nhìn xung quanh, bên trong thùng xe không tối lắm, hai cánh cửa sổ cũng không đóng. Kéo tay áo Thủy Bánh Chung, hắn cũng đang nhìn ra bên ngoài, giờ ngón tay lên không trung, thăm dò tứ phía, một hồi sau hắn lui người về, đưa hai ngón tay chỉ thẳng về đằng trước.

Ta gãi đầu, một người còn dễ dàng đối phó, hai người thì không có phần thắng rồi.

Thủy Bánh Chung lục lọi trên người, sau đó nhét hai gói thuốc vào tay ta. Ta ngửi ngửi, phấn độc!

Rải phấn độc trên tay, nhìn khẩu hình miệng hắn đếm đến ba, vén rèm lên đá một cú vào lưng hai tên kia. Hai người kia ngạc nhiên quay đầu, chúng ta lập tức ném phấn độc vào mặt bọn họ. Thủy Bánh Chung ra sức đẩy, tên đi đầu khiến xe ngựa nhanh chóng mất đi thăng bằng, kêu một tiếng té xuống đất. Tên còn lại nắm chặt dây cương, ê a kêu gào đau đớn, tay còn lại tùy tiện đánh lung tung.

Một chưởng đến trước mặt ta, khiến ta vấp chân, nghiêng sang bên cạnh. Mắt thấy ta sắp té xuống, đã có bàn tay chụp lấy. Thời điểm nguy cấp có đờng đội đáng tin cậy ở bên cạnh khiến người ta rất cảm động nha, đáng tiếc... Hình như ta quá nặng, Thủy Bánh Chung bước tới một bước, cùng ta ngã về phía sau.

Ánh mắt tuyệt vọng của hắn bày tỏ -- “Cặn bã! Người quá béo!”

“...” Lần sau ta sẽ không ăn nhiều như vậy đâu, ta nói thật đó!

&&&&&

Thực ra trên người có một lớp thịt dày cũng rất tốt, chẳng hạn như khi ngã xe ngựa sau đó lăn một vòng rớt xuống núi... Còn có thể sống sót.

Mặc dù chân bị gãy.

Có lẽ cục thịt vẫn chưa đủ độ dày, cần cố gắng thêm, yên lặng nắm tay, Thủy Bánh Chung mà biết nhất định sẽ đánh ta.

“Tình r ấ?”

Ta hơi trợn mắt, không nhắc chân nổi, nghiêng đầu tìm Thủy Bánh Chung, không thấy hấn đâu cả. Lại thấy một đại thẩm ng ấ bên cạnh lau vết thương cho ta, nước lạnh thấm vào xương cốt, cực kì đau đớn, “A...”

Đại thẩm cười nhạt, “Đau thì cứ hét lên.”

“Thẩm thẩm... vẫn còn một người nữa...”

“Hấn đang trị thương ở phòng kế bên.”

Ta yên tâm nằm xuống, ra ngoài gặp người tốt là chuyện đáng vui mừng a. Cứ cho là bị người ta đuổi giết, cũng may sức khỏe vận may ta đều tốt, liên tiếp gặp dữ hóa lành, rõ là hên. Đại thẩm bôi thuốc xong, thấy bà định ra ngoài, ta mới chợt nhớ, “Thẩm thẩm, chỗ này là chỗ nào?”

Đại thẩm xoay người, trong đôi mắt chứa ý cười, chậm rãi nói, “Nhận môn”. Cuối cùng lại nói, “Nếu người dám tùy tiện gây rối, ta lập tức bóp nát cổ người.”

“...”

Xin chào quý nhân, tạm biệt quý nhân.

Nghe thấy phòng kế bên có người ra vào, nhưng không nghe được giọng của Thủy Bánh Chung.

Buổi tối đại thẩm quay lại thay thuốc cho ta, chân vẫn chưa cử động được, vẫn cố định bằng tấm ván gỗ. Bôi thuốc xong, ôm ta đi ra ngoài. Vừa nhìn thấy phong cảnh bên ngoài, sau đó thấy Thủy Bánh Chung ra khỏi phòng, sống chết không chịu để người ta ôm, cánh tay uốn éo không đ ồng ý.

“Thủy Bánh Chung.”

Hắn bỗng ngẩng đầu nhìn, mắt sáng lên, “Cặn bã.”

Đại thẩm nhìn hắn, nói, “Đi theo ta.”

Đi từ sân trong ra ngoài, lâu lâu nhìn thấy vài người, bọn họ đều rất lễ phép với đại thẩm.

Đến trước một căn phòng, khuôn mặt đại thẩm tỏ vẻ cung kính, “Môn chủ, đã đưa bọn họ tới.”

“Vào đi.”

Giọng nói trầm thấp đầy khí lực không có chút lạnh lùng, đẩy cửa đi vào, ngang qua màn che, thấy một chiếc giường lớn, có một cái chăn, đệm lót lại cực kì cao, hình như không dùng để ngủ, có thể coi là ghế dựa. Lúc này có người đang ngồi đằng kia, một nam tử trung niên, vị này chắc là môn chủ Nhận môn Yến Liên Thiên rồi.

Tỳ nữ di chuyển ghế dựa hướng về phía này, đại thẩm cẩn thận buông ta ra, nhưng vết thương trên đùi rất đau, không nhìn được nhú mày, Thủy Bánh Chung liền đi qua đỡ ta.

Yến Liên Thiên nói, “Hai người các người biết tung tích môn chủ Phi Vũ môn?”

Ta nháy mắt mấy cái, “Không biết.”

Khuôn mặt Yến Liên Thiên vô cùng nghiêm nghị, cười lạnh, “Không biết? Hay không chịu nhận?”

Thủy Bánh Chung lên tiếng, “Không biết.”

“Hai tên tiểu quỷ các người thật lớn gan lớn mật, không biết sợ là gì, quả nhiên là người của ma giáo và Phi Vũ môn.”

Yến Liên Thiên vung cánh tay phải, nhìn thứ kia hết sức quen mắt, ta giơ tay nhận lấy, là hai khối ngọc bội kia.

“Ngọc bội liên hoa chính là tín vật của Phi Vũ môn, ngọc bội hoa mai là tín vật của ma giáo. Người trong giang hồ ai cũng biết, giáo chủ ma giáo là người yêu của đệ tử Hoa Sơn Hoa Lê, không biết vì sao Hoa Lê lại trở thành môn chủ Phi Vũ môn, còn nhận Mộ Ban và Thanh phu nhân làm nghĩa phụ nghĩa mẫu, mà nàng còn được ăn nhân sâm tinh ngàn năm. Hành tung hai người đầu quý dị, thuộc hạ của ta phát hiện trên người các người mang theo tín vật của bọn họ, còn dám nói không biết?”

Nhận môn thật tài giỏi tin tức gì cũng biết, đã vậy còn đi tìm chúng ta để tra hỏi nội tình.

Ta lau mồ hôi, “Được rồi, chúng tôi nhận, nhưng thật sự không biết bọn họ đi đâu rồi. Hẳn là đệ đệ của Thủy Đông Lưu, ta là muội muội Hoa Lê, hai người bọn họ không dám dẫn chúng tôi đi du sơn ngoạn thủy khắp thiên hạ, chỉ không ngờ vừa mới tỉnh ngủ, lại không tìm thấy bọn họ đâu nữa.”

Yến Liên Thiên vẫn nghi ngờ, ta giận dữ nói, “Không bằng cứ thế này đi, người nhất chúng tôi ở đây, sau đó loan tin đệ đệ với muội muội của bọn họ bị bắt, dĩ nhiên đích thân bọn họ tìm tới đòi người rồi. Ừm!”

Mở mắt mà chờ đi, đợi đến chết cũng chẳng có vị ca ca hay tỷ tỷ nào xuất hiện, hắc hắc.

Thủy Bán Chưng vứt bỏ bộ dáng hung hăng kiêu ngạo, vẻ mặt hiền hòa, “Không sai, trên người bọn họ không có tiền, sẽ nhớ tới chúng tôi. Chúng tôi sẽ ngoan ngoãn ngồi ở đây chờ.”

Ách, Thủy Bán Chưng kỹ thuật diễn xuất của người rất giỏi nha! Rất muốn xoa mặt hắc.

Không biết đại thẩm kia lấy đâu ra một bức chân dung, nhìn hời hợt nhéo mặt ta, lại quay sang nhéo mặt Thủy Bán Chưng, lúc này vừa cười nói, “Giống Thủy Đông Lưu và Hoa Lê đến bảy tám phần, lại mang theo tín vật bên người, không thể giả được.”

Yến Liên Thiên nhíu mày suy nghĩ chốc lát, lúc sau mới phát tay, “Trông coi bọn họ thật tốt, lập tức tung tin đồn ra ngoài giang hồ, còn phải

bố trí các cạm bẫy trong núi.”

Ta thở dài, thân thể tiểu hài tử còn an toàn gấp mấy lần so với người lớn. Ta nghiêng đầu, “Không biết thúc thúc tìm tử tử của ta làm gì?”

Yến Liên Thiên lườm ta một cái, thò người ra, hất cười lạnh, “Ăn thịt tử tử người, uống máu tử tử người, lấy lại hết công dụng của nhân sâm ngàn năm.”

Ta sớm đã đoán ra hắn sẽ nói lời này, nên không có gì phải sợ, Thủy Bán Chưng âm thầm cấu ta một cái, lúc này mới nhớ. Ta lập tức giơ tay ôm mặt gào khóc... Thật là... Biểu hiện không được tự nhiên.

Thủy Bán Chưng hết sức quan tâm ta, vỗ lưng an ủi, “Đừng khóc.”

Đại thẩm hỏi, “Trang Thế Chính bên kia trả lời như thế nào?”

Hai chúng ta đồng thời ngừng lại, Trang Thế Chính? Hóa ra hắn cũng dính dáng tới Nhạn môn?

Yến Liên Thiên lạnh nhạt đáp, “Phi Vũ môn không chịu hợp tác với hắn, nên hắn tìm đến Nhạn môn chúng ta, thật buồn cười. Người nói với hắn, chúng ta muốn hắn trả giá cao gấp đôi, mới đồng ý giúp hắn.”

“Vâng ạ.”

Ta khóc thút thít, không sợ chết nghiêng đầu nhìn hắn, trong nháy mắt – bởi vì Thủy Đông Lưu từng nói bộ dáng hài tử ngây thơ khiến người ta vô tình không đề phòng, lúc kẻ địch không chú ý ta cũng muốn thử một lần, “Thúc thúc, Trang Thế Chính có phải là người tiếng tăm lừng lẫy, vị quân tử cao quý chưởng môn phái Hành Sơn?”

Yến Liên Thiên cười nhạt, “Quân tử? Chẳng qua chỉ là kẻ cướp ra dáng đạo sĩ thôi.”

Thủy Bán Chưng lắc đầu nói tiếp, “Nhưng mà lúc ta chơi đùa với cậu bã ở ngoài, nghe nói hắn là quân tử, người tốt nha, hắn được mình chủ coi

trọng, đừng đạo tôn kính, đệ tử quý mến. Hơn nữa đại hội võ lâm lần này tổ chức ở Hành Sơn, nhất định rất tốt đẹp.”

Yến Liên Thiên cười to, “Các người có biết vì sao đại hội võ lâm lại chuyển đến Hành Sơn không? Vốn là tổ chức ở Hoa Sơn, nhưng nhờ tên phản đồ Hoa Lê, chương môn Hoa Sơn liền đề nghị mọi người thay đổi đến Hành Sơn. Nếu không sửa lại địa điểm, chỉ sợ võ lâm sớm xảy ra đại loạn. Nhưng mà... Trang Thế Chính đúng là lão hồ li, hấn dám gây sự trên chính địa bàn của mình.”

Hình như đang suy nghĩ gì đó....

Bàn tay Thủy Bán Chưng đặt trên vai ta, ta nghiêng đầu nhìn hấn, có vẻ, Thủy Bán Chưng đã... hiểu hết rồi...

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 34: Cùng Nhau Xông Vào Long Đàm Và Hang Hồ (1)

Editor: Snowflake HD

Hai người chúng ta mỗi người bị nhốt vào một phòng, chưa chắc có thể gặp lại, nghĩ tới ánh mắt ban nãy của Thủy Bánh Chưng, rốt cuộc là hẳn hiểu được cái gì trong lời nói của Yến Liên Thiên, ta gấp đến mức chết tới nơi rồi.

Nằm trên giường nghĩ muốn nát tim nát phổi, bởi vì vết thương trên người chưa lành nên không dám lăn qua lăn lại. Bên ngoài trời bắt đầu mưa, từng giọt tí tách tí tách, càng nghe càng thấy mệt mỏi, cảm giác như bị vây khốn, hình như vải đang quấn chặt ta, xẹt... từ từ, ta trợn mắt, vừa cúi đầu liếc thấy, “Hí ~” Quần áo rách ra...

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, “Cô nương?”

Ta vội vàng néo cái mũi, “Hắt xì.”

Bên ngoài lập tức im lặng... Ta thở dài, vậy mà không có dấu hiệu biến trở lại bình thường. Vải rơi xuống đất, ta kéo chăn ra, tìm kéo cẩn thận cắt bỏ phần thừa để may y phục, mặc thứ đó đứng trước gương, người hành tinh a...

Chân run rẩy, không đau nữa rồi. Vết thương trên mặt đã hoàn toàn biến mất, mặt mày hốc hác gì đó cũng tan thành mây khói, thân thể hồi phục rồi có thể liêu mạng với Thủy Bánh Chưng.

Cuối cùng ta cũng có cơ hội cứu Thủy Bánh Chưng ở trong dầu sôi lửa bỏng, ta cực kì đặc ý. Nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh khắp nơi, đến gần cửa sổ, mũi chân vừa động, nhảy ra bên ngoài, tìm phòng của hắn.

Bày trí trong phòng hẳn không giống phòng ta, nghĩ rằng có thể lập tức nhìn thấy tiểu quỷ. Căn thận mò mẫn trên giường, thấy có bóng người trên tấm bình phong, ta vội vàng nín thở bất động. Đứng im rất lâu, bóng dáng kia lại di chuyển. Ta tiếp tục sờ soạng phía trước, chuẩn bị sẵn một con dao để đánh hẳn, thành linh nhảy ra, giơ cánh tay lên, bàn tay đánh được nửa đường liền dừng lại, kéo khóe miệng.

Thủy Bán Chưng ngẩng đầu nhìn, mừng rỡ, “Cặn bã.”

“Suyt.” Ta cúi đầu, nâng mặt hẳn lên hôn một cái. Ầm ~ hình như có tiếng không hợp lý, chớp mắt, “Thủy Bán Chưng hóa ra người cũng có cơ bụng sáu múi nha.”

“...” Thủy Bán Chưng không một mảnh vải che thân lập tức xoay người, vẻ mặt xấu hổ, “Cặn bã, nam nữ thụ thụ bất thân... Dù gì ta với người đầu là nam!”

Ta liếm mặt bịt mũi, nhìn cái lưng rắn chắc của hẳn, trừ việc hẳn quá trắng, còn lại đầu mang khí chất đàn ông, mắt vẫn chưa nhắm đã, tiếc nuối xoay người, “Ta đi lấy chăn.”

Chỉnh sửa chăn trong tay, tạo thành một bộ đồ đơn giản. Sau đó cất bao kim chỉ vào bên hông, ở lâu với hẳn, tay nghề khâu vá của ta nhất định tiến bộ, mai này rút khỏi giang hồ biết đâu còn có thể mở một tiệm may quần áo.

Hai người chúng ta nhìn quần áo của đối phương, không còn lời nào để nói. Im lặng nhảy ra ngoài cửa sổ, xây cửa sổ cao như vậy, chắc chuyên dùng để nhốt trẻ em, nghe tiếng di chuyển ghé một cái liền biết ngay là muốn chạy trốn, cho nên không cần thiết phải người canh chừng.

Đáng tiếc bọn họ gặp phải hai người chúng ta.

Đọc đường chúng ta không nói gì cả, chú tâm tìm lối ra.

Địa hình Nhạn Môn không hề phức tạp, từ trong sơn cốc, nhìn thẳng về phía ngọn núi cao vút kia là có thể thấy đường ra rồi.

Thủy BÁnh Chưng đang đi bên cạnh bỗng lên tiếng, “Cận bã, Nhạn Môn nổi tiếng là nơi dễ thủ khó công, có lời đồn như vậy bởi vì họ bố trí rất nhiều bẫy.”

Ta quan sát xung quanh, “Quả thật có rất nhiều bẫy, từ này đến giờ chúng ta đi qua hơn 12 cái rồi.” Ta nghe rằng, “Khi đó ngũ thức muốn nhận ta làm đồ đệ, hề rảnh rồi một tí lại lại nhả bên tai ta. Hẳn là huyền thuật sư nổi tiếng nhất thiên hạ, cũng nghiên cứu các trận huyền thuật. Có nhiều chỗ không giống lắm, nhưng nói chung cũng có điểm giống trận của ngũ thức, mấy chỗ khác biệt thì chắc đã bị người ta động tay động chân.”

Thủy BÁnh Chưng nhìn trời lắc đầu, “Rốt cuộc người có bao nhiêu tài năng vẫn chưa được phát hiện.”

“Nhưng mà ta đâu cố tình né bẫy đâu! Thiệt đó!” Liếc mắt một cái cảm thấy lại nói sai rồi, ta không nên biến mình thành đồng gốc.

“... Cận bã, Yên Liên Thiên mà biết sẽ gào khóc đó.”

Vào chỗ rừng rậm, không nhìn thấy núi nữa. Đứng trước ngã rẽ, ta sờ cảm, “Hay là đi hướng kia...” Ta nghiêng đầu nhìn hẳn, “Thủy BÁnh Chưng, đi hướng nào?”

Thủy BÁnh Chưng suy nghĩ một hồi, chỉ tay hướng bên trái. Ta gật đầu, “Vậy thì đi bên phải.”

“Cận bã.” Thủy BÁnh Chưng cười sâu xa, cực kì thâm hiểm, lại quý dị, “Ta thật muốn vo người thành thịt viên vớt cho thở ăn.”

“...”

Đi ngược đường với kẻ mù đường, tốt hơn là tự đoán mò. Bước về phía trước mấy chục bước, cuối cùng cũng ra khỏi khu rừng rậm. Đứng ở chỗ cao nhìn xuống, có thể trông thấy Nhạn Môn. Ta thở dài một hơi, lần này không gặp nguy hiểm gì chỉ biết thêm nhiều chuyện đáng kinh sợ.

“Cận bã, từ chỗ này đi về thế nào?”

“Quay lại thành Hành Dương hả?”

“Không.” Thủy Bán Chưng trầm giọng, “Nếu tới sẽ bị lộ hành tung.”

Ta ngạc nhiên, “Tại sao?”

“Người quên rằng Yến Liên Thiên đã nói Trang Thế Chính đang tìm hắc đế bàn bạc đại sự?” Thủy Đông Lưu lập tức biến thành người đa mưu túc trí, “Người có biết lý do mà bọn người thái sư phụ của người đời đại hội võ lâm đến Hành Sơn không? Yến Liên Thiên còn nói Trang Thế Chính không muốn để đại hội võ lâm tổ chức ở Hành Sơn?”

Ta cảm thấy hoang mang, người thông minh lanh lợi như ta lại không nghĩ ra điểm này.

“Chúng ta vẫn tưởng Trang Thế Chính đang âm mưu chuyện gì đó, cho nên mới lên vào Hành Sơn, nhưng chỗ đó cực kì bình thường, hoàn toàn không có một chút đi đầu mờ ám. Vậy có thể đoán rằng phần lớn người trong Hành Sơn không biết việc Trang Thế Chính đang làm, nói cách khác, Trang Thế Chính không hề muốn thực hiện kế hoạch đó ở khu vực của hắc đế. Tóm lại, hắc đế sẽ thực hiện âm mưu ở bên ngoài.”

Nhú mày suy nghĩ, ta vô tình đi đến sát bên cạnh hắc đế, “Ý của người là... kế hoạch của Trang Thế Chính, ngay cả đệ tử Hành Sơn cũng không biết, nhưng nếu bọn họ biết được, sẽ lập tức phản đối?”

“Ừ.” Sắc mặt Thủy Bán Chưng càng trở nên nghiêm túc, “Phải là loại chuyện như thế nào mới khiến cho cả người trong môn phái mình phản đối? Trước tiên hắc đế sát thủ, nhưng bị thất bại, hiện tại lại nhờ cao thủ dùng độc và bố trí bẫy nổ tiếng giang hồ, Nhạn Môn?”

Ta kinh hãi, “Trang Thế Chính muốn giết tất cả võ lâm đòng môn!” Ta lau mồ hôi, “Khó trách hắc đế nóng lòng muốn bịt miệng ta như vậy, thậm chí còn sai người đuổi giết ta. E rằng bọn người thái sư phụ cũng đã biết được đi đầu gì đó, cho nên mới đề nghị tổ chức đại hội võ lâm ở Hành Sơn, phá hoại phân nửa kế hoạch của hắc đế. Hắc đế càng không ngờ, ta lại trở thành môn chủ Phi Vũ môn, tiếp tục gây khó khăn cho hắc đế.”

Cuối cùng Thủy Bánh Chưng đưa ánh mắt khen thưởng nhìn ta, vỗ đầu ta bảo, “Cặn bã, trước kia ta thường nghe cha nói mẹ ta đi chung với hắn lâu ngày mới trở thành cao thủ, chỉ số thông minh tăng không ít, nói là do ảnh hưởng ánh hào quang của hắn. Lúc đầu ta không tin, nhưng bây giờ ta tin rồi.”

“Xí!” Rẽ vào con đường dốc đẽ xuống núi, trời vẫn mưa tí tách, con đường ngày càng trơn trượt. Ta nắm cánh tay hắn hỏi, “Phải làm gì bây giờ? Chúng ta đâu có bằng chứng vạch trần bộ mặt thật của Trang Thế Chính, chẳng lẽ lại trở mặt nhìn hắn làm đi đâu xấu?”

“Tính toán kĩ càng trước đã, sau đó tới chỗ liên minh võ lâm.”

Có Thủy Bánh Chưng bên cạnh, ta rất yên tâm. Hắn dùng cánh tay mình che đầu cho ta, tuy bàn tay hắn không thể sánh bằng cái dù lớn, nhưng có thể ngăn nước mưa hơn cả dù nha.

Đi tìm khách điếm cũ, chưa kịp bò vào cửa sổ, chớp mắt một cái bốn phía phát ra tiếng động, vội vàng quay lại nhìn, thấy một đám người mặc đồ đen, ta cười gượng, “Ta về rồi.”

Mọi người nhảy vào trong nhà, đồng thời quỳ xuống, dáng vẻ lo sợ, “Thuộc hạ có tội, không thể bảo vệ tốt cho môn chủ.”

Ta lắc tay, “Có tội gì đâu, ta bây giờ khỏe lắm.”

Ta chớp mắt nhìn bọn họ, sau đó cúi đầu nhìn lại mình, à... Quần áo là vật dụng ngoài thân không cần để ý đâu, còn bùn đất bám đầy người, đầu tóc ẩm ướt... Được rồi, trông có vẻ cực kì thảm hại. Nói chuyện một lúc rồi bảo bọn họ ra ngoài, ta tới chỗ bao quần áo lấy bộ đồ mới.

Lúc Thủy Đông Lưu đi thay quần áo, ta đến gần giường lấy kiếm cùng kiếm phổ, sau đó nhanh chóng rời khỏi khách điếm. Ra đến vùng ngoại thành, hỏi thăm tin tức từ môn nhân, được biết võ lâm đồng minh đã đi tới Loạn Thạch Sơn, đoán đo suy nghĩ, ta liền triệu tập người trong phái, “Phải chặn tất cả bọn họ lại.”

Môn nhân hỏi, “Tại sao môn chủ không quang minh chính đại tham dự đại hội võ lâm... Như vậy đâu cần thiết phải lần trốn theo dõi, đi cùng với bọn họ thì dễ dàng biết được hành tung rồi.”

Ta che ngực, “Đừng dọa ta, không phải Phi Vũ môn được xưng là ma đầu sao, danh tiếng cũng không khác gì người ma giáo, nếu ta đi là muốn tìm đường chết nha.”

Nghe vậy bọn họ nín cười, “Nếu môn chủ nói lời này vào ba mươi năm trước thì đúng thực là vậy, nhưng từ khi Phi Vũ môn tách ra làm hai phái, Phi môn muốn tránh kẻ thù truy giết, nên không làm nghề mua bán mạng người nữa, danh tiếng trong giang hồ dần dần tốt hơn, đại hội võ lâm năm nay cũng nhận được thiệp mời, nhưng bà bà không muốn đi. Nếu như môn chủ muốn, người có thể đi.”

Hình như Thủy Đông Lưu đang mưu tính gì đó gật đầu, “Trà trộm vào trong đó, bọn họ không thể làm gì người, vậy cũng tốt, có thể quan sát nhất cử nhất động của Trang Thế Chính. Nhưng mà, Hoa Sơn...”

Ta hiểu rõ Thủy Bán Chung đang lo lắng cái gì, nếu vậy, ta nhất định phải dùng thân phận khác đối mặt với nhóm người sư phụ. Một khi ta đi, ngày sau không thể quay về Hoa Sơn nữa. Sự thật quá tàn nhẫn. Trước đây ta vẫn nghĩ làm sáng tỏ mọi chuyện xong ta có thể trở về Hoa Sơn. Nhưng hôm nay...

Vì đại cuộc, không thể về thì không về vậy.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 34+2: Cùng Nhau Xông Vào Long Đàm Và Hang Hồ (2)

Editor: Snowflake HD

Nhạn Môn cũng không đuổi theo nữa, hoặc có thể nói, do lần trước ta đột nhiên mất tích, nên Phi Vũ môn phái thêm sát thủ đến, trong vòng nửa dặm toàn là người của ta, muốn bắt cóc ta, không phải là chuyện dễ dàng đâu. Và lại, môn đồ đã biết ai là người tập kích, đặc biệt gửi thư cảnh cáo, còn dám hỗn láo, giết.

Địa bàn của Nhạn Môn không dễ dàng xông vào, nhưng Phi Vũ môn mạnh mẽ tấn công, kẻ địch tổn thương 800 bản thân mình cũng phải mất 1000 những chuyện bất lợi thế này dĩ nhiên chúng ta không làm, Yến Liên Thiên càng không dám manh động.

Vội vàng chạy vào trấn, có lẽ ngày mai là chạm mặt liên minh rồi. Dừng chân ở khách điểm nghỉ ngơi, bóng đêm bủa vây bên ngoài khiến cho hai hàng đèn đầu của các cửa hàng trên phố thêm rực rỡ, cảm thấy có chút nóng, tiếng côn trùng kêu hoài không ngừng.

Thủy Đông Lưu tắm xong thì trở về phòng, ta quay đầu nhìn hấn, “Ta có thể tham dự đại hội võ lâm, nhưng ngươi thì không được.”

“Ừ, ngày mai ta sẽ về kinh thành. Ra ngoài lâu rồi, trong giáo còn nhiều chuyện phải xử lý.”

Nói vậy chẳng khác nào mỗi người đi một ngã... Bỗng nhiên cảm thấy mất mát, hóa ra hấn ở bên cạnh ta lâu như vậy, ta nên cảm ơn hấn vì đã giúp ta vượt qua thời gian khó khăn, ta lấy ngọc bội hoa mai trả lại hấn, “Nè, ngươi cũng nên trả ngọc bội liên hoa cho ta đi.”

Hấn giơ cánh tay thật lâu, rồi mới đưa vật kia.

Sắp xếp đồ đạc xong, hai bên nhìn nhau nhưng không nói gì. Buổi tối nằm ngủ, vẫn như cũ hắt nằm đất, ta ngủ giường. Lăn qua lăn lại muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng.

Hôm sau, chúng ta cùng nhau ăn cơm sáng, hắt thật sự phải đi r ồi. Ta cố gắng ăn thật từ tốn, môn nhân vào báo đã qua giờ thìn, ta mới đặt đũa xuống, chậm rãi uống một ngụm trà, nhìn hắt nói, “Thủy Bánh Chung... bảo trọng.”

Hắt gật đầu, “Người cũng giữ gìn sức khỏe.”

Lên xe ngựa, ta quay đầu lại nhìn, âm thầm nghĩ, Thủy Bánh Chung sẽ không đi lạc đường chứ. Ừm, có môn nhân dẫn đường, chắc không lạc được đâu. Trong lòng ổn định, thấp giọng, “Đi Loạn Thạch Sơn.”

&&&&&

Rất nhanh đã đến Loạn Thạch Sơn, đệ tử trong Ác Nhân Cốc cũng vừa mang thiệp tới. Đến chỗ khách điểm ghi trong thiệp mời, người liên minh cũng mới vào trong, đang ng ồi ở đại sảnh dùng cơm. Ta vừa bước chân lên thềm chuẩn bị đi vô, lập tức có một đôi mắt nhìn ta chăm chăm, hai cặp mắt nhìn... rốt cuộc bị ánh mắt mọi người bao vây r ồi.

Một lúc sau có người đứng lên, cực kì bất ngờ, bộ dáng tức giận, “Lê Tử người đến đây làm cái gì!”

Đó không phải là cái tên Hành Sơn cao sư huynh ngày trước muốn giết ta ở Hoa Sơn sao, hắt lạnh lùng nói, “Á yêu nữ này, người thật nông cu ồng, dám xuất hiện ở đây!”

Môn nhân lập tức rút kiếm phòng bị, ta khoanh tay đứng, “Viên Minh Chủ có ở đây không?”

Viên Thường, đã ng ồi chức Minh Chủ bảy năm, bốn mươi hai tuổi, xử lý công việc hết sức thận trọng, tính tình hào phóng, được mọi người trong võ lâm kính nể. Ta cũng phải chứng minh mình là người không tầm thường, đưa mắt nhìn vào bên trong, muốn gặp người nọ. Một người trong

góc đứng lên, ta kéo khoe miệng, làm ta phí công giả vờ đứng tiêu soái như anh hùng này giờ a.

Viên minh chủ đứng dậy, thân hình hẳn hơi cao một chút, trông có vẻ rắn chắc, giọng nói bình thản vang dội, “Vị cô nương này chắc hẳn là Hoa Lê, xin hỏi tìm tại hạ có chuyện gì?”

Môn nhân đi qua đưa thiệp mời cho hẳn, Viên minh chủ vừa thấy, bỗng nhiên giật mình, “Cô... Cô là môn chủ Phi môn?”

Nói xong, cả căn phòng bắt đầu xì xào ầm ĩ.

“Phi môn bật vô âm tín nhiều năm, vẫn chưa có người nhận chức tân môn chủ, tại sao bây giờ lại đột ngột xuất hiện.”

“Hoa Lê kia không phải là gian tế của ma giáo hay sao?”

Ta lạnh nhạt nhìn căn phòng đầy ắp người, quả thật, nếu ta là người ngoài cuộc, nhất định cũng thắc mắc vì sao ‘Gian tế ma giáo’ bỗng nhiên trở thành lão đại của tổ chức sát thủ, chậm rãi nói, “Không phải môn chủ Phi môn, mà là môn chủ của Phi Vũ môn.”

Kết quả, người trẻ tuổi không có phản ứng gì, nhưng những người lớn tuổi đã ở lâu trong giang hồ thì cực kỳ kinh ngạc, “Phi Vũ môn... Phi Vũ môn hợp lại làm một rồi hả?”

Môn nhân ở bên cạnh đáp, “Môn chủ đã hợp nhất Phi Vũ môn, sắp tới sẽ tham dự đại hội võ lâm, mong Viên minh chủ bố trí nơi ở.”

Mọi người vẫn còn rất kinh ngạc.

Bà bà chọn toàn cao thủ đi theo bảo vệ ta, vị đại thúc đứng đầu vừa mở miệng chính là một gương mặt quen thuộc trên giang hồ, lời nói của hẳn cùng với các tín vật càng có ích cho việc chứng minh thân phận ta.

Viên minh chủ hình như không tin tưởng ta lắm, đang định mở miệng nói, thì nghe tiếng ho dữ dội phát ra từ Trang Thế Chính, bộ dạng của hẳn

có vẻ chưa khỏi bệnh, “Minh chủ không thể tin lời nói xằng bậy của yêu nữ này, cho dù nàng thật sự là môn chủ Phi Vũ môn, nhưng thiệp mời kia chỉ mời mỗi Phi môn, không phải cái tổ chức giết người không chớp mắt Vũ môn.

Ta hơi nghiêng mặt, “Trang chương môn nói không sai, sự thật đúng là như vậy. Xem ra ta thực sự không có tư cách tham gia đại hội này rồi.”

Trang Thế Chính nhìn ta nghi ngờ, mọi người cũng cảm thấy hơi hoang mang nha. Ta thở dài, “Ban đầu— định bảo Nhị thúc coi sóc Vũ môn cho tốt, đừng làm việc chống lại võ lâm đồng môn nữa, phải học tập theo Phi môn. Nhưng mà bây giờ, ta lại bị chính đạo xua đuổi, vậy đành phải ra lệnh cho Phi môn đi theo con đường của Vũ môn, hợp nhất Phi Vũ môn xong, đào tạo năm sáu ngàn người trở thành đệ nhất sát thủ.”

“...”

Ta ngẩng đầu lên trời, không thêm liếc ánh mắt ý bảo ‘Chà chà chà! Sao người có thể vô lại như vậy chứ!’ của bọn họ. Ta liền quyết tâm đấu mắt với Trang Thế Chính, muốn hãm hại ta trước mặt sư môn ta sao, đừng hòng.

Viên minh chủ là một người hiểu chuyện, vì toàn bộ võ lâm, mặc kệ giữa Hoa Sơn và Hành Sơn xảy ra chuyện gì, “A Thanh, mau chóng đi dọn dẹp chỗ cho môn chủ Phi Vũ môn.”

Người tên A Thanh vội vàng tìm tiêu nhị, thuê thêm một gian phòng trống.

Lúc ta đi nhận phòng, chắc là ý trời muốn ta lướt ngang qua nhóm người sư phụ. Ta cố gắng không nhìn về phía bọn họ, chẳng qua là sắc mặt sư phụ không tốt lắm, vết thương vẫn chưa lành hay sao... Chịu đựng, không được dừng lại. Loáng thoáng nhìn thấy ánh mắt sáng quắc của sư huynh sư tỷ, đã có phần tức giận.

Vào trong nhà, đang ngồi đợi bọn họ ăn cơm xong, sau đó ta sẽ chạy tới làm thần lẩn --- bò lên nóc nhà Trang Thế Chính nghe lén. Còn chưa kịp

rửa mặt sạch sẽ, liền nghe thấy tiếng động bên ngoài, “Môn chủ, đệ tử Hoa Sơn cầu kiến.”

Ta dừng một chút, nói chắc như đinh đóng cột, “Không gặp.”

Bên ngoài muốn xông vào, rồi nghe thấy tiếng rút kiếm, ta lập tức mở cửa, nhìn mấy vị sư huynh sư tỷ, “Để bọn họ nói.”

Chúng ta đứng ở chỗ này, bọn họ lại đứng hướng ngược lại, im lặng hồi lâu, sư tỷ mới mở miệng hỏi, “Lê Tử... nói cho cùng muội mà gian tế của ma giáo, hay là người của Phi Vũ môn, hay là... cái gì cũng không phải, tất cả chỉ là giả, muội có nỗi khổ riêng?”

Không hổ danh là sư tỷ chung chă, chung phòng mười năm. Ta nhìn đau hất cằm, nhíu mày, “Người đoán mò sao.”

Lông mày sư huynh cau lại, nắm chặt quả đấm, mới vừa bước lên một bước tới gần ta, môn nhân đã chặn hấn lại. Sư huynh bực bội lườm họ, “Lê Tử, lúc đầu bọn họ nói muội là người của ma giáo, sư huynh không tin, nhưng về sau, thấy muội ở chung với Thủy Đông Lưu, lại dám đả thương sư phụ, bây giờ còn là môn chủ, rốt cuộc cái nào mới là thật?”

Ta nhìn sư huynh, nhép miệng, không thể qua lại với người Hoa Sơn, giọng nói lạnh nhạt, “Người đoán sao.”

“.. Lê Tử!”

Ta lui về sau, môn nhân thấy vậy đóng cửa lại. Ta đứng yên một chỗ rất lâu, sau đó đi về phía trước, đến bên cạnh bàn, dựa vào, cơ thể không còn sức lực nữa.

Nếu như... nếu như lúc này hấn có mặt ở đây, ta có thể ôm hấn khóc một trận.

Ta nghĩ sư phụ sẽ hiểu nỗi khổ tâm của ta, chứ không ngày hôm đó ở khách điểm người sẽ không nói cho ta biết Trang Thế Chính đang gài bẫy

ta, tránh cho ta chui đầu vào lưới. Nhưng nhìn ánh mắt oán hận của sư huynh sư tỷ, ta cảm thấy rất buồn.

Tủi thân.

Đúng vậy, là ách ức tủi thân. Tuy rằng đi đến bước đường này là do ta đã chọn, nhưng không ai biết, trong lòng ta cực kì khó chịu buồn.

Ta cắn cắn môi, cảm thấy hốc mắt mình ẩm ướt.

“Nếu... người không đi thì tốt rồi... Có thể mượn bờ vai dùng một lát.” Hít cái mũi, trong lòng ngọt ngào, giận dữ đứng dậy, “Đi uống rượu!”

“Cắn bã, mỗi lần không vui lại muốn uống rượu, người thật sự không phải cô nương đâu.”

Ta ngây người nhìn phía sau tấm bình phong sau đó chạy tới, Thủy Bánh Chung đang ngẩng trước cửa sổ, ánh sáng ít ỏi, không nhìn rõ mặt hẳn. Nhưng giọng nói kia xác thực là hẳn, hẳn ngẩng lệch sang một bên, đôi môi xinh đẹp nở nụ cười kiêu ngạo, không phải hẳn thì là ai, “Thủy, Thủy Bánh Chung? Không phải người nên về phân đàn rồi sao?”

Hắn hơi nghiêng đầu, nhìn ra bên ngoài, “Đường xá xa xôi, ta sợ lạc đường, cho nên quyết định trở lại bắt người dẫn đường.”

Ta nhin không được cười tươi, hai tay chống hông hất cằm, “Người trả ta bao nhiêu bạc?”

Thủy Đống Lưu nhếch miệng, giơ tay ném một vật cho ta. Ta vội vàng chụp lấy, thì ra là ngọc bội hoa mai, đại gia hào phóng quá nha đưa toàn bộ tài sản cho ta rồi!

“Đủ chưa?”

Khuôn mặt ta nghiêm túc gật đầu, “Đủ rồi”. Lập tức chạy đến trước mặt hẳn, đưa ngọc bội liên hoa cho hẳn, “Đây là tiền công người giúp ta luyện

kiếm. Nhưng mà... bây giờ người muốn ở lại đây như thế nào, sẽ bị phát hiện nha.”

Thủy BÁnh Chưng suy nghĩ chốc lát, “Có môn phái nào trong liên minh giỏi dịch dung thuật không?”

“Không có.”

Thủy BÁnh Chưng cười cười, “Không có người thạo nghề thì được rồi, bên cạnh người lúc nào cũng có người bảo vệ, ta dịch dung thành bọn họ.” Cuối cùng hỏi, “Cận bã, người thích bộ dáng như thế nào?”

Ta nháy mắt nhìn hắn, ta định nói bộ dáng của Thủy BÁnh Chưng là đẹp nhất rồi... Trong lòng hoảng sợ, vội vàng ôm miệng, gấp gáp nói, “Không cần đâu người thế này là được rồi.”

“...”

“Oa.. Đừng gõ đầu ta, phản đối bạo lực!”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 35+1: Ta Thích Người(1)

Edit:☪Du☪

Mấy ngày nay có mưa nhỏ, vào đêm sau thì ngừng, lại oi bức muốn chết, mấy con kiến có cánh cứ bay nhào, dù vậy mưa hạ vẫn rất to. Một chút mưa này, lại khiến chúng ta nghỉ lại trong khách điếm.

Buổi sáng hôm sau, tiếng mưa rơi tí tách, bầu trời bên ngoài vẫn còn đen, nhưng tiểu nhị đã báo canh giờ, giờ Thìn. Đứng lên, thấy Thủy Đông Lưu ng ỡ trên đệm, chân rớt dưới đất, kêu hấn một tiếng, vừa quay đầu lại nhìn, ta lập tức giật mình. Khuôn mặt tuấn tú hoàn toàn thay đổi, góc cạnh rõ ràng, lạnh lùng. Đưa tay xoa bóp khuôn mặt của hấn, “Thuật dịch dung của Ma giáo thật lợi hại.”

Mưa rơi trên mái hiên ngoài cửa sổ bỗng nhiên có gián đoạn, ta mới đưa người ra nhìn, lúc này Thủy Đông Lưu ôm chăn nhảy lên giường, xoa người thả màn xuống, che tầm mắt bên ngoài.

“Môn chủ.”

Ta véo hấn, lên tiếng, “Chuyện gì?”

“Người này ở bên ngoài lén lút, sau khi bị chúng ta bắt, nói muốn gặp người.”

Ta đẩy một góc màn ra, nhìn về phía kia. Một người nam nhân bị môn hạ của ta bắt, vẻ mặt đau khổ nhìn về phía ta, toàn bộ tóc và y phục đều bị ướt. Thủ hạ tháo miếng vải đen trên mặt hấn ra, không khỏi ngạc nhiên, “Ngọc Hồ Ly.”

Không ngờ rằng tiểu tử này lại quay về đây.

Lúc trước để hấn dịch dung thành Trang Thế Chính mang theo kiếm giả đi, hấp dẫn chú ý của Vũ Môn. Nhưng ai ngờ Vũ Môn và Trang Thế Chính cấu kết, căn bản biết rõ là Ngọc Hồ Ly giả trang. Về sau có nhiều việc bận, nên quên mất chuyện này.

Ngọc Hồ Ly vô cùng bất mãn và thất bại khi ta chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra hấn, xé rách miếng mặt nạ da người, “Người đừng dễ dàng nhận ra ta được không!”

Ta đi đến phía trước vỗ vai hấn, “Nhiều lần nên quen rồi.”

“.....” Ngọc Hồ Ly đang ôm một thanh kiếm trong ngực, lập tức ném ra, nhào đến ôm lấy đùi ta gào thét, “Ta liều mạng chạy, nhưng không một người tới tìm ta. Vì thế ta lại chạy trở về, bị mưa xối thành gà lợt vào nồi canh, còn bị bọn họ hành hung, mệnh ta khổ quá mà.”

“Ngoan.”

An ủi hấn một chút, kêu môn nhân đi mua y phục, dẫn hấn tới phòng tắm sau hậu viên. Vừa bước ra, cửa phòng phía hành lang kia cũng vừa vặn mở ra, mấy vị sư huynh đi ra, bộ dáng chưa tỉnh ngủ. Vừa thấy ta, vẻ mặt cứng lại. Lại nhìn thấy quần áo trên người Ngọc Hồ Ly không được chỉnh chu, ánh mắt lập tức trở nên ý vị thâm trường. Chỉ là Thủy bánh chưng vừa dịch dung lạnh lùng cũng ra tới, ánh mắt của mọi người liếc.....

Sư huynh, ta có thể làm ánh mắt hài hòa của các người rớt ra sao?

Mọi người cùng nhau ăn cơm sáng, ta được an bài ở góc phòng, Viên minh chủ cũng ngồi ở bàn cách vách. Quả nhiên là lão Khương, sợ bọn người kia bố trí ta ở vị trí góc phòng nên trong lòng bất mãn, vì thế đi cùng. Nhưng nếu an bài ở bên trong hoặc vị trí ánh sáng, lại dễ dàng khiến cho môn phái khác không vui, dứt khoát cùng điểu thấp ngồi chung một chỗ.

Một lát sau Trang Thế Chính xuống lầu, cũng cùng ngồi với Viên minh chủ, thấy chúng ta, hấn nhìn nhiều thêm mấy lần.

Ta lấy đũa cắm cái bánh bao, “Cho người bánh bao nhỏ.”

Ngọc Hồ Ly cũng chọc đũa, “Cho người bánh bao chiêm.”

Thủ bánh chưng đã lộ ra ánh mắt tuyệt vọng, yên lặng nhìn phía bên ngoài.

“Cái gì? Hẳn dám xuất hiện ở chỗ này?”

Vừa nghe bàn cách vách có tiếng nói chuyện, ta nghiêng tai, âm thanh quá nhỏ không nghe được rõ ràng. Da mặt ta dày đặt mộng ng ẩ ở cạnh bọn họ, cười nói, “Mấy bàn kia đây r ẩ, ta sang bàn này ng ẩ.”

Vài người nhìn về phía bàn bên cạnh, liền thấy mấy bàn 4 người chỉ có hai người ng ẩ.....

Người ở giang hồ, cần có da mặt dày a.....

Trang Thế Chính cũng không tránh, nhú mày, “Người nọ giả mạo tại hạ không nói, lại vẫn dám xuất hiện ở trấn nhỏ này, thật sự là không thể nhẫn nhịn được.”

Viên minh chủ tr ần giọng, “Việc này Trang chưởng môn không cần sốt ruột, ta sẽ phái người đi tìm, chắc chắn sẽ bắt được hắn.”

“Đa tạ minh chủ.”

Ta còn tưởng rằng là tin tức gì, thì ra là Ngọc Hồ Ly dịch dung thành Trang Thế Chính khi trở về bị người nhìn thấy. Chỉ là Trang Thế Chính không phải không biết việc này, vì sao bây giờ mới tới nói cho minh chủ, chẳng lẽ muốn cản ngược lại ta một ngụm nói là ta sai sử sao?

Thật là cáo già, hoàn toàn không nghĩ ra.

Mưa to không ngừng, buổi trưa người đi dò đường cưới ngựa trở về, đường đến Hành Sơn đã bị lún, không còn cách tiến về phía trước. Việc này khiến Viên minh chủ nhức đầu.

Từ Hoa Sơn đến Hành Sơn đã tốn khá nhiều thời gian, mọi người cũng mệt mỏi. Hơn nữa nếu tiếp tục kéo dài, các chương môn còn phải xử lý các việc trong môn phái, thời gian càng lâu càng phiền phức.

Mấy chương môn ng ồi vây quanh thảo luận, muốn nhanh chóng tìm ra một nơi để tổ chức đại hội võ lâm.

Đại hội Võ lâm có hai đi ều, bàn bạc tổ chức ở đâu, còn lại chính là bàn về luận võ. Người sau mới quan trọng, thắng được ở đây, đại môn phái có thể tiếp tục ng ồi ổn vị trí, môn phái nhỏ có thể nổi danh, mời chào càng nhiều người tới bái sư học nghệ, do đó danh lợi song thu.

Bởi vậy trong thời gian mấu chốt này ai cũng không muốn tan họp về nhà.

“Hành Sơn đã không thể đi, vậy thì tìm nơi yên tĩnh gần đây đi.”

“Nơi này cũng có người dân, nhưng chúng ta là người có uy tín danh dự, sao có thể xuất đầu lộ diện.”

“Vậy phải làm thế nào, chẳng lẽ chờ mưa tạnh?”

“Hơn nữa.....” Một chương môn mở miệng nói, “Ta nhớ rõ Trang chương môn từng nhắc tới, ở gần đây có một sơn trang dùng để tránh nóng, không biết có thể tới hay không.....”

Ánh mắt mọi người sáng ngời, vẻ mặt vô cùng háng hái.

Viên minh chủ cũng nói, “Không biết Trang chương môn có thể cho mấy chục môn phái chúng ta đến đó hay không?”

Trang Thế Chính hơi khó xử, “Được thì được, chỉ là hơn ba năm rồi ta chưa đi qua chỗ đó, không biết có phù hợp hay không, e là trong lòng mọi người đây vui mừng đi qua, nếu không hợp ý, lại thất vọng.”

Người phái Hành Sơn nói, “Sư phụ, không bằng để cho các chương môn qua đó xem trước, nếu không có dị nghị thì ở nơi đó đi.”

Chúng chường môn cũng gật đầu, “Vậy đi một chuyến đi.”

Trang Thế Chính nói, “Vậy thì đi nhìn một cái, hàn xá đơn sơ, mong các vị đừng chê cười.”

Ta nghi ngờ nhìn đôi thầy trò kẻ xướng người hoạ, chuyến này nhất định có gì đó, vì lý do an toàn, chen vào nói, “Hiện tại mưa lớn như vậy, chỉ sợ đường không dễ đi. Trang chường môn quen đường thì không có việc gì, nhưng sư..... Nhưng Tống tiên bối vẫn đang trọng thương, nên lưu lại nơi này nghỉ ngơi đi.”

Ánh mắt sắc lạnh của Trang Thế Chính liếc ta một cái, sư phụ cũng nhìn ta, Viên minh chủ nói, “Như thế cũng tốt.”

Từ phòng lớn đi ra, không tiện nói chuyện với Thủy bánh chưng. Chuẩn bị trở về phòng nói chuyện với hắn, tới cửa rồi, đột nhiên Thủy bánh chưng ngừng bước chân, vẻ mặt kiêu ngạo nhìn Ngọc HồLy: “Không được bước vào.”

Ngọc HồLy muốn kéo tay của ta, kiểm bên hông Thủy bánh chưng lập tức vung ra, hàn quang sắc bén, dọa hắn lui ba bước.

Ta vào phòng, Thủy bánh chưng lập tức đóng cửa, rất bức bối, “Cặn bã, không được đứng gần hắn như vậy.”

“Hả..... Ngọc HồLy rất thú vị, tiểu tức phụ.” Ta kéo hắn ngã xuống, “Người nói Trang Thế Chính có gài bẫy bên trong hay không, dù chúng ta qua đó sau đó một lưới bắt gọn?”

“Cũng không phải không có khả năng. Chỉ là không thể ngăn cản bọn họ, nếu không ở trong mắt các chường môn, mặc kệ người là có ý tốt hay ý xấu, cũng sẽ oán hận người.”

Ta chống cằm thở dài, “Phải đợi kế hoạch phát triển đến màn cuối cùng mới có thể ra tay, quá mạo hiểm, không vui.”

“Cặn bã.”

“Hả?”

“Trở về luyện kiếm.”

“..... Không vui!”

“Ngoan.”

Thủy bánh chừng thật là càng ngày càng chịu khó đốc thúc ta luyện kiếm, hắn không phải không biết ta vẫn luôn muốn đánh hắn b ầm đập, bởi vì giá trị vũ lực không đủ đành phải lùi bước, hắn lại không thể b ồi dưỡng cho mình quả thật là không hiểu nổi.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 35+2: Ta Thích Người (2)

Edit: Du

Hôm sau, mưa đã ngừng. Viên minh chủ đã cùng với các chương môn đi đến Sơn Trang nghỉ mát. Vì để sớm đi sớm về, bởi vậy chỉ cho phép dẫn theo một đệ tử.

Sư phụ có thương tích, cho nên không đi cùng, phái sư huynh và sư tỷ rời đi. Trước khi đi ra ngoài ta lại thấy ánh mắt thâm trường của sư phụ, hình như có lời muốn nói với ta, đáng tiếc quá nhiều người, sư phụ vẫn không thể tới đây.

Ta vẫn luôn cảm thấy sư phụ tin ta.

Đại đội nhân mã đi về phía Sơn Trang, ít nhất cũng có hơn một trăm nhiều người. Ngược lại ta lại rất hiếu kỳ rốt cuộc Trang Thế Chính muốn "Giải quyết" nhiều cao thủ như vậy bằng cách nào? Hạ độc? Đặt bẫy? Nhưng cũng không thể một mẻ hốt gọn. Những đệ tử còn lại ở trong khách đếm cũng không phải dễ áp chế, nếu có chuyện gì đó xảy ra, Trang Thế Chính phải giải thích thế nào?

Sơn Trang nghỉ mát cách nơi này khá xa, đi xe ngựa không tiện, nên đầu cưỡi ngựa. Ta và Thủy Bánh Chung cưỡi cùng một con, bung dù đi chậm.

Buổi trưa, người dẫn đường đằng trước đã dừng lại, nói là đường phía trước không thể cưỡi ngựa, phải đi bộ một đoạn.

Thật sự là phiên toái.

Ta liếc nhìn đất bùn trên mặt đất, nếu chạm vào thì sẽ bị bẩn. Thủy bánh chưng xuống ngựa, đưa tay tới, lúc nào ta cũng yếu ớt muốn hẳn giúp đỡ, tay vừa đụng phải, lại bị tay hẳn nắm chặt bàn tay ta, một tay kéo ta xuống. Thuận thế mà rơi, ta đã nằm ở trên lưng hẳn, nhìn thấy mọi người nheo mắt liếc nhìn, mặt ta đỏ bừng. Gần như nghiêng răng ghé vào lỗ tai hẳn, "Thả ta xuống."

"Bẩn, chờ đi qua đoạn này là được rồi."

Quá khủng khiếp rồi, Thủy bánh chưng càng ngày càng quan tâm ta, ta căn bản không thể kháng cự nha.

Ung dung đi ở phía sau, khoảng cách kéo xa, ta không nhìn được hỏi, "Thủy bánh chưng, ta phát hiện lần này người trở về thì thay đổi thành một người khác, đối xử rất tốt với ta, làm ta vô cùng sợ hãi đó."

Thủy bánh chưng khẽ cười một tiếng, "Cận bã, người đang cầu ngược hả."

Ta nghiêm mặt, "Không phải."

Một lát hẳn mới lên tiếng, "Ngày đó sau khi rời đi... Có một vài chuyện đã nghĩ thông suốt..."

Nghĩ thông suốt cái gì? Sao hẳn không nói tiếp. Ta yên lặng che dù, tiếp tục nằm sấp trên lưng hẳn.

Chậm rãi đi đến Sơn Trang, cuối cùng Thủy bánh chưng cũng cho ta xuống. Ta ngẩng đầu nhìn bảng hiệu Sơn Trang, quả thật rất cũ kỹ. Đi theo bọn hẳn vào bên trong, nhìn thấy đầu tiên chính là một mảng đất trống lớn. Xuyên qua hai cái cửa, đi vào ở bên trong đại sảnh, cũng không rộng lắm. Hơn một trăm người đứng ở nơi này, hình như có chút chật chội.

Dưới chân bỗng nhiên chấn động, kinh ngạc cúi đầu. Tay ta đã bị Thủy bánh chưng nắm chặt, ta nắm chặt lại, sà nhà ầm ầm lồm xuống, mọi người trước sau đều ngã, trước mắt đen kịt.

Chỗ chật hẹp như vậy quả thật không thể sử dụng sức lực, trong hỗn loạn còn bị người đá một cước.

Té xuống, may mà có Thủy bánh chưng, mặc dù trong lúc rơi xuống có chút không ổn, nhưng ít ra không có té đến bị thương chân. Âm thanh kêu rên đau đớn cũng không ít, quanh quẩn ở nơi này, đúng là một mật thất.

Cũng không biết sư huynh bọn họ như thế nào, ánh sáng quá mờ, nhìn không rõ.

Cũng không biết tại sao Thủy bánh chưng lại bước đi, ta cũng đi theo ở phía sau nhưng không lên tiếng. Mơ hồ nhìn thấy có một chút ánh sáng lác lác ở phía trước, lại không biết là cái gì. Đột nhiên bước chân của hắn nhanh hơn, ta vội vàng dí theo, thiếu chút nữa bị trượt chân. Tiếng vang oanh oanh, đã nghe gặp cửa đá mở ra, truyền đến tiếng cười láo xược, "Chờ các người chết r ồi, Ngọc H ồ ly ta sẽ tới gom bảo bối của các vị."

Ta ngẩn người, tiếng vang bên trong mật thất đột nhiên ngừng lại, Thủy bánh chưng cũng lách mình từ cửa đá qua, thiếu chút nữa đã bị cửa đá kẹp thành bánh bao nhân thịt r ồi.

Ngoài mật thất là một gian nhà đá sáng ngời, mà người vừa mới tiến vào, chính là Trang Thế Chính và đệ tử của hắn.

Ta nhìn chăm chăm hắn một lát, nhíu mày, "Người không phải Ngọc H ồ ly, người chính là Trang Thế Chính, vì sao lại nói câu vừa r ồi?"

Trang Thế Chính cười lạnh, tránh mà không đáp, "Tại sao các người lại có thể đến đây?"

Giọng nói Thủy Đông Lưu nhàn nhạt, "Từ lúc ta gắn bột phấn trên người người. Nó có mùi đặc thù, người bên cạnh không thể phát hiện, nhưng ta có thể sử dụng ánh sáng tìm đến tung tích của người. Còn có, nó từ một nơi bí mật gần đó sẽ tỏa sáng. Ta cũng nghĩ mình là người đầu tiên sử dụng nó, không nghĩ tới lại là người sau."

Ta thẫn thẫn Thủy bánh chưng sắp xếp sự tình quá chu toàn, càng cảm thấy đáng tin.

Trang Thế Chính cười nói, " Mặc dù các người có thể theo tới, vậy thì sao chứ. Nếu người ở ngoài, vẫn phải chết, chỗ đó địa thế và dốc cao tuyệt đối không có khả năng chạy trốn. Cũng không thể đẩy hết tội danh lên đầu ta."

Ánh mắt Thủy bánh chưng lạnh lùng, " Ban nãy người nói câu kia, bởi vì người muốn đổ tội danh sát hại đổng môn Võ Lâm lên đầu Ngọc Hòly. Người trong thiên hạ ai cũng biết Ngọc Hòly có thuật dịch dung, mà người còn cố ý nói với Viên Minh chủ chuyện có người giả mạo của người, mọi người đều biết. Cho nên dù hôm nay có người sống sót, sau khi rời khỏi đây, cũng sẽ cho rằng người muốn giết bọn hần, là Ngọc Hòly, không phải người."

Ta cần rằng, không ngờ tới tên này lại có âm mưu nham hiểm như vậy! Quá nham hiểm rồi, ta vốn muốn để cho Ngọc Hòly hãm hại hần, lại không nghĩ rằng hần lại dùng kế sách này. Coi như cuộc tấn công hôm nay không thuận lợi, trời không đổ mưa giúp hần, hần cũng sẽ tìm được lý do dụ chúng ta đến tận đây.

Trang Thế Chính cười vang nói, " Đúng thì như thế nào, chờ tới khi ta trở lại khách đếm, giả bộ bị người đánh ngất xỉu giấu ở đáy giường, lại có đệ tử trong phái ta làm chứng, thì tự nhiên sẽ hiểu Trang chưởng môn kia là giả mạo. Nếu bọn họ không chịu phục tùng, người Nhạn Môn sẽ giết tất cả bọn chúng. Đợi ta tiêu diệt hết cao thủ trên giang hồ, chức Minh Chủ Võ Lâm sẽ là của Trang Thế Chính ta!"

Ta nhìn chung quanh, không thấy thông đạo, cũng không có cửa đá nên có khe hở, " Người muốn đi ra ngoài như thế nào? Biến thành sâu bay ra ngoài?"

Trang Thế Chính cười có chút quỷ dị, " Các người cũng biết, trên đời này có một loại công phu, gọi..."

Đột nhiên hấn ra tay, đẩy người đệ tử kia về phía chúng ta, tay phải chọt vỡ một chỗ trên tường, phanh ~ vách tường đã vỡ ra khoảng một nửa cánh tay. Thủy bánh chưng phản ứng cực nhanh, đi phía trước muốn bắt lại. Thân thể của hấn lại đột nhiên co rụt lại, vẫn là khuôn mặt mo kia, thân thể lại cuộn mình biến nhỏ, lập tức chui vào trong động, không thấy tung tích.

Súc cốt công? Tên khốn này!

Mắt người đệ tử cao lớn kia choáng váng, " Sư phụ?! Sư phụ!"

Ta híp mắt đi đến trước mặt tên đó, " Sư phụ người đã sớm có ý định chôn xác người cùng với đám cao thủ võ lâm kia."

Đệ tử cao to rút kiếm, lưng chống đỡ vách tường, chân run run, " Không được qua đây!"

Ta cười nhạt, " Hành Sơn sư huynh, người đã quên lý do ta phải rời khỏi Hoa Sơn a? Bởi vì bị các người hãm hại, muốn giết ta nha, cho nên Thái sư phụ và sư phụ mới đuổi ta xuống núi, để cho ta chạy trốn khỏi cái chết. Nhưng người nhất định không nghĩ tới, vì sao ta sẽ làm Môn Chủ. A..., bây giờ còn chung sống một phòng nữa nha."

" ..." Đệ tử cao lớn quỳ rạp xuống đất, thút thít nỉ non, " Nữ hiệp, ta không dám, ta thật sự không dám, những chuyện đó là sư phụ ta bắt ép. Ngày đó nghĩ rằng người nghe thấy âm mưu bí mật của chúng ta, cho nên bất đắc dĩ mới muốn lấy tính mệnh của người, ta đã hối hận, ta không phải người."

Thủy bánh chưng đi đến một bên, sắc mặt nặng nề, đưa tay muốn đập hấn một cái. Ta vội vàng ngăn lại, " Để hấn làm chứng, dù Trang Thế Chính nói dối thế nào cũng chạy không được."

" Đã biết Trang Thế Chính muốn làm cái gì, sau khi rời khỏi đây cứ trực tiếp giết hấn."

Ta hừ một tiếng, " So với để cho hấn chết, thân bại danh liệt gì gì đó, mới là cách trả thù tốt nhất."

Thủy bánh chưng nhìn ta một hồi lâu, nhấn mạnh từng chữ, "Cặn bã, người nhấn tâm như vậy thật sự làm người khác rất thích."

Thích... Ta hỗn loạn rồi, bình tĩnh, bình tĩnh a hỗn đản, người không có việc gì lại khen ta, ta sẽ thẹn thùng xấu hổ đó!

Về mặt người cao to đầu khỗ nói ra, "Nơi đây chính là cơ quan sư phụ tìm cao nhân bố trí, vô cùng tinh vi, nếu các người không có sức cốt công, căn bản không có khả năng đi ra ngoài, vẫn chỉ còn đường chết."

Ta đưa tay đập hấn một cái, khiến người cao to chóng mặt, lại điễm huyết ngũ của hấn, "Sức cốt công đồ vật khó coi như vậy, đưa đến trước mặt ta cũng không thềm học." Đứng dậy đưa tay của Thủy bánh chưng, "Giáo Chủ đại nhân vĩ đại, lúc này người nên xuất mã, vừa vặn có sẵn một nam nhân."

Hấn mấp máy khóe môi, "... Người nói như vậy người không biết chuyện nghe thấy sẽ hiểu lầm ta."

Ta cười vang dội, giúp hấn cởi vải ra, "Thủy bánh chưng, sau khi người ra ngoài phải cẩn thận. Trang Thế Chính nhận ra người, nhìn thấy hấn ngàn vạn lần phải trốn xa chút. Trở về nói cho sư phụ, để ông ấy tìm người tới cứu chúng ta. Không đúng... người Nhận Môn đang nhìn, làm sao bây giờ?"

"Người Phi Vũ môn, Ma giáo... Cũng có mặt, căn bản là Nhận Môn không dám ra tay."

Ta lấp bắp kinh hãi, "Từ khi nào mà người đi đầu động người của Ma giáo trở lại rồi?"

Thủy bánh chưng trềnh ngâm rồi im lặng, "Từ lúc ta với người mỗi người một ngã, bọn hấn đã tới, muốn ta quay về xử lý giáo vụ."

Ta hơi gật đầu, "Cho nên... Người mới nói người muốn về giáo, không ở cùng ta. Hôm nay..."

"Ta để cho bọn họ chờ hai ngày, rốt cuộc là... Không đủ nhẫn nại." Thủy bánh chưng hơi nâng cằm lên, thần khí nói, "Vừa ngốc, lại là cặn bã, võ công không ra gì, một người như người đi đối phó với Trang Thế Chính, nhất định sẽ bị hấn lừa. Sao có thể không có một người sáng suốt như ta ở bên cạnh được."

Trong lòng bỗng dựng nổi lên tia lửa, không áp chế nổi, thân thể hơi nghiêng, ôm hấn một cái. Chỉ cảm thấy cả người chúng ta đều cứng đờ, sau hồi lâu không nói chuyện. Đợi tay kia ôm bên đến bên hông, trong lòng của ta đã định, thấp giọng, giọng nói khẽ run, "Thủy bánh chưng, ta quay về ma giáo với người."

Giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp, "Ừ, dẫn trở về trấn."

... Trấn... Ta ngẩng đầu, giận dữ, "Ta là quái thú sao"

Thủy bánh chưng nghẹn cười, ánh mắt chớp động, bỗng nhiên cúi đầu, môi rơi lên trán ta, hơi lạnh, lại mang theo đây nhiệt ý, "Đúng vậy, trấn lại, trấn giữ cả đời."

Ta thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, ôm hấn lại càng không chịu buông tay, "Nếu cứ như vậy cả đời thì thật không vui, không về nhà với người đâu."

Nói một câu thích nữa đi, thỏa mãn tâm hồn thiếu nữ của ta một chút. Nhìn chằm chằm hấn, Thủy bánh chưng một người nam nhân cao 1m8 lộ vẻ khó xử ngượng ngùng cuối cùng phun ra nuốt vào tuyệt vọng. Ta cười ha ha, vùi đầu vào trong ngực hấn cười một trận, "Không làm khó người, mau đi đi, phải cẩn thận."

"Ta thích người, cặn bã."

Giọng nói không nhẹ không nặng, nhưng lại chăm chú trầm ổn. Nghe xong tâm tình ta bị đập mạnh, nhìn hấn, mũi chân khẽ nhón, thăm dò sờ nhẹ môi mỏng của hấn, "Ta cũng thích người, Thủy bánh chưng."

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 36+1: Mọi Chuyện Đầu Kết Thúc, Kỳ Duyên Chưa Dứt (1)

Editor: HD đẹp trai

Chờ Thủy Bánh Chung biến thành Tiêu Bánh Chung, cơ thể vừa vặn chui lọt lỗ nhỏ kia để ra ngoài, so với sức cốt công của Trang Thế Chính thì nhìn đẹp mắt hơn nhiều, nhìn thấy tên đệ tử của ông ta bị trói dưới đất càng thêm ngứa mắt.

Thấy hấn rời đi, trong lòng cảm thấy không an tâm. Ta chọc chọc tên đệ tử cao kia, tạm thời sẽ không tỉnh dậy. Đứng dậy gỡ Lưu Quang Kiếm xuống, gỡ vải quấn nó ra, lắc đầu nói, "Hay là đừng gọi người là Lưu Quang Kiếm nữa, hành tẩu giang hồ mang theo cả đống kẻ thù, về sau cứ kêu là bánh chung kiếm đi."

Thân kiếm lạnh, nếu như nó có thể nói chuyện, đại khái sẽ phản đối rằng - - ta không đồng ý không đồng ý, người mới là bánh chung!

Liếc qua tên đệ tử cao kia một cái, thuận chân đạp hấn một phát, chưa hết giận, lại đạp thêm cái nữa. Lúc này mới hài lòng vui vẻ đứng dậy, rút kiếm vận khí, căng thẳng nhìn chằm chằm cửa đá kia. Hít một hơi thật sâu, ngưng tụ nội lực trên lòng bàn tay, hất tay chém tới, kiếm quang bay loạn đầy phòng, nhẹ nhưng phát ra tia lửa.

Liên tục chém ra ba bốn chiêu, mới dừng tay, đi đến gõ cửa đá đằng trước, trên đầu phát ra tiếng ken két, ta vội vàng lui lại, vận đủ nội lực để la lớn: "Tường chuẩn bị sập rồi, mau chóng lùi lại phía sau!"

Áp tai vào nghe, bên kia có tiếng ồn ào, một lát sau, oanh ~ vách tường lập tức sụp xuống, mặt đất rung động mãnh liệt, trên đỉnh bụi bay mù mịt, mặt ta dính đầy bụi bẩn. Ta giơ tay phủi đi, ho sặc sụa. Bởi vì nhà đá này có đèn, trong nháy mắt chiếu sáng góc đen phía đối diện.

Một luồng khí phóng tới, dừng lại trước chóp mũi, nhìn tới trăm người kia, ta lập tức sợ hết hồn. Vì nhìn mắt mọi người đều biến thành màu đen, đôi môi thâm tím, căn bản chính là bị trúng độc. Ta giận nghiến chặt răng, tên Trang Thế Chính chết tiệt, dám hạ độc toàn bộ hang động này.

Mọi người đã không còn đủ sức lực để nói chuyện, dựa lưng vào nhau để chống đỡ. Những người có võ công cao, liền vận khí bức độc, nhưng phần lớn là nằm trên mặt đất, kêu rên đau đớn, vô cùng thảm.

Ta vội vàng đi đến chỗ bọn họ, tìm hai người sư huynh. Cúi người đỡ bọn họ đến chỗ nhà đá ngỗng xuống, sau đó vận chân khí, bức độc cho bọn họ.

Mặc dù độc này rất lợi hại, nhưng vẫn chưa xâm nhập vào tim. Trong vòng nửa tách trà, ta thu tay lại, hai sư huynh ói ra máu đen đặc, cuối cùng cũng giải hết độc.

Ta thở dài một hơi nhẹ nhõm, đặt hai người nằm xuống, sư huynh vừa mở mắt nhìn thấy ta, lập tức mở miệng gọi, "Sư muội..."

Trong nội tâm ta rung động, là sư muội, không phải là Lê Tử. Trong tiềm thức của bọn họ, vẫn coi ta là sư muội, không phải nội gián ma giáo, cũng không phải môn chủ Phi Vũ môn. Vì một câu nói này, ta cảm thấy bỏ sức cứu họ cũng không uổng công mà!

Ta kéo tay áo lau miệng dính đầy máu của họ, ngực của chính mình cũng khó chịu đến mức muốn hộc máu, nhếch miệng cười cười, "Đã ép hết độc ra rồi, không sao đâu. lát nữa sẽ có người tới cứu chúng ta, các sư huynh cứ ngủ một giấc ngon lành đi."

Trong mắt sư huynh có chút nghi hoặc, rốt cuộc là do không có sức lực nói chuyện, đành nhắm nghiền hai mắt nghỉ ngơi.

Ta ngỗng xuống đi đầu chỉnh lại hơi thở, chuẩn bị lên trên coi một chút, xem lát nữa có thể xông ra ngoài hay không, nếu như Thủy Bánh Chung đến chậm một chút, chắc chắn có rất nhiều người bị trúng độc mà chết.

Lúc này có người bò đến, "Hoa môn chủ, cầi xin ngài cứu tại hạ, bức độc này ra ngoài."

Hắn vừa lên tiếng, lại có thêm vài người mở miệng nói. Ta nhú mày nói, "Không phải là ta không chịu cứu, chỉ là hiện tại ta muốn giữ sức để lên phía trên thăm dò tình hình, địa thế nơi này quá cao, nếu nội lực hao tổn quá độ sẽ không thể đi được. Nếu tìm được cửa ra, cứu các người lên rồi sẽ bức độc. Nếu không tìm thấy, ta cũng sẽ quay lại giải độc cho các người."

Sắc mặt một kẻ biến đen thui, khàn giọng, "Võ công của người cao như vậy, đi rồi còn có thể quay lại ư."

"Người chỉ cứu người Hoa Sơn, không chịu cứu chúng ta, rõ ràng là hành động theo cảm tính, có còn coi trọng đạo lý của chính phái không?"

"Vì sao chỉ có một mình nàng không bị trúng độc? Nhâm chương môn của Hoa Sơn lại chỉ phái đồ đệ đến, mà nàng chỉ cứu đệ tử Hoa Sơn, chẳng lẽ đây là âm mưu của Hoa Sơn sao? Muốn tiêu diệt toàn bộ phe đảng mình chúng ta?"

Nhìn đám người này bầy miệng tám lời, ta bực mình lớn tiếng quát, "m mưu cái đầu các người a, cái gì mà võ lâm chính đạo, lúc trước ta bị Trang Thế Chính hãm hại thì các người ở đâu. Nói ta là nội gián ma giáo, chứng cứ đâu? Nói Hoa Sơn muốn tiêu diệt võ lâm, thì lúc các người ở Hoa Sơn đã sớm giết người diệt khẩu rồi. Nếu ta thật sự muốn bỏ lại các người, bằng bộ dáng hiện tại của các người, ta chỉ cần xuất một chương giết sạch, đâu rảnh ở đây chơi trò thật giả với các người, bộ vui lắm chắc?"

Thấy mọi người ngây người, ta bỗng dừng nhớ tới ta là cô nương nha, hình ảnh nữ hiệp phong độ thực nữ của ta cứ như vậy tan thành mây khói... Không đúng, bỗng cô nương bây giờ đã là hoa có chủ, sợ cái gì chứ. y da, chỉ cần ở trước mặt Thủy Bán Chưng bày ra bộ dáng nhã nhặn là được. Nghĩ xong, vung mạnh tay áo tiếp tục tức giận, "Độc này không làm các người chết ngay được, các người cứ hăng hái nói chuyện càng khiến cho kịch độc xâm nhập nhanh chóng, không bằng ng ồi xuống an tĩnh vận khí. Còn nữa," Ta đá tên Hành Sơn cao một cái, "Chờ hắn tỉnh dậy, các người thoải mái tra

hỏi hấn, đến tột cùng là kẻ nào hãm hại các người. Đừng xem lòng tốt của ta như là lòng lang dạ thú, cũng đừng dùng lý thuyết đạo đức đặt lên người bốn cô nương, ta không phải loại người đó."

Chửi hết một hơi, bọn họ trợn mắt lớn mắt nhỏ nhìn, ta chợt cảm thấy toàn thân quá sáng khoái, muốn chửi bọn người này lâu lắm rồi!

Lần này không ai dám tiến lên đòi ta bức độc. Ta anh dũng đi đến giữa đám người, ngẩng đầu nhìn, đám bầy vừa đen vừa dài, nhưng có vẻ không cao quá đâu.

"Hoa môn chủ, đây là hỏa chiết do ta tự chế tạo, ra ngoài gió cũng không sợ bị tắt, ngài cầm dùng đi."

Ta cúi đầu nhìn lại, là Viên minh chủ.

Viên minh chủ thở dài nói, "Không nghĩ tới Hoa môn chủ không để tâm hiềm khích lúc trước, lại không câu nệ đạo nghĩa, không để ý bản thân bị hiểu lầm, chỉ suy nghĩ vì đại cục. Cảnh tỉnh, kéo ta ra khỏi vũng bùn đạo đức luân lý, người khí phách như thế, thực khiến tại hạ hổ thẹn."

Cái gì? Ta cảm thấy hoang mang, hấn không tức giận vì bị ta ném cho gáo nước lạnh, ngược lại bảo ta tốt?

Hấn cảm thán xong, phóng tầm mắt nhìn, phương trượng Thiếu Lâm cũng mở miệng, "Tai họa lần này của võ lâm được Hoa môn chủ cứu giúp, võ lâm thật may mắn. Mọi chuyện đành trông cậy vào Hoa môn chủ, mong rằng ngài cứu chúng ta ở trong nước sôi lửa bỏng."

Ta giật giật khóe miệng, áp lực lớn như vậy là muốn đè chết ta mà.

Thiết kế bầy quá cao, lúc rơi xuống đất còn chưa kịp đo độ sâu. Có hỏa chiết trong tay, có thể chiếu sáng ba tấc đất. Dưới chân nhẹ động, nhảy lên. Mấy bước đầu còn là thạch bích, lại nhảy lên tiếp, không ngờ chạm phải chỗ cực kì bóng loáng, có vẻ là đá cẩm thạch. Một chân bị trượt, lập tức ngã xuống, cơ thể rơi xuống chỗ đất mềm không mấy nguy hiểm.

Ta quẹt miệng một cái, "Tên Trang Thế Chính chết tiệt, lại bố trí đá cầm thạch xung quanh, không có chỗ đặt chân, hẳn thật sự hao tổn rất nhiều công sức để giết các người."

Một người nói, "Trang chương môn tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy, Hoa môn chủ chớ nói lời độc ác."

Ta cười lạnh, "Các người vẫn cho rằng Ngọc Hồ Ly giả trang hẳn ư? Vậy thôn trang này là của ai? Còn không phải của Trang Thế Chính sao. Từ xưa đến nay Ngọc Hồ Ly chỉ lấy tiền tài là chính, việc gì phải đắc tội với toàn bộ võ lâm?" Nhìn thấy đã có người không chống đỡ nổi, ta nhíu nhíu mày, "Vị tiền bối nào vẫn còn khí lực, xin mời đứng ra bức độ cho hẳn. Thời khắc nguy nan, mọi người phải giúp đỡ lẫn nhau, văn bối sẽ mau chóng tìm đường ra."

Không rảnh nói chuyện nhằm cùng bọn họ, ta rút kiếm ra, "Mong các vị tiền bối toàn bộ lùi về phía bên kia, kiếm không có mắt."

Lấy kiếm bổ thạch, cũng không phí sức. Một chiêu cạo một tấc, ánh lửa vừa sáng, chân đứng thời phải thừa cơ mượn lực, kiếm trong tay không thể ngừng, không ngờ ta lại phối hợp rất tốt, ngay cả bản thân mình cũng phải kinh ngạc. Nhưng do huyết động quá sâu, thể lực hao tổn vô cùng nhiều, cũng không biết là bò lên trên được bao nhiêu rồi, hiện tại nhịn không được, liền ngã trên mặt đất thở dốc.

Qua lại ba bốn lượt, bây giờ có thể xác định hướng lên một chút, có thể đi ra ngoài, nhưng vừa rồi mới hao tổn lực để cứu sư huynh, hiện tại tay chân đều như nhũn ra, ngã dưới đất nửa ngày cũng không hề phục được.

Bỗng nhiên sư thái nga mi nói, "Hoa môn chủ không thể cưỡng chế vận công, nếu không tâm mạch dễ dàng bị tổn hại."

"Tạ sư thái quan tâm, văn bối ngã tĩnh tâm một lát là tốt rồi." Ta ngẩng đầu nhìn hướng bên kia, đều là chương môn cùng đệ tử nhập thất, bọn họ giúp nhau bức độ, tình huống đã tốt hơn rất nhiều, có thể tiếp tục chống đỡ thêm một khoảng thời gian. Thấy bọn họ đang đi đều tức, ta cũng ngã ngay ngắn vận công.

Ta tin tưởng Thủy Bánh Chung nhất định sẽ trở lại, nhưng ta không nghĩ sẽ ngã yên ở đây để đợi hắn. Trong lòng cảm thấy... một cô nương quá ỷ lại người khác mà không chịu tự cứu mình, hắn sẽ không vui, cũng sẽ không... Thích.

Ngực càng khó chịu, ít nhất phải thêm nửa canh giờ mới có thể khôi phục. Đột nhiên có chưởng dán lưng, một cỗ chân khí chảy vào người. Ta đang định mở mắt, người sau lưng lập tức nói, "Hoa môn chủ cứ tập trung vận công, tìên bối ta còn dư một chút sức lực, tính mạng của liên minh võ lâm, giao hết trong tay người."

Ta ngẩn người, giao tình giữa sư thái phái Nga Mi và Hoa Sơn rất bình thường, ngày thường lúc nào cũng nghiêm mặt, nhưng không nghĩ rằng người đứng ra đầu tiên, lại là nàng.

Lại có một cỗ chân khí khác chạy đến, sau lưng lên tiếng, "Lão nạp cũng tới giúp thí chủ giúp một tay."

Giống như một giọt mực thấm vào dòng nước trong suốt, từ từ lan ra, cho đến khi toàn bộ mặt nước đều dính màu mực. Hết người này đến người khác tiến tới giúp đỡ, giờ phút này, cuối cùng cũng khiến người ta cảm thấy, đây mới thực sự là võ lâm đờng minh, không màng danh lợi hay tính toán.

Từng điểm từng điểm mệt mỏi trên cơ thể được dòng chân khí dập dờn kia chảy vào, cho đến khi cơ bắp tràn ngập. Ta thở phào một hơi, đứng dậy, cảm thấy không thể khỏe hơn được nữa. Xoay người đối diện với gương mặt mệt mỏi của các vị tìên bối, ta rút kiếm nghiêm túc nói, "Vãn bối nhất định không phụ lòng mọi người."

Lại nhảy lên trên, một kiếm một chỗ, một cước một tấc. Nghe âm thanh vọng lại, phát ra tiếng ồn lớn, sắp đến miệng cơ quan!

Thừa thế xông lên, mặc kệ vết thương ở chân đạp một phát, ra sức vung kiếm, mạnh mẽ chém ra ba đạo kiếm khí.

Trên đỉnh Ần Ần nứt ra, ánh sáng chiếu vào, rọi thẳng vào hai mắt khiến ta đau nhứt, trên chân không có vật gì để trụ lại, vừa hay lại mất hết sức, nghĩ sẽ phải té xuống. Chợt nghe tiếng lướt gió, bên người ấm áp, hông đã bị người ta nắm chặt, chậm rãi rơi. Ta khẽ mở mắt, mừng rỡ ôm hấn, "Thủy Bán Chưng!"

Mới vừa chạm đất, ta mừng rỡ hôn hấn hai cái, "Yêu người quá đi, tới rất đúng lúc!"

Thủy Bán Chưng vẫn mang bộ dáng mỹ nam lạnh lùng kia, nhìn không ra sắc mặt, nhưng khuôn mặt hấn bỗng tái nhợt, tuy nhiên ánh mắt hấn lấp lánh, hấn nghiêng đầu ra sức ho khan. Ta nháy mắt mấy cái, nhìn sang xung quanh.

Vài trăm người nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm.. Nhìn chăm chăm a nhìn chăm chăm...

"..." Không... Không sợ, bốn cô nương là hoa đã có chủ, sắp gả ra ngoài rồi, ừ!

Nội tâm ta thét gào vội vàng buông lỏng tay, "Khụ! Chúng môn nhân nghe lệnh, lập tức cứu võ lâm đồng minh."

"Dạ!"

Tiếng trả lời vang dội trời xanh, ngoại trừ người trong môn phái của ta, còn lại không rõ là môn phái nào, bọn họ cũng rồi rít đến hỗ trợ. Ta đã buông tay, nhưng Thủy Bán Chưng lại không thu tay lại, ta ngược mắt nhìn hấn, "Không phải là người then thùng sao, vậy tại sao không buông tay?"

Thủy Bán Chưng nhếch khóe môi, cúi người giơ tay, thuận thế ôm lấy ta, đi ra ngoài, "Không buông được."

Tim ta nhảy loạn xạ, mọi người cũng không nhìn về hướng này nữa, ta vui mừng an tâm rút trong ngực hấn. Đi một mạch ra ngoài, sau cơn mưa trời lại sáng, trời xanh núi xanh và cây trúc hòa quyện làm một, không khí

trong lành xông vào mũi, ta vô cùng thích thú. Chờ xe ngựa đến, ta mới chợt nhớ, "Thủy Bán Chưng, sao lần này người khôi phục nhanh như vậy?"

Thủy Bán Chưng nhú mào, "Ta cũng chẳng biết tại sao, vừa mới ra khỏi cửa động, một lòng nghĩ tới phải nhanh chóng trở về tìm viện binh. Càng nghĩ càng nóng lòng, lần khôi phục."

Ta nín cười, "Khó trách người lại mặc đồ không phù hợp như vậy, không biết là người qua đường Giáp nào lại gặp xui xẻo."

Thủy Bán Chưng cười cười, sau cùng nói ra, "Trang Thế Chính quả thật cực kỳ vô liêm sỉ, lúc trở về khách điểm hấn giả vờ "Té xỉu" ở trong phòng, vừa thấy ta xuất hiện, hấn liền bảo đệ tử Hành Sơn và Nhạn Môn đang ẩn núp xung quanh động thủ. May mà ta đã sớm an bài, rất nhanh trấn áp được bọn họ. Chỉ mỗi Trang Thế Chính chạy thoát được"

Ta cắn răng, "Chân tướng chuyện này quá rõ ràng, hấn đắc tội toàn bộ võ lâm, ta không tin hấn có thể chạy đến chân trời góc biển, sớm muộn ta cũng đánh cho hấn một trận."

Thế lực tiêu hao quá lớn, bây giờ có Thủy Bán Bao ở đây, toàn bộ tâm tư đều có thể đặt xuống, mệt mỏi lập tức xông tới. Nhẹ ôm hấn, an tâm đi ngủ.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 36+2: Mọi Chuyện Đầu Kết Thúc, Kỳ Duyên Chưa Dứt (2)

Editor: HD đẹp trai

Không thể không nói, năng lực làm việc của ma giáo và Phi Vũ Môn cực mạnh, căn bản không cần chúng ta sai bảo gì cả, cho uống thuốc giải độc, những chuyện nhỏ nhất, bọn họ đều an bài hoàn tất.

Hai ngày sau, những người bị tổn thương nguyên khí nặng nề đều đã bình phục.

Có tên Hành Sơn cao đứng ra làm chứng, đệ tử Hành Sơn bắt tay hợp tác với Nhạn Môn lập âm mưu, bọn họ muốn không tin cũng không được.

Ta ngồi trước cửa sổ, bóc đậu phộng ăn, không còn việc gì vướng bận, cả người cảm thấy thật nhẹ nhõm, đặc biệt vui vẻ. Còn tên Ngọc Hồ Ly kia, vừa nghe nói ở khách điểm xuất hiện một Tiểu cô nương, liền vội vàng chạy theo, xem ra nên gọi hắn là sắc hồ ly thì đúng hơn.

Chờ mọi người tới đông đủ, Viên minh chủ mới mở miệng, giọng nói vẫn trầm ổn vang dội như trước, "Lần này nếu không phải Hoa môn chủ ra tay cứu giúp, chắc chắn võ lâm đã phải trải qua tai họa thảm khốc."

"Hoa môn chủ tuổi còn trẻ, lại thông minh hơn người, còn có một thân võ nghệ cao cường, quả thật phúc đức cho võ lâm."

"Tại hạ xin lỗi Hoa môn chủ vì chuyện hiểu lầm ngày trước, chỉ mong Hoa môn chủ đại nhân đại lượng không chấp nhặt lỗi lầm của tiểu nhân."

Ta ôm quyền cảm tạ, hành lễ đủ kiêu, tháo gỡ hiểu lầm là tốt rồi, về sau ta cũng không phải bỏ chạy nữa. Lén nhìn sang sư phụ sư huynh sư tỷ, sắc

mặt sư phụ không đổi, nhưng lưng của các đờng môn rất thẳng, có vẻ đang hãnh diện.

Viên minh chủ nói, "Chuyện này cho qua, tại hạ sâu sắc cảm thấy chính mình không đủ khả năng lãnh đạo võ lâm, cho nên..."

Ta nuốt một ngụm nước bọt, chờ chút, minh chủ đại nhân người muốn làm gì hả, không, phải, là, việc, đó, chứ?!

"Tại hạ quyết định! Nhưng chức minh chủ võ lâm lại cho Hoa môn chủ."

"..." Nội tâm ta kêu gào ngàn vạn lần, ta không cần thực sự không cần cực kì không cần đâu, những ngày nhàn rỗi lười biếng một đi không trở lại a, thật khốn kiếp, tuy nhiên khuôn mặt ta vẫn giữ vẻ đứng đắn, "Vãn bối không đủ tài đức để gánh chịu trách nhiệm nặng nề này, xin Viên minh chủ vạn lần không được xúc động."

Nhưng mặt Viên minh chủ lại vô cùng nghiêm túc, "Hoa môn chủ chớ khiếm tốn, công lao lần này của người không thể bỏ qua, hơn nữa, người quả thật có tướng chỉ huy."

Ta không có khiếm tốn, ta chỉ lười thôi, ta, ta có thể nói ra là làm minh chủ rất phiền phức nên ta lười được không? Sẽ không bị đánh chứ. Cười cười, rụt người về hướng Thủy Bán Chưng, "Chuyện này, vãn bối thật sự không phù hợp làm minh chủ đâu."

Vừa nói xong, một mảng khen ngợi thổi qua, biết bao nhiêu chữ tốt đẹp nện trên đầu ta, sống lưng ta đau nhức, lập tức đổ mồ hôi lạnh. Đột nhiên có một người thấp giọng nói, "Nhưng mà... Hoa môn chủ cùng ma giáo có quan hệ... Có quen biết, nếu làm minh chủ hình như cũng không hợp lý lắm."

Mọi người vừa nghe, lúc này mới do dự, "Ma giáo quả thực là ác đại môn phái, tại sao người lại kết giao với giáo chủ ma giáo" "Không hợp lý" "Thật sự là đáng tiếc, sao lại có dính líu tới tà môn ma đạo chứ", một câu này nói ra, có vẻ ta đã mất cơ hội làm minh chủ.

Nhưng mà... Nghe bọn họ mắng chửi ma giáo như vậy, mắng chửi Thủy Đông Lưu, trong lòng ta rất không thoải mái. Ta cắn cắn môi, "Ma giáo không phải là tà môn ma đạo."

Âm thanh trong phòng lập tức dừng lại, có người ngậm ngừng một lát, mới lên tiếng, "Chúng ta biết Hoa môn chủ là người ngay thẳng, có đi đâu giáo chủ ma giáo không phải là người lương thiện..."

"Ma giáo không phải là ma đạo, Thủy Đông Lưu cũng không phải là ác ma."

Ta không nhịn được đứng bật dậy, Thủy Bán Chưng liền đứng chắn phía trước, "Không cần tranh chấp với bọn họ, không sao."

Không thể chịu được nữa, ta bình tĩnh nhìn hắn, khẽ lắc đầu, cắn răng thấp giọng, "Không ai được phép chửi bới nam nhân của ta!"

Thủy Bán Chưng tạm ngừng, nhếch cao khóe môi, cũng không khuyên ngăn nữa, vui vẻ đứng xem.

Ta nhìn mọi người có mặt trong phòng, "Quả thật là thế lực ma giáo ở Tây Vực đang ngày một phát triển tại kinh thành, bọn họ cũng chẳng có mưu đồ gì. Bản năng muốn bình an kinh doanh buôn bán, lại đổi thành sự truy giết của võ lâm, khiến người ta thật đau lòng. Nói ma giáo là nhân vật phản diện, bất quá là do các tiên bối tự mình rao truyền như vậy, theo những gì ta biết, năm mươi năm nay bọn họ chưa từng làm chuyện ác, chỉ duy nhất là không chịu kết giao với võ lâm, độc lập hành sự. Thay vì nói rằng võ lâm đồng minh có chung một kẻ thù, chi bằng nói các người không cách nào nắm được ma giáo, nên mới tạo nên sự bài xích đó."

Khắp phòng im lặng như tờ, ta chửi xong một mạch, tiếp tục nói, "Năm xưa Phi Vũ Môn quả thật có làm việc sai trái, nhưng khi Phi Môn hoàn lương, mình chủ lập tức phát thiệp mời, người trong võ lâm cũng không phản đối. Có thể chấp nhận Phi Môn, vậy tại sao không thể chấp nhận thêm một ma giáo?"

Viên minh chủ mở miệng trước, "Mấy năm gần đây Phi Môn ra tay giúp đỡ võ lâm, tâm tính chính nghĩa mọi người đều thấy được, ma giáo lại..."

"Ma giáo chưa biểu hiện thiện ý, cho nên các người vẫn cảnh giác sao? Vậy ta sẽ cho các người nhìn một chút, hôm nay đến tột cùng là người phương nào cứu các người, người thật sự hóa giải nguy nan cho võ lâm là ai." Ta xoay người về hướng Thủy Bán Chung, hắc nhướng cao lông mày, ta nắm ống tay áo hắn, lúc này hắn mới giơ tay, gỡ mặt nạ trên mặt xuống, lộ ra gương mặt tuấn mỹ trắng nõn.

Trong phòng lập tức chấn động.

"Thủy Đông Lưu! Giáo chủ ma giáo!"

"Người cứu chúng ta lúc trước là hắn?"

Thấy bọn họ phản ứng như thế, ta đứng thẳng lưng nghiêm túc nói, "Người cứu toàn bộ võ lâm, không phải Hoa Lê ta, mà chính là hắn, tà môn ma đạo trong miệng các người, giáo chủ ma giáo."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, vẻ kinh ngạc thật lâu không mất, không biết ai mở miệng nói, "Quả thật là ta đã có chỗ hiểu lầm."

Có người mở đầu, liền có người khác lên tiếng theo. Gương mặt Viên minh chủ cực kì kích động, "Nếu không có Hoa môn chủ, sẽ không hóa giải được hiểu lầm, chỉ sợ miệng lưỡi người đời châm ngòi, hiểu lầm ngày càng nghiêm trọng, cho nên!"

Ta khó khăn nuốt nước bọt, mọi người đồng loạt nhìn ta chằm chằm.

"Vị trí minh chủ không phải của Hoa môn chủ thì không ai có thể đảm đương!"

Ta... Đi chết đây... Cứu mạng a... Vẻ mặt đáng thương nhìn về phía Thủy Bán Chung, hắn đang nín cười. Không thể làm người thành thật được hay sao!

Tiếng hô càng lúc càng to, thậm chí có người bắt đầu kêu Hoa minh chủ.

Ta giờ tay, nét mặt vô cùng nghiêm túc, "Chuyện này rất quan trọng, mong chư vị tề tâm bồi cho ta một đêm để suy nghĩ."

Phượng trọng Thiệu Lâm gật đầu nói, "Tuổi thí chủ còn trẻ, quả thực nên suy nghĩ cho kỹ, chớ đưa ra quyết định vội vàng."

Thật sự là cảm động đến rơi nước mắt, sau này ta nhất định đến miếu của ngài thấp hương, phóng thêm tề tâm nhang đèn.

Lúc này mọi người ai về phòng người nấy, ta vuốt ve ngực. Nhìn thấy đám người sư phụ không đi, ta liền kéo Thủy Bán Chung dừng lại. Phòng to như vậy chỉ còn lại mấy người chúng ta, cuối cùng cũng có thể quang minh chính đại nói chuyện với sư phụ ta lần nữa. Ta nhẹ nhàng bước lên phía trước, quỳ hai gối xuống đất, "Sư phụ."

Sư huynh sư tỷ đi tới đỡ ta dậy, "Lê Tử" "Sư muội, mau mau đứng lên".

Ta hơi lắc đầu, "Khiến cho sư phụ phải nhọc lòng, là lỗi của đệ nhi."

Ánh mắt sư phụ hơi lạnh lùng, người vẫn bày ra bộ mặt lạnh ấy, nhưng ta nhìn lại thấy thân thiết, mặt lạnh lòng ấm, "Đứng lên đi, tuy nói đã giải trừ hiểu lầm, nhưng nếu bảo người trở về Hoa Sơn, tất nhiên người của các người sẽ không chịu, ta không thể nhận lễ thầy trò kia nữa."

Sư huynh sư tỷ vội vàng nói, "Sư phụ!"

Ta ngây người, "Sư phụ..."

Sư phụ thở dài, dịu dàng xoa ta đầu, "Một mình xông pha chốn giang hồ, Hoa Sơn không còn gì để dạy cho người nữa rồi. Cho dù thân phận của người không phải là người Hoa Sơn, nhưng tâm muốn, thì sẽ là vậy."

Giống như thể được dội gáo nước lạnh, trong nháy mắt liền hiểu rõ khổ tâm của sư phụ. Lúc này, ta khấn đầu một cái, "Đệ nhi hiểu."

Thân không ở Hoa Sơn, tâm vẫn vương Hoa Sơn, sư phụ vĩnh viễn là sư phụ, đờng môn vẫn như cũ là đờng môn.

Đưa mắt nhìn đám người sư phụ bước ra khỏi cửa, yên lặng một hồi, ta kéo tay Thủy Bán Chưng, "Đi, chúng ta về phòng thu dọn hành lý chuẩn bị chạy."

Thủy Bán Chưng cười nói, "Ra đi không từ biệt? Không muốn giữ phong độ của mình chứ?"

Ta định nói lời sắp trào khỏi miệng, suy nghĩ hồi nuốt xuống, nhìn hắn chăm chăm hắn nói, "Minh chủ toàn phải nói đạo lý chính nghĩa, giáo chủ đại nhân thật lòng muốn vậy sao?"

Thủy Bán Chưng cười lớn tiếng, gật gật đầu, nắm tay ta, giọng nói tương đối nhẹ, "Đi, cặn bã, về ma giáo với ta."

"Ừ!"

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 37+1

Nhưng kế hoạch luôn không đuổi kịp tay đổi.

Ta cầm tay Thủy Bánh Chung trốn đi ra bên ngoài, vừa bò lên trên nóc nhà, một đám người ngăn ở r ấ đằng trước. Môn nhân dùng dùng quỳ xuống, “Môn Chủ, xin ngài quay về Ác Nhân cốc, hoàn thành nghi thức nhận chức.”

Ta mới nhớ tới ta và bà bà có hẹn ước một tháng. Đi qua lại cũng cần rất nhiều thời gian, ta buông tay Thủy Đông Lưu, cảm thấy khó xử. Thủy Bánh Chung yên lặng nhìn lên trời, “Ta thật muốn đóng gói mang người đi ngay bây giờ.”

Ngoại trừ môn nhân, bên cạnh còn có mấy chục người nhìn chăm chăm, những người này là người của Ma giáo. Khoan đã, sao nóc nhà này chịu đựng được?

Có vẻ như quan tâm sai trọng điểm r ấ...

“Qua lại có lẽ không cần mười ngày.”

Lỗ tai giật giật, ngẩng đầu cười nhìn hắn, ý tứ này chính là muốn rời khỏi Ác Nhân với ta r ấ.

Hắn còn chưa nói xong, mọi người Ma giáo đã gấp giọng, “Giáo Chủ! Không thể lưu lại Quan Trung nữa, xin ngài hãy mau quay về kinh xử lý giáo vụ.”

Thủy Đông Lưu chân thành nói, “Ngay cả đi cầu hôn cũng không được?”

Mọi người trong nháy mắt, “Cầu hôn?”

Thủy Bán Chưng, “Các người không muốn có Giáo Chủ phu nhân sao, cha mẹ ta có biết không?”

Thủy Đông Lưu người hư quá, lại lấy cha mẹ ra trấn áp giáo chúng.

Mọi người trăm miệng một lời, “Đi đi, Giáo Chủ, chúc thành công!”

“...” Lập trường đâu!

Thủy Bán Chưng chính là dương dương đắc ý, cảnh xuân tươi đẹp. Căn thận nghĩ lại giống như có chỗ nào không đúng, ta kinh ngạc, “Người muốn đi tới nhà của ta cầu hôn?”

“... Cạn bã, vòng phản ứng của người có thể quán ba vòng tiêu trấn rã.”

Lại vô tình bị chửi rã.

Xa xa trông thấy cửa lớn cao ngất của tiêu trấn, đưa tay nhìn không thấy gì cả, vô cùng thân cận. Thủy Đông Lưu chột ngừng xuống xe ngựa, ta hiếu kỳ hỏi, “Sao vậy?”

Dáng vẻ của Thủy Bán Chưng trầm tư, “Ta suy nghĩ, nếu cha mẹ người không đồng ý thì làm sao bây giờ.”

Ta há miệng nhìn hắn chằm chằm, mở miệng hỏi, “Vậy người định làm như thế nào?”

“Trực tiếp cướp người đi chứ sao.”

Ta trừng mắt, Thủy Bán Chưng lập tức nói, “Ta sẽ cố gắng cầu bọn họ gật đầu.”

Uh, làm gì cũng phải như vậy chứ.

Trở lại phố Vân Tước, bước lên trên đường đá xanh, xa xa đã nhìn thấy từ trước cửa nhà treo cao tấm bảng đồng chữ to: Đương.

Ta khom người nhảy vào bên trong, đưa thanh kiếm tới cửa sổ, bóp mũi, “Chưởng quỳ, thanh kiếm này giá bao nhiêu vậy?”

“... Con cho rằng bịt mũi thì lão nương không nghe ra giọng nói của con chứ gì.”

Không xong! Trông coi cửa hàng vậy mà không phải cha! Ta hoảng sợ muốn chạy đi, không biết lúc nào mẫu thân đã đến trước mặt ta, hai tay chống nạnh, giận dữ, “Hoa Lê Lê, con nói, lúc nào thì con đi đâu nhập vào Ngũ Độc giáo hả? Thanh Thành cũng được mà.”

Ta cười khan hai tiếng, “Bọn họ đây người rỗi, không nhận.”

Mẫu thân thở dài, “Năm đó tại sao phải đưa con đến Hoa Sơn, hôm nay nhân vật phản diện cầm quyền, lấy công phu mèo quào của người, quá thua thiệt. Con gái, Đường Lang giáo kia nhận người, con đi không?”

Khóe miệng ta giật giật, “Nương, Đường Lang Đường Lang... Tên này thật mất mặt.”

Mẫu thân sờ sờ cằm, giống như nghĩ tới cái gì đó, gật đầu, “Cũng phải. Vậy không bằng ngày mai nương dẫn con đi Ngũ Độc giáo quỳ ở đó ba ngày ba đêm lấy tâm tư vô cùng chân thành đả động bọn họ? Nếu không đi quỳ Ma giáo.”

Từ khi đưa ta lên Hoa Sơn, cha mẹ liên mỗi ngày đặt mua báo câu chuyện giang hồ, không có gì nhưng tất cả đều nhìn rất cẩn thận, biết tình hình hướng đi của giang hồ rất rõ ràng. Vì vậy bắt đầu từ năm năm trước, chỉ cần ta về nhà, nhất định lái nhải ta cải chính quy tà.

Nếu như ta nói cho mẫu thân biết, con rể tương lai của bà là Giáo Chủ Ma Giáo, nhất định sẽ lập tức nhét ta vào trong ngực Thủy Đông Lưu.

Thủy Đông Lưu đứng ở cửa không có đi vào, trên mặt căng thẳng đứng thẳng tắp ở đó — — rõ ràng là khẩn trương. Mẫu thân nhìn thấy hẳn, hai mắt sáng rực, vô cùng hòa ái dễ gần, “Đây không phải Thủy công tử sao, mau vào ng ồi, muốn ăn bánh ngọt không, nước trà vừa rót nóng, uống một chén đi nha.”

Nương! Ta mới là thân khuê nữ của ngài.

Thủy Đông Lưu thở dài, ôn hòa tao nhã, lập tức hóa thân thành t thanh niên tốt thời đại tiến bộ, đẹp trai giàu có nhất võ lâm, “Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.”

... Thủy Bánh Chưng người bị đánh tráo r ồi!

Trở lại tiểu viện, một đường nhìn xem mẫu thân nhanh nhẹn dững mãnh như ngày thường nói chuyện với Thủy Bánh Chưng kiêu ngạo miệng độc đầu là ôn hòa, không khỏi cảm thán hai người ở trước mặt ta, hoàn toàn chính là hành động cặn bã.

Sau khi về tới nhà, mới biết được phụ thân đi câu cá với bằng hữu, khó trách hôm nay là mẫu thân đi trông coi cửa hàng. Nhìn vại nước ở trong sân, đã được dọn dẹp sạch sẽ, đang nuôi cá.

Hoa gia chúng ta thích nhất chính là ăn cá, bởi vậy phụ thân vẫn luôn chạy tới trong hồ thả câu.

Mẫu thân không cho phép Thủy Bánh Chưng ra tay giúp đỡ, lại để cho hẳn ng ồi ở đằng kia, uống chút trà, ăn đậu phộng. Ta kéo tay áo đứng bên cạnh trêu ghẹo, sử dụng tay quen c ần kiểm c ần dao phay lên, dường như cũng có chút thuận tay nha.

Sau khi phụ thân trở về, Thủy Bánh Chưng càng giống như bị đánh tráo r ồi, ôn hòa như một đại ca nhà bên cạnh. Ta c ần lấy sọt cá trong tay phụ thân, nhìn coi, bốn con cá sống tươi lớn, nuốt một ngụm nước bọt, “Phụ thân, kỹ thuật câu cá của người càng ngày càng tốt r ồi.”

Phụ thân cười nói, “Năm nay trong hồ cá đặc biệt nhiều, ngày nào phụ thân cũng đưa cá cho tam bá và thất thúc của con.”

Nói với phụ thân cần một con đi vào, ta giặt nhẹ tay Thủy Đông Lưu, “Ngày mai chúng ta cũng đi trong hồ cá.”

“Trời rất nóng, người không sợ phơi nắng sẽ đen sao, cặn bã?” Thủy Bánh Chung cúi đầu nhìn thoáng qua, “Thật tròn, như người vậy đó cặn bã.”

Ta nghiêng người híp mắt, “Thủy Bánh Chung, một ngày người không bị ta đánh là không thoải mái phải không.”

Hắn cười cười, cần tay của ta, “Đi câu cá.”

Cơm tối vô cùng phong phú, ăn đến bụng rất tròn. Nương còn hung hăng đá kích đưa ánh mắt nhìn ta như nói “Ăn nhiều như vậy muốn thành người mập mập rồi hả” “Hình tượng của cô nương xinh đẹp, con có muốn hay không hả”. Có đi đâu tất cả đều bị ta bỏ qua rồi.

Cơm nước xong xuôi, giúp đỡ lấy bát đĩa đi vào, mẫu thân vô cùng đau đớn, “Hoa Lê Lê, con ở trước mặt Thủy công tử có thể rụt rè chút hay không?”

Rụt rè... Từ này không tồn tại trong từ điển của ta cùng Thủy Đông Lưu, cười cười, “Hắn biết rõ con là người thế nào, nếu ta nũng nịu, nhất định sẽ bị hắn đưa đi xem đại phu.”

Mẫu thân dừng một chút, đột nhiên cười nói, “Tình cảm lại tốt đến mức này rồi.”

Thu dọn sạch sẽ đi ra, Thủy Đông Lưu và phụ thân đang đông kéo tây dắt. Nhìn thấy chúng ta đi ra, lập tức đứng dậy, không nói gì nhưng mặt lại ửng đỏ. Phụ thân cười nói với mẫu thân ta, “Thủy công tử có chuyện muốn nói với chúng ta, mau tới đây nghe.”

Ta nhìn về phía Thủy Bánh Chưng, trong nháy mắt, bỗng dưng hiểu, đây là muốn cầu hôn rồi. Ho khan hai tiếng, “Con, con đi tìm Thắm Thắm chơi!”

Cũng như chạy trốn ra ngoài, chạy càng xa lại có chút lo lắng không yên, Thủy Bánh Chưng thật dễ nói chuyện, phụ mẫu sẽ không đuổi hẳn đi? Ta ngửi ở bên đường, nhìn xem đèn đường trước mắt mà sửng sốt. Đột nhiên nhớ tới một vấn đề rất nghiêm trọng, dường như Thủy Bánh Chưng không có chuẩn bị sính lễ?

... Xong rồi, nhất định sẽ bị mẫu thân loạn côn đánh ra ngoài, sao lại sợ ý như vậy, còn muốn lấy Lê Lê nhà của ta, mơ tưởng!

Bố nào xong xuôi, ta ôm đầu xoắn xuýt.

“Cận bã, người ở đây làm bần cái gì?”

Ta ngẩng đầu nhìn lại, Thủy Bánh Chưng đưa lưng về phía đèn đường, cả khuôn mặt đều biến mất trong bóng đêm, ta đứng người lên, chân đều ngửi chết lặng. Khó khăn hỏi, “Nhanh như vậy đã nói xong rồi?”

Thủy Bánh Chưng đưa tay đỡ, “Khụ.” Họ nhẹ một tiếng, “Phụ mẫu người đồng ý giao người cho ta.”

Ta kinh ngạc, “Người có đưa tiền sính lễ không. “

Thủy Bánh Chưng nhíu g mày, lúc này mới chợt hiểu, “Đã quên.”

“...” Ta sờ cằm, “Hai tay trống trơn phụ mẫu ta cũng đồng ý người...” sau khi nghĩ thông suốt không khỏi cảm động, “Mẫu thân nói ta xuất giá sẽ bán ta với giá tốt, kỳ thật bà vẫn rất thương ta đấy. Người nhất định là mấy rất nhiều lời nói, nói chăm sóc ta thật tốt, nói gì thật lòng thật dạ với ta gì gì đó.”

Thủy Bánh Chưng nháy mắt mấy cái, “Không có.”

Ta trừng lớn mắt, “Không, không có? Vậy người nói gì?”

“Ta nói ta muốn cưới Lê Lê về làm Giáo Chủ phu nhân Ma Giáo, bọn họ gật đầu rất nhanh.”

“... Thân phụ mẫu!”

Thủy Đông Lưu ghen cười, kéo tay của ta đi trở về “Ngoan.”

Ba ngày sau, công việc lớn nhỏ đã làm ổn thỏa, nên trở về Ác Nhân cốc rồi. Lưu luyện không rời tạm biệt với phụ mẫu, đánh xe rời khỏi. Để tránh Thủy Bán Chưng lạc đường, từ trấn nhỏ đi ra, tới khi nhìn không thấy phụ mẫu, ta đưa tay đón lấy dây cương, “Ta đánh xe.”

Chạm đến tay của hắn, cách tầng vải mỏng đã cảm giác nóng bỏng, vội vàng đưa tay lên sờ, lại đi sờ vào trán của hắn. Thủy Bán Chưng lộn xộn nói: “Người rụt rè chút.”

Không để ý tới lời hắn nói, ta nhíu mày nhìn hắn, “Thủy Bán Chưng, người bị bệnh? Sao lại nóng như vậy.”

Hắn hếch lưng, đi lòng vòng cỡ, “Rất tốt.”

“Vậy lại nóng như vậy.” Không nói lời gì, nhét hắn vào trong xe ngựa, ta nghiêm mặt nói, “Nghỉ ngơi thật tốt.”

Thủy Bán Chưng nhìn ta một hồi lâu, ánh mắt dịu dàng, cười nói, “Cặn bã, người càng ngày càng trở nên hiền lành mẫu rồi.” Dứt lời, chính mình ngược lại run rẩy, “Thật là đáng sợ.”

Ta giận dữ, nắm tay, “Ta muốn đi mua cái bàn xát (dùng để giặt quần áo) lớn nhất thiên hạ!”

Thủy Bán Chưng cười vang, lúc này mới đi vào thùng xe.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 37+2

Đang là mùa thu, gió cũng không mát mẻ gì mấy, nhẹ thổi vào mặt, ánh mặt trời chói chang chiếu xuống, nhưng ta cảm thấy toàn thân lạnh ngắt. Ta toàn tâm toàn ý đánh xe ngựa, nghĩ rằng đợi lát nữa vào trấn phải lập tức chạy đi tìm đại phu. Khi xe ngựa chạy vào trong rừng, đột nhiên nghe thấy có tiếng người gọi ta. Giọng nhỏ đến mức gần như không thể nghe được, ta kéo dây cương, ngựa hí một tiếng rồi dừng lại, có người chọc chọc lưng ta. Ta ngạc nhiên quay đầu, bây giờ mới nhớ ra. Giọng nói ban nãy là của Tiểu Bánh Chung. Nhưng mà...

Ta vén rèm lên rồi đi vào, quả thực trông thấy Thủy Đông Lưu đã biến thành tiểu hài tử xấu xa, co quắp ngồi bên trong, vẻ mặt vô tội. Ta xem xét tình hình trong xe, “Nước...”

Hắn chưa kịp nói hết ta liền đưa tay che miệng hắn lại, nhỏ giọng bảo, “Đừng nói lớn tiếng, thuộc hạ của ta và người vẫn đang ở bên ngoài.”

Ta vẫn kiềm chế giọng nói, nắm bàn tay nhỏ bé của hắn, thật là mềm a, “Người chạm vào nam nhân lúc nào vậy?”

Thủy Bánh Chung lắc đầu, “Không biết, vào nằm nghỉ một hồi, càng ngủ càng cảm thấy không thoải mái, kết quả vừa mở mắt liền biến thành bộ dáng này.”

Ta vênh vác tự đắc ngẩng đầu, đây chính là cơ hội để ta xoay mình, “Cầu xin ta hôn người đi.”

“...” Hắn giật giật khoe miệng, “Cặn bã, người đừng vênh vác như vậy được không?”

Ta cười cười, nâng đầu hẳn lên chụp ~ hôn một cái. Miệng vừa hạ xuống mặt hẳn lập tức biến thành màu đỏ, đỏ tới tận mang tai. Ta thực sự cảm thấy mình là nữ sắc lang.

Nhưng mà Thủy Đông Lưu lại không có biến hóa gì.

Chúng ta nhìn nhau hồi lâu, nháy mắt. Cúi đầu, lại hôn hẳn cái nữa.

Vẫn không thay đổi.

Ta ngây người, hôn hôn hôn ra sức hôn hẳn... Vậy mà hẳn vẫn còn là Tiểu Bánh Chưng.

“...” Ta kinh ngạc buông tay, hít thở, sờ sờ tay chân của mình, tất cả đều bình thường, không có gì khác lạ, “Thủy Bánh Chưng, thể chất đặc biệt của cơ thể ta mất tác dụng rồi sao?”

Hắn nhú mày, “Có lẽ không phải người thay đổi, mà là ta.”

Cẩn thận suy nghĩ, cũng đúng, từ đầu đến giờ không hiểu tại sao cơ thể hẳn lại nóng, rồi đột nhiên biến thân, đến bây giờ dùng cơ thể âm dương cũng mất đi hiệu quả, nhất định là có chỗ nào đó không đúng, nhưng chúng ta không biết.

“Cạn bã.” Thủy Bánh Chưng đột nhiên mở miệng, khẩn trương nhìn ta chằm chằm. Ta lập tức che giấu bộ dáng cà lơ phớt phơ, nghiêm túc nhìn hẳn, hẳn nghiêm túc như vậy. Chắc chắn là có chuyện quan trọng muốn nói với ta. Một lát, hẳn yên lặng nhìn về phía nơi khác, đọc nhẩm rõ từng chữ, “Ta... mót quá.”

“...” Thật lãng phí tình cảm chân thành của bốn cô nương!

Ta hừ lạnh bước ra khỏi xe, nhảy xuống, lắc cái chuông nhỏ trên xe ngựa. Trong rừng cây gió thổi lá bay bông có mấy tiếng động xào xạc, từng bóng dáng rơi xuống, quỳ dưới đất, hai giọng nói khác nhau “Môn chủ có gì phân phó?” “Phu nhân có gì phân phó?”

Chưa thành thân mà bị gọi như vậy ta cũng ngại lắm nha, ta nhẹ ho một tiếng, “Giáo chủ của các người với ta có chuyện quan trọng phải làm, tạm thời lui ra ngoài khoảng nửa dặm đi.”

Đám người có mặt ở đó đều ra biểu tình “Chúng ta hiểu”, nhanh chóng rời đi. Ta sờ sờ cái cằm, hồi nãy bọn họ nghĩ đi đâu vậy nhỉ, thật bối rối a.

Xác định bọn họ đã lui ra xa, ta giơ tay vào trong xe, kéo Thủy Bán Chưng xuống, dắt hẳn đi tìm cái bụi cây nào đó. Thấy hẳn cấn quấn rừ nhìn ta chăm chăm, ta đành phải đi chỗ khác, che lỗ tai, “Được rồi, không nghe thấy đâu.”

Đợi lúc lâu, không thấy hẳn đi ra. Ta thả một tay nghiêng đầu về hướng kia lắng nghe, không có động tĩnh, “Người xong chưa?”

Hỏi hai lần, không có tiếng trả lời. Trong lòng ta cảm thấy hơi lo sợ, vội vàng chạy về hướng kia. Vào bụi cây, liền thấy Thủy Bán Chưng té xỉu trên đất, sắc mặt tái nhợt. Ta kinh hãi cấn cổ tay của hẳn, tìm mạch đập, hẳn bị nội thương rất nặng. Lập tức giơ tay chưởng vào lưng hẳn, vận khí cứu trị, trên trán nhanh chóng toát ra mồ hôi lạnh. Tâm lại như đao cắt, Thủy Bán Chưng người tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì hết!

Tiểu Bán Chưng hừ nhẹ một tiếng, rốt cục cũng tỉnh, hẳn nói, “Mau thu khí...”

Chưa nghe rõ ý tứ trong lời nói của hẳn, chợt nghe thấy tiếng gãy giòn tan của cành cây phát ra từ phía sau, ta chưa kịp quay đầu lại, đã bị một chưởng đánh vào sau lưng. Chân khí trong người lập tức chạy tán loạn, chân động đến lục phủ ngũ tạng, ta không chống đỡ nổi, cúi người ho ra một bùm máu. Ta liền xoay người đánh ra một chưởng, người nọ có vẻ không lường trước được việc gì, cho nên không tránh kịp, bị ta đánh vào bụng, lui lại ba bước.

Ta che ngực, nhìn chăm chăm người nọ, hóa ra là Trang Thế Chính.

Trang Thế Chính cười lạnh, “Quả thật là một thân nội lực cường đại, nếu là người bình thường đã sớm chết ở dưới Thiết sa chưởng của ta.”

Ta lão đảo một bước, hấn lập tức nhào đến, song chưởng đánh tới, giống như dùng toàn bộ công lực ra tay.

Mũi chân đá một cành cây dưới đất lên, nắm trong lòng bàn tay, tụ lực vào tay, hướng về phía hấn đánh một chiêu cực kì mạnh mẽ. Lưu Tinh kiếm pháp thức thứ bảy, hao tổn rất nhiều nội lực, nhưng đổi lại uy lực hết sức kinh người.

Trang Thế Chính không đoán được ta vẫn còn sức lực để phản kháng, chưởng đánh tới không thể thu về, trực tiếp đón nhận kiếm khí, hai bàn tay hấn nứt ra máu thịt lẫn lộn, kêu la thảm thiết một tiếng, kiếm khí đã đánh tới lồng ngực hấn, đau đớn không thể nói thành lời.

Ta run run xoay người, ôm lấy Tiểu Bánh Chưng, phải nhanh chóng chạy tới chỗ môn nhân cùng giáo chúng của bọn ta, nhất định phải rời đi lúc này.

Không biết lấy động lực ở nơi nào, thân thể vẫn chưa cảm thấy đau đớn gì, ban nãy rõ ràng động đậy cũng ối ra hai bùm máu. Lúc nãy trị thương cho Tiểu Bánh Chưng thì bị buộc gián đoạn chân khí, nên cũng bị nội thương chung, người ta lo lắng nhất là hấn.

Vất vả đi tìm gia đình nông dân nào đó, đưa cho họ một túi bạc lớn, cầu xin bọn họ đi tìm đại phu đến hộ chúng ta. Nhìn sang Tiểu Bánh Chưng, lông mày cau chặt, vết máu ở khoe miệng còn chưa khô, mới nhìn liền giật mình. Ta thử hôn hấn một cái, chỉ cần hấn có thể khôi phục lại nguyên dạng vết thương sẽ tự động lành lại, đáng tiếc vẫn không có hiệu quả.

Thu xếp xong xuôi, ta cảm thấy vô cùng mệt mỏi, ngay cả thuốc cũng chưa kịp uống, liền nằm xuống.

&&&&&

Đêm thu lạnh buốt, càng ngủ càng lạnh, ta giận dữ xoay người. Sư tử, tử không nên vượt giường đoạt chăn mền của ta, làm như vậy rất không có đạo đức a!

Cho dù so đấu thực lực ta cũng căn bản không thể sánh bằng sư tử, hắt xì mấy tiếng, cuối cùng tỉnh hẳn.

Ta giận dữ đứng dậy, “Cuộc sống quá khó khăn!”

A này, hình như có gì đó không hợp lý, nơi này không phải là phòng ngủ ở Hoa Sơn, ngược lại là một căn phòng nhỏ ở nông thôn. Nhìn trái nhìn phải... Vừa nhìn đã thấy không đúng, ta hít một hơi lạnh, lui đến sát giường, đập nam nhân kia một cái, “Người là ai?!”

Gò má hần trắng nõn, trắng như giấy Tuyên Thành, lông mày như vẽ, tóc đen mền như mây, nhìn hần không khác gì tranh. Hần bị đá một cú, lông mày liền nhăn, sau đó tỉnh lại. Mắt cũng thật đẹp a, hần cực kì đẹp. Hần nhìn về hướng ta, đột nhiên ng ẩ dậy... Phốc, toàn bộ màu đỏ trên người mới là vũ khí sắc bén nhất, khí huyết chọt hạ xuống.

“Người là ai?”

Ta giận dữ, ăn xong liền nôn ra, cho dù người là mỹ nam ta cũng không thể nhẫn nhịn, “Ta là cô nữ nữ của người.”

Hần nhếch khóe miệng, rất lễ phép cung kính gật đầu, “Cô nữ nữ người khỏe.”

“...” Hình như ta bị thua thiệt a.

Hần vuốt vuốt bàn tay cùng cái cổ, khóe môi vẫn nhếch cao, “Ta biết có rất nhiều cô nương muốn nửa đêm bò lên giường của ta, lại không biết người dùng thủ đoạn gì, nhưng ta không có chút cảm giác gì.”

L ồng ngực ta đau buốt - - hẳn là do tức, lực phủ ngũ tạng đều cảm thấy có chút đau, “Rõ ràng là người dùng biện pháp tà môn ma đạo, thần không biết quỷ không hay bắt ta đến nơi này.”

Nếu không phải quần áo trên người ta đều nguyên vẹn, ta đã sớm nhào qua cửa sổ rồi.

Hắn lườm ta một cái, “Nhìn mặt người đã thấy giống đồ cặn bã, tư thái cũng cặn bã như thế, ánh mắt của ta sẽ không kém thế chứ?”

Ta nghe rằng, nhin... Không thể nhin được nữa! Nhào qua, giờ tay bắt hắn. Hắn lập tức đứng dậy phản kích, một phát liềm bắt được cổ tay của ta, rồi tấm chăn che người hắn rớt xuống, thứ không nên thấy nhất thời lọt vào trong mắt. Chúng ta đều sửng sò, “A a a - - “

Mặt ta đỏ tới mang tai vội vàng lăn xuống giường, hít sâu một hơi rồi đi ra ngoài. Hoàn toàn nghĩ không ra, ta nhớ tối hôm qua vừa luyện kiếm xong, thì bị sư phụ cầm dây đánh bấp chân, cho nên ta vừa giận vừa đi ngủ. Tại sao vừa tỉnh dậy đã ở nơi này, còn gặp phải sắc lang. Cúi người nhìn chân, không thấy dấu hiệu từng bị đánh.

Lắc lắc đầu, mở cửa, ánh mặt trời chiếu vào mắt, thật ấm áp. Ngược mắt nhìn bên ngoài, sân nhỏ chật ních người, ta sợ hãi chân cũng mềm nhũn, lưng dán vào cánh cửa, chống đỡ ánh mắt của đám người kia, nói lắp, “Người, các người là ai?”

Về mặt mọi người tràn đầy khó hiểu, hai bên quay sang nhìn nhau.

Sắc lang kia vừa ngáp vừa đi ra, còn chưa thấp xong dây lưng quần. Ta tức giận trừng mắt nhìn hắn, xúi quẩy thực! Về sau bốn cô nương còn phải lập gia đình nữa.

Sắc lang thấy bọn họ, nhíu mày, “Tổng hộ vệ, từ lúc nào môn giáo của chúng ta lại thu nhận nhiều người như vậy, nhìn bọn họ đều lạ mặt.”

Về mặt của mọi người lại mờ mịt.

“Giáo chủ, bọn họ là thuộc hạ của giáo chủ phu nhân.”

Sắc lang nhăn mặt, “Giáo chủ phu nhân? Ta lấy vợ khi nào?”

Khuôn mặt đám người áo trắng bên trái lộ vẻ kinh ngạc, nhìn về hướng ta. Đám người áo đen bên phải lập tức nhảy dựng lên, “Giỏi cho giáo chủ ma giáo các người, ăn rồi còn dám nôn ra.”

Ta vội vàng cách xa sắc lang một trượng, dáng vẻ biểu hiện ta không có quan hệ gì với tên giáo chủ ma giáo trong truyền thuyết này, khó trách lại độc miệng kiêu ngạo như vậy!

Cuối cùng người áo đen thu liễm tức giận, “À, đúng rồi, môn chủ đã nói hần là nam nhân của môn chủ, không cho phép người trong môn phái đụng đến hần.”

Nghe bọn họ nói như vậy ta thực tình muốn chết, là tên môn chủ khốn khiếp nào đã ra lệnh đó, người chính nghĩa như ta càng không thể ngẩng yên, “Các thiếu niên hãy ra sức giúp đỡ chính nghĩa a!”

Người áo đen hỏi, “Môn chủ, ngài muốn ra lệnh gì?”

“Ta...” Ta ngẩn người, sắc lang cũng ngẩn người, hai người vô tình liếc mắt nhìn nhau, hết sức kinh ngạc, “Khoan đã, các người gọi ta là môn chủ? Vậy còn hần, hần là ai?”

Trả lời nhịp nhàng, “Hần là nam nhân của ngài, còn ngài là phu nhân của giáo chủ ma giáo.”

Ta cùng tên sắc lang kia đồng thanh, vẻ mặt khinh bỉ nhìn đám người trong sân, “Chuyện này tuyệt đối không buồn cười!”

“...”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 38+1: Hành Trình Mới, Ký Ức Bị Lấn Lộn

Thái sư phụ nói, con người khi sống ít nhất phải có một lần giác ngộ.

Mặc dù Thủy Đông Lưu anh tuấn tiêu sái y hệt soái ca trong truyện thuyết, nhưng hẳn tuyệt đối không thể thỏa mãn tâm tư thiếu nữ của ta, ai lại muốn làm vợ của tên đại ma đầu tiếng xấu vang xa, hơn nữa còn là một đại ma đầu ác mồm ác miệng vênh váo tự đắc.

“Môn chủ, xin ngài nghe thuộc hạ nói, tình trạng hiện tại của ngài khẳng định là do bị mất trí nhớ. Ngày trước các người thân thiết giống như keo như sơn, khụ khụ, tình cảm cực kì tốt, khụ khụ, còn có blah blah blah...”

“Giáo chủ, ngài nghe thuộc hạ nói, mong ngài chớ xúc động muốn ném phu nhân của mình ra ngoài, trên người phu nhân còn giữ tín vật đính ước của ngài, khụ khụ, cũng tiếp xúc da thịt rồi, khụ khụ. Cho nên ngàn vạn lần đừng cãi nhau.”

“Môn chủ, là do thuộc hạ làm việc thất trách, không nên cách xa nửa dặm cho các người làm việc, khụ khụ. Lúc thuộc hạ trở lại rừng cây, liền phát hiện thi thể của Trang Thế Chính, còn có vết máu, liền theo dấu vết, lại thấy hai người... Ô ô ô.”

Ta sợ hết hồn, “Cái gì? Trang chương môn chết rồi ư? Là ai giết hắn?!”

Đại hiệp danh tiếng lừng lẫy, vậy mà lại chết rồi?

Người áo đen đáp, “Quan sát vết thương trên người Trang Thế Chính, có lẽ là chết trong tay ngài.”

Ta ôm bụng cười lẫn lộn, “Ta giết Trang chương môn tiếng tăm lừng lẫy? Các người đừng nói đùa, một ngón tay của hắn cũng có thể đánh thẳng

ta.”

Khuôn mặt cả đám người áo đen nhìn như muốn khóc, lại mất thêm nửa canh giờ kể rất nhiều chuyện kỳ quái cho ta nghe. Ta vừa nghe vừa cắn hạt dưa, vẻ mặt cười cười. Liếc nhìn xung quanh, chắc không phải sư huynh sư tỷ bày trò chêu chọc ta chứ. Vừa nhìn qua, liền thấy tên Thủy Đông Lưu xấu xa.

“Khoan đã.” Ta thật sự không nghe nổi nữa, nhưng võ công bọn người này khá cao, ta không dám phản kháng, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, “Các người nói nội lực ta thâm hậu dùng một chưởng đánh nát lục phủ ngũ tạng của Trang Thế Chính?”

Trong mắt người áo đen chợt xuất hiện hào quang, “Đúng! Thưa môn chủ.”

Ta phỉ tay, từ trên thềm đá đứng dậy, vận khí “Ừng”, đánh một chưởng về phía về mẹ đang mổ thóc.

Gà mẹ ngẩng đầu nhìn ta một cái, ánh mắt nhỏ cực kỳ khinh thường, cúi đầu tiếp tục đào bới.

Ta buông tay xuống, “Nhìn đi, ngay cả con gà mái ta cũng không giết được.”

Người áo đen quay mặt nhìn nhau, Thủy Đông Lưu cười nhạo một tiếng, “Thật không ngờ nội lực đệ tử Hoa Sơn lại kém đến như vậy, võ lâm quá yếu.”

“Ta...” Ta thu tay lại, không đúng, cứ cho là ta không có nội lực thâm hậu như truyền thuyết nói, nhưng võ công Hoa Sơn của ta đâu? Ta nóng vội, lập tức giơ tay đánh, “Ừng! Ừng! Ừng!”

Thủy Đông Lưu háng giọng cười to, hết sức khinh thường, “Đúng là đồ cặn bã.”

Ta giận dữ, nhe răng đánh hấn. Thủy Đông Lưu giơ tay muốn chém ta, đám người áo trắng gào khóc nhào tới ôm chân hấn, “Giáo chủ, đừng xúc động! Ngài muốn làm tức phụ a!”

“Ta muốn làm thịt nàng! Dám kéo mặt của ta.”

“Ô ô ô, phu nhân, xin ngài dừng tay, đừng kích động giáo chủ.”

Ta thu hồi móng vuốt, nhìn cây hồng trong sân, thì ra đã đến cuối, mùa thu. Nhưng hôm trước ta ngủ rõ ràng mới là đầu mùa hè. Người có thể cùng nhau bày trò lừa gạt, nhưng thời gian sẽ không gạt người. Sắp xếp những chuyện mà bọn họ nói, liên kết thành một đoạn thời gian, quả thực rất hợp lý. Tuy nhiên, bọn họ không biết tại sao ta lại quen biết với Thủy Đông Lưu, hai người chúng ta cũng không nhớ nổi, cho nên đối với chuyện này chúng ta vẫn giữ thái độ nghi ngờ.

Ngồi trên bậc cửa suy nghĩ hồi lâu, vô cùng đau đớn nhìn bọn họ hỏi xác minh, “Ta thật sự không phải đệ tử Hoa Sơn?”

Người áo đen chân thành nói, “Bẩm môn chủ, đúng là như thế.”

Ta thở dài, “Vậy phải làm thế nào, sức ta trời gà không chặt lại đi làm môn chủ các người sao.”

Thủy Đông Lưu kiêu ngạo đứng dậy, liếc mắt về phía ta, “Bổn giáo chủ phải về kinh.”

Người áo trắng lập tức ngăn cản hấn, “Giáo chủ, ngài đã tới Hoa gia cầu hôn, quan hệ giữa hai người vô lâm đừng minh đầu biết, Phi Vũ Môn càng hiểu rõ hơn, nếu như thoái hôn, nhất định sẽ trêu chọc vô lâm, Phi Vũ Môn bất mãn, gây ra đại chiến, làm giang hồ nổi lên một trận gió mưa tanh máu, mong giáo chủ suy nghĩ lại.”

Thủy Đông Lưu nháy mắt, “Ý của các người là ta không thể không cưới nữ nhân này?” Hấn khó khăn nghiêng đầu nhìn ta, lại nổi điên, “Về mặt ghét bỏ của người là có ý gì?”

Ta hừ một tiếng, xoay đầu đi, cho dù khuôn mặt tuấn tú đến mấy cũng không thể che giấu tính nết xấu xa của hắn.

Người áo đen và người áo trắng ở trong sân bàn bạc một hồi, cuối cùng nói, “Bà bà ở Phi Vũ Môn có y thật rất giỏi, xin mời người về Ác Nhân Cốc một chuyến để bà bà chữa bệnh.”

Chúng ta thở dài, gương mặt khổ sở, trăm miệng một lời, “Không đi không được sao?”

Hai màu nhân mã cười cười, cực kỳ thân thiện hòa ái, sau đó trên trời rơi xuống một cái lưới đánh cá lớn...

“...” Cá cũng có tôn nghiêm!

&&&&&

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 38+2: Hành Trình Mới, Ký Ức Bị Lấn Lộn

Nghe nói Ác Nhân Cốc đã bị tiêu diệt từ nhiều năm trước, trong tưởng tượng của ta hẳn là một nơi cỏ mọc thành đồng, xung quanh phòng đầy rêu vô cùng quý dị, nhưng xuống xe ngựa rồi, phòng ốc nơi này cao ngất, không có một tí dấu hiệu đồ nát, thậm chí hai bên đường thoáng dăng rộng rãi, các tiệm đều mở cửa, tiếng người ồn ào náo nhiệt.

Bây giờ đang là đêm, đèn sáng rực rỡ, chiếu rọi cả con đường.

Ngồi trong xe đợi khá lâu, vừa xuống xe bước chân lập tức lão đảo, thiếu chút nữa ngã vào người Thủy Đông Lưu. Hắn cúi đầu nhìn xem, hí mắt, “Không cần phải làm như vậy, ta mặc kệ người là ai, lát nữa nói chuyện xong với bọn họ, người hãy về kinh thành cùng ta. Sau khi trở về ta sẽ ban cho người vị trí nha hoàn thượng đẳng, được hay không?”

Khóe miệng ta cứng đờ, lắc đầu, dùng ống tay áo che nửa khuôn mặt, khóc thút thít, “Người, người lại muốn coi ta như nha hoàn để sai bảo, ô ô ô.”

Mười mấy người bên cạnh nghiêng đầu nhìn chăm chăm hắn, ánh mắt oán hận - - “Giáo chủ người không thể phụ bạc như thế.” “Giáo chủ phu nhân đừng khóc, kệ ngài ấy đi”.

Thủy Đông Lưu ngược mặt nhìn lên trời, vẻ mặt căng thẳng, ta giơ tay vuốt cằm, bước đầu tiên phản công nha. Để bọn họ đi trước vài bước, ta kéo tay áo hắn, “Quên hỏi, lương nha hoàn thượng đẳng kiếm được bao nhiêu?”

“Năm mươi lượng.”

Ta gật gật đầu, tuy nói một năm mười hai tháng thì số bạc đó cũng không tính là tệ, tuy nhiên vẫn chưa đủ sức quuyến rũ, “Một năm năm mươi lượng cũng không nhiều lắm.”

Thủy Đông Lưu cười nhạt, nhấn mạnh từng chữ, “Là một tháng năm mươi lượng.”

“...” Ta trợn to mắt, nắm lấy cánh tay của hắn, “Giáo chủ đại nhân mong ngài nhận một lay của ta, ta nhất định sẽ cố gắng hết mình...”

“Bỏn giáo chủ đổi ý rồi.”

“Không nên như vậy đâu!”

“Đổi ý rồi.”

“Giáo chủ đại nhân!”

Bà bà Phi Vũ môn quả thực là một người lão luyện, ánh mắt sắc bén như bạc, quắc mắt nhìn khiến người khác không khỏi kinh hãi. Liếc mắt nhìn nhau, ta vô thức rút người về phía sau Thủy Đông Lưu, ít nhất khi tên này định làm thịt ta cũng sẽ có người đứng ra ngăn cản, so với người không biết thân phận kia đỡ hơn rất nhiều. Sau đó thấy bà ta quỳ một chân xuống đất, đám người uy nghiêm phía sau cũng quỳ xuống, “Cung nghênh môn chủ.”

Thanh âm mạnh mẽ, trong giọng nói cũng có thể nghe ra bọn họ ai cũng là người có nội lực cực kỳ lợi hại, ta cười mỉa, “Mau, đứng lên đi.”

Có người thúc ngựa chạy đến báo, nói là nhị thúc tam cô tứ thúc ngũ thúc đang bàn kế sách, một bài lễ này xong, lập tức dẫn chúng ta vào phòng bắt mạch.

Ta không cần tuyệt thế võ công trở lại, chỉ muốn quay về sư môn tiếp tục học tập, nếu không thật lãng phí mười năm luyện võ của ta.

Tam cô nhấc tay khỏi cổ tay ta, nhúu mày than nhẹ, “Có lẽ là do bị tâu hỏa nhập ma, muốn khôi phục cũng không dễ dàng gì.”

Ngũ thúc hỏi, “Nếu chữa lành nội thương, vậy có khôi phục trí nhớ không?”

Tam cô gật đầu, lại quay sang bắt mạch cho Thủy Đông Lưu, trầm ngâm, “Thật kì quái, Thủy giáo chủ không bị thương, nhưng tại sao lại mất trí nhớ cùng nhau.”

Tứ thúc lập tức giận dữ, “Không phải là Thủy giáo chủ không muốn cưới môn chủ của chúng ta, cho nên lén lút đả thương nàng, còn bây giờ giả bộ mất trí nhớ chứ?”

Thủy Đông Lưu liếc ông ta một cái, “Ta cần dùng loại thủ đoạn này?”

Tam cô giờ tay cản, “Này, lão Tứ suy nghĩ nhiều rồi. Hai người họ tình cảm thắm thiết như vậy, cùng giường chung gối không nói, ngay cả kiếm phổ cũng luyện chung với nhau, lại trao đổi ngọc bội, nếu quả thật muốn vứt bỏ nàng, lúc trước ở Ác Nhân cốc đã sớm bỏ nàng lại. Cần gì phải làm việc thừa thãi, nhọc lòng cứu thoát môn chủ.”

Ta hoàn toàn yên lặng, nhìn ngọc bội hoa mai bên hông mình, rồi nhìn ngọc bội liên hoa trên người Thủy Đông Lưu, đây là tín vật đính ước của bọn họ? Ban đầu vốn không tin ta và giáo chủ ma giáo có quen biết, nhưng bây giờ nhìn lại, quả thật có quan hệ. Ta ngẩng đầu nhìn hắn, Thủy Đông Lưu vừa vặn cũng ngược mắt lên, ánh mắt suy nghĩ sâu xa, lát sau lại nhìn sang chỗ khác.

Nhìn thấy cô cô thúc thúc nhúu mày, ta cẩn thận hỏi, “Vết thương kia rất khó trị sao?”

Nhị thúc vẫn giữ im lặng từ đầu đến giờ, nói, “Đúng là rất khó, nhưng có một người có thể chữa trị được.”

“Ai?”

“Cốc chủ Bách Hoa cốc Hoa Vô Ưu.”

Ta lục lợi kí ức một phen, thật vất vả mới tìm được tin tức có liên quan, chưa kịp mở miệng, Thủy Đông Lưu đã nói trước, “Chính là người bị tình làm tổn thương, sau đó tính tình thay đổi khinh bỉ tất cả nam nhân trên đời, Hoa Vô Ưu?”

Nhị thúc cười nói, “Những chuyện nhỏ nhặt trên giang hồ Thủy giáo chủ cũng biết nhỉ, đích thực là Hoa Vô Ưu trong lời nói của người.”

Thủy Đông Lưu nhẹ nhếch môi, dựa người vào ghế, “Nữ nhân đó sẽ đồng ý chữa trị cho ta sao? Không dùng thủ đoạn giết chết ta sao? Nhưng mà không chữa bệnh cũng không sao, ta cảm thấy rất tốt, dù sao cũng quên rồi, vậy thì cứ quên luôn đi, cứ để nữ nhân này đi tìm Hoa Vô Ưu kia đi.”

Nghe lời này, vẻ mặt ta nghiêm túc gật đầu, “Đúng vậy, nếu ông trời đã để cho hai chúng ta quên nhau, vậy thì cứ quên đi thôi, cần gì phải cưỡng cầu nhớ lại.”

Trong phòng lập tức không còn tiếng động, tam cô đột nhiên lớn tiếng nói, “Các người có thể khẳng định, trong vòng mười năm hai mươi năm sau khi nhớ lại chuyện cũ sẽ không hối hận chứ, nếu muốn thì lão thân sẽ thành toàn cho các người. Nhưng các người hãy suy nghĩ cẩn thận, chúng ta đều biết, các người đã trải qua rất nhiều mưa gió, bây giờ các người không biết sẽ không sao nhưng về sau thì thế nào? Không hối hận hay sao? Quả thật sẽ không ư?”

Ta bị hỏi đến mức không chắc chắn mình có hối hận hay không, có lẽ... Ta thực sự từng rất thích hẳn?

Ôm đầu rối rắm, thống khổ lẫn lộn, bốn cô nương thế này mà lại thích nam nhân như Thủy Đông Lưu, đáng lẽ phải là nam nhân áo trắng đại hiệp hào hùng danh tiếng lừng lẫy giang hồ chứ. Ai lại thích cái tên quán mình như cái bánh chưng a.

Thủy Đông Lưu nói, “Vậy thì thử xem, nhưng ta chỉ thử một lần.” Cuối cùng ánh mắt nhìn về phía ta, lúc này đã đỡ đi mấy phần khinh thường,

xem ra có chút chững chạc.

Ta gật gù đầu, “VẬY ta cũng thử một lần.”

Mọi người tỏ vẻ vui mừng, nhị thúc nói, “Cởi chuông cần người buộc chuông, muốn Hoa Vô Ưu chữa trị cho nam nhân cũng không phải là không có khả năng. Theo ta được biết, người nam nhân mà Hoa Vô Ưu yêu, các người cũng quen biết hẳn.”

Ta hỏi, “Ai?”

“Ngọc Hồ Ly.”

Ta ôm chặt bảo kiếm người áo đen mới đưa cho ta, kinh hãi, “Cái gì? Ta quen biết cả Ngọc Hồ Ly?”

“Chiếm môn nhân đã nói, không những quen biết, còn cực kì tốt đẹp.” Nhị thúc cười nói, “Ta đã phái người đi tìm hẳn, các người cứ an tâm ở lại đây. Đợi tìm được hẳn, thì cùng nhau đi đến Bách hoa cốc.”

“Gào...”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 39: Chắp Tay Đi

Bóng đêm tịch mịch, tiếng côn trùng kêu vang âm thầm tạo thành giao hưởng. Ta nằm trên lan can đưa mắt nhìn về phía xa xa, trên nóc nhà không thấy ánh đèn, đen nhánh một mảnh. Đường phố dưới lầu ca hát nhảy múa mừng thái bình an ổn, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Nghe bà bà nói, trước khi ta tới đây, chỗ này vẫn giống như tử tống, bởi vì ta tụ họp lại Phi Môn vũ môn, những người phân tán bốn phương tứ hướng trước kia đều trở về, Ác Nhân Cốc lại quay về phần thịnh.

Nghĩ tới chuyện thành công ta đã làm, trong lòng cảm thấy có chút kích động.

“Đông, đông.”

Cầu thang truyền đến tiếng bước chân, ta lập tức nâng cao cảnh giác, ta xoay mặt nhìn lại, ôm kiếm nhìn người đứng trên lầu. Trong bóng tối xuất hiện một khuôn mặt, bị ngọn đèn kia chiếu lên, lộ ra vài phần đỏ thắm. Hai tay ôm ngực của hắn buộc kín trong vải, đúng là bánh chưng có khác, không phải Thủy Đông Lưu thì có thể là ai.

Hắn ngược mắt nhìn lên, dừng bước chân, đứng ở một bên, khuôn mặt lộ vẻ châm biếm, “Hoa Lê cô nương, cho dù người cần thanh Lưu Quang Kiếm danh chấn thiên hạ, nhưng võ học của người không khác gì cặn bã, chẳng có một chút khả năng phản kháng.”

Ta dịch sang bên cạnh, “Thỉnh Thủy giáo chủ cách xa ta ba trượng, nếu không ta gọi người đến.”

Thủy Đông Lưu cười khế, con mắt hướng phương xa, cuối cùng tỉ mỉ quan sát ta, lắc đầu, “Ta nghĩ thế nào cũng không ra, sao bản thân có thể

thích người, đây căn bản là chuyện cười. Nha hoàn trong ma giáo ai cũng đẹp hơn người, như nước trong veo.”

“Bồn cô nương cũng đâu tệ đến thế!” Ta giận dữ, “Ở Hoa Sơn, rất nhiều sư huynh thích ta.”

Lời này không phải là giả, mỗi ngày đều có người đưa đến mấy đóa hoa nhỏ, lúc luyện kiếm cũng được người ta đặc biệt chiêu cố. Hiện tại bị hắn nói bản thân không đáng giá một đồng, cho dù ta có khôi phục ký ức cũng muốn cách xa hắn ba trượng.

Thủy Đông Lưu vẫn chặc lưỡi, ta ngẩng đầu nhìn hắn, “Người có thể ngẩng xuống được không, ngược đầu lên nói chuyện thật mới cổ.”

“Người có thể đứng lên.” Hắn nghiêng đầu nói, “Ta quên mất, dù người có đứng lên, vẫn là thấp hơn ta.”

Ta giận dữ, đứng dậy muốn đánh hắn, lại bị hắn dùng một tay giữ đầu ta, căn bản không đến gần được, khóc không ra nước mắt, “Khốn kiếp!”

“Chân ngăn tay ngăn vậy nên đừng nghĩ tới việc phản kháng, ngoan ngoãn một chút.”

“Hừ hừ hừ.”

Rút kiếm đâm tới bụng hắn, chớp mắt cái bị hắn giựt vỏ kiếm, ta dùng sức chém, thuận thế nhào qua, nhảy vào trong lòng hắn, dùng đầu đâm vào ngực rắn chắc của hắn.

Phù phù, phù phù.

Tiếng tim đập sát bên tai, đột nhiên ta không thể nghe thấy tiếng đập của tim mình nữa. Ngẩng đầu nhìn lại, nháy mắt mấy cái, yên lặng nhìn gò má tuấn lãng của Thủy Đông Lưu, anh khí bức người, lại thấy có phần an tâm.

Phù phù, phù phù.

Yết hầu Thủy Đông Lưu khẽ nhúc nhích, “Thích ăn đậu hủ bốn giáo chủ như vậy, thật sự không có quan hệ gì?”

... Ta hừ!

Run rẩy, c ãn lại kiểm định th ần quan sát bên ngoài. Bóng người bay khắp trời, hận không thể xông vào. Hoa Lê, người phải bình tĩnh, không thể vì ôm một nam nhân mà trong lòng nảy sinh tâm tư thiếu nữ được, cùng lắm là do đối phương có bộ dáng đẹp mắt mà thôi, ngoài ra không có gì tốt. Càng đứng trái tim càng lạnh giá, lạnh thấu tận xương cốt, chân m ềm nhũn, li ền nằm sấp trên lan can thờ.

“Hoa Lê? Hoa Lê?”

Hắn thấp giọng gọi, tiếng nói hấn lọt vào lỗ tai ta, ta có cảm giác giống như người đang nằm mộng. Ta mở miệng thở phì phò, lúc này Thủy Đông Lưu đã ng ẫ xuống, một chưởng nhấn vào chính diện. Không biết tay hấn đặt vào chỗ nào, nhưng ta cảm thấy thoải mái hơn, như dòng nước ấm không ngừng chảy vào cơ thể, rót vào tâm can. Thoáng sau hoàn h ồi, mới phát hiện tay kia của hấn nhấn vào ngực ta, ta nhắm chặt mắt, giả vờ cái gì cũng không biết.

Đối phương là sắc lang, nhưng hấn đang cứu mạng mình, cũng không thể đá hấn một cái r ẫ kêu người tới đánh hấn.

Ta tiếp tục nhắm mắt, hấn nghĩ là ta hôn mê, cho nên bế ta lên, đưa ta vào trong phòng.

Trong ngực ấm áp, càng có cảm giác giống như đã từng quen biết.

&&&&&

Ngọc HồLy vừa nhìn thấy người trước mặt lập tức giật mình.

Ta ng ẫ trên ghế cao, nhìn hấn thềm nhỏ dãi. Ngũ thúc ho khan vài tiếng, cắn răng nói, “Môn chủ, xin chú ý hình tượng của người.”

Thật sự là nhịn không được muốn chạy tới nhéo mặt hắn, đem hắn nhét vào trong tranh cũng không giảm đi vẻ hài hòa.

Đôi mắt Ngọc HồLy hết sức xinh đẹp, bày vẻ đáng thương, “Tiểu Hoa Lê, chúng ta đã thanh toán hết toàn bộ nợ nần, hiện tại bắt ta tới nơi này làm gì?”

Tam cô liền rút kiếm, không chút thương tiếc đặt trên cổ hắn, “Phi Vũ Môn có một chuyện muốn nhờ.”

“...” Bà bà, này, tư thế này thật giống như đang đi cầu giúp đỡ sao?

Chân Ngọc HồLy mềm nhũn, run run, “Chỉ cần ngài nói ra, cho dù chết tại hạ cũng không từ chối.”

Tam cô nói, “Dẫn môn chủ của chúng ta và Thủy giáo chủ đi đến một nơi - - Bách hoa cốc.”

Ngọc HồLy xù lông, “Ta, không, đi!”

Thân kiếm áp chế, lập tức thấy cổ hắn hiện ra vài tia máu. Giọng Ngọc HồLy run nhẹ, “Không được, ta nhất định sẽ bị Hoa Vô Ưu làm thịt, ta địch dung nhiều năm như vậy, bởi vì không muốn bị nàng bắt được, lúc này đi vào, chẳng khác gì tự chui đầu vào lưới.”

“Phi Vũ Môn nhất định sẽ bảo vệ an toàn cho ngươi, ngươi cứ việc yên tâm. Đợi nhiệm vụ hoàn thành, chúng ta sẽ vì ngươi ngăn chặn sự truy đuổi của Hoa Vô Ưu, bảo vệ ngươi bình yên một đời.”

Đôi mắt Ngọc HồLy sáng ngời, la lên, “Thật sao?”

Tam cô cười lạnh, “Lời nói của Phi Vũ Môn há có thể là giả?”

Lúc này Ngọc HồLy mới gật đầu, “Được, ta đồng ý.”

Nghe thấy giao dịch hoàn thành, ta mừng rỡ chạy xuống bậc thang, giơ tay nhéo nhéo mặt hắn, “Ngọc HồLy, ngươi lớn lên trông thật đẹp mắt.”

“...”

Mặt của hắn lập tức biến thành xám xịt, run rẩy nhìn phía sau lưng ta. Ta quay đầu nhìn lại, Thủy Đông Lưu không chút phản ứng. Nhưng ánh mắt tụ lại trên người hắn càng lúc càng nhiều, lúc này mới hiểu rõ tình hình - - vị hôn thê dám làm càn rỡ trước mặt hôn phu, hắn không bày khuôn mặt lạnh mới lạ.

Thủy Đông Lưu ngược cao mặt, nhướn mày nhìn chằm chằm. Ta ngượng ngùng rút tay về, quay về bên cạnh hắn, ở đây cao thủ như rừng, chúng ta lại đang làm chính sự, ta cũng nên thu mình thành con cá thoi.

Tìm được Ngọc Hồ Ly rồi, bước tiếp theo dĩ nhiên là đi đến Bách hoa cốc.

Nhảy lên ngựa xe, lúc vừa cưỡi dây cương, ta vuốt cằm, hình như vô cùng thuần thực nha, hoàn toàn không nghĩ tới người như Thủy Đông Lưu lại lái xe ngựa, trong lòng có chút cảm giác nguy hiểm khó tả.

Ngọc Hồ Ly ngồi ở giữa chúng ta, hắn ngồi rất nguyên túc, nhu thuận đẹp mắt. Tâm thần ta nhận nhạo, nhìn sang vẻ mặt kiêu ngạo của Thủy Đông Lưu, ta le lưỡi một cái, hoàn toàn không thể so sánh.

Dây cương trong tay kéo lên, “Giá”, bắt đầu hành trình mới.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 40+1: Một Tiêu Bánh Chưng Luôn Luôn Bên Cạnh

Nơi này cách Bách Hoa cốc khá xa, theo như Tam cô nói, đã phái một tram lẻ tám người đi theo bảo vệ an toàn cho ta, ta nhìn trái nhìn phải, không có một bóng người. Vẻ mặt hiện lên đau khổ, nếu bây giờ đấu võ mồm với Thủy Đông Lưu, e rằng ta phải chịu thiệt thòi mất thôi.

Vào thu, trời hơi lạnh.

Gió thổi vào mặt, ta hắt xì thật to, vô tình kéo mạnh dây cương, ngựa cũng hí lên một tiếng. Thủy Đông Lưu nhấn mạnh từng chữ, “Cận bã.”

Ta hừ lạnh một tiếng, dùng biểu tình khinh thường không thèm nhìn hắn nói, “Thủy Đông Lưu, có phải người thường xuyên gọi người khác là cận bã không?”

“Không phải.” Hắn nhíu nhíu mày, dựa người vào cửa xe, “Ta chỉ muốn xưng hô như vậy với một mình ngươi.”

Ta nhe răng, Ngọc Hồ Ly ngẩng bên trong giong tay phát biểu, “Ta biết, người thường gọi nàng là cận bã.”

Thủy Đông Lưu cười lớn tiếng, “Hóa ra trước đây cũng là cận bã, chưa bao giờ vượt qua được.”

Ta tức muốn bốc khói, Ngọc Hồ Ly lại nói, “Lê Tử, người gọi hắn là Thủy Bánh Chưng.”

“Xì.” Ta cười ha ha nói, “Bánh Chưng, hắn không phải là cái bánh chưng tròn tròn sao.”

Ngọc Hồ Ly che hai lỗ tai, “Ta nói này, các người dù có mất trí hay không cũng y nguyên một dạng.”

Tiếng cười của ta nhỏ dần, trước kia chúng ta cũng lấy chuyện châm chọc đối phương làm thú vui sao? Ta run rẩy kinh sợ, đây là cái thú vị quái lạ gì, “Hồ Ly, năm đó người thực sự phụ lòng Hoa Vô Ưu sao?”

Sắc mặt Ngọc Hồ Ly chột cứng lại, “Ta không có phụ nàng.”

“Vậy là nàng phụ người sao?”

Ngọc Hồ Ly cười cười, “Nàng cũng không có phụ ta.”

Chỉ mới hỏi hai vấn đề nào ta lập tức nghĩ sâu xa, cái này là tình tiết gì đây... Về mặt Thủy Đông Lưu có chút suy tư hỏi, “Chuyện Hoa Vô Ưu đột nhiên thay đổi tính tình ta từng nghe qua, nhưng không biết là bởi vì người. Vậy mà Thường Nguyên Thanh lại biết.”

Ngọc Hồ Ly yên lặng nhìn trời, “Ta cho rằng ta ẩn giấu rất kĩ, nhưng không ngờ lại bị người phát hiện.” Hắc lè lưỡi nói, “Nếu ta thực sự đi đến cửa cốc, bọn họ vừa nhìn thấy ta nhất định sẽ dùng gậy đánh chết ta, cho nên cứ thả ta xuống đây đi.”

Thủy Đông Lưu liếc hắt một cái, đờ đờ sát khí, “Hử?”

Ngọc Hồ Ly nghiêm mặt, “Ta nhất định sẽ làm một mồi câu tốt.”

Năm ngày đi đường, an toàn tới được Bách Hoa cốc, xe ngựa chạy gần đến, thì thấy cửa cốc thay đổi, xe ngựa khó có thể đi vào. Chẳng trách nơi này dễ thủ khó công, địa thế hiểm trở không khác gì Ác Nhân cốc.

Hai bên đường trồng đầy hoa hồng, nhẹ nhàng hít thở, mùi hương hoa nồng đậm trong không khí. Đột nhiên Thủy Đông Lưu giơ tay che miệng với mũi của ta lại, thiếu chút nữa ghệt thở chết, “Đừng ngửi, có độc.”

Ta không nói lên lời, “Cô cô nói cơ thể ta bách độc bất xâm.”

Hắc hiểu rõ, lúc này mới buông tay, “Quên mất, theo bản năng nên...”

Nói đến đây thì thấy bản thân đã lỡ lời, hấn không nói nữa, ta hí mắt nhìn hấn, “Theo bản năng anh hùng cứu mỹ nhân hả?”

Hấn nhú mày nói, “Anh hùng cứu gấu chó thì đúng hơn.”

“...”

Giọng nữ thanh thúy vang vọng khắp trời, “Người tới là ai?”

Thủy Đông Lưu nhảy xuống xe, “Giáo chủ ma giáo, môn chủ Phi Vũ Môn có việc muốn nhờ Hoa cốc chủ, làm phi ền cô nương dẫn đường.”

“Cốc chủ không tiếp khách, mời hai vị về cho.”

Thủy Đông Lưu dùng một tay xách Ngọc Hồ Ly từ trong xe ra, “Đây là lễ vật dâng cho cốc chủ.”

Tiếng nói bên kia bỗng nhiên trở nên kích động, “Ngọc công tử?!”

Ngọc Hồ Ly chợt mỉm cười, bên ngoài dịu dàng như ngọc, nếu so hấn với Phan An cũng không có gì quá mức. Quạt giấy trong tay khẽ lay động, “Tiểu Thúy, là ta.”

Ta nghi hoặc nhìn hấn, theo lý thuyết người trong Bách Hoa cốc nhìn thấy hấn, đáng lý nên ném trứng chim chứ? Dù sao cốc chủ của bọn họ cũng vì tên này mà bị tổn thương tình cảm. Nhưng nhìn thái độ của Ngọc Hồ Ly, vẻ mặt thoải mái thanh thản, hoàn toàn không có một chút điểm buồn phi ền. Rõ ràng là hấn rất vui khi đến đây.

Thủy Đông Lưu cũng nhú mày, rồi nhìn sang ta, sau đó nhanh chóng thu ánh mắt về.

Rất nhanh liền có người đến dẫn đường, trợn mắt nhìn Ngọc Hồ Ly, mở miệng gọi “Ngọc công tử” hết sức niềm nở.

Ta vượt cảm, mặc kệ thế nào, có thể đi vào bên trong là tốt rồi.

Bách Hoa cốc chỉ mời mấy người chúng ta vào, hơn một trăm người đầu đứng bên ngoài đợi. Ta do dự không biết có nên bước vào hay không, Thủy Đông Lưu đã túm lấy ta kéo vào. Nhìn ánh mắt của toàn bộ môn nhân “Môn chủ của chúng ta giao cho người đó”, nội tâm ta liền lạnh buốt, các người thật sự tin tưởng Thủy Bán Chung này là người tốt sao.

Không hổ danh là Bách Hoa cốc, dưới chân không đường đi, đầu là cỏ xanh hoa đẹp, mỗi một bước chân của ta dẫm chết biết bao nhiêu hoa, trong lòng cảm thấy thật tiếc. Hai bên trồng những đóa hoa lớn, ta gần như không biết tên chúng.

Đi tới Bách Hoa điện, phía trước cột đá khắc chiếc cốc hoa, giống như nở rộ giữa tảng đá. Mỗi tảng đá đầu có hoa văn, tên là Bách Hoa cốc quả thật không sai.

Tiêu Thúy dẫn chúng ta đi vào điện, đã có người đi mời Hoa Vô Ưu. Ta nhìn Ngọc Hồ Ly, từ lúc mới bước vào nơi này, sắc mặt hẳn cực kì không tốt. Đâu còn vẻ mặt con dâu dè dặt như ngày thường, “Hồ Ly, người bị người ta đánh tráo rồi hả?”

Ngọc Hồ Ly cười cười, “Không có.”

Chưa nói xong, hẳn đã ngẩng đầu. Ta theo tầm mắt hẳn nhìn lại, thấy một cô nương váy hồng chừng hai mươi một tuổi đi ra. Hai hàng long mày thon dài như hoa, con người xinh đẹp, đoan trang tuyệt mỹ, tất cả ánh sáng trong đại điện cũng không thể che mất một chút hào quang của nàng.

Nghe thấy người ngoài gọi nàng ta là cốc chủ, vậy chắc là Hoa Vô Ưu rồi.

Hoa Vô Ưu nhìn thấy Ngọc Hồ Ly, sắc mặt lập tức biến đổi, nét mặt có vẻ là cố giả bộ. Ta nhìn hai người này, đầu óc thật mơ hồ Nhắc chân xích lại gần Thủy Đông Lưu, thời điểm quan trọng hẳn vẫn là người đáng tin nhất.

Ngọc Hồ Ly cười nhạt, “Lâu ngày không gặp nàng vẫn khỏe chứ? Vô Ưu.”

Hoa Vô Ưu ng ỡ ngay ng ắn trên gh ế ngọc, giọng nói tr ần xuống, “Chàng còn tới đây làm gì nữa, không đi ôm mỹ kiều nương của chàng sao? Không đi hái hoa bắt bướm của chàng đi?”

Ngọc H ồLy cười nói, “Lạnh nhạt như thế, thật sự là khiến ta khổ sở mà. Dù gì ta cũng là người của Bách Hoa cốc, giờ mang hai người bằng hữu qua chơi, không xem là quá phận chứ?”

Đừng nói là ta, ngay cả Thủy Đông Lưu cũng thấy kinh ngạc. Hai người chúng ta quay sang nhìn nhau, chớp mắt một cái đã hiểu ý --- khẳng định là chúng ta đã bị người này gạt.

Ngọc H ồLy nói, “Hai người bọn họ bị thương, dẫn đến việc mất trí nhớ. Ta nghĩ, hoa đàm dưới nước có thể giúp bọn họ.”

Hoa Vô Ưu im lặng, “Cho bọn họ hoa đàm cũng không sao, nhưng... chàng phải ở lại đây.”

Ngọc H ồLy cười nói, “Giúp bằng hữu mà không tiếc mạng sống, chính là tác phong của ta.”

Ta phải nhớ a, H ồLy da mặt của người còn có thể dày hơn được nữa không?

Sau đó tỳ nữ dẫn ta và Ngọc H ồLy đi lấy cái gọi là hoa đàm, nghe nói bốn phía đều tr ồng thảo dược trăm năm, cho nên chỗ đ ầm nước cũng tạo thành một loại thuốc, bất kể là bệnh gì ng ậm nước mấy ngày sẽ khỏi hẳn.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 40+2: Một Tiều Bánh Chưng Luôn Luôn Bên Cạnh

Đến được chỗ kia, ta ng ỡ ch ồm h ồm trên bờ v ớ lấy một chút nước, để dưới mũi ng ửi, quả nhiên có vị thuốc. Quan sát xung quanh, chỉ có mỗi chỗ này, c ần lấy quần áo tỳ nữ đưa ta nhìn chằm chằm Thủy Đông Lưu cảnh giác, “Nơi này chỉ có một hồ nước.”

Thủy Đông Lưu khép mi, giọng nói cao ngạo, “Tất nhiên ta không có hứng thú tắm chung một chỗ với người g ầy tong teo như ngươi.”

G ầy... tong teo? Ta cúi đầu nhìn ngực, h ắn chướng mắt ta sao! Giận dữ đứng dậy, chuẩn bị nhào tới đánh h ắn, đất xung quanh ẩm ướt, vừa giẫm chân lên, người li ền nghiêng về phía trước. Thuận tay nắm lấy quần áo h ắn, ai ngờ Thủy Đông Lưu đường đường là nam nhân b ảy thước vậy mà chân không đứng vững, ồm một tiếng. Cả hai đ ồng thời ngã xuống nước, trong miệng mũi ta đều là mùi thuốc.

Vẻ mặt Thủy Đông Lưu tỏ ra tuyệt vọng, hận không thể nhào ta thành một cục thịt, “Ta khẳng định bất t ự chúng ta không hợp.”

Ta nằm úp trên bờ, h ừ lạnh, “Tốt, cũng chẳng c ần phải phòng tránh ai hết.”

Mặc quần áo tắm rửa, đợi lát nữa tỳ nữ quay lại nhất định tức đến giậm chân bảo chúng ta không có lý lẽ.

Vẻ mặt Thủy Đông Lưu không t ự nguyện hai tay ôm ngực, dựa lưng vào đá, “Ngọc Hồ Ly có ý đ ờ ờ.”

Nước có chút lạnh, ta cố gắng xoa xoa hai chân, nghe thấy lời này, g ật đầu nói, “Ừ, không giống lời nh ị thức.”

Thủy Đông Lưu cười nhẹ, “Nhị thúc? Lúc này ta hoàn toàn có lý do nghi ngờ người kia không phải là Thường Nguyên Thanh. Ngọc Hồ Ly nổi tiếng trên giang hồ với dịch dung thuật, không ai có thể nhìn thấu. Hấn muốn giả mạo nhị thúc người cũng không phải chuyện gì khó. Nếu không tại sao nhị thúc người là một đại nam tử, nhưng lại hiểu rõ những chuyện nữ nhi tình trường. Người còn nhớ không, lúc nhị thúc người nói chuyện Hoa Vô Ưu, Tam cô người phản ứng như thế nào?”

Ta suy nghĩ kỹ lại, lúc ấy quả thực Tam cô rất kinh ngạc, hỏi Nhị thúc sao biết chuyện này. Mà Tam cô là ai chứ, chính là đại thủ lĩnh nắm giữ tin tức trong tổ chức sát thủ nha.

“Lại nói, Ngọc Hồ Ly xuất quỷ nhập thần, vì sao vừa nói muốn bắt hấn, trong vòng một đêm lại có thể tìm được.”

Nghĩ tới một chuyện, ta giật mình, “Còn chuyện này nữa, Nhị thúc nói hấn đi bắt người, nhưng mãi đến lúc đó, cũng không thấy hấn trở về” Nghĩ lại, ánh mắt lúc đó của Nhị thúc, chính là Ngọc Hồ Ly. Nói như vậy, dịch dung thuật của hấn cũng không phải khó phá.

Thủy Đông Lưu kéo dài giọng, “Xem ra người không phải loại ngu đến bất trị.”

Ta ở dưới nước đá hấn một cái, “Đừng nói lời ác độc như vậy, cẩn thận không lấy được vợ.”

“Người muốn giả cho ta đứng đây mười tám con đường.”

Ta nháy mắt mấy cái, tại sao cảm thấy lời này thật quen tai. Cố gắng suy nghĩ, nhưng nghĩ không ra, “Chúng ta làm gì bây giờ? Không thể ngồi đây chịu chết được. Hắt xì ~”

Tiếng nước rào rào, Thủy Đông Lưu đã đi lên bờ, cầm quần áo sau cây. Thay ra, đổi thành bộ quần áo khô ráo, tuy nhiên mảnh vải quần trên tay hấn vẫn ướt như cũ, hấn cũng không gỡ xuống.

Ta xoa cái mũi, “Không gỡ mảnh vải kia xuống sao? Như vậy nước sẽ thấm vào da, không khéo áo ngoài bị ướt lây.”

Thủy Đông Lưu lờ đi, “Ta ra ngoài đứng, người đứng dậy rồi thay quần áo đi.”

Sao lại đột nhiên bỏ đi... Ta dùng tay xoa mũi, bỗng nhiên hiểu ra, không phải đột nhiên, mà là cố ý. Thấy ta hắt hơi một cái, lại ngâm trong nước nên bị bệnh rồi. Nhưng mà ta không thể thay đồ trước mặt hắn, cho nên hắn đi ra ngoài trước.

Xem ra, Thủy Đông Lưu cũng cực kì chu đáo nha.

Thay quần áo xong, ta duỗi lưng, chợt cảm thấy tinh thần sáng khoái. Về lại phòng, ta xin tỷ nữ mấy tấm vải trắng, cắt thành mảnh dài. Cắt xong, thấy Thủy Đông Lưu đi vào, “Vừa hay, mau tới đây, ta quấn lên giúp người. Nhìn người quấn, trông thật vô cùng khó coi.”

Thủy Đông Lưu khẽ cười một tiếng, “Chẳng lẽ người quấn rất đẹp sao?”

“Thử xem thì biết.”

Chăm chú quấn tay cho Thủy Đông Lưu, không ngờ ta lại quấn đẹp đến vậy, cuối cùng buộc đầu dây vải lại, hoàn tất. Nhét phần vải dư vào một chỗ, ta mặt dày nói, “Chắc chắn là lúc trước đã quấn tay cho người rất nhiều lần, cho nên mới thuận tay như vậy.”

Hắn lập tức nhíu mày, vội vàng nói, “Vậy người có biết, vì sao người phải quấn tay cho ta không?”

Ta thu dọn vải vụn và kéo, “Không biết.”

Hắn nhăn mày, cười nói, “Cũng đúng, nếu người biết thì đến đây làm gì.”

Ta nghiêng đầu nhìn hắn, tên này cũng có bí mật nhưng không chịu nói ra? Mang đồ đi rửa sạch sẽ, loáng thoáng nghe thấy tiếng người gọi “Ngọc công tử”, ta quay đầu lại, thật sự nhìn thấy hắn. Mặc dù bộ dạng của hắn thân thiện hơn Thủy Đông Lưu, nhưng không hiểu sao ta cảm thấy Thủy Đông Lưu an toàn hơn.

Hắn chưa đi vào trong, Thủy Đông Lưu lập tức bước ra. Người bên ngoài mặt mày rạng rỡ, Thủy Đông Lưu đứng trước chặn tầm mắt ta, hất một tai, đóng cửa.

Ngọc Hồ Ly tỉnh bơ đi vào trong nhà, đi tới chỗ xa nhất, đến gần giường, áp tai vào tường, mới nói chuyện, “Ở đây bọn họ không nghe lén được.”

Giọng Thủy Đông Lưu tương đối khách khí, “Vậy nên giải thích rõ ràng rồi.”

Ngọc Hồ Ly thu lại biểu tình, ngồi tại mép giường, một lúc lâu sau mới nói, “Ta và Hoa Vô Ưu, thật ra cũng không có thù oán gì. Thậm chí có thể nói, chúng ta đã quyết định chung thân đại sự, nói chuyện luận giả.”

Ta không nhịn được hỏi, “Vậy lần này tới đây làm gì?”

“Lần này trở về, ta muốn giết cóc chủ Bách Hoa cốc.”

Ta cực kì kinh hãi, “Người muốn giết Hoa Vô Ưu?”

Khuôn mặt Ngọc Hồ Ly lộ ra ý cười, con mắt thâm trầm, “Nàng không phải Vô Ưu, nàng đã giết Vô Ưu, rồi thay thế nàng ấy.”

Thủy Đông Lưu nói, “Ý của người là, Hoa Vô Ưu thật đã bị người giả mạo giết chết. Mà người biết sự tình, mới rời khỏi Bách Hoa cốc, chờ thời cơ quay về giết nàng.”

“Đúng vậy.”

Thủy Đông Lưu cười lạnh, “Dịch dung thuật của Bách Hoa cốc và ma giáo không phân biệt được thật giả, nơi này đều là cao thủ dùng dịch dung. Nhưng có người giả mạo cốc chủ bọn họ lại không biết sao? Thật buồn cười.”

Ngọc Hồ Ly cười khở, “Ừ, hết sức buồn cười, lời ta nói ra, cũng không có ai tin. Chỉ vì người nọ, là muội muội song sinh của Vô Ưu, Hoa Vô Quả. Căn bản không cần dịch dung, trời sinh bọn họ có gương mạo không thể phân biệt r ấ.”

Ai ôi, nếu sự thật giống như hắn nói, vậy là muội muội ruột thịt giết tỷ tử? Ta nắm chặt tay áo Thủy Đông Lưu, hỏi, “Cho dù khuôn mặt giống nhau, nhưng tính cách cử chỉ không phải ngày một ngày hai mà học được.”

Ánh mắt Ngọc Hồ Ly chợt lóe sáng, trầm giọng, “Đúng, không thể ngày một ngày hai học xong. Nhưng hai năm trước Vô Ưu bị hại, Vô Quả đã học nhất cử nhất động của Vô Ưu. Chúng ta rất hiểu tính tình tiểu cô nương này, ham chơi hiếu động, nên không quá để ý. Nhưng có một ngày, ta phát hiện, nàng không phải Vô Ưu.”

Thủy Đông Lưu hỏi, “Sao ngươi biết nàng không phải Hoa Vô Ưu, mà là Hoa Vô Quả?”

Ngọc Hồ Ly dừng một chút, r ấ nói tiếp, “Từ lúc nhỏ thân thể Vô Ưu đã không khỏe, làm cốc chủ lại hao tâm hao lực, tình trạng của nàng càng trở nên t ấ tệ. Tuy ta với nàng cùng giường, nhưng chưa từng chạm vào nàng. Điềm ấy bên ngoài không biết, vẫn cho rằng chúng ta đã là phu thê. Mãi đến ngày ấy, nàng bỗng nhiên chủ động cầu hợp, ta mới phát hiện không đúng. Cùng làm chuyện phu thê, lại phát hiện nàng không phải tẩm thân xử xử... Dò hỏi nàng, nàng lại đáp không phải là chúng ta đã sớm làm chuyện này r ấ sao. Lúc đó ta mới nghĩ thông suốt, trên thực tế nàng không phải Vô Ưu.”

Ta nuốt nước bọt, “Cho dù như vậy ngươi cũng không thể đưa ra kết luận nàng giết Hoa Vô Ưu, dù sao bọn họ cũng là tỷ muội ruột.”

Ngọc Hồ Ly sa sầm, “Nếu không phải nàng giết Vô Ưu, tại sao lại không nói, vì có gì lại học bộ dáng của Vô Ưu? Vô Ưu lớn tuổi hơn nàng, cho nên vị trí cốc chủ là của nàng ấy. Vô Quả từng nói rất nhiều lần, nếu nàng sinh sớm một chút, thì nàng chính là cốc chủ. Hơn nữa, đề cập đến chuyện muội muội của nàng, nàng đâu viện cớ là đã đi ra ngoài, sẽ không trở về nữa. Nếu không phải nàng giết Vô Ưu, thì sao có thể kết luận ‘không trở về nữa’?”

Ta hít một ngụm khí lạnh, suy nghĩ tới thực thấy sợ hãi.

Hắn thở dài, “Năm đó ta phát hiện ra, nhưng không tìm thấy thi thể Vô Ưu, mặc dù Ngọc gia ta đâu là ám ảnh phụ tá cốc chủ nhiều năm, nhưng nếu không thấy bằng chứng cũng không có ai tin tưởng. Bởi vậy ta cố tình hái hoa ngắt cỏ, để nàng thả ta ra ngoài. Nhiều năm qua ta trộm tiển vật, vì chờ một ngày có thể triệu tập người lực, trở về báo thù cho Vô Ưu.”

“Cho nên người giả mạo Nhị thúc ta, hòng dụ chúng ta đến đây.”

Ngọc Hồ Ly cười cười, “Lê Tử, ta tuyệt đối không hối hận hai chuyện, một là gặp Vô Ưu, hai là gặp phải người. Trừ nàng ra, người chính là người thứ hai có thể nhìn thấu dịch dung thuật của ta. Cho nên... lần này lợi dụng người là do ta không đúng, tuy nhiên hoa đàm thật sự có tác dụng trị bệnh, người đến chỗ đó nhiều lần, sẽ mau chóng bình phục.”

Tâm tư rối loạn đã được khai thông, đứng theo góc độ hắn gạt ta mà nói, hắn không phải hạng tầm thường. Ở góc độ tình cảm hắn dành cho Hoa Vô Ưu, hắn lại chính là một con hồ ly.

“Sau khi ta biết người và Thủy Đông Lưu mất trí nhớ, liền hóa trang thành Thường Nguyên Thanh, nói bóng nói gió với bọn họ mấy chuyện Bách Hoa cốc. Sau đó ta đề nghị, để các người dẫn ta tiến vào.”

Thủy Đông Lưu nhìn hắn nghi ngờ, “Có vài điểm không đúng. Nếu người thực sự muốn trở về, quá mức dễ dàng.”

Ta gạt đầu, ở trước cửa cốc nhìn phản ứng của hắn là biết, hắn muốn về thực quá đơn giản.

Ngọc Hồ Ly cười nhạt, “Đúng là rất dễ dàng, nhưng mà, một mình ta về thì có ích lợi gì...”

Sắc mặt Thủy Đông Lưu lập tức biến đổi, giờ tay đánh về hướng Ngọc Hồ Ly. Tay Ngọc Hồ Ly vừa động, cột giường di chuyển. Ta đang chăm chú nhìn phía trước, dưới chân rầm một tiếng, xuất hiện một cái động lớn, lập tức rơi xuống. Ngọc Hồ Ly không chút sợ hãi phe phẩy quạt, ngẩng ngay ngẩng trên giường. Thủy Đông Lưu lập tức thu thế, ngược lại giờ tay kéo cổ tay ta, xem chút trật khớp. Ta nhìn thấy Ngọc Hồ Ly xuất hiện dưới lưng hắn, hình môi nói hai chữ “Xin chữ”, sau đó đánh vào lưng Thủy Đông Lưu. Tức thì, Thủy Đông Lưu cùng ta ngã vào trong động.

Thủy Đông Lưu không định trèo lên trên lại, hắn ôm ta đi xuống.

Cái gáy bị hắn ấn thật mạnh, mặt dán sát vào ngực hắn, ta có thể nghe thấy nhịp tim của hắn.

Đầu óc như hoa nở rộ, trí nhớ mãnh liệt ùa về

Tà Nguyệt cung, chúng ta cùng nhau rơi xuống bể, hắn không bỏ ta.

Ác Nhân cốc, chúng ta rơi xuống hồ, hắn không bỏ ta.

Hồi ở Sơn Trang, chúng ta lại rơi xuống hồ, hắn cũng không bỏ ta.

Bây giờ, dù cho hắn đã quên ta mà nói những lời độc ác, nhưng trong tiềm thức, vẫn không bỏ rơi ta.

Ta dùng tay ôm hắn, hai mắt rưng rưng. Cho dù bất tự không hợp, mỗi lần rơi xuống hồ đều gặp tình cảnh khác nhau, nhưng kết quả chỉ có một -- một người bên cạnh không bao giờ rời khỏi ta.

“Thủy Bán Chung, ta về rồi.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 41+1: Chết Không Hối Hận, Chân Tướng Bách Hoa Cốc

Sự thật chứng minh không nên quá kích động, nhất là ở thời điểm đang rơi từ không trung xuống, một lần không cẩn thận, là cả đời không quên.

Thân mật gọi hắn một tiếng “Thủy Bánh Chưng”, dọa hắn lão đảo bước chân, tư thế tao nhã lập tức biến thành chật vật, hắn ôm ta xiêu vẹo, ngã sấp xuống một bên, giận dữ, “Cặn bã!”

Ta ôm chặt eo hắn, ra sức cọ trong ngực hắn, “Thủy Bánh Chưng, Thủy Bánh Chưng, Thủy Bánh Chưng.”

Sau đó hắn nắm cổ ta kéo sang chỗ khác, giọng điệu tràn đầy ghét bỏ, “Đã qua đoạn nợ rồi.”

Ta nằm bất động, có thể ôm hắn thật tốt, “Ta trở về rồi, Thủy Bánh Chưng, ta nhớ lại hết rồi.” Ta ngẩng đầu nhìn hắn, tuy nhiên chỗ này tối quá nên không thấy được khuôn mặt của hắn, “Ta thực sự thích người độc mồm độc miệng lại không kiên nhẫn như ngươi.”

Thân thể Thủy Đông Lưu cứng đờ, lập tức thấy bối rối, “Ta không thích ngươi, tuyệt đối không.”

“Vậy vừa nãy sao lại cứu ta?”

Hắn dừng một chút, có vẻ trầm tư suy nghĩ, một hồi sau thẹn thùng đến giận, “Thân là quân tử, cho dù là heo, ta cũng sẽ cứu.”

Ta bật cười, nắm khuôn mặt hắn, “Không cần nóng, ta nghĩ ra rồi, dù gì ngươi cũng sẽ nhớ lại. Nhưng mà... Thủy Bánh Chưng, đừng để ta đợi lâu quá, như vậy ta sẽ rất khổ sở.”

Lúc này hắn không nói chuyện, ta cúi đầu che mặt, thật sự là càng sống càng già m`ôm.

“Ta đi xem địa thế xung quanh.”

“Ừ.” Ta lưu luyến không muốn hắn đi nên kìm chuyện để nói, ngừng đầu nhìn cửa động đã đóng, ta thở dài, “Đây đã là lần thứ tư chúng ta bị lừa rơi xuống hố, nếu được viết thành sách, người ta nhất định mắng tác giả không có đạo đức nghề nghiệp, toàn bộ võ lâm chỗ nào cũng có bản, còn nữa rơi xuống hố chính là đầu mối để phát triển tình cảm.”

“..Bốn lần?” Thủy Bán Chưng hừ lạnh một tiếng, “Không thể nào, với võ công của ta đâu thể xui xẻo cỡ vậy.”

“Hắt xì.” Ta hít hít cái mũi, “Rốt cuộc là Ngọc HồLy muốn làm cái quỷ gì.”

“Người không để ý đến lời hắn? Tại sao hồi trước không trở về lần này lại lôi kéo chúng ta tới, thậm chí không hối hận vì đắc tội chúng ta, nhất chúng ta ở chỗ này? Bởi vì mục đích thực sự của hắn, là lợi dụng thủ hạ của chúng ta.”

Ta hơi hiểu ra, “Có hơn một trăm người thủ hạ bên ngoài phải không?”

Thủy Bán Chưng lên tiếng trả lời, “Ừ, trước tiên hắn dụ chúng ta đến đây, rồi nhốt lại. Sau đó hắn có thể danh chính ngôn thuận chạy ra ngoài báo tin, nói chúng ta bị Hoa Vô Quả bắt, dễ dàng gạt bọn họ xông vào cốc. Một khi bọn họ không tìm thấy chúng ta, lại thêm việc trên đường đi bọn họ thấy chúng ta có cảm tình khá tốt với Ngọc HồLy, càng sẽ tin tưởng hắn. Chỉ cần hắn nói Hoa Vô Quả hãm hại chúng ta, hai phe lập tức khai chiến, hắn muốn giết Hoa Vô Quả lại càng dễ dàng hơn.”

Ta cắn chặt răng, “Mấy người trong Bách Hoa cốc đối xử với hắn cũng rất tốt, nhưng vì báo thù cho người hắn yêu, hắn không thương tiếc giết hại bọn họ. Cho dù giết được Hoa Vô Quả, thì có gì để vui mừng chứ.”

“Ngọc Hồ Ly không tính đường sống sót cho hần.” Thủy Đông Lưu nhàn nhạt nói, không nghe ra cảm xúc gì, “Nếu không hần sẽ không đắc tội chúng ta, sau khi hần báo thù thành người, người nghĩ chúng ta sẽ bỏ qua cho hần sao?”

Ta ôm đầu gối nhớ lại ánh mắt khi nãy của Ngọc Hồ Ly, hết sức áy náy, nhưng ánh mắt áy náy ấy chỉ hiện lên trong phút chốc, cho nên mới khiến ta cảm thấy hần đùa quá đáng rồi, tuy nhiên cũng chưa mức đáng chết. Ta lấy hỏa chiết trong ngực ra, hình như là dính nước, nên thổi không lên lửa. Lúc đứng lên, chợt thấy mắt cá chân thật đau, nhăn mặt, “Chân đau rồi.”

Thủy Đông Lưu đang đi vài bước, lại quay lại, không nói lời nào, mò mẫn vị trí ôm ta lên, thàn nói, “Không ngờ ta lại phải ôm người khác.”

Ta vui mừng nói, “Bởi vì người đã ôm ta nhiều lần rồi. Lần đầu tiên: người ôm ta là ở sơn động, khi đó người cực kì ghét bỏ ta, tư thế cũng rất khó coi, làm hại ta toàn thân đau nhức, khổ không thể tả.”

Hần lo đi còn ta ở bên cạnh lú nhú, hiếm khi thấy hần không cắt lời ta.

Nơi này tối đen không chút ánh sáng, hần bước chân đi hết sức cẩn thận. Ta giơ tay ôm eo hần, không hề sợ bộ dạng hiện tại của hần. Thủy Bán Chưng a Thủy Bán Chưng, mặc kệ người mất trí nhớ bao nhiêu lần, ta tuyệt đối sẽ tìm người trở về.

“Hắt xì.” Ta run run giọng nói, “Chỗ này lạnh quá mức bình thường.”

“Ừ.”

Giọng Thủy Bán Chưng trầm xuống, ghì chặt cánh tay, hóa ra hần cũng lạnh.

Một hang động nhất định phải có hai cửa, nếu không, không có gió thổi vào. Nhưng vô cùng rét lạnh, càng chạy lại càng lạnh. Ta cố gắng chà xát tay vào ngực hần cho đỡ lạnh, cảm thấy không tệ, hồi sau hần mở miệng, “Người đừng chà nữa, ta nóng.”

Ta thu tay, giận dữ, thôi cứ bỏ Thủy Bánh Chưng mồm miệng độc ác đi.

Hắn dừng bước, không đi nữa. Thả ta xuống, ta dùng tay tìm tòi, bất ngờ nói, “Vậy mà lại là tử lộ.”

Đáng tiếc không có ánh sáng, nếu không có thể tìm coi có cơ quan không. Bỗng nhiên bị ôm lấy, đi ngược về, một lúc sau mới đặt ta xuống.

“Ta sẽ phá nát tảng đá kia.”

Ta sờ soạng lung tung, nắm được cánh tay hắn, “Cẩn thận, còn nữa, chỗ h ầ này ta đứng có gió, nên chắc sẽ có cửa.”

Im lặng chốc lát, hắn lại quay về, “Ta nên để người tránh xa một chút, chứ không với công phu của người, nhất định bị đá vụn làm bị thương.”

Ta nhin không được giơ tay ôm hai gò má hắn, dùng lực hôn một cái, hắn lập tức run người, “A a a!”

“Ha ha ha.”

“...”

Nhìn thấy Thủy Bánh Chưng bối rối là chuyện cực kì vui. Ta yên lặng quan sát, phát hiện hắn muốn nhanh chóng đưa ta rời khỏi chỗ này r ấ. Lúc hắn trở về, không bao lâu, tiếng đá vỡ nhưc hết cả tai. Chợt có ánh sáng hiện lên, bên kia có ngu ờn sáng.

Khi hắn trở về, đứng bên cạnh, ta loáng thoáng trông thấy tro bụi rớt vào khuôn mặt hắn. Hắn giơ tay phủi bụi kia đi, long mi dài nhú chặt. Cũng đúng, đối với hắn mà nói, rất khó chấp nhận sự đụng chạm của cô nương “xa lạ”.

Sau tảng đá kia không phải là đèn d ầu mà là dạ minh châu. Khắp nhà d ầu khảm dạ minh châu to bằng nắm tay, nhiều đến mức lóa cả con mắt. Trên mặt đất nổi lên khí lạnh, xông thẳng tới minh châu, cảm giác giống

như bước vào tiên cảnh. Căn phòng đó khá rộng, lại đặt một hòm băng, hơi lạnh phía dưới dày đặc, chẳng trách nơi này lại lạnh đến như vậy.

“Hòm băng...” Thủy Bán Chưng đi về phía trước, đến chỗ hòm băng mới ngừng bước chân lại.

Mơ hồ nhìn thấy có người nằm trong hòm băng yên tĩnh kia, nhưng không quá rõ ràng, đang suy nghĩ xem người đó là ai. Nấp hòm băng đã bị đẩy ra. Ta chớp mắt nhìn hằm, “Thủy Bán Chưng, quấy rồi người chết không phải là hành động của thanh niên tốt đâu.”

Hằm giật giật khước miệng, ánh mắt chợt mở lớn. Ta theo tầm mắt hằm nhìn sang, thấy rõ người trong hòm, ngoại trừ không còn dấu hiệu sự sống, diện mạo của nàng ta rất sinh động, ngạc nhiên nói, “Hoa Vô Ưu?”

Ngọc Hồ Ly nói Hoa Vô Ưu giết tử tử ruột của nàng ta, xem ra quả nhiên không sai. Nhưng Thủy Bán Chưng lại nhíu mày, giờ tay bắt mạch cho nàng ta, “Sắc mặt xanh vàng, không giống như bị thương mà chết.”

“Trúng độc sao?”

“Bách Hoa cốc nổi tiếng nhất là gì?”

Ta hiểu rõ, Bách Hoa cốc là môn phái giải độc, nói gì đến môn chủ. Hoa Vô Ưu mà chọn cách hạ độc giết Hoa Vô Ưu, thì thật quá ngu xuẩn.

“Hoa Lê.” Hằm đột nhiên cười hòa nhã, “Người đi qua coi thử nàng có bị thương hay không.”

Ta run lẩy bẩy, có chút không rõ hằm đang suy nghĩ cái gì. Nếu Hoa Vô Ưu không bị thương, cũng không trúng độc, thì chính nguyên nhân nàng chết không giống lời Ngọc Hồ Ly nói, có phải còn có ẩn tình gì không? Ta cắn chặt răng, “Nhưng mà người phải để ý với ta một chuyện.”

Hằm nheo mắt nhìn ta, hơi khinh thường, “Nói.”

“Không cần gọi cả họ lẫn tên ta đâu.”

“Vậy gọi người là gì?”

“Căn bã.”

“...Được.. đi đi.”

Chắc hẳn hẳn không biết tại sao ta lại thích cái danh hô này, trên thực tế phải nên phải nhỡ thì đúng hơn. Nên mới nói thói quen chết người, không tốt, không tốt.

Kiểm tra xong xuôi, tay của ta đầu lạnh tím, “Không có, một vết thương cũng không. Ngược lại hình như... là bị bệnh nặng, gầy thấy sợ luôn.”

“Ngọc Hồ Ly từng nói, sức khỏe Hoa Vô Ưu rất kém.” Thủy Bán Chưng trầm tư một lúc lâu, chậm rãi nói, “Ta cảm thấy thật kì quái, Hoa Vô Quả muốn ngẩng lên chức vị cốc chủ, vậy tại sao không giết Ngọc Hồ Ly, lại để hẳn ở lại Bách Hoa cốc.”

Ta cũng thấy việc này thật kì lạ, “Tỷ tỷ bệnh chết, Hoa Vô Quả danh chính ngôn thuận tiếp nhận ngôi vị cốc chủ, nhưng vì sao phải giả danh Hoa Vô Ưu?”

“Có thể nàng không suy nghĩ giống vậy.” Thủy Bán Chưng dựa người vào hòm băng, trầm ngâm nói, “Không phải Ngọc Hồ Ly có nói, Hoa Vô Quả tổn năm năm để bắt chức tỷ tỷ nàng? Lúc đó ta nghĩ, bởi vì chuyện đoạt vị nàng mới làm vậy. Nhưng trước mắt xem ra, nàng ta chẳng cần thiết phải làm như vậy, vậy học để làm gì?”

Ta nhìn khuôn mặt gầy gò của Hoa Vô Ưu, dù có gầy, nhưng vẫn là mỹ nhân.

“Nhưng năm năm trước Vô Ưu bị hại, Vô Quả đã học nhất cử nhất động của Vô Ưu. Chúng ta rất hiểu tính tình tiểu cô nương này, ham chơi hiếu động, nên không quá để ý.”

“Vô Quả từng nói rất nhiều lần, nếu nàng sinh sớm một chút, thì nàng chính là cốc chủ.”

“Mặc dù Ngọc gia ta đều là ám ảnh phụ tá cốc chủ nhiều năm, nhưng nếu không thấy bằng chứng cũng không có ai tin tưởng. Bởi vậy ta cố tình hái hoa ngắt cỏ, để nàng thả ta ra ngoài.”

Nhớ lại những lời Ngọc HồLy nói trước đó, não ta đột nhiên nổ tung. Ta nuốt nước miếng, “Thủy Bán Chưng... Ta nghĩ, Hoa Vô Quả thích Ngọc HồLy. Danh và lợi nàng ấy đều có, chỉ duy nhất không có Ngọc HồLy. Nàng ta biết, cho dù nàng ta là cốc chủ, Ngọc HồLy cũng sẽ không thích nàng, hẳn chỉ thích Hoa Vô Ưu, tử tử của nàng.”

Khóe mắt Thủy Đông Lưu khẽ động, “Nàng bắt chước Hoa Vô Ưu, cũng chính là biến bản thân thành tử tử, nàng ta cho rằng Ngọc HồLy sẽ thích nàng.”

“Làm như vậy thật phí công, Ngọc HồLy chỉ thích một người. Cho nên sau khi Hoa Vô Ưu qua đời, nàng che giấu chuyện này, lấy thân phận Hoa Vô Ưu sống tiếp. Thậm chí không tiếc... phá bỏ tẩm thân xử nữ, nhưng nàng ta không ngờ, Ngọc HồLy chưa từng tiếp xúc thân thể với tử tử nàng.”

Xâu chuỗi tất cả sự kiện lại với nhau, những cái không thông đều bày ra trước mặt.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 41+2: Chết Không Hối Hận, Chân Tướng Bách Hoa Cốc

Hoa Vô Quả không làm sai, nhưng nàng đã dẫn tới họa sát thân! Lại là nam nhân nàng yêu nhất giết nàng. Ta nắm hòm băng, hàn khí trên tay mờ hồ chạy vào ngực, “Không được, ta phải đi cảnh Ngọc Hồ Ly, nếu không...”

Nếu không hẳn sẽ giết Hoa Vô Quả, chết trong tay người yêu, khi còn sống Hoa Vô Quả đủ thảm rồi.

Nhưng nơi này không có đường ra, vội vàng nhìn xung quanh. Thủy Bán Chưng quan sát mọi nơi, giữ chặt ta, “Những tảng băng này tới từ đâu?”

Ta nháy mắt mấy cái, đứng rồi, tính ra Hoa Vô Ưu cũng đã chết nhiều năm, bên cạnh là hang đá, lại có sông băng? Thực tế thì rất không khoa học, “Hắt xì.”

Thủy Bán Chưng cởi áo ngoài khoác lên người ta, “Người đi qua động đá bên kia, ta ở chỗ này tìm cửa ra.”

Ta ở đây lâu càng làm phiền hẳn, ta gật đầu. Hẳn ôm ta lên, định đưa sang bên kia. Còn chưa kịp bước đi, hẳn dừng lại, nhắc chân đá nắp quan tài khép lại, rồi trốn ngay vách động đá.

Tảng đá rung động, quan sát một chút, khối băng bên kia, xuất hiện một cánh cửa. Lần lượt có người chạy vào, kéo nắp hòm băng xuống.

Ta nín thở nghe, bọn họ không biết người nằm trong quan tài là ai, cho dù có thấy, Hoa Vô Quả chỉ cần nói là “Hoa Vô Quả”, bọn người kia cũng không nghi ngờ gì.

Đợi bốn người kia đi tới sâu trong phòng băng, Thủy Đông Lưu lập tức di chuyển, nhanh chóng ôm ta chạy ra ngoài. Nhưng chớp mắt một cái, theo tiếng quát kinh ngạc của bọn họ, chúng ta đã chạy tới cửa, là một cái hành lang hẹp dài.

Sau lưng là tiếng mắng chửi giận dữ, Thủy Đông Lưu không chớp mắt, cũng không dừng lại. Càng đi lại càng thấy ấm, thấy ngu ồn sáng phía trước, hấn bước mạnh một cái, hơi nóng xông tới, rốt cuộc cũng thoát ra r ồi.

“Bách Hoa cốc còn chưa loạn, chúng ta phải nhanh lên.”

Ta không dám dài dòng, lời hấn lúc nào cũng chính xác. Nếu Bách Hoa cốc loạn, những người chuyển băng h ồi này sao có thể bình tĩnh như vậy được? Suy nghĩ lại vị trí căn phòng trước khi rơi xuống động đá, hướng trước mặt, ra khỏi chỗ kia hấn là hướng tây. Ngẩng đầu nhìn trời, quả thật là hướng đông, may mắn Thủy Bán Chưng không chạy sai hướng.

Với khinh công này chỉ cần nửa chén trà sẽ được đại diện. Chân Thủy Bán Chưng bỗng chấn động, ta ngược mắt nhìn, vải trên người hấn rớt ra, lăn mấy vòng trên không trung, cuối cùng ngã xuống đất, đập đầu xuống đất. Quay sang nhìn, vừa hay Thủy Bán Chưng lại biến thành Tiểu Bán Chưng r ồi.

Hấn ng ồi trong đồng quần áo trên mặt đất, vẻ mặt mờ mịt, rõ ràng chưa lấy lại tinh thần. Ta chống tay trên hông bước tới trước mặt hấn, “Thủy Bán Chưng, người càng ngày càng biến hình lung tung r ồi.”

“..Người, sao người biết ta...” Hấn lập tức trợn mắt nhìn, “Khoan đã, người là nam nhân?”

Ta gõ đầu hấn một cái, “Nói bậy bạ, ta là cô nương đoàn hoàng. Lần trước người cũng không chạm nam nhân mà biến thành bộ dạng này, có chút nguy hiểm r ồi đây.”

Thủy Bán Chưng ngạc nhiên, “Cái gì người cũng biết?!”

Ta hí mắt nhìn hấn, “Bây giờ người nên tin rằng quan hệ giữa chúng ta không bình thường đi.”

Hấn mấp má môi, vẻ mặt hấn chính là ta không tin, cắn bả người mau tránh ra. Ta bóp mặt hấn, “Hiện tại người đi tìm chỗ trốn đi, ta tìm Ngọc HồLy nói chuyện rõ ràng.”

“Người nào cũng không được đi!”

Giọng nói lạnh lùng vang lên, ta vội vàng kéo Tiểu Bánh Chưng sang bên cạnh, cảnh giác nhìn, đám người trong phòng băng rút kiếm đuổi đến. Từ trên trời nhảy xuống, nhanh chóng lao tới, sát khí đằng đằng như muốn lấy tánh mạng chúng ta ngay lập tức, “Tặc nhân to gan, dám quấy phá linh hồn tiểu cốc chủ đã an nghỉ, chịu chết đi.”

Hóa ra bọn họ xem người kia là Hoa Vô Quả, ta khom người che chở cho Tiểu Bánh Chưng, lớn tiếng nói, “Đó không phải là Hoa Vô Quả, là Hoa Vô Ưu!”

“Câm miệng!”

Kiếm khí bay bên tay, chớp mắt một cái tâm lạnh ngắt. Chợt nghe tiếng leng keng giòn tan, sát khí kia tản ra.

“Môn chủ!” “Giáo chủ phu nhân!”

Nghe thấy tiếng kêu này, nhìn thấy bóng dáng hắc bạch, ta cảm động muốn khóc, “Đừng lấy mạng bọn họ, bắt lại trước đã.”

Môn nhân cùng người ma giáo nhanh chóng bắt đám người kia lại, ta thở phào nhẹ nhõm. Môn nhân nói, “Bách Hoa cốc thực sự muốn lấy mạng môn chủ, là thuộc hạ sơ sót.”

“Ngọc HồLy nói với các người ta gặp nguy hiểm nên các người mới tiến vào?”

“Bẩm môn chủ, đúng vậy.”

Ta cắn răng, “Ngọc Hồ Ly ở chỗ nào?”

“Ngọc công tử bảo chúng ta đi hướng này cứu người, còn một mình hẳn đi tìm Hoa cốc chủ.” Môn nhân tụ tập lại, “Người trong Bách Hoa cốc đuổi tới rồi.”

Đám người ma giáo hỏi, “Phu nhân, giáo chủ chúng ta ở chỗ nào?”

Ta nhúc nhếch đầu, mặt nghiêm túc, “Hẳn đi tìm Ngọc Hồ Ly rồi, bây giờ ta cũng qua đó, Phi Vũ môn đi theo ta, còn các người bảo vệ tốt tiểu quý này.” Ta cúi đầu nói với hẳn, “Chia làm hai hướng, ta đi cản Ngọc Hồ Ly, người ở đây giải thích rõ ràng với bọn người Bách Hoa cốc, tránh cho hai bên đều tổn hại.”

Hắn gật đầu, đợi ta đứng thẳng, nói, “Cẩn bã, cẩn thận.”

Nghe thấy lời này, trong lòng ta rất sung sướng. Bởi vì chân còn bị thương, chỉ có thể tìm một môn nhân nào đó, công ta chạy đi tìm Ngọc Hồ Ly. Thời điểm ta nằm sấp trên lưng người kia, Tiểu Bánh Chưng ngẩng đầu mím môi, nhìn ta chằm chằm không nói một chữ.

Này này, sao ta có cảm giác loại ánh mắt này chính là khi thấy hờn hạnh vượt tường.

Môn nhân công ta chạy tới đại điện, mọi người đứng tứ phía theo sát mở đường, vô tình gặp được người trong cốc, rất nhanh liền bị đánh đuổi, một đường bình an tới đại điện.

Lúc này trong điện yên tĩnh không một tiếng động, cũng không có người ra vào. Ta chỉ chung quanh nói, “Mỗi một hướng phái mười lăm người đi tìm, tìm Ngọc Hồ Ly và Hoa Vô Ưu, bất kể là cái gì cũng phải quay lại báo cáo.”

Cung điện không hề nhỏ, tìm người không dễ dàng gì, suy nghĩ một lúc lâu, nơi có khả năng nhất, là phòng ngủ!

Nghĩ tới, lập tức bảo bọn họ đi qua. Tốc độ môn nhân cực kì nhanh, vậy mà bên kia cũng không lấy một bóng người, có thể tưởng tượng bọn họ đã bị Ngọc Hồ Ly đi đầu đi nơi khác. Hoa Vô Quả nguy hiểm không rõ, trên trán ta chảy đầy mồ hôi.

Vì có gì phải ngu ngốc như vậy, ngốc đến nỗi cuối cùng bị người trong lòng giết, nghĩ tới đây ta cũng rất nóng lòng.

Nơi này lạ lẫm ta không quen đường, đi mãi mới thấy một căn phòng khác những phòng khác, xa hoa lộng lẫy.

“Phá cửa!”

Vừa ra lệnh, mọi người rút kiếm, chặt đứt cánh cửa. Sau đó vội vàng nhảy vào trong, liền nhìn thấy Ngọc Hồ Ly đang triền miên với Hoa Vô Quả, xiêm y của nàng đã tuột đến phân nửa. Mẹ hấn, tên khốn kiếp này dám dùng mỹ nam kế, Hoa Vô Quả chống cự được mới lạ. Vốn là một màn dụ dỗ, khi mắt Ngọc Hồ Ly nhìn thấy ta, lập tức biến thành lạnh lùng vô tình, trên tay hấn xuất hiện ba ngân châm.

“Không được!”

Ta hét lên, lập tức nhảy xuống. Châm trong tay Ngọc Hồ Ly cũng đã cắm vào bả vai Hoa Vô Quả.

Vẻ mặt Hoa Vô Quả vô cùng kinh ngạc, Ngọc Hồ Ly lại giơ tay, dùng lực chưởng vào bả vai nàng một cái. Với lợi lực đạo này, châm đâm vào xương tủy, ngoại trừ bỏ xương loại tủy, nếu không, không thể cứu chữa. Nàng nâng bàn tay trái, dường như muốn đánh trả, nhưng cuối cùng vẫn không rat tay. Ngọc Hồ Ly lại muốn xuất thủ, tuy nhiên bị môn nhân chặn lại. Hấn cười lạnh, giọng điệu vui sướng, “Độc này vì ngươi mà được chế tạo, chắc hẳn là phải chết thôi.”

Ta cắn răng đi lên, “Hoa Vô Quả, ngươi thật sự là người ngốc nghếch. Ngọc Hồ Ly, ngươi cũng quá ngu xuẩn!”

Ánh mắt Ngọc HồLy mơ màng, “Vô Ưu, rốt cuộc ta cũng trả thù được cho nàng rồi.”

Đầu vai Hoa Vô Quả bắt đầu hiện lên màu tím đen, độc kia phát tán cực kì nhanh, nàng run rẩy không ngừng, hai dòng lệ tuông rơi, “Chàng biết... chàng biết ta không phải tử tử. Vừa nãy chàng... hóa ra, chàng chờ cơ hội để giết ta.”

Ta đứng bên cạnh kéo xiêm y lên cho nàng ta, Ngọc HồLy lạnh giọng, “Ta đã sớm biết ngươi không phải nàng, ngươi vì chức cốc chủ, mà giết chết nàng.”

Hoa Vô Quả mỉm cười, giọt lệ lớn rơi xuống, “Ta giết tử tử của ta? Thì ra bấy lâu nay trong lòng chàng đều nghĩ ta là loại người tâm địa độc ác đến vậy.”

Giọng điệu bi thương, ta nghe cũng thấy khổ sở, “Ngọc HồLy, ngươi thật sự là đờ vô liêm sỉ. Ngươi suy nghĩ kĩ lại đi, nếu nàng giết Hoa Vô Ưu vậy tại sao không giết người thân cận nhất của nàng ta? Vì sao lại để người dễ dàng đi vào Bách Hoa cốc? Vì sao vừa nãy không đánh trả? Bởi vì... nàng ta yêu lê quý đôn a...”

“Không cần nói nữa.” Hoa Vô Quả lạnh lùng nhìn phía trước, cúi người ho ra một bùm máu, “Không cần nói... không có ý nghĩa, đáng tiếc mãi đến khi ta chết, mới hiểu được, tất cả đều không có ý nghĩa.”

Ta ngây người, nói ra lời như vậy thì nàng ta cảm thấy tuyệt vọng đến cỡ nào chứ. Ngọc HồLy không thèm nhìn đến, “Ngươi đáng chết.”

“Bốp!”

Ngọc HồLy kinh ngạc nhìn ta, khuôn mặt tuấn mỹ in dấu năm ngón tay, ta nắm vạt áo hấn tức giận, “Hoa Vô Ưu bị bệnh mà chết! Ngươi cái gì cũng không biết, cái gì cũng không nghĩ tới, ích kỷ tự làm theo chấp niệm của bản thân, ngươi không phải đờkhốn nạn thì là cái gì!”

“...”

Ta tức đến mức muốn đánh hẳn, thân thể Hoa Vô Quả mềm nhũn, ngã xuống bên giường, trước khi nàng nhắm mắt, nắm lấy vạt áo hẳn, “Ngọc ca ca, Vô Quả thích chàng, chết... không hối hận.”

Toàn thân Ngọc Hồ Ly chấn động, ta lập tức giật mình, nhìn tới khoe môi nàng thoáng hiện lên nụ cười, mới giật mình --- cho dù nàng chết, cũng muốn Ngọc Hồ Ly phát hiện sự thật rồi tự trách bản thân cả đời. Nàng nói không hối hận, chính là muốn câu nói kia đeo bám hẳn cả đời, suốt đời suốt kiếp. Sự thật chứng minh, nhìn vẻ mặt của Ngọc Hồ Ly, nàng đã thành công rồi.

Ta giật giật khoe miệng, khốn kiếp, các người đều nham hiểm. Nghiêng đầu nói, “Đưa kiếm cho ta.”

Môn nhân lập tức ưỡn ngực, “Môn chủ không cần phải tự động tay giết Ngọc Hồ Ly đâu.”

“Không phải.” Vẻ mặt ta vô cùng nghiêm túc, “Ta muốn cắt mạch.”

“...”

Thấy bọn họ không hiểu, xem ta như người bị thần kinh, ta yên lặng nhìn trần nhà, “Ai đó khiến ta nhớ ra, máu ta có thể giải bách độc.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 42: Đệ Nhất Môn Chủ, Nguy Hiểm Luôn Rình Rập Chúng Ta (1)

Gần đây cứ ăn xong là bị thương, máu cũng muốn khô cạn, ta lấy một cái chén nhỏ đựng máu, đầu óc choáng váng. Ta nhú mày ng ồi bên giường, môn nhân đút cho Hoa Vô Quả uống xong, nhưng khuôn mặt Ngọc H ồ Y vẫn còn sững sờ, nhin không được đá hấn, “H ồLy, người còn ngây ngốc làm gì?”

Ngọc H ồLy ngược mắt nhìn, ngơ ngác nói, “Lời người vừa nói, đầu là sự thật?”

Ta gật đầu, “À còn nữa... chúng ta phát hiện thi thể Hoa Vô Ưu trong động băng... Nàng không bị thương, không trúng độc, giống như bị bệnh nặng mà chết.”

Ngọc H ồLy lập tức đứng lên, nắm vai ta nói, “Dẫn ta tới đó!”

Hành động này của hấn, khiến đầu ta càng choáng váng. Kiểm vèo vèo rút ra khỏi vỏ, chớp mắt bảy tám chuôi kiếm đặt trên cổ hấn. Hấn ngược ngừng buông tay, ta khoát tay, môn nhân đặt kiếm xuống, ta khinh thường nói, “Theo lý thuyết, người lừa ta và Thủy Bán Chung, ta nên chặt người làm tám khúc mới đúng, nhưng không hiểu vì sao, không xuống tay được.”

Có lẽ bởi vì chấp niệm hấn dành cho Hoa Vô Ưu khiến người ta cảm thấy thật đáng giận, cũng có thể là do lúc hấn đặt bảy ta, hấn chân thành nói xin lỗi. Bất kể là thế nào, không giết hấn được, trước đây còn có tình bằng hữu, sợ rằng v ềsau không thể r ồi.

Khuôn mặt tuấn mỹ của Ngọc H ồLy lộ ra ý cười, “Lê tử, người là một cô nương tốt.”

Ngày xưa nếu có mỹ nam khen ta, ta nhất định sẽ vui như lượm được vàng, nhưng bây giờ tâm trạng không tốt. Ta đang lo lắng không biết Thủy Bán Chung bên kia thế nào rồi, dù sao Bách Hoa cốc người đông thế mạnh. Cho phân nửa môn nhân đi giúp, lúc này vẫn chưa trở về, “Hồ Ly, người đi theo cái bầy cạnh giường chúng ta, có thể tới chỗ Hoa Vô Ưu.”

“Đa tạ.”

Thân hình Ngọc Hồ Ly nhoáng lên một cái, sau đó không thấy người đâu. Ta chợt nhớ ra, từ đầu đến cuối, cho dù biết rõ sự thật, hấn vẫn không thèm để ý đến Hoa Vô Quả. Chống má ng ẩ nghĩ một bên, rốt cuộc Hoa Vô Quả cũng tỉnh lại, vừa mới đứng lên, li ền nằm bò xuống, ôm bụng ‘ó’ ra máu.

“...” Nợ máu trả bằng máu, quả thực không sai!

Sắc mặt Hoa Vô Quả vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng không còn dấu hiệu trúng độc. Nàng liếc mắt nhìn xung quanh căn phòng, cảm thấy vô cùng mất mát. Ta bình tĩnh hỏi, “Người tìm Ngọc Hồ Ly sao?”

Nàng hơi nhếch môi, không trả lời. Ta bình thản nói, “Sau khi người bất tỉnh, hấn vẫn suy nghĩ về tỷ tử người, chưa từng hỏi thăm vết thương người thế nào, càng không nhìn người lấy một cái.”

Hoa Vô Quả lạnh lùng nhìn sang ta, ta nháy mắt mấy cái, khéo léo lật tẩy nàng.

“Cô nương gốc nghềch, vì sao người phải vì một Hồ Ly vô tình mà nhẫn nhịn nhiều như vậy.”

Nàng im lặng không nói, một lúc lâu sau nói, “Bởi vì yêu.”

“Yêu? Người sống mấy năm nay, là đau khổ nhiều hay vui vẻ nhiều? Người giả làm bóng dáng tỷ tử người, không chán hay sao?”

Nàng kiên cường bất khuất, từ tốn nói, “Người vốn không hiểu.”

Ta vuốt khoe miệng, thu tay lại --- ta sợ nói thêm cái gì nữa sẽ giống như người đàn bà chanh chua đi chửi bóng gió, còn nhào tới đánh nằng ta trăm cái, “Đúng vậy, ta không hiểu. Không hiểu vì sao người không chịu buông tay một người không ném cho người nửa phần quan tâm, còn một lòng một dạ.”

Hoa Vô Quả cười lạnh, “Bây giờ Thủy Đông Lưu mất trí nhớ cũng sẽ đối xử với người như vậy, ngày sau càng sẽ nghiêm trọng hơn, vậy người có từ bỏ không, người có tư cách gì để nói ta?”

Ta đang chuẩn bị đi tắm thay quần áo, nghe thấy lời này, cảm thấy câu hỏi này thật vô dụng, “Hắn không giống Ngọc Hồ Ly, cho dù hắn mất trí nhớ, nói lời độc ác, tính tình xấu xa như cũ... nhưng mà... lúc nguy cấp, hắn vẫn sẽ nắm lấy tay ta, bảo vệ cho ta thật tốt. Bởi vì điểm này, ta cũng sẽ cố gắng, trừ phi... hắn thích người khác.”

Hoa Vô Quả không nói gì nữa, nằng ta hiểu hay không cũng không quan trọng, tình cảm của ta và Thủy Bán Chưng, trừ người trong cuộc, không cần ai khác tán thành.

Vừa bước ra ngoài, đưa mắt nhìn xuống, liền thấy Thủy Bán Chưng hai tay ôm ngực đứng phía trước, khuôn mặt kiêu ngạo. Ta cúi người ôm hắn, hận không thể lập tức hôn hắn. Hắn vội vàng chạy trốn, khuôn mặt đỏ bừng, “Nam nữ thụ thụ bất thân.”

Ta cười ha ha, người Bách Hoa Cốc nhanh chóng chạy vào bên trong, lúc đó nghe thấy tiếng gọi “Cốc chủ”, giống như đang bấm báo gì đó. Nghe một hồi cũng không thấy gì khác thường, ta mới nắm tay Tiểu Bán Chưng chân thấp chân cao đi đến hoa đàm.

Vào bên trong, bảo môn nhân đứng canh bên ngoài, sau đó ta cúi người hôn lên trán hắn. Khuôn mặt tiểu Bán Chưng lập tức biến thành màu hồng, giãy giụa, “Sắc nữ.”

Ta gõ đầu hắn, “Hừ, về sau ta sẽ không cho người hôn ta nữa.”

Hắn giận dữ, “Ta mới không thèm hôn người.”

Ta vuốt cằm, ng ỡ dưới đất nhìn h ấ, “Th ể ch ấ của người cực dương, không thể đ ụng vào nam nhân. Th ể ch ấ của ta lại là cực âm, cho nên mỗi khi người biến thành bộ dáng này, hôn môi li ền trở lại bình thường. Nhưng hai lần gần đây lại không đ ược, giống như việc người tùy tiện biến thân vậy đó.”

Tiểu Bánch Chưng đ ứ ở bên cạnh, im lặng rất lâu mới mở miệng, “Ta từng nói chuyện của cha ta với người?”

Ta g ật đ ầu, “Ừ có nói qua, trên người cha người có ma đ ộc. Sau đó nương người tìm đ ược thuốc giải, nhưng do một gi ây bất cẩn, li ền bị mèo ăn hết.”

Tiểu Bánch Chưng h ừ nhẹ, “Nếu đã nói với người, vậy ta không ngại nói thêm cho người một chuyện nữa. Ma đ ộc của cha ta và ta không giống nhau, vào mùa m ười và m ười l ăm sẽ biến thân. Nhưng sau khi quen biết mẹ ta, thời gian biến thân đ ột nhiên thay đ ổi. Mãi về sau mới biết, do bị ảnh hưởng bởi một thuốc tính nào đó của mẹ ta, nghĩa là, ma đ ộc bị d ần nén nên đ ấu tranh cùng kí chủ.”

Ta gi ật mình, “Nói cách khác, từ lúc chúng ta hôn nhau để người khôi phục hình dạng, cũng đ ồng nghĩa với việc giải đ ộc cho người. Mà bây giờ tích lũy đến một mức nhất định, cuối cùng ma đ ộc trong cơ thể người không thể chịu nổi, muốn vùng lên đ ấu tranh, dẫn đến việc người biến thân bất định?”

“Ừ, ta không chắc chắn, nhưng trước mắt ta chỉ có thể suy nghĩ đến đi ều này.”

“Nếu như ma đ ộc thực sự bị giải trừ...” Ta chán nản, “Vậy thì không thể khi để người r ồi.”

Khóe miệng tiểu Bánch Chưng co gi ật, lập tức gi ơ tay đánh vào đ ầu ta, “Cặn bã, trong lòng của người chỉ nghĩ tới cái này, người có còn lương tâm hay không?”

Ta nắm lấy tay hắn, “Lần trước người đi vào rừng cây rỗng đột nhiên biến thân, lúc đó xem bị Trang Thế Chính bắt. Sau đó bị thương rất nặng, là ta chữa thương cho người, sau khi người tỉnh lại thì khôi phục bình thường, nhưng lại bị mất trí nhớ. Không biết lần này phải làm gì mới có thể khiến biến người trở về đây.”

Cuối cùng hắn cũng ngỗ xuống, lạnh nhạt nói, “Dù thế nào cũng là lỗi của ta, như thế này cũng rất tốt, sẽ không già, vĩnh viễn hồn nhiên trong sáng.”

“...Hồn nhiên trong sáng...” Ta châm chọc nói, “Thủy Bán Chưng, người thật sự có tuổi thơ sao?”

Hắn chợt xoay người, “Mau đưa quần áo cho ta, bản muốn chết.”

“Không được quay đầu nhìn lên...”

Giọng nói có chút êm ái, “Ta mới không có hứng thú nhìn bộ dáng khô khan của người.”

Người này tuyệt đối chưa từng có vẻ ngây thơ!

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 42+2: Đệ Nhất Môn Chủ, Ngụy Hiêm Luôn Rình Rập Chúng Ta (2)

Thay quần áo xong, ta dẫn hắn đến đầm nước ngâm một hồi. Lúc trở ra, bên ngoài hoa đàm đầy người đứng đợi. Một người trong ma giáo bước lên hỏi, “Phu nhân, giáo chủ của chúng tôi đâu rồi?”

“Hắn có việc gấp phải đi, năm ngày sau tụ họp với chúng ta ở trấn Đông.” Mặt ta không đỏ tim không đập nhanh nói, trong mắt mọi người lộ ra vẻ nghi ngờ, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

“Chúng tôi từ biệt ở đây, đi đến trấn Đông đợi trước.”

Tên đó vừa dứt lời, người trong ma giáo vội vàng rời đi. Bọn họ chỉ ngầm công nhận ta là giáo chủ phu nhân, tất nhiên không thể so sánh với Thủy Đông Lưu. Điêu này có thể hiểu được, cúi đầu nhìn Thủy Bán Chung, vẻ mặt hắn khinh thường – “Cạn bã, lý do của ngươi, ngu ngốc muốn chết được.”

“Mau tránh ra! Mau tránh ra!”

Ta vênh tai nghe, là giọng Ngọc Hồ Ly. Ta đẩy môn nhân ra, ngược mắt nhìn xem, không khỏi kinh sợ. Trong ngực Ngọc Hồ Ly đang ôm một người, quần áo kia, rõ ràng là Hoa Vô Ưu. Hắn vội vàng đi đến chỗ này, ta bảo môn nhân ngăn hắn lại, “Ngươi điên rồi sao? Trời nóng như vậy lại dám ôm nàng ra ngoài, xác chết sẽ thối rửa đấy.”

Ngọc Hồ Ly đã nóng ruột đến mức đôi mắt đỏ ngầu, “Hoa đàm, nhất định hoa đàm có thể cứu sống nàng. Vô Ưu chưa chết, sao nàng có thể chết chứ!”

Ta ngây người nhìn hắn, tên này, hoàn toàn đã nhập ma rồi. Không đợi ta chửi cho hắn tỉnh, đã có người lớn tiếng nói, “Tỷ tỷ đã chết rồi!”

Ngọc Hồ Ly lập tức xoay người, nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng bệch của Hoa Vô Quả, “Câm miệng, nếu không phải do người giấu giếm bệnh tình của tỷ tỷ người, nàng sẽ không chết.”

Hoa Vô Quả cười lạnh, “Chàng sai rồi, là tỷ tỷ không muốn ta nói với chàng, tỷ tỷ không muốn chàng trông thấy bộ dáng bệnh tật của tỷ ấy. Còn nữa... tỷ tỷ không muốn chàng khổ sở, cho nên mới kêu ta giả trang thành tỷ tỷ mà sống, thành thân với chàng sinh con cho chàng. Nhưng chàng không hề biết khổ tâm của tỷ tỷ, chẳng những muốn giết chết ta, còn muốn hủy diệt Bách Hoa Cốc, thật uổng cho chàng làm ám ảnh bảo vệ Hoa gia nhiều năm!”

Ngọc Hồ Ly giật mình chốc lát, bước chân như cũ không dừng, đi đến hoa đàm, “Vô Ưu không thể chết.”

Hoa Vô Quả không có ngăn hắn lại, ta nắm tay tiểu Bánh Chưng, nhìn Ngọc Hồ Ly đang ngây dại, chắc hẳn trong lòng hắn đã sụp đổ rồi. Mãi đến khi hắn bước tới sát ven đầm nước, lấy lại bình tĩnh, miệng lầm bầm một tiếng, “Một lòng một dạ, suốt đời suốt kiếp không thay đổi.” Hắn lập tức nghiêng người, ôm Hoa Vô Ưu ngã vào trong đầm.

Hoa đàm này không sâu, ta không hề lo lắng. Ngọc Hồ Ly muốn chết đuối cũng khó lắm. Lại nhìn sang Hoa Vô Quả, ngược lại không nói nên lời. Ta với Thủy Bánh Chưng nhìn nhau, dừng lại một lúc rồi xoay người đi.

Cho dù Ngọc Hồ Ly có ra khỏi hoa đàm, nhưng tâm của hắn không thể đi rồi. Cho dù Hoa Vô Quả có thật sự biến thành Hoa Vô Ưu, thì cũng không thể ở bên con hồ ly kia.

Chúng ta không cần thiết phải ở lại nơi này, tổn công than thở.

Ý định ban đầu là đến cầu y trị bệnh, không ngờ lại phải chứng kiến ba kẻ si tình đáng thương cắt đứt duyên tình. Ta chợt nghĩ tới chính mình, nếu

cả đời này Thủy Đông Lưu không nhớ ta nữa, cũng không thích ta nữa, ta phải làm sao đây? Ngồi trên xe ngựa, môn nhân tiếp tục ẩn thân, trốn ở chỗ nào không hay, nhưng ta cảm giác được bọn họ đang ở rất gần. Suy nghĩ hồi lâu, mới phát hiện thính giác của ta lợi hại hơn hồi lâu. Giờ tay bắt mạch, lúc này toàn bộ nội lực đã trở lại, ta chính là môn chủ Phi Vũ môn.

“Cận bã, người lại suy nghĩ vớ vẩn gì thế, mau đánh xe ngựa đi.”

Bên tai là giọng nói bất mãn của Tiểu Bánh Chung, ta nghiêng đầu nhìn hắn, thều thào nói, “Thủy Bánh Chung, nếu... nếu như người cưới nữ nhân khác, ta sẽ không thể ở bên cạnh người hồi lâu.”

Hắn cao ngạo nói, “Ta đang đợi tìm thấy cô nương thích hợp để định hôn.”

Mặc dù giọng điệu hắn rất kiêu ngạo, nhưng ta vẫn thấy không thoải mái, ôm đầu gối gào khóc, “Tên khốn khiếp nhà người, đợi ta gả cho nam nhân khác, hồi lâu người nhớ lại chạy tới tìm ta, ta liền bảo con ta gọi người một tiếng đại thúc, cho người tức chết.”

Bên cạnh có tiếng gió, kiếm bá bá rung động, tiểu Bánh Chung im ru. Ta hít thở thật sâu, ánh mắt từ đầu gối nhìn lên, đột nhiên ngừng khóc.

Tiểu Bánh Chung bị đao kiếm kèn cồng khiến cho sắc mặt tái mét, nhìn chòng chọc ta.

Môn nhân nổi giận, “Kẻ dám tổn thương môn chủ chúng ta, giết.” “Ai cũng không được phép khi dễ môn chủ chúng ta.” “Dám làm cho môn chủ khóc, tuyệt đối không thể tha thứ.”

Nước mắt lập tức bốc hơi, ta lau mồ hôi trên trán, gượng cười, “Chỉ là một tiểu quỷ, đâu thể khi dễ được ta, đi đi không sao.”

Lúc này mọi người mới thu kiếm lại, tiếp tục ẩn nấp.

Ta vội vàng thò đầu nhìn cổ hắn, cũng may không có trầy xước gì. Thấy khoe miệng hắn mím chặt, khoe môi đã nhếch ra đến đây, còn tưởng hắn

hồn dỗi. Thu tay, cầm dây cương, nói một mạch, “Đợi ta về Ác Nhân cốc tiếp nhận chức môn chủ Phi Vũ môn xong sẽ tự mình đưa người về ma giáo.”

“Ma giáo cũng có thuốc, nghe nói trị bệnh này rất hiệu quả.” Hấn nhìn sang một hướng khác, “Người khóc nhè không đẹp chút nào, về sau đừng khóc.”

Ta cười cười, gật đầu, “Ừm.”

Nói ra được những câu tốt đẹp, không phải là bản tính của Thủy Bán Chưng. Mặc dù hấn nói những câu cực kì độc ác, nhưng ta lại cảm thấy thân thiết. Nghĩ vậy, ta lập tức run rẩy, nhất định là do thói quen thành tự nhiên, một ngày hấn không nói lời ác độc ta sẽ cảm thấy thiếu thiếu gì đó, không được rồi không được rồi.

Tung dây cương đánh vào mông ngựa, ngựa hí một tiếng, chạy về phía trước, ta vừa cưỡi ngựa vừa cười, trong nháy mắt đã rời khỏi Bách Hoa cốc, thể xác lẫn tinh thần đều vui vẻ.

Trên đường quay về Ác Nhân cốc, liền thấy con đường nhỏ kia đã rộng ra rất nhiều, tỉ mỉ quan sát cỏ xanh bị dẫm đạp, có vẻ do đi lại thường xuyên. Bỗng nhiên xuất hiện nhiều người như vậy, tất hấn là tới tham dự lễ nhận chức của ta. Về Ác Nhân cốc, ngũ thức ra ngoài đón, ta hỏi ông, quả nhiên đúng như ta suy đoán.

Ông ngó hai bên, lập tức nổi giận, “Tên hỗn đản Thủy Đông Lưu kia dám bỏ chạy! Chờ ngũ thức bắt hấn về xé thành tám mảnh.”

Ta lau mồ hôi, “Hấn có việc đi trước, không phải bỏ rơi ta, ngũ thức bớt giận nha.”

“Ồ.” Lúc này ngũ thức mới gật đầu, “Như vậy thì được.”

Ta nói cho mọi người biết ta đã khôi phục trí nhớ, bọn họ đều rất vui mừng. Kéo tay tiểu Bán Chưng vào trong phòng, vận công chuyển khí cho hấn, tuy nhiên không có gì thay đổi.

Hôm sau, nghi thức tiếp nhận chức bắt đầu.

Sáng tinh mơ ta bị người ta lôi dậy, đưa đến thềm đàn, nói chỉ cần cầm một lệnh điêu khắc tượng trưng cho môn chủ ném vào hỏa đỉnh là xong. Vừa đơn giản, vừa có lòng. Kết quả đi đến chỗ kia, ngẩng đầu nhìn, ta bị dọa đến chân mềm nhũn... ít nhất cũng là 500 bậc thang đó!

Từng bước đi lên, còn phải thẳng lưng, hai hàng người đầu nhìn chăm chú chỗ trung tâm. Đi lên tới thềm đàn, bấp chận đầu thi nhau co giật. Nhìn kim lệnh trong tay, trên mặt có khắc tên của ta. Nặng trĩu, cái này đáng giá bao nhiêu tiền nhỉ, mong rằng vàng không sợ lửa, chứ không sẽ chảy ra mất.

Ta nhắm mắt, nhanh chóng ném kim lệnh vào trong hỏa đỉnh đang cháy hừng hực. Bước xuống bậc thang, mọi người như thủy triều quy xuống, “Môn chủ uy vũ, thống nhất giang hồ.”

Bỗng nhiên cảm thấy khí thế bá chủ võ lâm tuôn ra ngoài.

Nghi thức qua đi, ăn chơi tiệc tùng hồi lâu. Ta uống rất nhiều rượu cho đến khi về phòng phải ôm thùng nôn mửa xong rồi nằm xấp trên đó. Mặc dù ói ra, nhưng tinh thần khá thoải mái, nhìn về mặt ghét bỏ của tiểu Bánh Chưng. Tửu lượng tốt nhưng mà dạ dày thì quá vô dụng, phun sạch sẽ xong lau mặt, đi ngủ.

Sáng hôm sau, không còn say rượu nữa, lại được uống một bát canh giải rượu. Ta liền ôm một đống danh sách phân đà mấy năm nay của Phi Vũ môn sang phòng kế bên, chuẩn bị xem xét một chút, cái gì nên giảm trừ, cái gì nên tăng thêm. Bận rộn ba bốn ngày, chỉnh sửa vài khoảng. Sau đó giao cho nhị thức với cô cô, không ngờ lại được thông qua.

Xong việc này, ta chuẩn bị đưa tiểu Bánh Chưng về ma giáo. Còn chưa kịp rời núi, thuộc hạ của Thủy Bánh Chưng đã cầu kiến. Đám người áo trắng kia bình thường rất bình tĩnh, nhưng hiện tại giống như trẻ mồ côi, ta nhìn bọn họ, “Người tên gì? Những người khác đâu?”

“Bẩm phu nhân, thuộc hạ tên là Phạm Đại. Chúng tôi ở trấn Đông đợi giáo chủ nhưng người không tới, sau đó gặp được Hàn hộ pháp, hắn nói giáo chủ đã ra khỏi Bách Lý, bảo chúng tôi mau chóng đi qua tụ họp. Thuộc hạ thấy nghi ngờ, nên đến đây bẩm báo.”

Ta nhíu mày, “Sao tên Hàn Dương lại có thể ở đây?” Không phải hắn đã bị cắt chức tạm thời, còn nhận được lệnh buộc phải hầu giáo sao.

Phạm Đại nói, “Đột nhiên giáo chủ tách ra khỏi giáo chủ phu nhân, bọn thuộc hạ nghe theo lời phu nhân đợi ở địa điểm đó nhưng lại không gặp giáo chủ. Mọi người đều thấy nghi ngờ, lại mất tin tức, cho nên tìm kiếm xung quanh. Về phần tại sao Hàn hộ pháp lại xuất hiện, thuộc hạ cũng không biết.”

Ta sờ cằm, cảm thấy bên trong có chút quỷ dị.

Bàn giao chuyện Ác Nhân cốc xong, ta chọn 30 môn nhân đi theo bảo vệ. Bên người tiểu Bánh Chưng chỉ có một thủ hạ, ngồi trên xe ngựa, hắn liếc nhìn mắt ra hiệu, vẻ mặt ta chính là sẽ tìm cơ hội khi dễ hắn. Đi được một đoạn, mặt trời dần lên cao, tiểu Bánh Chưng nghiêng tới nghiêng lui, “Cận bã, người có đói không?”

“Không, đợi chút nữa đi sắp vào trấn rồi, khoan... Trong mắt người ta là khách điếm di động sao?”

“Người không có giỏi như vậy...”

Ta lập tức giơ tay búng trán hắn, bây giờ không bắt nạt hắn, còn đợi đến khi nào.

Lúc dừng chân ở khách điếm trong trấn nhỏ, trời cũng đã tối. Nhân lúc tiểu nhị nói phòng tắm còn trống, ta dự định đi tắm trước rồi sẽ ăn sau. Vừa đầu tiểu Bánh Chưng, “Đừng chạy lung tung, đợi ta về”

Tiểu Bánh Chưng lườm ta một cái, nhép miệng không nói ra tiếng.

Cần quần áo chạy ra ngoài hậu viện tắm, nước rất mát. Tắm rửa sạch sẽ thoải mái, toàn bộ mệt mỏi đều biến mất. Quay lại phòng, không thấy Thủy Bính Chung đâu, ta gõ bàn, môn nhân như một đám dơi treo ngược trên cửa sổ, vụt cái bay vào, “Môn chủ có gì căn dặn?”

“Tiểu quý kia đâu?”

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, ho khan vài tiếng yên lặng nhìn trời, “Vừa nãy nam nhân của môn chủ cả người trần truồng tìm bọn thuộc hạ bảo muốn lấy một bộ quần áo, sau đó Phạm Đại đến báo, Hàn hộ pháp của ma giáo ở bên ngoài cầu kiến. Chỉ nhìn thấy Thủy giáo chủ, không thấy tiểu quý nào hết.”

Hóa ra là đã khôi phục hình dạng, ta thở phào nhẹ nhõm, không ổn, Hàn Dương? Ta nhắm mắt suy nghĩ, cực kì không hợp lý, vừa nghĩ tới đây lập tức kinh hãi. Lúc Thủy Đông Lưu xử lí Hàn Dương ta vẫn chưa là môn chủ Phi Vũ môn, đương nhiên bọn họ không biết tính tình của hắn. Mà Thủy Bính Chung lại mất trí nhớ, căn bản mà nói hắn đã quên mất tên khốn Hàn hộ pháp đã làm ra chuyện gì!

Phạm Đại kia... chẳng lẽ là người do Hàn Dương phái tới?!

Mồ hôi lạnh chảy đầy sống lưng, ta liền hỏi môn nhân bọn họ đi hướng nào, sau đó vội vàng đuổi theo.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 43: Bắt Vua Bắt Giặc, Về Ma Giáo Thành Thân (1)

Chạy một mạch tới rừng cây, bởi vì chạy quá nhanh, hơn nữa tâm trí ta đang lo nghĩ, kết quả bị ngã, cả người đều đau nhức. Nếu Thủy Bánh Chưng bị bằm thành thịt bánh chưng, ta nhất định sẽ biến Hàn Dương thành bánh bao xá xíu.

Xoa xoa cái mũi tiếp tục chạy thẳng về phía trước, đang chạy đột nhiên không nghe thấy tiếng động đằng sau nữa. Ta dừng bước chân, quay đầu nhìn lại, liền thấy sương trắng bao phủ rừng cây, lắng tai nghe, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không nghe được, người bố trí trận này khẳng định không đơn giản.

Nhưng đối với ma giáo mà nói, từ trước đến nay bọn họ không quá am hiểu huyền thuật.

“Là kẻ nào bày trò quỷ rối, mau xuất hiện quyết chiến một trận.”

Giọng của ta vang vọng khắp rừng cây, giống như lọt vào cái cốc không đáy. Lúc đó bỗng nhiên có tiếng nói vang lên “Ai nha”.

Chờ chút... Không đúng, đáng lý phải hùng hổ la lớn “Nhanh nhanh nhận lấy cái chết đi” tại sao có thể... Ta nháy mắt mấy cái, trong làn sương mù trắng xuất hiện một bóng dáng, hắn tùy tiện vút người hắn đang xách theo sang một bên, tiện thể đạp lên người tên nô đê đi tới. Nhìn người kia mặc một bộ quần áo thượng hạng, hắn chính là người khiến người khác giận sôi máu, hai mắt ta rung rung, “Thủy Bánh Chưng!”

Vội vàng néo néo mặt và cánh tay hắn, sau đó nhân cơ hội néo cơ bụng hắn, quả thật là hắn, không sai ở đâu được. Ngẩng đầu nhìn, gương mặt tuấn tú kia trở nên cứng ngắc, “Người có thể có một chút e dè được không?”

Ta nghiêm mặt, “Ta đã cực kì e dè rồi.”

“...” Thủy Bánh Chưng đỡ trán, “Sao người lại tới đây?”

“Cứu người nha.”

Thủy Bánh Chưng nhíu mày, “Ta rất ổn.”

“Ngay từ đầu người đã biết đây là cạm bẫy sao?”

“Không biết.”

Trong lòng đang mong chờ hắn suy luận một phen, vậy mà hắn nói không biết, Thủy Bánh Chưng của chúng ta là nhân vật chính nha! Nhân vật chính là ánh sáng huy hoàng, thế mà lại không biết, như vậy là không được rồi. Chớp mắt ra hiệu với hắn, Thủy Bánh Chưng hoàn toàn không ngờ tới, “Đi theo Phạm Đại tới đây, vừa đến liền bị bao vây rồi. Tiếc là võ công của những người này quá mức yếu kém, thật sự chẳng có tính thách thức gì hết.”

Xem thường bọn họ như vậy chẳng lẽ không sợ chọc giận mấy người đang ở gần đây nghe lên sao... Ta nuốt nước miếng, ôm chặt cánh tay của hắn, “Trận pháp này cực kì giống ở Nhạn môn. Tên khốn Yến Liên Thiên từng cấu kết với Trang Thế Chính, chẳng lẽ hiện tại lại thông đồng với Hữu hộ pháp nhà người, thật là, tại sao hắn không nghĩ tới sẽ thông đồng với ta, tốt xấu gì ta cũng là một vị môn chủ nha.”

“Thông... đồng...” Thủy Bánh Chưng nổi giận, “Cặn bã!”

“... Ta chỉ là ví dụ thôi, không đúng, Thủy Bánh Chưng tự dựng người nổi giận làm cái gì?”

Hắn nghiêng đầu, giận dữ nói, “Không có gì.”

Ta nhướn chân nhìn hắn, mặc dù không thể nhìn thẳng mặt nhưng cũng chung tầm mắt, “Thủy Bánh Chưng người thích ta rồi phải không?”

Lúc này Thủy Bánh Chung không tránh né, hấn cúi đầu nhìn, chân thành hỏi, “Người có thể có chút e ngại được không?”

Ta cười hì hì, không bỏ lỡ cơ hội nhướn người hôn vào miệng hắn, “Có thể.”

Thủy Bánh Chung vừa rồi rầm vừa đi về phía trước, không nói lời độc ác để châm chọc ta nữa, một hồi lâu sau nói, “Không phải thích, tuyệt đối không thích, chỉ là không chán ghét nữa thôi. Nếu là nữ nhân khác, ta nhất định sẽ chém nàng đến mặt trăng.”

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của giáo chủ đại nhân, ta thực cảm thấy vui vẻ, quả nhiên là lý thú ác độc. Ta quan sát màn sương mờ mịt phía trước, tuy rằng có thể nhìn ra trận pháp nơi này, nhưng không biết cách đi ra ngoài. Đột nhiên Thủy Bánh Chung nắm lấy tay ta, chỉ chỉ lên trời. Sau đó kéo ta nhảy lên trên, tìm một cây đại thụ ng ẩ xuống.

Lần trước chúng ta xông vào Ác Nhân cốc, bị trúng huyền thuật của ngũ thức, khi đó hắn cũng tìm một chỗ để ng ẩ, đợi thời cơ đến. Dù mất trí nhớ nhưng biện pháp cũng không thay đổi. Ta nghiêng đầu, thấy hắn bất động, khẳng định sẽ không dễ dàng té ngã, ta xích lại gần vai hắn, “Ngày trước Hàn Dương muốn giết người, mà do ăn ở, nên không thành công.”

Nói chuyện Hàn Dương với Yến Liên Thiên cho hắn nghe, Thủy Đông Lưu gật đầu, “Hiện tại hắn không có khả năng giết ta, cho nên hắn cũng không thể không chết.”

Ta chấp tay hành lễ, cầu mong có thể bình an đi ra ngoài. Cúi đầu một cái, lập tức phát hiện cây này cao đến mức dọa người.

Sương trắng phía dưới không có dấu hiệu tan biến, nhưng trong bụng đã thấy đói. Đầu óc mê man ngủ gật, một cái vật nhỏ đụng vào làm ta chợt tỉnh, dụi mắt nhìn Thủy Bánh Chung, hắn giống như tượng phật không nhúc nhích. Ngũ thức từng nói huyền thuật không thể tùy tiện tấn công người, nếu người bất động, trừ khi đối phương xuất hiện, ngoài ra người trong trận không thể bị tổn thương. Nói thẳng ra, là so tính nhẫn nại.

Bình thường hẳn rất xúc động, xem ra hiện tại rất kiên nhẫn đấy.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng động phát ra từ rừng cây, tiếng xé gió lao ra, huu ~ huu ~ hơn mười tiếng the thé đâm tới.

Ta chột kinh sợ, là mũi tên. Thủy Bánh Chung lập tức động thân, phòng người bay vào trong màn sương, trước khi rời đi có để lại lời nhắn “Ngũ đã chờ ta, không nên cử động.”

“Thủy Bánh Chung!”

Tiếng mũi tên gây vang khắp rừng, bất ngờ đột kích. Hóa ra hẳn chờ cơ hội này, giống như lần chúng ta tập kích ngũ thúc, cũng là yên lặng quan sát, nếu đối phương không đủ kiên nhẫn sẽ tự dẫn thân tìm đến, tấn công trực tiếp.

Nghiêng tai nghe, bên kia im lặng không tiếng động. Ta thật sự không yên tâm, cẩn thận đi về phía trước. Bỗng nhiên nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, mỗi một bước chân nghe thấy một tiếng kinh sợ khác nhau, y hệt giẫm lên nỗi đau của người khác để đi. Tuy nhiên không phải Bánh Chung nhà ta thì được rồi.

Sương mù bắt đầu tan biến, mùi máu gay gắt xông vào mũi. Dưới chân như đạp phải thứ gì đó, ta liền cúi đầu nhìn, lập tức thấy một người, lòng ngực cắm nửa cái mũi tên, xuống tay vừa chuẩn vừa độc, tất nhiên đã chết rồi.

Hít sâu một hơi, tiếp tục đi. Nhìn thấy đoạn đường tiếp theo có một xác chết, cứ đi hai bước, lại thấy máu chảy lên láng, trông cực kỳ dọa người. Sương mù biến mất, tầm nhìn lập tức được mở rộng, mảnh rừng toàn là máu, ta xem chút ôm bụng ối.

Nhìn thấy thân hình cao lớn của Thủy Bánh Chung, ta thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chạy tới. Nhưng nhìn người trước mặt, ta lại cảm thấy kỳ lạ, tự dung cảm thấy một cỗ sát khí. Chậm rãi dừng bước, nhẹ nhàng gọi hẳn một tiếng. Hẳn từ từ xoay người, vẫn là khuôn mặt kia, nhưng cảm giác hoàn toàn không giống trước.

Như thế hần đang đứng trong rừng hoa đỏ, lại giống như hần cường đại đứng ở giữa địa ngục đẫm máu, lộ ra vẻ hung ác, ta không dám bước lên tiếp. Người này không phải Thủy Bánh Chung, tuyệt đối không phải. Ta ngây ngốc nhìn hần, thấy hần bước từng bước về phía ta, trong lòng đột nhiên thấy sợ hãi.

Cảm giác này không khác gì nhìn thấy kẻ thù đang tới gần, sau đó biến mình thành tiểu thuyết vật hy sinh, tình tiết không quá ba trăm chữ. Ta khó khăn nuốt nước bọt, lui về sau một bước. Tình huống này nếu ta động thủ với hần, hai bên nhất định sẽ bị thương, nhân cơ hội đó Hàn Dương và Yến Liên Thiên sẽ liên thủ đối phó chúng ta, vậy là toi luôn rồi.

“Thủy Bánh Chung.” Ta nhẹ giọng gọi hần, thấy đôi mắt đỏ bừng của hần, như Diêm vương địa ngục. Ta lại cố gắng dụ dằng gọi hần thêm một tiếng, ngừng đầu, ánh mắt kia càng lúc càng đỏ, suýt chút nữa dọa ta khóc.

Hồn đàn, không phải nói yêu nhau cả đời không chia xa sao. Trong tiểu thuyết thường viết nam nữ chính mặc kệ thổ huyết sắp chết vẫn tiếp tục yêu thương, cho dù mất trí nhớ hay tim bị chém một đao vẫn sẽ nhớ kỹ đối phương mà! Vì sao đến người hai chúng ta lại khác biệt như vậy.

Ông trời! Người chơi đủ chưa!

“Thủy Bánh Chung?”

Lại thêm ba bước, hần đi đến trước mặt ta, nhưng chưa động thủ ngay. Hần chậm rãi giơ tay, mũi ta ngửi thấy đầy mùi máu. Nín thở theo dõi hần, mặt Thủy Bánh Chung lạnh băng không hề giống như đùa giỡn. Bàn tay hần xoa hai gò má ta, máu cũng chảy lên mặt ta, ta lập tức cứng đờ, thật sự muốn đánh hần.

“Hoa Lê Lê, người đáng chết.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 43+2: Bắt Vua Bất Giác, Về Ma Giáo Thành Thân (2)

Ta giật mình chốc lát, không khí đột nhiên trở nên nặng nề, bàn tay máu kia nâng lên đánh ra một chưởng, mắt thấy hấn muốn đánh vào cổ ta, ta vội vàng lui lại, còn chưa kịp rời khỏi khu vực nguy hiểm, Thủy Bán Chưng đã phóng tới trước mặt, một chưởng đuổi theo. Ta giơ tay ra sức chống đỡ, nhưng nội lực mạnh mẽ hóa gió phả vào mặt, có cảm giác khuôn mặt bị khí lực xoa nhẹ.

Ta cắn răng, “Người động thủ thêm lần nữa thì đừng trách ta không khách khí! Người đừng quên, một khi ta ra tay thì người không thể nào ngăn được!”

Khóe miệng Thủy Đông Lưu kéo lên cao, khuôn mặt cười lạnh rét. Bàn tay đồng thời dùng lực, đẩy ta lùi ba trượng, thật sự muốn đánh nhau rồi. Ta giận dữ, “Thủy Bán Chưng, ta muốn bỏ người!”

Cúi người tìm coi trên mặt đất có thanh kiếm nào không, ta liền phát hiện hóa ra những người này chưa kịp rút kiếm đã chết, còn nhiều người như vậy... Thủy Bán Chưng đáp lại một câu – đừng ép ta ra tay, ta thực sự sợ hãi chính bản thân mình.

Phì! Lúc này còn muốn nói cái sự thật ai cũng nhìn thấy. Đang nghĩ ngợi, thì bên kia hấn đã đá một cây kiếm lên, đâm thẳng phía trước. Rút thanh kiếm dài trong tay ra khỏi vỏ, trực tiếp dùng thức thứ bảy của Lưu Tinh kiếm pháp, binh khí ngăn cản, va chạm tạo ra hoa lửa nhỏ, cánh tay ta run rẩy. Cắn chặt răng, một lòng muốn chế ngự hấn.

Chỗ này là rừng, vốn không có nhiều đất trống để đánh nhau, kiếm quang bay lượn, thân cây bị chặt xuống không ít, thời gian chưa tới một chén trà, chúng ta đã san bằng một mảnh rừng.

Rõ ràng Thủy Bánh Chưng không còn sức để chống đỡ, ta đã dùng đến đệ thập nhị thức Lưu Tinh kiếm pháp, tia chớp đày trời lao thẳng vào người hắn, thừa dịp hắn lắc mình tránh né, ta đánh một chưởng vào ngực hắn. Thủy Bánh Chưng nhanh chóng quay đầu đánh trả, lục phủ ngũ tạng của ta đều bị chấn động, đau đớn. Cả hai đồng thời xoay người lui về sau, im lặng vài giây, đầu cúi người ối ra ngum máu lớn.

“Thủy Bánh Chưng... người thật ngu ngốc.” Kiếm trong tay đã gãy thành ba đoạn rơi xuống đất, chân ta mềm nhũn, đầu gối chống trên mặt đất, không còn sức để đứng lên. Ta nhìn Thủy Đông Lưu, hắn cũng không tốt hơn là bao. Đầu không thể đứng thẳng, ta cười lạnh, “Bị trúng một chưởng của ta, người không sống quá ba ngày.”

Thủy Đông Lưu lạnh lùng nhìn ta chăm chú, đang định đi qua, ai ngờ mới đi một bước liền ngã nhào xuống đất.

“Nghe đồn mỗi khi trăng tròn các giáo chủ ma giáo đều bị tẩu hỏa nhập ma mất khả năng khống chế, không ngờ ngay cả giáo chủ đại nhân như người cũng không thoát nạn, nổi lên điên loạn, ngay cả nữ nhân của mình cũng có thể nhẫn tâm ra tay giết hại.”

Giọng nói phát ra từ phía xa xa, ta ngược mặt nhìn theo, một người khoanh tay đi tới, bên cạnh còn có một người đàn ông cầm kiếm, ta lại cắn chặt răng, “Hàn Dương, Yến Liên Thiên.”

Quả nhiên hai tên này cấu kết với nhau để làm việc xấu, Thủy Bánh Chưng đoán không sai.

Yến Liên Thiên nhìn Thủy Đông Lưu phun ra ngum máu, sau đó cực khổ đứng lên, ông ta cười lạnh, “Cứ tưởng rằng 70 tử sĩ này không thể giết chết người, tối nay chúng ta chỉ tốn công vô ích, ai ngờ ông trời cũng giúp ta.”

Ta nắm một đồng bần tức giận ném về phía bọn họ, “Hai người các người đều là đồ con rùa.”

Hàn Dương lạnh lùng nhìn tới, hai mắt như sói hoang, “Thịt người trước, sau đó giết Thủy Đông Lưu. Là người làm hấn bị thương, ngày sau ta đi tổng đà khai báo, tất cả đều truy trách nhiệm lên người người, thậm chí Phi Vũ môn cũng bị liên lụy.”

Khuôn mặt Yến Liên Thiên không kìm chế nổi sung sướng, “Ma giáo chém giết Phi Vũ môn, Nhạn môn chúng ta sẽ không bị các người áp chế nữa, danh hiệu sát thủ thiên hạ đệ nhất sẽ thuộc về Nhạn môn ta.”

Hàn Dương lạnh nhạt nói, “Người giết nàng, ta kết liễu Thủy Đông Lưu.”

“Được thôi.” Yến Liên Thiên rút kiếm đi qua, mỗi một bước đều tăng thêm sát khí. Ta nghiêng đầu theo chân ông ta nhìn về phía Thủy Bán Chưng, sau khi té ngã hấn vẫn chưa đứng dậy.

“Mạng người sắp không giữ nổi nữa, còn lo lắng cho người yêu, chẳng lẽ người đã quên ai biến hấn trở thành như vậy?”

Ta ngẩng đầu nhìn Yến Liên Thiên đang cười đê tiện, cười khinh thường, “Người thật sự là ngu như heo.”

Yến Liên Thiên nhíu mày, sừng sốt trong giây lát, ta lập tức đứng dậy, tung ra một chưởng, đánh thẳng vào mặt hấn, “Run rẩy đi hỡi phàm nhân!”, sau đó đá vào bụng hấn, đá cho người ngã ngựa cũng phải đổ.

Hàn Dương kinh ngạc quay đầu, vẻ mặt lập tức biến đổi, Thủy Bán Chưng phía sau hấn đã đứng dậy, mặt không chút biểu tình giơ tay, hạ chưởng, lưu loát đánh vào cổ hấn. Sức lực nhất định cực kì lớn, Hàn Dương ngã xuống đất, cái cổ cũng muốn lệch.

Ta thở ra một hơi, giẫm lên người Hàn Dương nhảy tới bên cạnh Thủy Bán Chưng, nghiêng đầu nhìn hấn, hai mắt hấn vẫn đỏ bừng, chỉ là không còn tàn bạo như lúc nãy nữa thôi, “Thủy Bán Chưng, người dọa chết ta rồi.”

Hắn hơi nghiêng đầu, ánh mắt không nhìn về ta, “Đừng nhìn... giống quái vật.”

“Ma độc thôi mà, người sẽ không ăn ta đâu.”

Lúc này hắn mới nhìn ta, trong mắt tràn đầy xúc động, “Cận bã.”

Một tiếng cận bã trong khoảng cách gần như thế, ta lập tức vui mừng đến chảy nước mắt, “Thủy Bánh Chưng.”

Còn chưa chàng chàng tiếp tiếp xong, Hàn Dương cực kì không lịch sự trề giọng phá tan khung trời màu hồng, “Hai người các người hợp tác diễn trò? Dự chúng ta tới? Nhưng vừa nãy người đã hoàn toàn tâu hỏa nhập ma rồi mà!”

Thủy Bánh Chưng liếc mắt nhìn hắn, “Đúng, tâu hỏa nhập ma rồi. Vừa nhìn thấy Lê Tử, ma tính liền bị giải trừ.”

Nói xong lời này, trên mặt hắn có chút không tự nhiên, tim ta đập thêm tám trăm cái nha.

Yến Liên Thiên ôm bụng, người đầy bùn đất, căm hận nói, “Trước đó người đã mất trí nhớ, không hề nhận ra nàng, giải ma tính thế nào?”

Ta chặc lưỡi lắc đầu, “Thật sự là ngu muốn chết, hồi nãy hắn nhớ lại rồi, cho nên chúng ta mới diễn trò cho các người xem, nếu không sao các người có thể xuất hiện, cái này giang hồ gọi là lạt mềm buộc chặt.” Ta lau khóe miệng, nhân vật chính phun máu thành dòng sông cũng chưa chết, huống chi mới bức ra hai ngụm.

“... Các người đã bày kế trước đó?”

Ta đắc ý nói, “Đương nhiên là không phải. Mà vì cái tên Hoa Lê Lê này, chỉ có mẹ ta mới gọi ta như vậy, cho tới tận bây giờ Thủy Bánh Chưng chưa từng gọi ta bằng tên đó. Mà sau này hắn gặp qua mẹ ta, chính là lần hắn đến cầu hôn, khi đó Thủy Bánh Chưng còn rất khỏe mạnh, chưa mất trí nhớ. Nếu hắn gọi ta Hoa Lê Lê, lý do duy nhất để giải thích chính là –

hắn đã khôi phục trí nhớ. Bởi vì dụ bọn người đi ra, cố ý diễn trò với ta. Tuy nhiên hai đầu heo các người lại bị lừa.” Nói đến đây ta nhin không được lại ôm cánh tay Thủy Bán Chưng, vô cùng hạnh phúc, “Chúng ta hiểu nhau như vậy, không thành thân thì thật uổng duyên trời ban nha.”

Thủy Bán Chưng lập tức bước vào trạng thái xấu hổ nhẹ ho khụ khụ, khuôn mặt Hàn Dương và Yến Liên Thiên đã biến thành màu đen của đáy n ấ.

Ta ng ồi xuống nhìn hai người này, vuốt cằm, “Nếu Nhận môn đã không ngoan ngoãn như vậy, ta đành phải hạ lệnh cho nhị thúc tới thu thập các người. Dù sao nghĩa mẫu ta từng là môn chủ Nhận môn, ta thu nhận môn hạ của người, chắc người cũng không trách ta đâu.”

Yến Liên Thiên nhép miệng, cuối cùng nói, “Thả ta.”

Ta im lặng mấy giây, “Vừa nãy người muốn giết ta.”

“... Hoa môn chủ, xin thả tại hạ ra, tất cả mọi chuyện đều do Hàn Dương ép ta làm, không liên quan đến tại hạ.”

Ta im lặng một lúc lâu, vổ vai hắn, “Vậy người đến điện Diêm Vương kiện hắn đi.”

Mắt Yến Liên Thiên lộ ra vẻ kinh hoàng, ta giơ tay đánh một chưởng vào ngực ông ta, không ông ta, v ềsau ông ta sẽ tìm cơ hội để báo thù. Cho đến khi không nghe thấy tiếng ông ta nữa, ta mới chậm rãi đứng dậy, bàn tay có chút run rẩy, dù gì ta cũng không có thói quen giết người. Ta xoay người nhìn Thủy Bán Chưng, bỗng dưng rất muốn nói với hắn chúng ta vào núi ẩn cư đi.lqd

Thủy Bán Chưng đi tới, không nói nửa câu dư thừa, “Người có lời gì trăng trối?”

Hàn Dương không chút sợ hãi, do dự h ồi lâu, “Thắng làm vua thua làm giặc.”

Thủy Bánh Chưng không mở miệng, một lúc lâu sau, hấn cúi người điếm huyết đạo của Hàn Dương, điếm liên tiếp vài chục cái, ta nghi ngờ có phải điếm Hàn Dương thành củi mục luôn rồi không, lúc này hấn mới thu tay, “Ta sẽ không giết ngươi, ta muốn nhốt ngươi ở cấm địa ma giáo, không cho ngươi bước ra ngoài nửa bước.”

Hàn Dương chỉ có thể động đậy đôi mắt, nghe xong, trợn mắt nhìn, ta cảm thấy rất xúc động, “Hóa ra Thủy Bánh Chưng ngươi cũng có chút tình cảm với hữu hộ pháp, hấn làm ra chuyện vô liêm sỉ này, vậy mà ngươi lại không giết hấn.”

Hai tay Thủy Bánh Chưng ôm ngực, chậm rãi nói, “Không, ta chỉ muốn làm hấn thống khổ hơn thôi, giết thì hơi lãng phí.”

“.. Thủy Bánh Chưng ngươi thật sự không phải người tốt.”

“Không phải từ trước đến giờ đâu vậy sao!” Hấn đắc ý nói đã biến Hàn Dương thành phế vật, sau đó bước hai bước, lại xoay người, nắm tay ta, vẻ mặt tươi cười như gió xuân, “Cặn bã, ta trở về rồi.”

Ta ngẩn người, nhìn Bánh Chưng kiêu ngạo của ta, thiếu chút nữa gào khóc, mạnh mẽ nhào vào lòng hấn, dùng sức cắn cổ hấn một cái, “Ngươi còn đi nữa, ta lập tức chém ngươi thành thịt bánh chưng!”

“... Cặn bã ngươi muốn dọa ta chạy sao?”

Ta phì cười, “Thật sự sẽ dọa ngươi được sao?”

Hồi lâu sau, Thủy Đông Lưu không lên tiếng, càng phát ra sức để ôm ta, cuối cùng nhỏ giọng, “Sẽ không, cặn bã, chúng ta về ma giáo... Thành thân.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhật Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 44: Thu Hoạch Của Cố Nhân, Thủy Hành Ca Thu Thu (1)

Hai chữ thành thân này nhất định chứa đầy ma chú.

Mỗi lần Thủy Bánh Chung nói xong, lập tức xảy ra chuyện không tốt, cái này đã trở thành định luật tự nhiên. Vừa giao Hàn Dương cho đám người ma giáo, bảo bọn họ đưa tên đó về tông đà, rồi chúng ta về nhà, Thủy Bánh Chung lập tức ngắt xiu. Bất mạch thử, không có vấn đề gì.

Ta lấy nước lau mặt cho hắn, lau sạch sẽ có thể nhìn thấy rất rõ, nhìn chăm chăm vào bộ phận dưới cổ hắn, ta ho nhẹ một tiếng, kéo vạt áo hắn ra --- hắn là người ưa sạch, ừm, ta chỉ giúp hắn lau bụi bẩn trên người thôi. Ngực hắn thật nảy nở, còn có cả cơ bụng, phần dưới bụng ấy, ta không có chú ý đến nha.

Cảm thấy ăn đậu hủ của Bánh Chung đủ rồi ta mới thu tay, sau đó tự mình đi tắm. Lúc quay lại phòng, ta nằm bên cạnh nhìn hắn. Phát hiện lông mi của hắn khiến cho cô nương như ta cũng phải ghen tị, giờ tay gầy gầy, thấy mắt hắn hơi nhúc nhích. Ta nhớ lại đôi mắt màu hồng như con thỏ của hắn, không khỏi nhíu mày, thì ra ma độc phát tác lại đáng sợ như vậy, chớp mắt cái liền thi thể xếp thành bãi. Mặc dù hắn không tổn thương ta, nhưng còn những người khác? Cũng may lần này đầu là người đáng chết, nếu lần sau hắn tổn thương người vô tội thì phải làm sao bây giờ.

Ta thêm thiệp rơi vào giấc ngủ, có chút khí nóng phả vào hai má, không để ý, vừa định xoay người, khuôn mặt lập tức thấy đau, ta trợn mắt nhìn, vừa hai trông thấy đôi mắt đỏ sậm, trong lòng vô cùng hoảng sợ, cũng không dám động đậy. Tên Thủy Bánh Chung này lại dám cắn ta! Ta cắn chặt răng nói, “Nhả ra.”

Sức lực vừa tăng thêm một chút.

Bị người ta coi là bánh bao thịt, ta thực sự không chấp nhận được, trềnh mặt nói, “Không nhả ra ta sẽ không cho người làm nam nhân của môn chủ nữa.”

Ánh mắt hắn có hơi do dự... Lại chần chừ. Răng nanh khê buông lỏng, không để cho ta kịp thở, lại cắn tiếp, lần này cắn đau hơn trước.

“Oa...”

Bộp một tiếng vang thật lớn, môn nhân phá cửa ra, phía ngoài cửa sổ cũng xuất hiện bảy tám bóng dáng “Môn chủ gặp nạn” “Không được tổn thương môn chủ của ta!”

Mười mấy người nhảy đến trước giường, đồng thời xấu hổ mặt đỏ tai hồng, quay người yên lặng đóng cửa đi ra ngoài, một lúc lâu sau, bên ngoài mới thành khẩn nói, “Ban ngày ban mặt, xin môn chủ bảo trọng thân thể.”

Các người đều là người có tư tưởng xấu xa!

Ta chọc chọc người có hàm răng không chịu rời khỏi mặt ta, nghiêm túc nói, “Thủy Bánh Chung, người lại quên ta rồi sao?”

Giọng nói chua xót, ngay cả bản thân cũng nghe thấy, giọng nói trềnh thấp đến mức sắp khóc rồi. Thật hận ma độc ở trong cơ thể hắn, ta hy vọng rằng hắn có thể khống chế nó, nhưng mà bất lực rồi.

Hai hàm răng buông ra, lúc rời đi, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm trên miệng vết thương. Ta nhìn hai mắt hắn, đã khôi phục bình thường. Thủy Bánh Chung xoay người nhìn xuống phía dưới, im lặng không nói.

“Bộ dáng của ta thật sự giống chân gà hấp, cho nên người mới cắn mạnh như vậy.”

Thủy Bánh Chung nhắm mắt trềnh ngâm, “Cận bã, giờ người mới phát hiện sao.”

Cắn người ta mạnh như thế, ta nhìn dấu răng ở bả vai hắn, “Không bằng chúng ta đừng về ma giáo, đi tìm thầy kia xem bệnh trước, Vạn Thần Y tiếng tăm lừng lẫy đó? Thay đổi tuyến đường đi Y Cốc đi.”

Thủy Bánh Chung nghiêng người nhìn, dơ tay xoa chỗ hắn mới cắn, giọng nói chậm rãi mà nhẹ nhàng, “Mẹ ta từng nói với ta, năm đó cha ta trúng ma độc, mất hết ý thức muốn giết mẹ ta, thậm chí có mấy lần suýt chút nữa thật sự ra tay, tuy nhiên mẹ ta vẫn muốn ở lại, nhưng cha ta không chịu. Sau đó không hiểu sao, lại không đi nữa.”

“Cha người thật sự là một phu quân tốt.” Ta nắm tay hắn, nhìn hắn chăm chú, “Ta sợ người nổi điên sẽ giết ta, nhưng ta càng sợ chuyện sau đó hơn, người điên rồi sẽ không nhận ra ai hết, cuối cùng biến thành một ma đầu chỉ biết giết người. Ta thà rằng để bản thân mình nguy hiểm một chút, ít nhất còn biết rõ người là Thủy Bánh Chung.”

Hắn miễn cưỡng nhấn mạnh từng chữ, “Ngu ngốc.”

Ta tức giận buông tay, “VẬY mà người vẫn đòi cưới.”

Cuối cùng hắn bật cười, nghiêng người nhìn ta, “Người có biết tại sao ta đi tới chỗ này không, có biết lý do ta rời kinh thành không?”

Ta cố gắng suy nghĩ, đột nhiên nhớ ra lúc mới gặp, lúc ng ồi bên giếng rửa trái cây hắn có nói qua, ta giật mình, “Người dự định đi đến Trung Nguyên để tìm thầy y bá bá. Hửm? Thầy y? Thủy Bánh Chung...”

“Ừ, là cái người tiếng tăm lừng lẫy keo kiệt bủn xỉn, Vạn Thần Y, ông ta là bằng hữu của cha mẹ ta. Ông dùng b ồ câu đưa tin, nói là hình như tìm thấy cách giải ma độc, nhưng chưa chắc chắn lắm, cho nên mới bảo ta qua xem thử. Ai ngờ...”

Ai ngờ bị Hàn Dương gài bẫy ở đây, lại lẫ lẫ gây ra nhiều chuyện rắc rối như vậy, cuối cùng dẫn tới ma độc phát tác... Ta lập tức đứng dậy, “Đi, Thủy Bánh Chung, đi tìm Vạn Thần Y kia!”

&&&&&

Vạn Thần Y nổi tiếng trên giang hồ là người giỏi vơ vét của cải người khác, lúc đi vào dù người có đeo cả dây vàng trên người, nhưng lúc đi ra trên người người sẽ không còn một xu. Nguyên nhân là ông ta có y thuật cao minh, chỉ cần không chết thì có thể cứu về, bởi vậy hàng năm vẫn có rất nhiều người đến trị bệnh. Lúc này chúng ta đang đứng trước Y Cốc, nhìn mấy chữ lớn trên tảng đá, tự dưng có cảm giác bản thân biến thành dê béo – đợi làm thịt.

“Hành y tế thế, y giả thiên hạ.” Ánh mắt nhìn xuống chút nữa thấy mấy chữ nhỏ di chuyển, ta còn tưởng mình nhìn lầm, “Tiễn Lai Lai(*).”

(*) Tiễn Lai Lai: tiền bạc mau tới đây.

Thủy Bán Chưng hiểu rất rõ nên giải thích, “Tiễn Lai Lai là tên của đệ tử đích truyền của Vạn Thần Y, ta gọi hấn là Đậu thúc. Nhưng mẹ ta cảm thấy... Ba chữ kia mới thật sự có vấn đề.”

Suy nghĩ cẩn thận, ta ôm bụng cười, “Ta cũng hiểu được.”

Thủy Bán Chưng chợt cười, tự dưng biến thành ôn hòa, “Hai người nhất định sẽ hợp.”

Hai chúng ta? Mẹ hấn với ta? Suy ngẫm lại, khuôn mặt có chút nóng bỏng. Ta hơi ngẩng đầu, “Được, dê béo mau vào đi.”

“.. Cạn bã, người càng ngày càng ác miệng rồi.”

“Gần mực thì đen thôi.”

“Quả nhiên càng ngày càng độc!”

Vào Y Cốc, không nhìn thấy vị thần y trong truyền thuyết với Đậu thúc kia đâu cả, Y Cốc im ắng đến lạ thường. Thủy Bán Chưng nói từng đến nơi này rồi, nhưng chẳng khác gì chưa từng tới, đối với người mù đường mà nói, có đi qua mười lần cũng vô ích. Đến khi đi tới nhà gỗ, đã là sập tối.

Nhưng trong phòng cũng không có ai.

Thủy Bán Chưng nhìn xung quanh, sau đó đi tìm người, để ta ở lại nơi này.

Y Cốc với Ác Nhân cốc và Bách Hoa cốc cực kì khác nhau, mùi thuốc khắp nơi, trước sau sần đầu là dược thảo. Chợt nghe thấy tiếng chim hót, trên người nó quấn mạng nhện, nó xòe cánh bay, lúc cao lúc thấp. Ta nhảy lên, bắt nó vào trong ngực. Con chim này lớn hơn bàn tay một chút, có vẻ rất béo nha...

Ta liếm liếm môi, quyết định thả nó đi, thừa dịp chim nguy là không tốt. Giơ tay gỡ mạng nhện, đột nhiên nó giậm chân, móng vuốt sắc bén cào rách bàn tay ta. Ta giận dữ, nhe răng, “Nhét kẽ răng!”

Ta tìm cái lồng sắt nhét nó vào, khung ghế ra bên ngoài ng ồi đợi Thủy Bán Chưng trở về

Một h ồi sau, rốt cuộc Thủy Bán Chưng cũng trở lại, sau lưng không có ai, có lẽ chưa tìm được. Ta vui vẻ chạy qua, ôm cánh tay hắn, “Vừa mới bắt được một con chim, buổi tối đem nó đi hấp cho người b ồi bổ thân thể.”

“Cận bã, nếu người ở lại đây nửa năm, Y Cốc nhất định sẽ biến thành Khoái Hoạt Lâm, trăm dặm xung quanh không có một con thú nào sống sót.” Thủy Bán Chưng vô tình châm chọc, đột nhiên ngừng lại âm cuối, kéo ta lui về sau, nhìn lên nóc nhà cảnh giác.

Ta ngược mặt nhìn lên trên, một bóng dáng xuất hiện trên nóc nhà, mạnh mẽ nhảy xuống, kinh công thật sự là... cực kì khó hiểu nha. Nhìn kỹ, là một phụ nữ trung niên, không được gọi là hoa nhường nguyệt thẹn, nhưng khuôn mặt thanh lệ, có thể nhìn thấy được sự lương thiện. Ở trong đám đông không được tính là xuất sắc, nhưng cũng sẽ khiến người khác chú ý.

Bà vừa thấy hai chúng ta, trên mặt lập tức nở nụ cười, ánh mắt sáng quắc, vội vàng chạy sang vỗ vai Thủy Bán Chưng, “Ha ha, ta đã nói tới sớm không bằng tới đúng lúc.”

Ta nháy mắt mấy cái, nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Thủy Bánh Chưng, vai hẳn bị võ gãy mất thôi, ta nổi giận nói, “Buông nam nhân của ta ra!”

Người phụ nữ kia lập tức sững sốt, Thủy Bánh Chưng đỡ trán, nói lời thối thía, “Cặn bã, đây là mẹ ta.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 44+2: Thu Hoạch Của Cố Nhân, Thủy Hành Ca Thu Thu (2)

“...” Nếu có gương soi nhất định có thể thấy bộ mặt xấu hổ của chính mình, thì ra là mẹ Thủy Bánh Chưng, nghe đồn chỉ cần cạo váy bà thôi cũng đủ xưng bá võ lâm, vậy mà ta lại dám quất bà, tương lai còn là mẹ chồng của ta, còn là bá chủ nữa! Ôi hình tượng con dâu ngoan hiền bị sụp đổ mất rồi.

Thẩm Thu có chút thăm dò, quan sát ta, trong mắt mang theo ý cười, “Người này là con dâu?”

Thủy Bánh Chưng nghiêng đầu, “Đúng vậy, con dâu của người.” Khuôn mặt lập tức biến thành màu hồng như tôm luộc.

Thẩm Thu cười lớn tiếng, vỗ vai hấn lên nữa, “Con trai tốt cuộc con cũng trưởng thành.”

Ta ngoan ngoãn đứng một bên, thật cẩn thận. Thủy Bánh Chưng chờ bà vỗ đủ, mới hỏi, “Mẹ tới đây làm gì?”

“Tới Trung Nguyên thăm tam thúc, tứ di, cửu di, thập ngũ thúc, nhị thập thúc người.”

Ta im lặng lau mồ hôi, lời đồn nhị thập bát quả nhiên là thật, phân chia thống trị võ lâm.

Thủy Bánh Chưng lại hỏi, “Cha đâu?”

Vẻ mặt Thẩm Thu hơi hoảng, “Đúng ha, ta quên chuyện quan trọng rồi.”

Khóe miệng Thủy Bánh Chưng giật một cái, “Nương... bệnh cũ của người lại tái phát.”

Thâm Thu cười ha ha nói, “Cuối cùng cũng nhớ ra rồi không phải sao. Con có nhìn thấy con chim nào không?”

Chim? Thủy Bánh Chưng tìm cha, bà ấy hỏi chim làm gì. Ta cố gắng giữ gìn vẻ rụt rè, không hỏi ra miệng.

Thủy Bánh Chưng nghi ngờ, “Chẳng lẽ...”

Thâm Thu gật đầu, Thủy Bánh Chưng nói, “Không có.”

“Ài.” Bà thở dài, “Cha người thật sự luôn làm người khác lo lắng.”

Mắt Thủy Bánh Chưng hiện lên vẻ tuyệt vọng, “Nương, người nói lời này không sợ cha sẽ phỉ nhổ sao?”

Thâm Thu lại cười tiếp, “Ta đi tìm cha người trước, không thì chẳng có cơm tối để ăn đâu, ở đây đợi chút, chờ chúng ta quay lại.”

Nhìn bà rời đi, thật là thân thiện, nhưng không phải là quá thân thiện rồi sao, chẳng lẽ ta biểu hiện quá đoan trang rồi à? Hơn nữa bởi vì không có cơm tối ăn mới lo đi tìm, rõ là.. Ta không thể hiểu nổi thế giới ma giáo nha. Ta giật nhẹ ống tay áo Thủy Bánh Chưng, “Nương người thích nuôi chim?” Chim quan trọng hơn so với trượng phu, xem ra là người cực kì yêu chim rồi.

Thủy Bánh Chưng lắc đầu, “Mẫu thân thích ăn chim nhưng không giống... Cạn bã.” Hắn đột nhiên thay đổi hình thức, sắc mặt nghiêm túc, “Trước đây ta có nói với người, cha ta cũng trúng ma độc. Mà mỗi khi ma độc của cha ta phát tác, hễ đụng vào cái gì sẽ biến thành cái đó.”

Nghe thấy lời này, không hiểu sao mồm môi của ta chảy ròng ròng...

Thủy Bánh Chưng nhíu mày nhìn ta chằm chằm, “Hồi này người nói người bắt được một con... chim? Lại đang định đem đi... hấp? Chẳng

lẽ...?”

Ta lập tức hất tay hẳn ra, đi vào trong, trả lời chắc chắn như đinh đóng cột, “Không có.”

“Cặn bã! Lỗ tai ta không tốt!”

“Ta nói không có! Không có không có không có!”

Vào trong nhà, vội vàng thả chim đi. Lúc nó vỗ cánh bay đi, ta mới nhận ra trên đầu nó không có lông mao nha. Đang cảm giác kẽ răng trống trơn nên không vui, lại nghe thấy tiếng phác phác, ngẩng đầu nhìn, một con chim nhỏ bay vào, đậu trên xà nhà, bộ dáng với ánh mắt nó như thể đang khinh thường nhìn xuống đám phàm nhân ngu xuẩn, đối mặt với nó một hồi, nó đột nhiên đặt móng vuốt xuống, hai móng vuốt lộ ra bên ngoài, giật a giật.

Cả người liền thấy không khỏe.

Nương, thế giới này quá nguy hiểm, ta phải về nhà!

&&&&&

Thẩm Thu muốn chúng ta ăn cơm tối trước, nói tổng giáo chủ ma giáo đại nhân qua giờ tý mới khôi phục hình dáng. Vì hình tượng con dâu, ta kiên trì đợi bọn họ ăn uống. Qua giờ tý, cuối cùng cũng thấy Thủy Hành Ca trong báo giang hồ.

Không thể không nói tên Thủy Hành Ca để nghe hơn so với Thủy Bán Chưng, mặc dù rất có ý thơ, nhưng khắp nơi đều tỏa ra hơi thở cường đại, hẳn còn kém xa phụ thân hẳn. Mà Thủy Hành Ca là một đại thúc trung niên cực kì tuấn tú, ông bước ra khỏi phòng, khi đó toàn thân toát ra vẻ lạnh lùng, ung dung mà lạnh nhạt. Tuy Thẩm Thu không phải đại mỹ nhân, nhưng khi ở chung với ông, không ngờ lại xứng đôi như vậy.

Đi đến trước bàn, Thủy Hành Ca cúi người di chuyển ghế cho Thẩm Thu ngồi, chờ bà ngồi xong thì ông mới ngồi vào chỗ của mình. Ở trên

bàn có một đĩa thức ăn xào do mẹ Bánh Chưng làm... Than lửa ẩn hiện trên thức ăn, Thủy Hành Ca liếc mắt nhìn xung quanh, bộ dạng nín thở, thật tình nói, “Thu Thu, đã nói nàng không cần lãng phí đồ ăn.” Cuối cùng đứng dậy, “Ta đi nấu cơm.”

Nấu cơm! Đường đường là tổng giáo chủ ma giáo vậy mà ông ta nói đi nấu cơm! Chuyện gì đây! Ta nghiêng đầu nhìn Thủy Bánh Chưng, hấn đang cầm đũa đợi, bỗng nhiên ta có cảm giác tương lai phải học nấu ăn thôi, nếu không Thủy Bánh Chưng sẽ làm cho bụng ta đói xẹp lép mất. Sau đó Thủy Bánh Chưng bị nương hấn gọi vào phòng bếp giúp đỡ, còn bà kéo tay ta ra về muốn tám chuyện nhà.

Ta cố gắng thẳng người, ngẩng thẳng, gặp người lớn bước đầu tiên – có tri thức hiểu lễ nghĩa, ta đã chuẩn bị tinh thần để ứng phó mọi vấn đề

Thẩm Thu lắc đầu, “Cô nương xinh xắn thế này, sao lại nhìn trúng tên kia. Con ta có cái gì tốt, vừa kiêu ngạo vừa độc miệng, lại không biết cung chiêu cô nương, không hài hước càng không có tình nhân nại.”

... Thủy Bánh Chưng, người xác định đây là mẹ ruột người chứ? Khẳng định là mẹ thân sinh ra người? Ta nhíu chặt mày, suy nghĩ cẩn thận, chắc chắn là bà đang khảo nghiệm ta nha! Ta liếc nghiêm mặt, “Hấn rất tốt.”

Bà cười nhạt, “Tốt ở đâu?”

“Hấn...” Ta suy xét mọi đường, xong rồi, vậy mà ta không thể tìm thấy ưu điểm của Thủy Bánh Chưng, đúng vậy, hấn vừa kiêu ngạo lại ác mồm ác miệng không biết săn sóc người khác, thật sự không có điểm tốt nào, “Không biết... Chỉ cảm thấy hấn rất tốt.”

Thẩm Thu cười cười, “Lê Tử là một cô nương tốt. Về sau nếu hấn dám khi dễ người, ta nhất định giúp người đánh hấn.”

Lời này thực ấm lòng, được mẹ chông giúp đỡ là chuyện hiếm có, chứ đã làm con dâu còn phải chịu đựng thì rất khó chịu. Nhưng nhân vật nổi tiếng võ lâm này, lại không khó khăn chút nào.

Đợi một lúc đồ ăn mang lên, ta ăn thử một miếng, không nhịn được nói, “Thật ngon.”

Thẩm Thu nheo mắt nhìn Thủy Bánh Chưng, “Con dâu cũng là người thích ăn, người mau mau đi theo cha người học tập nấu ăn, nướng chỉ có thể giúp người vậy thôi.”

Khóe miệng Thủy Bánh Chưng giật giật, “Con...”

Thủy Hành Ca thản nhiên nói, “Hắn không học được đâu, tài nấu nướng quá mức vô dụng khiến người ta phải tức lộn ruột, cho nên không cần người đốt phòng bếp thì hơn.”

Thủy Bánh Chưng nổi giận, “Trên đời này đâu có việc gì có thể làm khó ta! Ta nhất định có thể học được, không cần khinh thường ta.”

Thủy Hành Ca chợt cười, “A... Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, nhớ học cho tốt.”

Ta cần đĩa đâm lệch miếng thịt vịt nướng... Phức hắc! Đại phúc hắc! Tính cách của Thủy Bánh Chưng với cha mẹ hắn hình như khác rất nhiều nha.

Thủy Bánh Chưng hơi mím môi hỏi, “Vạn bá bá với Đậu thúc đi đâu rồi?”

“Chúng ta cũng không biết, lúc mới tới đây cũng không thấy bọn họ đâu. Vốn tiện đường nên tới đây thăm hỏi, nhưng cửa rộng mở, còn người thì không có, trái lại gặp được các người.” Thẩm Thu cười, mắt như trăng non, thật sự dễ gần gũi, “Còn gặp được con dâu tương lai.”

Bộp. Chiếc đĩa lại đâm lệch miếng vịt nướng. Ta thề từ lúc sinh ra tới giờ đây là lần đầu tiên ta ngại ngùng như vậy.

Bỗng nhiên Thủy Hành Ca đặt đĩa xuống, sau đó cầm lấy ly rượu trên bàn uống cạn một hơi, chậm chạp nói, “Lê Tử cô nương, trước đó, ta nhất

định phải nói với cô một chuyện, nếu cô không tiếp nhận được, mối hôn sự này cũng không cần tiếp tục nữa.”

Ta vội vàng buông đũa, có vẻ là chuyện cực kì quan trọng, khó khăn nuốt nước miếng, “Người nói đi.”

Ông ta còn chưa mở miệng, Thủy Bánh Chung đã lười biếng chen vào, “Cận bà nàng ấy biết chuyện con trúng ma độc.”

Thủy Hành Ca hơi ngừng lại, sau đó lập tức hờn hờ nói, “Ta không còn gì muốn hỏi, ăn cơm ăn cơm, mau mau làm hôn lễ rồi tiếp nhận chức tổng đà đi, ta với nương người có thể đi chơi xa rồi.” Một lần nữa cần đã gấp thức ăn, “Thu Thu ăn vịt cổ.”

Ta ngạc nhiên, vậy là giải quyết xong rồi đó hả? Không cần lãng phí diễn xuất của con dâu nha tổng giáo chủ đại nhân! Ta còn chuẩn bị các tiết mục cần xin cha mẹ chồng bằng lòng mà!

Thủy Bánh Chung cười cười, cũng gấp đồ ăn cho ta, “Cận bà, ăn vịt cổ.”

Ta yên lặng giờ bát, thẩn nghĩ, cổ vịt cũng không tệ, đủ phần... Không đúng, các vị không xem kỹ năng diễn xuất của ta sao?!

&&&&&

Hôm sau, Thủy Hành Ca với Thẩm Thu từ biệt rời khỏi Y Cốc, nghe nói còn muốn đi qua thăm mấy vị thúc thúc a di... Ngày sau nếu chúng ta thành thân, thì chuyện đến thăm người thăm đúng là tiết mục du lịch cả nước.

Tiền bọn họ đi, chúng ta tiếp tục ở lại đợi Vạn Thần Y trở về. Lúc đi về, Thủy Bánh Chung cười nói, “Bọn họ cực kì thích người.”

Ta vô cùng tự tin, “Tất nhiên rồi, ta là Hoa Lê nha, người gặp người thích Hoa Lê.”

“... Cặn bã ta không thể nhìn thẳng vào người r ấ.” Hấn ghen cười, kéo tay ta chậm rãi đi tới, “Nương vẫn lo lắng ta không thể tìm thấy cô nương nào có thể chấp nhận thân thể ma độc của ta, nhưng cha ta rất bình tĩnh, nói sớm hay muộn cũng sẽ gặp được.”

Ta cười nhìn hấn, “Giống như năm đó cha người gặp được người nương.”

“Ừ.”

Ta hất cằm, “Cho nên người phải đối xử tốt với ta, học nấu ăn cho giỏi, dùng thức ăn để giữ ta lại.”

Thủy Bánh Chưng lắc đầu thờ dãi, “Hóa ra ta vẫn kém hơn so với dạ dày người.”

Hấn không nói lời ác độc còn có khả năng nói đùa, ta lui ra sau một bước, nhảy lên lưng hấn, “Người công ta v ề, ta sẽ suy nghĩ cho người lên vị trí thứ hai.”

Thủy Bánh Chưng khom lưng xuống, ta li ền bò lên, cảm thấy lưng hấn thật ấm áp.

“Còn vị trí thứ thì sao?”

“Không có.” Ta cười, lắc đầu, “Nếu người công ta cả đời, ta sẽ đặt người ở vị trí thứ nhất.”

Ta không nhìn thấy vẻ mặt của Thủy Bánh Chưng lúc này, nhưng nghe được tiếng cười của hấn, “Vậy thì công cả đời.”

Lời nói ấm áp đến tận tim, ta ngoan ngoãn nằm sấp trên lưng hấn, tìm cổ của hấn r ấ hôn một cái. Mặc dù Thủy Bánh Chưng kiêu ngạo độc miệng, không hài hước không có tính nhẫn nại, nhưng... Ai cũng kém hơn hấn, cho dù là lê quý đôn cũng không thể thay thế được.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 45+1: Kim Đan, Doanh Cứu Vạn Thần Y (1)

Editor: Snowflake HD

Ban đêm, Vạn Thần Y và Đậu thúc vẫn không trở về, Thủy Bánh Chung chuẩn bị chiếm lấy hai căn phòng, ta lại cảm thấy có chút không yên, “Nếu chọc giận bọn họ, lỡ đâu bọn họ không chịu chữa bệnh cho người nữa thì phải làm sao đây?”

Thủy Bánh Chung quơ quơ ngọc bội hoa sen bên hông, “Có nó là được rồi.”

Ta lập tức giật mình, có kim khố trong tay, tức là ta có được thần y. Vạn Thần Y không khuất phục quyên thế, nhưng có tiền tài thì dư sức chiến thắng được ông ta, việc gì phải lo lắng. Ta yên lặng trải giường, cả căn phòng đều chưa mùi thơm của thảo dược, ngay cả chăn cũng vậy, “Nhưng rốt cuộc là bọn họ chạy đi đâu vậy, đến cả y cốt cũng không thêm, có chút kì lạ nha.”

Thủy Bánh Chung suy nghĩ một lát, “Tối nay nghỉ ngơi trước đi, sáng mai đi tìm bọn họ.”

“Ừ.” Đợi hẳn trải giường xong, ta đi sang phòng khác, trên bức tường trong phòng có một bức tranh rất rực rỡ không biết vẽ gì đó, ngọn đèn dầu tối sầm lại, ánh trăng mờ hồ chiếu rọi, ta cảm thấy hơi sợ hãi, vội vàng lấy chăn nằm xuống ngủ.

Đêm dài tĩnh mịch, bởi vì đang ở sơn cốc, nên cho dù là nửa đêm rồi nhưng vẫn có tiếng động ồn ào, nếu không phải ta không có hứng thú với sâu bọ, thật muốn đi ra ngoài bắt toàn bộ bọn nó nướng chín. Đang lúc mơ mơ màng màng, đột nhiên có tiếng bước chân rất nhỏ vang lên hòa với tiếng côn trùng kêu, tiếng bước chân dừng lại ở bên cạnh cửa sổ, hình như

định nhảy vào trong phòng, trong phòng chớp mắt một cái liềm im phăng phắc, một lát sau mới tiếp tục phát ra tiếng.

Khinh công người nọ không tở, nhưng ta đang ngủ nên không muốn nhúc nhích. Chờ người nọ đi tới gần, trong đầu hiện lên một hình ảnh --- chắc không phải là Thủy Bán Chưng chứ? Trong sơn cốc này cũng không còn người nào khác nha.

Ta yên lặng nuốt nước miếng, Thủy Bán Chưng người thật xấu xa, nửa đêm nửa hôm lại dám mò vào phòng ta, muốn gây rối sao? Ta cần chặn, nếu hắn dám tiến lại đi, ta sẽ đánh chết hắn.

Láng máng cảm thấy người nọ cúi đầu nhìn, ta có thể cảm giác được hơi thở của hắn.

Ta cắn răng, đừng trách ta nha Thủy Bán Chưng, người đang phá hủy hình tượng giáo chủ của mình đấy. Cánh tay để bên hông, ta xoay người tát hắn một cái, bụp, người nọ té rần xuống đất. Ta cần chặn đập tới tập vào người hắn, giận dữ hét, “Thủy Bán Chưng cái tên sắc lang này, sắc lang!”

Người dưới chặn la hét chửi bậy, bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập, “Cặn bã.”

Ta dừng một chút, hả? Người này không phải Thủy Bán Chưng sao? Ta vội vàng đứng dậy đốt đèn, cửa ầm phát bật mở, Thủy Bán Chưng phá cửa đi vào, chớp mắt đã đi đến bên cạnh ta. Ta lập tức nhào vào ngực hắn, “Đáng sợ quá.”

“... Cặn bã, bộ dạng nhu nhược không phù hợp với bản chất của nàng đâu, người trên đất bị đánh thảm như vậy đừng tưởng ta không thấy?”

Ta không vui nhìn hắn một cái, “Ta thích, nói chuyện với người không có óc hài hước thật chẳng vui chút nào.”

Thủy Bán Chưng nhẹ nhàng xoa đầu của ta, “Cặn bã ngoan.”

Hắn thật tuyệt vời không sợ ta làm tổn hại hình tượng của hắn gì hết. Ta cần lược chạy đến, cố gắng chải đầu gọn gàng, chuyện tra hỏi thích khách cứ để hắn lo.

Thủy Bán Chưng ngối xuống lật chăn ra, đại hán nằm run rẩy ngược mắt nhìn, bộ dáng hắn ta như sắp khóc tới nơi. Trên mặt sung thành một cục, ách, hóa ra ta xuống tay nặng như vậy. Hán tử khóc lóc van xin, “Đại hiệp tha mạng.”

Thủy Bán Chưng cười cười, vẻ mặt vô cùng hiên hòa, “Nửa đêm người bò vào phòng vị hôn thê của ta làm cái gì?”

Hán tử nuốt nước bọt, “Trộm, trộm đồ.”

Không biết Thủy Bán Chưng lấy đâu ra một cây đao, quơ thanh đao trước mặt tên kia, cười hiên lành như trước, “Trên giang hồ Vạn Thiên Y nổi danh là keo kiệt bủn xỉn, công phu giấu tiếm là nhất, nửa đường tiếm cũng không tìm thấy. Người nói đến trộm đồ? Muốn trộm thì nên đến chỗ Đường Nghị Đường gia môn chủ Đường môn cách vách đến đây làm gì?”

Hán tử cắn chặt răng không đáp, đợi Thủy Bán Chưng nắm tay thành nắm, tên kia run rẩy vội vàng lấp bắp nói, “Tại hạ thật sự tới để trộm đồ, nhưng không phải trộm tiếm, mà là kim đan.”

Ta cần lược, tò mò đi qua xem, “Kim đan gì?”

Mồ hôi lạnh trên mặt hán tử chảy ròng ròng, “Nếu ta nói, các người sẽ để ta đi chứ?”

“Thành giao!”

“Ta chính là người của Vạn Hoa lâu, lâu chủ ta bị bệnh nặng, ngay cả Vạn Thiên Y cũng bó tay – không có cách chữa trị. Nhưng sau đó lâu chủ nghe đồn, Vạn Thiên Y có một viên kim đan phải tốn mười năm mới luyện thành, có thể khởi tử hồi sinh, nhưng lúc bắt ông ta tới để chắt vẩn, ông ta lại thà chết chứ không chịu khai. Bởi vậy ta được lệnh tới đây ăn cắp, ai ngờ rằng lại gặp phải hai vị đại hiệp chứ.”

Ta hỏi, “Kim đan? Mười năm? Thủy Bán Chưng...” Nếu cha mẹ hẳn cùng nghiên cứu chế tạo thuốc với Vạn Thần Y, thì rất có thể kim đan kia là dành cho Thủy Bán Chưng.

Thủy Bán Chưng khẽ gật đầu, trong lòng ta chợt thấy đắng ngắt, so với miệng còn đắng hơn. Ta lại nổi giận, đập tên kia mấy phát, “Đại gia nhà ngươi! Mau dẫn ta tới Vạn Hoa Lô, ta muốn giết sạch Vạn Hoa Lô, đâm chết lâu chủ các ngươi, dám lấy đồ bậy bạ.”

Vất vả suốt dọc đường để đi đến đây, kết quả lại biến thành cục diện như thế này. Chẳng trách không thấy Vạn Thần Y quay về, hóa ra bị người ta giam cầm. Thủy Bán Chưng nói Vạn Thần Y mà giấu tên thì ai tìm cũng không thấy, huống chi là một viên kim đan nhỏ xíu, cực kì không dễ dàng nha, chỉ sợ lục tung y cốc cũng không tìm thấy. Cho nên bây giờ phải đi cứu ông ta ra.

Thủy Bán Chưng xoa đầu ta, “Cặn bã ngoan.”

Ta giận dữ, “Không ngoan!”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 45+2: Kim Đan, Doanh Cứu Vạn Thần Y (2)

Editor: Snowflake HD

Khóe miệng Thủy BÁnh Chưng dương cao, giờ tay điểm huyết ngũ của tên kia, “Cứ ở đây đợi đi.” Hắn liếc mắt nhìn quanh phòng, tìm dây thừng để cột tên kia lại, sau đó lục xoát người tên đó, lấy ra một cái lệnh bài, phân tích một chút, rồi cười nói, “Quả nhiên là người của Vạn Hoa lâu.”

“Vạn Hoa lâu?” Ta nhíu mày suy nghĩ, “Sao ta chưa từng nghe thấy tên môn phái này.”

“Người của Vạn Hoa lâu không ít, nhưng bọn họ chỉ cung cấp tin tức cho các môn phái trên giang hồ, chứ không hề xuất hiện trong các cuộc tranh đấu của đại hội võ lâm, người của bọn họ làm việc rất nhanh nhẹn và kín đáo. Cho nên đa số mọi người không biết sự tồn tại của môn phái này.”

Ta giật mình, ngửa mặt lên trời thở dài, “Khó trách ta là người chính phái lại không biết họ, thì ra là môn phái trong bóng tối.”

Thủy BÁnh Chưng nghiêng mắt nhìn, “Cận bã, thân là vị hôn thê của giáo chủ ma giáo, ngấm ám chỉ ta là nhân vật phản diện như vậy có hợp lẽ đạo không?”

“Ồ, thiếu chút nữa là quên chuyện này!”

“... Vậy mà nàng cũng quên được!”

Nhìn thấy hắn tức giận là chuyện vui vẻ nhất của ta, chải xong mớ tóc rối loạn cuối cùng, ta thở dài một hơi nhẹ nhõm, “Về sau không cho phép... làm rối tóc ta nữa.”

Hắn chậm rãi tới gần, lại giơ tay nhào nặn... Tính trẻ con của hắn chưa từng mất đi.

Xác định được mục tiêu là Vạn Hoa lâu đã đủ rồi, ta suy nghĩ nếu kim đan kia có thể cứu mạng lâu chủ Vạn Hoa lâu, vậy thì đánh chết hắn, hắn cũng không chịu giao Vạn Thần Y ra. Cho nên dù có tập hợp người ma giáo và Phi Vũ môn tấn công vào, chỉ sợ chưa đi đến trước mặt, hắn ta đã ôm tâm tư chết chung làm thịt Vạn Thần Y trước.

Ta cần mảnh vải quấn tay cho Thủy Bán Chưng, suy nghĩ không biết lên vô Vạn Hoa lâu bằng cách nào, “Thủy Bán Chưng, chi bằng chúng ta dương đông kích tây đi. Chàng giả dạng thành người báo tin của bọn họ, ta đi vào làm loạn, chàng nhân cơ hội đó đi tìm người.”

“Nàng đi dương đông kích tây? Lỡ như gặp nguy hiểm thì sao?”

Ta híp mắt nhìn hắn, “Ta không sao đâu, chuyện này chàng đừng xung phong đảm nhận, ta nghĩ nếu chàng đi, ta còn phải tốn công đi tìm Thủy Bán Chưng đi lạc nữa.”

“Phải cẩn thận.”

“Yên tâm đi, có phải là ta không biết đạo lý giang hồ đâu.” Quấn vải cho hắn xong, xem coi còn có chỗ hở nào không mới yên tâm, lặng lẽ lau mồ hôi, “Ta đi tập hợp môn nhân.”

“Không cần, đợi bọn người nghe ngóng tin tức của ta xong, bọn họ sẽ đến tìm ta. Với khinh công của nàng đi theo sau bọn họ cũng không khó, tìm hiểu rõ ràng xong, có thể tìm được căn cứ của bọn họ. Đợi ta tìm thấy Vạn Thần Y sẽ phóng ra tín hiệu, sau đó người đi vào trợ giúp, phối hợp ăn ý, rất nhanh sẽ có thể an toàn trở ra.”

Ta giật mình, “Đúng nha, sao ta lại không nghĩ ra chứ.”

Thủy Bán Chưng chậm rãi nói, “Đây gọi là cao thủ trong truyền thuyết ~”

Ta nhéo cánh tay hắn, “Chắc chắn là do ở chung với chàng lâu quá, cho nên biến thành ngu ngốc.”

“Vậy nàng có muốn tiếp tục ở bên cạnh ta hay không?”

Ta ôm mặt, Thủy Bán Chưng càng ngày càng xấu xa. Ta vỗ tay hắn, “Chàng thông minh như vậy để làm gì.”

Thủy Bán Chưng cười cười, không hề trêu ghẹo.

Đi qua đi lại một hồi, không còn buồn ngủ nữa. Ai nấy tự đi chải đầu rửa mặt, Thủy Bán Chưng đi ra ngoài cốc, ta vẫn ở lại trong cốc, lau chùi Lưu Quang kiếm, luyện lại kiếm pháp lần nữa. Hiện tại đã luyện đến chiêu thứ hai mươi bốn, luyện thêm bốn chiêu nữa thì coi như đại công cáo thành. Thủy Bán Chưng nói nếu ta chăm chỉ luyện tập thì đã sớm luyện xong, nhưng ta cảm thấy mấy chiêu tiếp theo khá khó, ngày nào cũng phải luyện tập, vô cùng khổ.

Vừa đánh xong hai mươi bốn chiêu, thu kiếm liễm khí, cả người thấy sáng khoái. Nhìn quanh bốn phía, trong vòng mười trượng, tất cả cây trúc đều bị kiếm khí chặt đứt. Ta nuốt nước bọt, giả bộ như không biết gì cả, yên lặng cầm kiếm đi ra ngoài. Càng đi càng cảm thấy trong bụng có một luồng khí nóng, chạy thẳng lên đầu. Lắc lắc đầu, lại thấy nhẹ nhõm.

“Cạn bã.”

Ta ngẩng đầu nhìn, vậy mà hắn còn chưa đi, ta nghi ngờ nhìn, “Thủy Bán Chưng, không phải là chàng đi phóng mã, nhưng lại bị lạc đường rồi phải đi theo đường cũ mà quay về chứ.”

Khóe miệng Thủy Bán Chưng kéo lên cao, “Vì sao ta cảm thấy ta ngày càng lương thiện, còn cạn bã nàng càng ngày càng độc ác nhỉ, vai diễn này không đúng lắm?”

Ta cười rộ lên, hắn nói, “Mấy khu vực xung quanh cốc vẫn có người, chỉ cần treo một đồng tiền lên cao, đến trưa bọn họ sẽ đến xem thử, nếu

như được người ta lấy đi rồi, thì cứ vào trong chờ, giờ mùi sẽ có người đến đón.”

“À ~” Ta gật đầu, “Ta đây nấu cơm đây.”

Ăn no xong bắt đầu lau dọn, cẩn thận suy nghĩ, từ khi ta xuống núi nhận nhiệm vụ, thì luôn bị vây bởi những thứ kỳ quái. Cũng bắt đầu từ khi đó, ta đã không còn ăn uống theo giờ của Hoa Sơn nữa.

Ăn cơm chiều xong, nghỉ ngơi một lát, Thủy Bán Chưng lại đi ra ngoài y cốc, ta đứng phía xa nhìn theo. Nhưng không đi theo, hẩn quay đầu nhìn lại, “Cặn bã, nằng thật sự ở lại sao?”

“Ừ, ở lại.” Thì ra khinh công của ta đã tốt đến như vậy, thật đáng mừng.

Qua buổi trưa, nhanh chóng đến giờ mùi, Thủy Bán Chưng đứng lại dưới gốc một cây cổ thụ cao, hẩn ngẩng đầu lên nhìn, dưới chân vừa động, thân thể lập tức phóng lên trên. Hẩn muốn chắc chắn xem đồng tiền đã bị người ta lấy đi, cho nên nhàn rỗi đứng trên cây kia.

Ta ng ồi sau lùm cây cỏ phía xa, phải con muỗi bay tới bây lui muốn tập kích ta. Đợi một lúc mới tới giờ mùi, quả thực có hai nam tử áo xanh xuất hiện, không biết họ nói gì đó, Thủy Bán Chưng li ền đi theo bọn họ. Chờ một lát, rồi ta đứng dậy đi theo sau.

Ban ngày ban mặt, cũng rất nóng bức, ta vừa chạy theo vừa lau mồ hôi. Nóng đến mức đầu óc mơ hồ, cũng không biết đuổi theo bao lâu, trong mắt hiện lên một tầng sương mù, không nhìn thấy phía trước rõ ràng lắm. Cảm giác mơ hồ này xuất hiện là do bị sốt? Hay do thời tiết quá nóng?

Bước chân nặng nề, chạy càng ngày càng chậm, nặng đến mức không bước nổi. Đầu gối khom xuống, ngã về phía trước. Đến khi mặt ta đập vào đá, đau đớn quá mới nhớ ra... Đây là tẩu hỏa nhập ma! Đi ền báo của việc sắp biến thân thành tiểu oa nhi nha!

Quả nhiên, tay chân trong quần áo nhanh chóng thu rút, đầu ong một tiếng, ngất xỉu.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 46: Trái Tim Nhộn Nhịp, Một Cái Mười Năm Nửa (1)

Editor: Snowflake HD

Nhất định là ông trời thấy Hoa Lê ta quá rảnh rỗi, cho nên mới “Thương yêu” ta như vậy, ngay cả xương cốt cũng không bỏ qua --- ban thưởng cho ta chiêu súc cốt công.

Ta ng ồi dưới đất thật lâu để lấy lại tinh thần, âm thầm chửi rửa lão thiên. Cuối cùng cũng có khả năng cử động, ta đứng lên mà đau hết cả người. Vội vàng nhìn về phía trước, đã không còn thấy bóng dáng Thủy Bánh Chung đâu nữa.

“Mong rằng Thủy Bánh Chung không bị người ta cắt thành nhân thịt bánh trưng.” Ta chấp tay hành lễ một cái, sau đó kéo quần áo cùng thanh kiếm như nặng trăm cân đi vào bụi cây bên cạnh, không biết khi nào mới có thể hồi phục. Cũng may là môn nhân vẫn đang đứng tại chỗ chờ lệnh, chứ không nếu biến thân trước mặt mọi người, thì hỏng mất thôi.

Ta ng ồi xếp bằng xuống đất, cố gắng vận khí như mọi khi. Rồi trọn tròn mắt không thể tin rằng, cơ thể vẫn giống như trước, không có gì thay đổi. Đang bu ồm phi ền không biết có nên gọi môn nhân vào hay không, miễn cho Thủy Bánh Chung bị người ta bắt sống bên trong, tiến thoái lưỡng nan. Bỗng nhiên cơ thể nhẹ nhàng, chân cách mặt đất, chỉ có quần áo dài chạm đất. Bên tai vang lên tiếng cười của hán tử, “Đứa trẻ này không tệ, dùng làm thuốc dẫn rất tốt đấy.”

Thuốc dẫn? Da gà từ bàn chân chạy thẳng lên óc, ta run rẩy nghiêng đầu, thì thấy một người g ầy gò, hai hàng râu mép rủ xuống, vừa nhìn đã biết là kẻ tiểu nhân chuyên nịnh nọt, ở trong sách viết mấy kẻ này chính là

vật hi sinh, sống không quá ba chương truyện, “Thúc thúc, người bắt ta làm gì vậy?”

Ông ta cười nói: “Bắt người để luyện kim đan, dâng cho lâu chủ đại nhân, đổi lấy địa vị.”

Lâu chủ? Luyện kim đan? Nghe thấy hai từ này, ta lập tức nghĩ Vạn Hoa lâu. Bây giờ ta không thể đi vào trong đó được, quan trọng là có hấp tấp cũng không ích gì. Ta cố hết sức giãy dụa, lấy pháo trong áo ra, chuẩn bị gọi môn nhân. Thay vì bị bọn chúng bắt đi luyện kim đan, chi bằng cứ nói dối lý do bản thân mình có được pháo của Hoa Lê môn chủ.

Mới vừa lấy pháo ra, cái gáy bị đánh một phát rõ đau, đau đến mức ta cảm thấy dở sống dở chết.

Nếu Thủy Bánh Chung biết, hẳn chắc chắn sẽ chê cười ta là cao thủ võ lâm mà lại thế đấy. Ta chợt thấy xúc động, đời người a, sao lại tàn khốc như vậy.

Ta bị hán tử kia điểm huyết, cho nên không thể động đậy. Ta bị hán khiêng bằng một tay, làm cho xương sườn đau đớn vô cùng. Mơ hồ cảm thấy xương sườn phải sắp gãy tới nơi, thì nghe thấy tiếng tra xét lệnh bài, sau đó để chúng ta đi vào.

Hán tử đi vào trong, cười khế, “Lâu chủ bệnh nặng không dậy nổi, tuy ta luyện cho hán rất nhiều dược nhưng hán chưa từng dùng, làm cho địa vị của ta xuống dốc không phanh, ngay cả mấy kẻ canh cửa cũng khinh thường ta, đợi ta luyện được kim đan tốt, sẽ có thể nở mày nở mặt.”

Ta yếu ớt nói, “Dùng con người làm thuốc sẽ có hiệu quả sao, ta sống hết sức siêng năng và thật thà, hay người cho ta làm đờng tử đi theo người luyện thuốc đi.”

“Máu thịt của đờng tử vô cùng tinh khiết, âm dương hỗ trợ, rất thích hợp để luyện chế hũ hần đan. Trách thì trách tiểu cô nương người lớn lên rất xinh đẹp, khiến cho thần y ta nhìn trúng.”

... Lần đầu tiên trong cuộc đời có người thừa nhận ta “Đẹp”, nhưng tại sao lại dưới tình huống này. Trong lòng hết sức đau khổ... Không nên đùa như vậy chứ.

Hán tử hừ một tiếng, nói: “Lâu chủ không tin tưởng thần y như ta, nên đi đến y cốc, bắt Vạn Thần Y về, kết quả ông ta thà chết chứ không chịu cứu lâu chủ, thật đáng đời hần.”

Ta vênh tai, tiếp tục giả bộ đáng thương --- không đúng, bây giờ ta thật sự đáng thương mà, “Vạn Thần Y? Vạn Thần Y ở đây ư? Sao có thể chứ, nghe nói ông ta chính là loại người không có ngàn vàng không chịu lộ diện, người nói dối.”

Hán tử nổi giận, “Ngay cả tiểu oa nhi người cũng không tin ta, lát nữa mang người đi luộc! Vạn Thần Y đang ở Thủy Phương đình.”

Ta bĩu môi, “Không phải nói là mời đến chữa bệnh cho lâu chủ sao, ở đình làm gì.”

Hán tử cười khẽ, “Bởi vì ông ta không chịu chữa trị cho lâu chủ. Người biết Thủy Phương đình là nơi nào không? Tứ phía bao vây bởi nước, không phải là nước thường, mà là nước độc. Chạm phải nước liền biến thành lâu khô, xung quanh cái đình kia chứa đầy xương trắng. Hai thầy trò Vạn Thần Y không hề biết một chút khinh công nào, có chạy đằng trời.”

Ta nhẹ nhàng cười nói, “Ta không tin, một đại phu không ai tin tưởng như người sao có thể biết chuyện cơ mật như vậy.”

Hần giận dữ, “Ta là thần y, không phải đại phu!” Nói xong, dừng bước chân lại một chút, đi hướng khác, “Ta cho người biết, tốt nhất là đừng chọc giận ta, nếu không ta ném người vào nước độc.”

Ta mừng thầm, phép khích tướng dùng đúng chỗ rồi. Đi được vài bước giọng điệu hần nghi ngờ hỏi, “Người không sợ?”

Ta quên mất mình đang là một tiểu cô nương, bình thường nếu nghe phải chuyện này đáng lý ra phải sợ hãi. Nhưng bây giờ mà phản ứng thì

quá muộn, cứ giả chết vậy. Hấn lắc lắc ta một lúc, giống như là xác định ta đã bị dọa đến ngất xỉu, sau đó cười lớn tiếng chế giễu, tiếp tục đi về phía trước.

Cũng không biết là đi bao lâu, rốt cuộc cũng nghe thấy âm thanh khác. Bước chân của hán tử đột ngột dừng lại, “Thuộc hạ ra mắt hộ pháp.”

Đáp lại là giọng nói êm đềm như nước, “Người lại đi bắt người chế thuốc? Ngoan ngoãn làm một đại phu tốt, đừng để chính mình đi theo con đường của tà ma ngoại đạo, quả thật làm mất mặt Vạn Hoa lâu chúng ta.”

Đúng là chọc trúng chỗ đau của tên ngự thần y này, hấn cúi đầu ra vẻ cung kính, tuy nhiên bàn tay siết chặt thiếu chút nữa bóp chết ta. Hộ pháp đại nhân làm ơn mau tránh đường!

“Hộ pháp chỉ dạy rất phải, nhưng thuộc hạ làm vậy vì kiếm cách chữa bệnh cho lâu chủ, mong hộ pháp thông cảm.”

“Phòng lệnh đan của người không ở chỗ này? Vậy muốn đi nơi nào?” Giọng nói kia chợt biến đổi, “Chẳng lẽ muốn đi đến Thủy Phương đình?”

Giọng điệu hán tử rất thoải mái, “Đương nhiên không phải, chỗ đó cách nơi này ba ngã rẽ, chẳng qua thấy hộ pháp trên đường nên đến để chào hỏi, nào có đi Thủy Phương đình.”

Giọng tên hộ pháp khôi phục lạnh lùng, “Cút đi.”

Tên này siết chặt bàn tay vội vàng đi, hông ta cực kì đau nha. Hán tử đi một chút rồi dừng bước, đột nhiên có người nói, “Xin các hạ dừng bước.”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 46+2: Trái Tim Nhộn Nhịp, Một Cái Mười Năm Nửa (2)

Editor: Snowflake HD

Ta nghiêng tai nghe, Thủy Bánh Chưng! Hấn thực sự có thể trà trộm vào đây. Ta tưởng tượng cảnh ta biến thành tiểu cặn bã xuất hiện trước mặt hấn, thật là xấu hổ nha. Cho nên cúi mặt xuống đất, ở trạng thái giả chết, không dám ngẩng đầu nhìn hấn. Nhưng nếu mới nhìn thoáng qua chắc hấn không nhận ra đâu, thực ra ta đang suy nghĩ ta còn có thể viết giấy hưu phu cho hấn.

Giọng hấn tử nghi hoặc, “Vị công tử này có chuyện gì?”

Hộ pháp nói, “Vị này chính là Thủy giáo chủ ma giáo, không được vô lễ.”

Quả nhiên hấn tử lập tức tỏ ra cung kính, “Thủy giáo chủ có việc gì không?”

Giọng nói Thủy Bánh Chưng hết sức bình thản, tuyệt đối không giống kiêu càn lơ phất phơ như bình thường, “Tiểu cô nương này nhìn rất giống cô em vợ ta, gần đây không thấy tung tích nàng đâu, nếu không tìm thấy, nếu nàng bị thương chỉ sợ tổn thương hòa khí hai bên.”

Hấn tử giật mình một cái, lập tức buông ta ra. Bị tên này giữ nửa ngày rồi cuộc cũng được tự do, ta nhìn Thủy Bánh Chưng phía đối diện, chỉ thấy cái miệng hấn hơi nhếch lên, khuôn mặt bày vẻ đúng là cặn bã của ta. Ta hít hít mũi, chỉ tay vào tên lang băm giận dữ nói, “Tỷ phu, cái tên xấu xa này muốn bắt ta đi luyện đan.”

Hấn tử lại run lẩy bẩy, cười hèn mọn, “Tại hạ không biết đây là em vợ của Thủy giáo chủ, hiểu lầm, là hiểu lầm cả thôi.”

Hộ pháp quát một tiếng, “Còn không mau thả nàng ra!”

Ta lập tức đi tới chỗ Thủy Bán Chưng, nhào vào đùi hắn, có cảm giác vô cùng an toàn. Thủy Bán Chưng cúi đầu nhìn, khóe môi càng nhếch lên cao, xong rồi, tính tình người này càng ngày càng gian.

Thuận lợi gặp mặt Thủy Bán Chưng, nhưng chắc chắn không thể thực hiện kế hoạch trước đó, bộ dạng này của ta chỉ có liên lụy người khác, còn không biết khi nào mới khôi phục. Thủy Bán Chưng nắm tay ta đi theo hộ pháp tới đại sảnh, chứ bốn phía xung quanh đều có người nhìn chằm chằm, không cách nào nói chuyện.

Tới đại sảnh rồi, hộ pháp nhìn ta, “Quần áo của tiểu cô nương... Có phải là không phù hợp hay không, đáng tiếc là trong giáo ta không có đứa trẻ nào có quần áo khoảng độ tuổi này, hay là ta bảo xảo nương đến, sửa lại quần áo giúp tiểu cô nương.”

Ta nghiêm chỉnh xua tay, “Không cần phiền hộ pháp đại nhân đâu, quần áo này rất tốt.”

Thủy Bán Chưng ở bên cạnh nói thêm vô, “Cứ để tùy nàng đi.”

Dù sao cũng chỉ là lời nói khách sáo, hắn nói một lần sẽ không nói nữa, “Không biết giáo chủ đại nhân đại giá quang lâm đến đây là có chuyện gì chăng?”

Thủy Bán Chưng mặt không đỏ tim không đập nhanh nói, “Ta muốn tìm một người.”

“Mời nói.”

“Môn chủ Phi Vũ môn năm xưa, Mộ Ban.”

Ta nháy mắt mấy cái, biện pháp này hay nha, nói về nghĩa phụ, ‘Ngay cả ma giáo còn tìm không thấy thì đến Vạn Hoa lâu là hợp lý nhất rồi’, hơn nữa cho dù có thực sự đi tìm, cũng chưa chắc tìm ra, có khả năng kéo dài thời gian.

Hộ pháp đột nhiên suy sụp, “Vị Mộ Ban kia đã biến mất khỏi giang hồ hơn ba mươi năm, chỉ sợ khó tìm thấy tung tích.”

Thủy Bán Chưng cười cười, “Nếu dễ dàng tìm thấy, cần gì phải đến Vạn Hoa lâu các người?”

Lúc này hộ pháp mới cười nói, “Là tại hạ nói sai. Chẳng qua...” Hắn liếc mắt nhìn, “Thủy giáo chủ tìm Mộ Ban làm gì... Chẳng lẽ vì Lưu Tinh kiếm pháp? Tuy nhiên ngày trước chúng ta nghe nói rằng, vị hôn thê của Thủy giáo chủ chính là tân môn chủ Phi Vũ môn, không đúng sao?”

Thủy Bán Chưng nói, “Phải, vị hôn thê của ta là môn chủ Phi Vũ môn, nhưng nàng lại không có kiếm phổ, cho nên mới phải đi tìm Mộ Ban, bắt ông ta đưa kiếm phổ cho nàng.”

Hộ pháp bật cười, “Hóa ra Thủy giáo chủ lại là một người si tình, tôn phu nhân thật là may mắn. Nhưng hiện giờ sức khỏe của lâu chủ không tốt, không thể làm việc vất vả, bởi vậy mọi chuyện lớn nhỏ đều do ta xử lý, giá tiền, tất nhiên cũng do ta đàm phán.”

Thủy Bán Chưng cười nhạt, “Tổng hộ pháp nói bao nhiêu thì chính là bấy nhiêu, chỉ cần tìm được người.”

“Thủy giáo chủ không sợ công phu sự tử gằm của tại hạ?”

“Người trong giang hồ chú trọng danh dự, Vạn Hoa lâu cũng không phải là môn phái gian trá, tự nhiên sẽ đưa ra một giá tiền thích hợp.”

Mắt Tổng hộ pháp sáng lên, “Được, nói chuyện với người thẳng thắn quả nhiên rất sáng khoái, Thủy giáo chủ cứ đợi tin tốt.”

Thủy Bán Chưng quay đầu nhìn ra ngoài trời, ánh nắng chiều chiếu rọi vào đại sảnh, hiện lên một mảnh cam hồng, “Trời cũng không còn sớm, nơi này ở khá xa khách điếm, ta lại dẫn theo tiểu cô nương này, không biết có thể ở nhờ một đêm không?”

Bộ dạng của Tống hộ pháp có vẻ dẫn đo suy nghĩ một lát, sau đó mới nói, “Tất nhiên có thể. Người đâu, mau dẫn Thủy giáo chủ đến phòng thượng hạng.”

Thủy BÁnh Chưng dắt ta đi theo tì nữ vào phòng, căn dặn nàng ta múc nước tới, sau đó đóng cửa lại, một bên thám thính động tĩnh bên ngoài, nửa ngày sau mới khôi phục bình thường, nhìn ta nhấn mạnh từng chữ, “Cẩn bấ.”

Ta bò lên ghế, rót trà uống, hừ một tiếng, “Ta đâu biết bản thân mình sẽ tẩu hỏa nhập ma rồi biến thành hình dạng này chứ.” Ta ôm cánh tay hần, nức nở, “Thủy BÁnh Chưng, thiếu chút nữa là ta bị tên chết tiệt kia đem đi hãm thuốc, sao chàng không an ủi ta gì hết.”

Thủy BÁnh Chưng xoa đầu ta, “Ngoan, có bị thương chỗ nào không?”

“Không có.” Ta thò người ra, dán sát vào tai hần nói, “Ta biết Vạn Thầ Y và Đậu thúc bị người ta nhốt ở đâu. Chính là ngã ba ban nầy chúng ta gặp nhau, chỗ đó còn có đường khác, đi thẳng tới Thủy Phương đình. Ở đó có một cái hồ lớn, trên mặt hồ có một cái đình, bốn phía bao quanh bởi nước, nhưng trong nước đều chứa kịch độc, ai mà ngã xuống sẽ biến thành xương trắng.”

Thủy BÁnh Chưng nhẹ gạt đầu, “Vạn Thầ Y và Đậu thúc không biết võ công, nếu bị vây trong đó thì không thể trốn thoát.” Hần lại nhìn ta, “Nhưng bây giờ không thể hành động, ta không dẫn cả ba người theo được.”

Ta nắm tay thành đấm, “Ta sẽ cố gắng khôi phục hình dạng thật nhanh.”

Hần nghiêng mắt nhìn, “Nàng có biết khôi phục bằng cách nào không?”

Ta ngẩn người, “Không biết, dựa theo suy luận của ta, sẽ nhanh chóng hồi phục thôi. Thật sự không được, ta rời đi trước, cũng tiện cho chàng cứu họ. Lấy được kim đan quan trọng hơn, chàng không cần phải gói mình thành bánh chưng nữa.”

Vậy mà Thủy Bánh Chung không cười, nhíu chặt lông mày, “Nếu kim đan có thể chữa được bệnh tẩu hỏa nhập ma, vậy cận bã nàng uống trước đi, dù sao tiêu công tử cũng an toàn hơn tiêu cô nương.”

“Ta không uống.” Trong lòng bỗng dưng thấy chua xót, giải dược này cực kì quan trọng với hắn, hắn đợi suốt mười năm, bây giờ lại dễ dàng nói cho ta, “Thủy Bánh Chung, nếu chàng dám mở miệng ta nhét thuốc vào, ta sẽ giết chàng.”

Hai tròng mắt Thủy Bánh Chung giãn ra, nhẹ nhàng hỏi, “Vì sao?”

Ta hết sức nghiêm túc nói, “Vĩnh viễn duy trì thanh xuân là tâm nguyện của tất cả các cô nương.”

“... Cận bã, nàng có thể tìm lý do nào hợp lý hơn không?”

“Cái đó là hợp lý lắm rồi...”

Chúng ta đờ mắt to mắt nhỏ một hồi lâu, trong khi đó vẫn chưa tìm thấy tung tích của kim đan. Ta đã bắt đầu cắn cấu cào cánh tay áo rộng thùng thình của hắn, “Thủy Bánh Chung, ta không thích phải bảo vệ người khác, ta thích người khác bảo vệ ta hơn. Trừ khi chàng không muốn bảo vệ cho ta nữa, thì ta sẽ uống kim đan rồi bỏ chạy thật xa.”

Thủy Bánh Chung im lặng thật lâu, gật đầu, nắm chặt bàn tay, bình tĩnh nói, “Ta sẽ bảo vệ nàng, chúng ta cùng nhau đợi thêm mười năm nữa.”

Lời nói này chẳng khác gì sấm sét, đánh thẳng vào lòng ta khiến trái tim ta nhộn nhịp

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 47: Gặp Lại Mạnh Chủ, Hoàn Chính Văn (1)

Editor: HD

Nửa đêm, không một tiếng người, bởi vì đang là mùa thu, nên tiếng côn trùng kêu đặc biệt to.

Ta cảm giác thấy ghế dựa rung động, mơ mơ màng màng mở mắt ra nhìn, thì thấy một bóng dáng cao lớn đi về hướng của ta, “Cặn bã, ngủ ngoan, ta đi Thủy Phương Đình.”

“Ừ, nhớ phải cẩn thận.”

Sau khi Thủy Bánh Chung rời khỏi đây, ta lại tiếp tục ngủ, cả người bủn rủn, ngay cả sức để trở mình cũng không có, cảm giác trong chân nóng dãn, cơ thể chính mình giống như bị buộc thành bánh chưng.

“Nóng!” Ta nổi giận ng ời bật dậy, dùng một chân đạp chẵn xuống. Sau đó lấy tay lau cái trán ướt nhẹt của mình, trên người đầy mồ hôi, còn tưởng là bị người ta luộc chín rồi chứ.

Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa r ầm r ầm, “Thủy giáo chủ có gì sai bảo sao?”

“Không có.”

Ta lên tiếng, bên ngoài im lặng, ta cũng im lặng.... Tại sao không phải là giọng tức giận của trẻ con... Vội vàng nhìn xuống tay chân, thì ra đã khôi phục hình dạng. Nhảy một phát xuống giường, ngay cả giày cũng không kịp mang, lập tức c ần lấy kiếm, cùng lúc đó có người phá cửa sổ xông vào, lớn tiếng quát, “Tặc nhân to gan, dám xông vào Vạn Hoa Lâu ta!”

Trong lúc người kia đang rút kiếm, ta lập tức xoay người nhảy ra ngoài cửa sổ, phóng lên trên nóc nhà chạy trốn. Thật sự là bị lão thiên đũa chết mà, đáng lý ra Thủy BÁnh Chưng có thể an toàn lén vào Thủy Phương đình, nhưng kết quả bị ta hại làm cho bại lộ hành tung, một chút động tĩnh này, đủ để người ta phát hiện Thủy BÁnh Chưng không có ở trong phòng, cho nên náo động càng thêm lớn.

Một hai người tiếp tục rượt đuổi, cũng may khinh công bọn họ không cao, ta lại chạy như bay về hướng Thủy Phương đình, đợi xem có thể tình cờ gặp Thủy BÁnh Chưng hay không, rồi chúng ta sẽ đi cứu người ra. Kết quả chạy một hồi liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang ngẩng trên nóc nhà, trên đỉnh đầu hắn là vầng trăng sáng.

Ta kéo khoe miệng cười chạy tới chỗ người nọ, người đó chậm rãi xoay người, lộ ra khuôn mặt anh tuấn xinh đẹp, vẻ mặt hiền lành cười tươi roi rói. Còn chưa tới gần, hắn đã vẫy tay chào ta, “Cận bã, cuối cùng nàng cũng khôi phục.”

“Thủy BÁnh Chưng...” Ta híp mắt nhìn hắn, “Ta dám khẳng định chàng lạc đường.”

Thủy BÁnh Chưng nhún nhún vai, “Nàng có thể không cần nói thẳng mặt như vậy được không.”

Ta đỡ trán, “Cho nên chàng mới đi lâu như vậy, thì ra là không tìm thấy đường tới Thủy Phương đình cũng chẳng biết đường để đi về phòng?”

Thủy BÁnh Chưng xoa đầu ta, “Cận bã, nàng thật thông minh.”

Ta dở khóc dở cười, kéo tay hắn vừa đi vừa nói chuyện, “Vừa nãy lúc ta ngủ thì khôi phục, sau đó nghe thấy tiếng người bên ngoài hỏi, ta rất thật thà trả lời hắn luôn, rồi bị bọn họ phát hiện đuổi theo ta tới tận 6 nóc nhà.”

Thủy BÁnh Chưng trở tay nắm cổ tay ta, “Mạch tượng bình thường, nội lực cũng đã hồi phục, đợi lát nữa gặp Vạn Thần Y bảo ông ta coi thử xem sao.”

“U.”

Nơi này cách Thủy Phương đình không xa, chúng ta đi tới khu vực gần đó, rồi nhảy từ nóc nhà xuống quan sát, có hơn mười kẻ canh gác, thường xuyên đi qua đi lại kiểm tra. Xem ra động tĩnh ban nãy đã quấy rầy đến bọn họ, chứ không sao nửa đêm rồi mà tinh thần của bọn họ vẫn tốt như vậy.

“Thủy Bán Chưng, hay là bây giờ ra hiệu lệnh triệu tập môn nhân đi, dựa vào sức của hai chúng ta, bảo hộ Vạn Thần Y với Đậu thúc ở trên Thủy Đình kia cũng không khó khăn gì.”

“Bọn họ thật sự ở bên trong ư?”

Đúng vậy, chúng ta không thể xác minh người bên trong là ai, cho nên hai chúng ta tiếp tục ng ồi quan sát, ng ồi một lúc thì thấy Tổng hộ pháp vội vàng đi tới, nói gì đó với đám người canh cửa, hắn ta vừa nói vừa liếc mắt về phía cái đình kia, một hồi sau mới rời đi.

Hai chúng ta đưa mắt nhìn nhau, nếu không phải cá lớn, Tổng hộ pháp sẽ không đích thân chạy tới xem tình hình.

“Ta dụ bọn họ rời đi, nàng cứu hai người kia lên bờ trước, ta sẽ nhanh chóng quay trở lại.”

Ta gật đầu, thấy hắn sắp đi, ta nhỏ giọng nói, “Cẩn thận kéo lạc đường.”

Khuôn mặt Thủy Bán Chưng có chút căng thẳng, quả nhiên mù đường vẫn luôn là nỗi đau lớn nhất của hắn.

Ta yên lặng trốn phía sau núi giả, chịu đựng bị con muỗi đốt, trong truyen thuyết nói nhất định phải tha thứ cho mấy bà cô nhiều chuyện để khỏi bị bại trận, trong đó bao gồm cả muỗi.

Nhấn nhẹn không muốn giơ tay đập chết nó, võ công càng không thể dùng. Chợt nghe thấy tiếng vang bên phía kia, Thủy Bán Chưng đã bắt đầu hành động. Ta bước ra không gây một tiếng động nào, sau đó lập tức

nhìn thấy đằng trước đông nghẹt người. Ánh sáng hắt lên những người trước mặt, ta vừa nhìn vừa lú lẫm.

Tại sao chẳng ai đuổi theo vậy... Kịch bản này sai rồi!

Bọn họ đứng nghiêm trang nhìn bên đây chăm chăm, một lát sau Thủy Bán Chưng quay lại, vẻ mặt cực kì bất đắc dĩ, “Ta cũng không biết lý do tại sao bọn họ không đuổi theo ta, nhất định là do mỹ nam kế không bằng mỹ nhân kế.”

“Nói cách khác, người bọn họ đang canh giữ, chính là Vạn Thần Y!”

Tuyệt, chưa kịp đi thăm dò tình hình, thì người ta đã cầm đao chém tới. Ta thật sự chẳng muốn nghĩ đến nội dung của vở kịch sai lầm trọng này, ta lập tức rút kiếm, lúc Lưu Quang kiếm ra khỏi vỏ vang lên tiếng rít rít.

Thủy Bán Chưng tận dụng cơ hội rãnh rỗi liền bắt tên lệnh, không lâu nữa nhân mã hai phái ở bên ngoài sẽ xông vào chi viện, còn chúng ta chỉ cần xử lý mấy tên đứng canh ngoài đình là được rồi.

Trường kiếm vung lên, kiếm khí quét ngang tứ phía, mấy kẻ này hoàn toàn không phải đối thủ của ta. Nhưng lại nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng nhiều, những kẻ yếu kém rủ nhau tập hợp thành đoàn đội nhanh chóng chạy tới phía ta, tuyệt đối là dùng chiêu ỷ đông hiếp ít đây mà.

Thủy Bán Chưng giựt lấy trường kiếm của một kẻ nào đó, tiến lại gần chỗ ta, “Cận bã, nòng đi đến đình coi thử đi.”

“Ừm!”

Một kiếm chém xuống mở ra một lối đi, tuy nhiên cũng gặp nhóm người khác chạy tới đình. Lúc bọn họ đi qua, ngay cả mũi giày bọn họ cũng không dám để chạm vào nước. Nhảy lên trên nóc đình đứng, mấy tên đó còn chưa động thủ, đã la một tiếng quý rồi bỏ chạy, chắc là sợ bị ta đánh rớt xuống nước. Ta xoay người liền nhìn thấy hai người bị trói như bánh chưng, nhưng rất nhanh đã nhận ra người nọ, ta mừng rỡ nói, “Ông là Vạn Thần Y đúng chứ!”

Ông lão râu trắng kia lộ ra vẻ cảm động, “Hóa ra không chỉ thanh danh của ta, mà ngay cả diện mạo của ta cũng vang danh thiên hạ.”

Ta không đành lòng nói ra sự thật, Thủy Bán Chưng nói, trời sinh Vạn Thần Y có bộ dạng của gian thương, cực kì dễ phân biệt. Ban đầu ta còn không tin đâu, nhưng vừa mới gặp mặt, đôi mắt nhỏ của ta liền hiện lên ánh sáng, hẳn nói chuẩn không cần chỉnh. Lại nhìn sang người bên cạnh Vạn Thần Y, gương mặt đại thúc đó khá hiên lành, rất giống với miêu tả Đại thúc chuyên bị Vạn Thần Y bóc lột áp bức.

“Ta tên là Hoa Lê, đi chung với Thủy Đông Lưu đến Y cốc tìm người lấy kim đan, kết quả phát hiện các người bị người của Vạn Hoa Lô bắt giam.”

Vạn Thần Y lập tức nói, “Kim đan đang ở trên mũ ta, mau đưa cho hần.”

Ta gio tay hướng về phía mũ ông ta tìm thử, thật sự tìm thấy một viên thuốc. Khó trách lâu chủ Vạn Hoa Lô không thể tìm thấy gì, ai mà ngờ Vạn Thần Y lại giấu nó ở chỗ này chứ. Ta nắm chặt kim đan trong tay, nghi ngờ nhìn ông ta, “Chỉ với lời nói một phía từ ta người liền tin tưởng ta cùng phe Thủy Bán Chưng sao?”

Vạn Thần Y cười cười, vẻ mặt gian thương lại càng hiện lên rõ ràng, “Ta nhìn thấy bên hông người có đeo ngọc bội hoa mai, đó chính là vật Thẩm gia tặng cho Tiểu Đông Lưu, muốn lấy tiền của tiền trang lúc nào cũng được.”

Ta giật mình, lúc này mới gỡ dây thừng giúp ông ta, “Con mắt người thật tốt.”

Vạn Thần Y buồn bã than thở, “Những vật đáng giá như vậy, muốn nhìn thấy cũng khó lắm.”

“...”

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 47+2: Gặp Lại Mạnh Chủ, Hoàn Chính Văn (2)

Editor: HD

Vẻ mặt Đậu thúc vô cùng vui vẻ, “Sur phụ, không còn việc gì nữa rồi, giao kim đan cho nàng rồi, hàng đi ắt có vật về”

... Hai chữ hiên lành lập tức biến mất trong đầu ta.

Mắt Vạn Thần Y càng sáng hơn, “Từ lúc bị bắt vào, người có biết ta rất sợ bọn họ lấy được kim đan rồi cuối cùng mất cả tiền lẫn người không! May mắn là người xuất hiện, chứng mắt nhìn thấy người nhận nó, trong lòng lão phu vô cùng thoải mái.”

Ta nhét kim đan vào bên hông coi trọng nó giống như nghìn vàng quý giá, khó khăn nói, “Cho nên người vui vẻ như vậy, là bởi vì hoàn thành giao dịch? Khoan đã, vậy thì giao tình hai mươi năm cùng với mười năm khổ sở nghiên cứu của cha mẹ Thủy Bánh Chưng đâu?”

Vạn Thần Y bĩu môi, “Tất cả đều là mây bay.”

Ta yên lặng nhìn bên ngoài, vè sau nếu Thủy Bánh Chưng dám gọi ta là tài nô(*), ta nhất định phải đem Vạn Thần Y ra làm lá chắn.

(*): tài nô: nô lệ của tiền tài.

Chợt nghe thấy tiếng vang lớn ở phía xa, Tổng hộ pháp kia đã dẫn thêm người chạy đến đây, sắp sửa không nhìn thấy hình bóng của Thủy Bánh Chưng nữa rồi, chỉ có thể xác định vị trí của hắn dựa trên việc mây bóng dáng bị đánh bay ra ngoài.

Tống hộ pháp dẫn người đến, ta lấy kiếm thủ trước ngực, “Các người lùi ra sau, không nên...” Vạn Thần Y và Đẩu thúc sớm đã núp phía sau ta! Này, các người không cần tôn nghiêm của nam tử hán nữa sao.

Khinh công của mấy người đi đầu vô cùng giỏi, vừa nhìn đã biết không chung cấp bậc với bọn lâu la kia. Chân bọn chúng mới chạm vào trong đình, liền ngay lập tức đánh về hướng Vạn Thần Y. Ta giờ kiếm quét ngang, kiếm quang bay loạn xạ, đẩy bọn họ về sát mép đình, không thể tiến lại gần hơn nữa tấc.

Tống hộ pháp cười lạnh, “Lưu Quang kiếm... Hóa ra người với Thủy Đông Lưu thông đồng với nhau, được lắm dám tới diệt Vạn Hoa lâu ta.”

“Vạn Thần Y là bạn thân lâu năm của Thủy gia, các người lại bắt hắn đi tra khảo, chúng ta đến cứu hắn cũng là chuyện dĩ nhiên.” Ta thận trọng nói chuyện cùng hắn, thấy mấy người bên cạnh hắn đã bắt đầu dịch chuyển sang hai bên, ta thầm nghĩ thật không tốt chút nào, một mình ta cũng có thể bảo vệ hai phía, nhưng tứ phương tấn công thì rất khó nói, huống chi ta còn phải bảo vệ hai tiểu bạch thỏ không biết võ công này, “Hay là chúng ta làm một cuộc giao dịch đi.”

Tống hộ pháp hỏi, “Giao dịch cái gì?”

“Lấy tiền đổi người.”

Tống hộ pháp quát, “Tính mạng của lâu chủ ngàn vàng cũng không đủ để đổi lấy! Ta không phải là loại người đó!”

Ta nhìn hắn chăm chăm, không phân biệt được lời này là thật hay giả, đồng thời đẩy Vạn Thần Y ra ngoài đình, “Tốt thôi, nếu người dám tới gần, ta lập tức ném ông ta xuống hồ, hóa thành bộ xương trắng.”

Chân Vạn Thần Y mềm nhũn, bắt đầu co quắp, “Người là con dâu của Thủy gia người không thể làm như vậy, sao người có thể trở mặt nhanh như thế hả, ta mới vừa giao kim đan cho người, nhưng không ngờ người lại có thể nhẫn tâm như thế.”

Bỏ qua tiếng ồn ào hai bên tai, ta nhìn thẳng vào Tổng hộ pháp. Hấn bật cười lạnh lùng, “Thì ra người đang giữ kim đan.”

Ánh mắt hấn hiện lên một tia hung ác, ta lập tức đẩy Vạn Thần Y vào trong, rồi nhảy lên trên. Chỉ cần bọn họ biết kim đan không nằm ở chỗ Vạn Thần Y, thì Vạn Thần Y và Đậu thúc sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng, tất nhiên bọn họ chỉ nhìn chăm chăm người đang giữ kim đan là ta. Một mình ta chạy trốn, lại dễ dàng hơn cả bọn cùng chạy. Nhưng ai biết được cái đình này quá nhỏ, lúc động kiếm không may tổn thương đến hai tiểu bạch thỏ kia.

Một thân tuyệt học bị nghẹn trong bụng, muốn thi triển quyên cước cũng không được như ý nguyện. Lúc này ta đang định bỏ đôi cái đình ra, thừa cơ loạn lạc mà bỏ chạy. Đột nhiên nghe thấy tiếng người kêu thảm thiết, vội vàng nhìn sang hướng kia, chính là Thủy Bán Chung đang chém giết đi vào, ta lập tức cảm động, vẫn là nên dựa vào nam nhân nhà mình!

Thủy Bán Chung vừa tiến vào, thế cục lập tức thay đổi. Hồi nãy người tấn công còn hung hổ, mới vài giây đã biến thành phòng thủ. Mấy người chúng ta đứng song song đằng trước, nhìn đối phương với ánh mắt cảnh giác.

Khuôn mặt Tổng hộ pháp hiện lên vẻ do dự, ta cười khẽ, “Hộ pháp đại nhân, căn bản là người không muốn cứu lâu chủ của mình.”

Hấn giận dữ quát, “Nói bậy! Ta tuyệt đối trung thành và tận sức với lâu chủ đại nhân, không hề hai lòng.”

“Haha, nếu người thật sự muốn cứu, thì sao lại ra tay tàn độc với ta ở chỗ này. Nếu chẳng may ta bị đánh rớt xuống hồ, cả hai cùng nhau tan thành máu loãng, lâu chủ các người cũng không cứu được, đúng không?”

Sắc mặt Tổng hộ pháp trở nên lạnh lùng, mấy người bên cạnh cũng không có vẻ kinh ngạc, ta lập tức hiểu ra, thì ra mấy người nhân sĩ cao cấp trong Vạn Hoa Lâu đã sớm trở thành người của hấn, càng biết rõ ý đồ của hấn, ta không hề đoán sai chút nào, “Chúng ta rất cần kim đan này, cho nên chắc chắn phải mang nó đi, Tổng hộ pháp có thể nói với các đệ tử rằng đã

bị chúng ta cướp đi, như vậy lâu chủ sẽ không nghi ngờ. Việc này hai bên đều lợi, các người cũng không tốn công sức.”

Hắn suy nghĩ một lúc lâu, hỏi, “Người thật sự sẽ không đưa kim đan cho lâu chủ?”

Thủy Bán Chung cười nhạt nói, “Vất vả cực khổ chỉ để dâng tặng cho lâu chủ các người? Nhưng người thử tìm lý do cho ta đi, vì sao chúng ta phải làm như vậy.”

Lời nói của hắn thật chất là các người đều là đều gõ nói chuyện với các người quả là xỉ nhục chỉ số thông minh của ta, ta ngậm lặc đầu, lời nói hắn đủ độc đủ ác.

Tống hộ pháp còn đang do dự, ta hơi di chuyển bước chân, nhìn về phía Thủy Bán Chung, chúng ta mỗi người vác theo một người chạy, bằng thực lực của hai chúng ta, tất cả bọn họ muốn ngăn cản cũng không dễ dàng gì. Hắn nhẹ nhàng chớp mắt, biểu hiện ta đã hiểu, tâm ý tương thông làm người ta cảm động quá nha.

Hai mắt chớp một phát trao đổi, ta lập tức bước tới gần Đậu thúc, vẫn còn tưởng rằng Thủy Bán Chung sẽ kéo Vạn Thần Y đi, kết quả hắn tiến lên phía trước, dùng sức đánh một chưởng vào Tống hộ pháp.

... Này này, tâm ý tương thông chỗ nào chứ.

Tống hộ pháp tránh không kịp, mặc dù nhanh chóng lách mình sang một bên, nhưng lúc nghiêng người đã bị trúng một chút nội lực, sắc mặt lập tức thay đổi. Hơn phân nửa chưởng lực kia đánh trúng cột trụ đình, tiếng đá nứt ra rắc rắc rắc vang dội...

“Không ổn! Đình sắp sụp!”

Không biết ai la một tiếng, dưới chân nứt ra, đình đã sụp một vài chỗ, trong chớp mắt nghiêng ngã. Vạn Thần Y kia nhảy như điên, cuối cùng lộn nhào, ta vội vàng kéo ông ta lại, mạnh mẽ hất lên, đưa ông ta tới chỗ an

toàn. Ai ngờ bên hông đột nhiên chuyển động, viên thuốc rớt ra ngoài, rơi thẳng về phía hồ nước.

“Kim đan!”

Hai mắt ta tối sầm, lao người ra, Vạn Thần Y như gặp quỷ la lên, “Cẩn thận độc đàm!”

Không suy nghĩ được nhiều như vậy, ta chỉ muốn giữ cho kim đan an toàn, trước mắt giải độc cho Thủy Bánh Chưng. Hắn trông mong kim đan này đã mười năm, vật đến bên miệng sao có thể để nó biến mất ngay trước mắt. Cho dù suy nghĩ kỹ càng cũng sẽ không can tâm, phóng người bay tới, mắt thấy một móng tay sắp chạm vào nước độc, ta chỉ biết trơ mắt nhìn. Nhưng chưa kịp chạm vào, cơ thể đã bị người khác kéo lại, trước mặt là khuôn mặt cáu giận của Thủy Bánh Chưng, “Cặn bã, nàng không muốn sống nữa sao?!”

Ta nhìn hắn, nghĩ tới viên kim đan kia, nước mắt liền chảy ra không nói lời nào.

Trên bờ vang lên tiếng đao kiếm va chạm, môn nhân chạy đến giao chiến với người Vạn Hoa lâu. Mấy người Tổng hộ pháp thấy tình thế không ổn, vội vàng phá vòng vây rời đi. Dù sao cũng không còn kim đan, bọn họ không phải lo lắng gì cả.

Cái đình còn phân nửa kiên cường chống trụ, không hoàn toàn chìm vào trong hồ Vạn Thần Y và Đậu thúc gối xồm một góc, làm ra bộ dáng đáng thương chờ bọn ta tới cứu.

Thủy Bánh Chưng xoa đầu ta, “Nàng khóc cái gì, cũng chỉ là một viên thuốc thôi mà.”

Hai mắt ta long lanh đẫm lệ, “Vừa nãy chàng quát ta.”

“Về sau không quát nàng nữa.”

Rất ít khi Thủy Bánh Chưng tỏ ra dịu dàng, nhưng hẳn càng làm như thế ta càng thấy khó chịu, cổ họng nghẹn ngào, “Đáng tiếc, thực sự đáng tiếc, kim đan có một không hai lại chẳng còn nữa.”

Hắn cười cười, vậy mà hắn còn cười được, “Không tiếc, kim đan chỉ có một viên, cặn bã cũng chỉ có một. Không cần để ý đến nó, từ nay về sau nàng là quan trọng nhất.”

Nước mắt ta lập tức chảy ra nhiều hơn, lòng cực kì chua xót.

Thủy Bánh Chưng đột nhiên trở nên nghiêm túc, “Cặn bã, nàng đừng ý với ta một việc.”

Ta gật đầu, a này, chuyện nghiêm túc có phải là muốn chính thức cõ hờn ta không! Bánh Chưng Bánh Chưng, nếu bây giờ chàng cõ hờn ta, ta sẽ lập tức gật đầu, trực tiếp quỳ xuống dập đầu lão thiên làm lễ bái đường này nợ luôn cũng không thành vấn đề!

Hắn chậm chạp nói, “Về sau nếu ta biến nhỏ, không được bắt nạt ta.”

“...” Ta nghe thấy tiếng cõ lòng tan nát.

p/s: sắp hoàn rồi:((

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 47+3: Gặp Lại Mạnh Chủ, Hoàn Chính Văn (3)

Editor: Snowflake HD

Vạn Thần Y đứng một bên nhỏ giọng nói, “Hai người nói chuyện tình cảm xong chưa, khi nào nói xong, nhớ trả ta tiền thuốc.”

“...” Ta nổi giận, nhìn lướt qua người trong đình, đều là những kẻ cô đơn không hiểu chuyện phong tình! Thiếu thốn tình thương! Quay về phía môn nhân ở trên bờ, giận dữ nói, “Bắt sống tên Tổng hộ pháp cho ta!”

Người của hai phái ma giáo và Phi Vũ môn chặn đường, hơn nữa bọn họ đều là cao thủ, đám người kia muốn trốn cũng khó. Còn chúng ta đi đến đại đường ng ồi, nhàn rỗi uống trà ăn điểm tâm, hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt của Tiêu lâu chủ.

Tiêu lâu chủ kia bên ngoài thì nói nhiễm bệnh nặng, nhưng hiện tại hẳn cực kỳ vui vẻ, sắc mặt rất tốt, tinh thần phấn chấn chẳng khác gì mới đậu trạng nguyên.

“Tiêu lâu chủ... ngài hết bệnh rồi sao?”

Tiêu lâu chủ cười hiền hòa, “Nhờ ơn phúc Hoa môn chủ, hiện tại rất khỏe.”

Trong lòng ta khẽ dựng lên một ngón tay khinh bỉ, căn bản là người chẳng có bệnh, chỉ là giả vờ bệnh nặng để thử lòng người mà thôi, ai ngờ thật sự có người muốn đoạt vị. H ồly, đúng là một con cáo già. Nhưng như vậy trong lòng ta càng đau, thật muốn lật bàn bắt hắn đem kim đan cho ta, quá oan uổng mà.

Một lát sau, môn nhân tiến vào, bọn họ áp giải Tổng hộ pháp cùng những người có liên quan trở về.

Tổng hộ pháp ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt vừa nhìn đến gương mặt Tiêu lâu chủ, lập tức bị bộ mặt tỉnh táo của người kia dọa sợ. Người hùng hổ dữ tợn ban nãy trong đình giờ không thấy đâu, hiện tại mặt hắn xám như tro tàn, quỳ gối dưới đất không nhúc nhích.

Tiêu lâu chủ xoay viên ngọc châu trong tay, ánh mắt dừng trên người kia, “Lão phu đối đãi với các người không tệ, ăn ngon mặc đẹp, không ngờ rằng khi lão phu còn chút hơi thở, các người liền muốn đoạt vị. Ngày thường vẫn luôn thề nguyện trung thành suốt đời, kết quả lại khiến lão phu quá thất vọng đau khổ. May mà nhờ có Thủy giáo chủ và Hoa môn chủ hai người ra tay giúp đỡ, mới bắt được đám phản loạn này.”

Khóe miệng ta run rẩy mãnh liệt, hoàn toàn không khống chế được muốn chửi hắn một phen. Nắm chặt nắm đấm chậm rãi đứng lên, nhưng Thủy BÁnh Chưng lại thản nhiên mở miệng nói, “Tiêu lâu chủ, chúng ta đến đây lần này, bởi vì viên kim đan mà Vạn Thần Y luyện chế. Nhưng ban nãy trong đình quá hỗn loạn, kim đan không may rơi xuống nước, kim đan mười năm luyện chế nay chỉ còn bãi nước. Kim đan kia có ý nghĩa vô cùng quan trọng với chúng ta, không biết phải làm sao cho đúng đây.”

Lời này biểu hiện rõ chính là muốn tính toán với Tiêu lâu chủ, ta yên lặng đứng bên cạnh Thủy BÁnh Chưng, như hổ rình mồi nhìn hắn chăm chú. Mặc dù bây giờ chúng ta chẳng làm bất cứ hành động gì, nhưng không nói ra không có nghĩa là ôm một bụng chịu đựng, chúng ta không phải bánh bao nha.

Thân hình cao ngất của Tiêu lâu chủ không động đậy, “Ta với lệnh tôn ít khi thù cũng có giao tình, nghe hắn nói người sẽ trợ giúp lão phu một tay, ta cảm thấy rất hưng phấn.”

Bỏ m**, mang cha Thủy BÁnh Chưng ra làm bàn đạp. Còn không biết xấu hổ nói với chúng ta là ‘Giúp’, ăn hiệp đám tiêu bối như chúng ta chắc là vinh quang lắm, ngay cả kim đan cũng không đề cập đến.

Thủy Bánch Chung cười cười, “Nhưng mà ta không vui, vị hôn thê của ta cũng không vui.”

Cơ thể Tiêu lâu chủ hơi động đậy, dáng người thẳng tắp, gương mặt nhăn nhó hình như có chút căng thẳng, “Ý của Thủy giáo chủ là, muốn tính toán với lão phu?”

Thủy Bánch Chung không thèm liếc mắt nhìn hắn, dựa người vào ghế, nhìn lên xà nhà, “Làm sao bây giờ, tâm trạng ta không tốt lắm, cực kì không tốt.”

Ta dựa một bên, cũng nhìn xà nhà, “Lòng ta cũng không được vui, rất rất không vui, có lẽ chỉ có cậ̀n mới an ủi được ta thôi.”

Giáo chúng và môn nhân đứng bao vây ngoài cửa, cả sân đông nghẹt người, mỗi chữ chúng ta nói ra, có thể nghe thấy tiếng bọn họ rút binh khí trong tay ra.

Giọng Tiêu lâu chủ nghiêm nghị, “Tại hạ nguyện dâng tặng một phần năm tài của Vạn Hoa lâu.”

Thủy Bánch Chung thở dài, “Tâm trạng càng ngày càng không tốt.”

“Một phần tư...”

Ta lắc lắc đầu, “Làm sao bây giờ, hóa ra sự vất vả cực khổ của hai đại giáo chủ chúng ta cũng chỉ có như vậy.”

“Một phần ba.”

Tiêu lâu chủ giống như sắp học máu, nhẹ liếc hắn một cái, mặt hắn đen gậ̀n bằng đáy nậ̀i rậ̀i. Ta lại nhìn sang Thủy Bánch Chung đang chơi đùa với ngón tay... Đúng là tính tình trẻ con, uy nghi của giáo chủ thật to.

Hai chúng ta im lặng một lát, Tiêu lâu chủ không có ý định thêm tiếp. Thủy Bánch Chung đứng lên, kéo tay ta ra ngoài, đi đến chỗ Tổng hộ pháp,

võ vai của hắn, vẻ mặt cười hiên lành, “Hay là người lên làm lâu chủ Vạn Hoa lâu đi.”

Tống hộ pháp mừng rỡ, ánh mắt như kẻ trộm, “Tại hạ nguyện dâng một phần hai tiền tài của Vạn Hoa lâu!”

Thủy Bán Chưng cười, “Rất biết đi ầu.”

Tiêu lâu chủ hét lớn, “Ta li ầu mạng với các người!”

Ta liếc mắt nhìn hắn, đao kiếm ngoài cửa vèo vèo rung động, Tiêu lâu chủ lập tức dừng lại, nét mặt già nua nhăn thành một đống, thiếu chút nữa là bật khóc, trong cổ họng giống như ngậm một bùm máu, “Tại hạ, tại hạ nguyện dâng toàn bộ tiền tài, một đ ồng cũng không chừa lại.”

Trong môn phái mà không có tiền tài, trừ phi là người cực kì trung thành, nếu không sẽ không thể duy trì được nữa. Thủy Bán Chưng lạnh lùng nói, “Ma giáo và Phi Vũ môn cho tới tận bây giờ chưa từng cho phép kẻ nào tùy tiện lợi dụng, nếu người dám đánh chủ ý lên chúng ta, tất nhiên cũng phải trả một cái giá lớn.”

Không biết là Tiêu lâu chủ chịu đ ả kích quá lớn hay bởi vì phá sản nên điên, bỗng nhiên bật cười, “Thủy Đông Lưu, không ngờ người còn độc ác hơn cả cha người.”

Không phải Thủy Đông Lưu độc ác... mà là hắn căm phẫn. Ta biết hắn không thích biến thành tiểu hài tử vô dụng, người luôn cường đại như vậy, đột nhiên biến đổi nghiêng trời lệch đất làm sao hắn có thể chấp nhận được, sau này khi bị tẩu hỏa nhập ma ta mới hiểu được hết thủy, càng hiểu rõ sự phẫn nộ cùng mất mát của hắn.

Hắn không nổi giận, không đòi lấy đi tánh mạng Tiêu lâu chủ, như vậy đã là hết sức kìm chế rồi. Chuyện này vốn không liên quan tới chúng ta, nhưng rốt cuộc lại liên lụy tới chúng ta.

Ta nắm chặt tay Thủy Bán Chưng, cùng hắn rời khỏi Vạn Hoa lâu.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 47+4: Gặp Lại Mạnh Chủ, Hoàn Chính Văn (4)

Editor: Snowflake HD

Lúc này đã gần trưa, những tia sáng mùa thu chiếu rọi lên người, nhưng không hề thấy ấm áp. Ta vén tay áo hẳn lên, “Thủy Bánh Chưng, từ nay về sau mỗi khi chàng biến thành Tiểu Bánh Chưng, ta sẽ không ăn hiệp chàng.”

Khóc môi Thủy Bánh Chưng khẽ nhếch lên, “Ta không sao, sống như vậy mười năm rồi, không phải vẫn còn rất tốt hay sao.” Hắn chợt cười, “Nếu như lúc đó ta không biến thành Tiểu Bánh Chưng trốn ở sau cửa, thì sao có thể gặp được nàng chứ, cận bã.”

Ta nhíu mày, “Sao lại bảo ta ‘người đứng là cận bã’ chứ, ít nhất thì ta cũng liều mạng xông vào cứu chàng mà.”

“Rõ ràng trọng điểm không phải năm chữ đó...” Thủy Bánh Chưng ngửa mặt lên trời thở dài, “Vì sao trọng điểm của các cô nương với chúng ta không bao giờ giống nhau chứ.”

Ta xì cười, dựa vào vai hắn, “Ta hiểu rồi.”

Sao ta có thể không hiểu tâm ý của Bánh Chưng, mặc dù không nói ra được lời nào tốt đẹp, còn kiêu ngạo không chịu nổi, nhưng tâm tư của Thủy Bánh Chưng, rõ ràng như vậy, căn bản không cần đoán cũng biết.

“Cận bã, chúng ta quay về ma giáo thành thân đi.”

Lời này dĩ nhiên nghe qua rất nhiều lần, mỗi lần nói xong đều xảy ra một đồng việc không hay. Nhưng ta cảm thấy, hiện tại có thể an tâm đồng ý với hắn, sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa.

“Được.”

Hai người chúng ta tình tình cảm cảm, Đâu thúc đi phía sau thở dài.

“Sư phụ, con cũng muốn lấy vợ.”

“... Vấn đề là phải đi theo bọn họ lấy tiên kim đan.”

“Cũng đúng, nhưng mà sư phụ.... Con vẫn muốn lấy vợ. Nhìn thấy người ta ân ái như vậy trong lòng con vô cùng đau khổ, đặc biệt là nhân sĩ độc thân đừng phải vợ chồng son.”

“...”

&&&&&

Tuy rằng không có kim đan, nhưng Thủy Bán Chưng vẫn dẫn ta về Y cốc, để Vạn Thần Y bắt mạch cho ta, coi xem lý do tại sao lại bị tẩu hỏa nhập ma, rồi bị súc cốt công.

Vạn Thần Y giơ ngón tay ở trên không, cũng không hạ xuống cổ tay ta, một tay vuốt chòm râu, hoàn toàn bày vẻ thế ngoại cao nhân. Ta rất mực cảm thán, “Vạn Thần Y có thể bắt mạch trên không trung, không hổ danh là thần y.”

Thủy Bán Chưng đỡ trán, “Mười đỉnh vàng.”

Dứt lời, ngón tay ông ta liền đặt trên mạch tượng ta.

“...” Đầu năm nay tin thần y còn không bằng tin kẻ vô lại.

Vạn Thần Y đang cực kỳ đắc ý, ngón tay bắt mạch càng lâu, mặt mày càng nhăn nhó dữ dội. Tuy rằng là kẻ vô lại nhưng làm ta lo lắng không thôi, cẩn thận hỏi, “Thế nào rồi?”

“Mạch tượng hết sức bình thường, theo như lời người nói những dấu hiệu đó là của tẩu hỏa nhập ma, tuy nhiên bình thường lại không có vấn đề.. Mấy ngày nay người luyện võ công gì?”

“Lưu tinh kiếm pháp.”

Vạn Thần Y đột nhiên hít một ngụm khí lạnh, “Luyện đến chiêu thức thứ mấy?”

“Hai mươi bốn...”

“Mất bao lâu?”

“Hai ba tháng.”

“Haiz, kiếm pháp lợi hại như thế người lại luyện một mạch tới hai mươi bốn thức, không bị hộc máu chết là may mắn lắm rồi.” Rốt cuộc Vạn Thần Y cũng có bộ dáng của thần y, “Nói như vậy thì người dạy người cũng không biết rằng trong khoảng thời gian ngắn người có thể luyện tới trình độ này, nếu không chắc chắn hẳn sẽ không tùy tiện giao toàn bộ chiêu thức cho người.”

Ta nuốt nước bọt, “Vậy phải làm sao bây giờ?” Tài năng thiên phú, thiên tài võ học không phải là việc ta có khả năng khống chế nha, nếu không phải thấy trong quá trình tu luyện không xảy ra vấn đề, nói chúng không phải lỗi của ta, thật đau lòng quá đi, “Ài, ai bảo ta quá thông minh, việc này ta không ngăn cản được.”

Thủy Bán Chưng chân thành nói, “Cặn bã, làm người phải khiêm tốn một chút.”

Vạn Thần y cười gượng hai tiếng, “Bộ kiếm pháp này quá khó khăn, trong lúc thi triển khiến chân khí hỗn loạn tẩu hỏa nhập ma cũng không phải chuyện kì lạ. Đợi luyện xong toàn bộ, mọi thứ sẽ khôi phục bình thường, không cần phải lo lắng vấn đề này. Nhưng những chiêu thức còn lại cứ chậm rãi mà luyện, từ từ từng bước, hai năm sau, tự nhiên sẽ bình phục.”

Nghe thấy hai chữ bình phục, ta lại nghĩ tới kim đan của Thủy Bán Chưng, “Vạn Thần Y, có thể luyện lại một kim đan nữa không?” Cuối cùng thành thật nói thêm một câu, “Tiền không phải là vấn đề”

Vạn Thần Y vỗ vỗ ngực, “Đợi ta mười năm nữa, tuyệt đối không làm người thất vọng.”

Khóe miệng Thủy Bán Chưng kéo lên, “Mười năm sau con của chúng có tên Tương Du sẽ đến lấy thuốc, không được, phải giảm phân nửa tiền được phí.”

Vậy mà Vạn Thần Y lại nổi khùng, “Cứ bảo Tiểu Tương Du của các người tới lấy thử xem!”

Thủy Bán Chưng giơ tay, nắm lấy bàn tay giơ cao của Vạn Thần Y, cười nói, “Quyết định vậy đi. Mười năm sau Tiểu Tương Du tới, người phải giảm phân nửa tiền được phí.”

“...” Vạn Thần Y che ngực, cực kì đau đớn, không chút nề tình đá chúng ta ra khỏi Y cốc, “Không tiền!”

Ta nắm tay Thủy Bán Chưng nhìn Vạn Thần Y tức giận rời đi, ánh mắt trái ngược, ôm bụng cười to.

Lúc này mặt trời đã ngã về sau đỉnh núi, mang theo bầu trời xanh tươi. Những rặng mây chiêu rọi một vùng cam, nhuộm mảnh rừng xanh trở nên đỏ hồng, chiếu rọi mặt đất ấm áp.

Ta nhìn Thủy Bán Chưng, những tia sáng ấm áp chiếu lên trên gương mặt hần, bản thân mình chìm đắm vào trong giấc mộng xuân, “Thủy Bán Chưng, công ta.”

Thủy Bán Chưng có chút bất đắc dĩ, “Khi nào thì nàng mới trở thành người vợ ngoan hiền đây.”

Ta cười cười, nhảy lên, “Vậy chàng có nguyện ý công ta cả đời không?”

Thủy Bán Chưng cười dịu dàng, “Vậy nàng có nguyện ý để ta công cả đời không.”

Vấn đề này căn bản là không cần suy nghĩ, chúng ta trăm miệng một lời, cùng lúc nói ra sự thật.

“Nguyện ý.”

--- --- Hoàn chính văn.

NHÂN VẬT PHẢN DIỆN THẬT TUYỆT SẮC

Nhất Mai Đồng Tiến

dtv-ebook.com

Chương 48: Ngoại Truyện Tiểu Tương Du

Editor: HD

Gần đây giang hồ nổi lên nhiều sóng gió, mọi người đều tập hợp ở Quan Trung.

Không phải vì chuyện có đại ma đầu xuất hiện, càng không phải có đại mỹ nhân xuất hiện, mà bởi vì nghe đồn rằng Vạn Thần Y hao tốn mười năm tâm huyết để luyện chế một viên kim đan, chẳng những có thể giải bách độc, còn có thể tăng thêm mười năm nội lực, hết sức kỳ diệu. Ai nấy đều mơ ước, đại đội nhân mã kéo nhau đến Y cốc.

“Nếu ta có thể luyện ra viên kim đan như vậy, đã sớm nuốt nó vào bụng, ai lại thèm tung tin đồn như thế, đúng là một đám ngu ngốc!”

Giọng nói khàn khàn rung động cả bầu trời nắng ấm, một lão già tóc bạc phơ, râu cũng trắng buốt hừ một tiếng, ngẩng trong đình nghỉ mát có vẻ rất buồn chán nói.

Đệ tử thân truyền của ông, Đậu Tử đứng một bên, mặc dù là nam tử hơn bốn mươi tuổi nhưng rất có khí chất tiên phong đạo cốt, tính tình của sư phụ hẳn đã sớm quen thuộc.

Vạn Thần Y hừ tiếng: “Năm đó bọn họ nói mười năm sau sẽ cho Tiểu Tương Du đến lấy thuốc, nhưng nhìn coi đến tận bây giờ cũng chưa thấy ai tới, nếu không đến sớm lỡ bị người ta cướp rồi sao, bọn họ đang ép bức ta cho không đây mà.”

Đậu Tử chần chừ một chút, nhắc nhở nói: “Thủy gia là kẻ thù của cả nước, xâm chiếm võ lâm là chuyện sớm muộn, bọn họ đi cướp, về sau sẽ bị cướp lại. Nhưng mà sư phụ, một viên kim đan có giá trị bao nhiêu.”

Nói đến tình tâm tình Vạn Thần Y nhanh chóng thay đổi.

Nhưng mà đại đội nhân mã bên kia lại đi sang hướng khác, rời đi mất tiêu.

Hóa ra gần đây lại có tin đồn mới, nghe nói dọc đường đi có một hang động, bên trong lưu giữ võ công bí tịch, hơn nữa một Bạch Phát Lão Nhân muốn đem công lực hơn tám mươi năm truyền lại cho người khác.

Vạn Thần Y cười khinh thường: “Sai, quá sai, không ngờ những cái tin đồn nhảm võ hiệp trong truyền thuyết cũng có người tin. Kim đan của ta hàng thật giá thật lại chẳng bằng một cái tin đồn nhảm, hừ!”

Đậu Tử nói: “Nghe nói còn có kho báu.”

“Còn không mau chuẩn bị ngựa đi!”

“... Sư phụ ngài có thể có chút nguyên tắc riêng được không?”

“Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, không kẻ nào nghĩ ta sẽ vào trong đó đâu, đúng không đúng không.”

Đậu Tử im lặng nhìn trời, sư phụ hắn vĩnh viễn cũng không lớn nổi.

Nhưng chưa đầy mấy ngày, đã có rất đông cao thủ võ lâm tề tụ ở ngoài hang động, còn xây hẳn nơi tạm trú, ai cũng không được tới gần, tình hình bên ngoài khá căng thẳng.

Vạn Thần Y giả mạo thành một chưởng môn vô danh tiểu tốt, đứng phía xa xa nhìn tới. Ngày hôm đó mặt trời lên cao, tất cả mọi người đều ở trong lều, Vạn Thần Y như kẻ trộm vật nhìn chằm chằm bên ngoài, nghĩ muốn thừa cơ trốn qua đó. Nhưng có rất nhiều người đi qua đi lại, ông ta thật muốn ném mấy tên đó lên mặt trăng chơi với thỏ.

Quan sát một hồi ông ta cũng cảm thấy mệt mỏi, ngáp một cái, một con mèo đen xinh đẹp liền nhảy ngang qua. Nhìn cũng không giống mèo hoang

lắm, ánh mắt nó di động. Bỗng nhiên thấy nó xoay người, ng ẩ ch ồm h ồm dưới đất, đôi mắt màu vàng như đá quý nhìn v ề phía xa xa.

Vạn Th ần Y đang quỳ dưới đất quan sát, lại bị nó làm vướng t ầm nhìn, thở dài nói nó: “Tránh ra, mau tránh ra, không ta thịt ngươi bây giờ.”

Ai ngờ mèo đen đứng dậy, đi v ề hướng ông ta. Vạn Th ần Y liền kéo khóa l ầu lại, không muốn con mèo hoang nhảy vào l ầu của mình.

Mấy ngày tiếp theo đều thấy mèo đen đi xung quanh chỗ ông ta, giống như ông ta là chủ của nó vậy. Vạn Th ần Y không tránh khỏi bu ồm phi ền, khoanh tay nhìn trời “Ta là người anh tuấn tiêu soái như vậy, cả đời chẳng có cô nương nào yêu thương nhưng nhớ, nhưng bây giờ lại bị một con mèo nhìn chăm chăm, bộ dạng ta lớn lên đầu giống bánh bao thịt đầu chứ”.

Nói xong, loáng thoáng nghe thấy l ầu khác có tiếng động. Đôi mắt cảnh giác nhìn sang hướng kia, đột nhiên có người xông ra ngoài chém giết, muốn tiến vào trong động.

Ông ta mới bảo đệ tử đi mua thức ăn, lúc này hẳn vẫn chưa trở v ề, do dự h ồi lâu, đành đứng đợi người đằng trước đi vào hết, mới bắt đầu đi vào.

Trong động cũng không quá rộng, một đường vòng vèo, những người phía trước đều đi rất cẩn thận, Vạn Th ần Y nhanh chóng vượt qua bọn họ, xém chút nữa bị chém thành bã đậu.

“Cao nhân đang ở nơi nào?”

“Bí tịch ở đâu? Lão ti ền bối, ta cực kì tình nguyện bái ngài làm sư phụ, ngài mau mau xuất hiện đi.”

Trong động rất ồn ào, nhưng chỉ vang lên tiếng của bọn họ. Mọi người ở đây có chút nghi ngờ, đi lên phía trước mấy chục bước, sau đó ra khỏi con đường nhỏ hẹp, tiến vào một cái hang khác lớn hơn. Bên trong đó rộng rãi thoáng mát, nghi ngờ của mọi người trong nháy mắt lập tức biến mất, lại tiếp tục gọi lão ti ền bối.

Trong động đá có một ngọn đèn dầi, đặt trên cao, nếu không có khinh công tốt căn bản không thể đi lên, bây giờ bọn họ càng có chứng cứ xác minh nơi này thật sự có cao nhân, càng có khả năng chứa kho báu.

Chớp một phát đột nhiên ánh đèn bị che hơn phân nửa, một bóng đen lớn hiện lên mặt đất, mọi người lập tức ngừng đầi nhìn. Chỉ thấy một con mèo đen ng ẫ xồm một bên, cái đuôi ngoe nguẫ, che đi ánh sáng bên trong động. Nhìn thấy một con mèo, bọn họ cũng không quá đễ ý.

Vạn Thầi Y vừa nhìn thấy nó, lại nhìn nhi ều thêm vài lầi. Con mèo kia giống như cảm thấy ánh mắt ông ta, nên nhìn thẳng v ề hướng đó. Vừa bắt gặp ánh mắt kia, trong lòng ông ta không khỏi sợ hãi, ánh mắt này... thực không giống con mèo gì hết. Đang định xoay người, bóng đen che khuất tầi mắt li ềi không thấy đầi, nhìn lại, con mèo đã đi đầi mất dạng. Mới vừa thở phào một hơi nhẹ nhõm, trên lưng cảm thấy nặng nặng, người bên cạnh kêu lên một tiếng. Vạn Thầi Y chưa kịp phản ứng, đầi giống như bị đè xuống, nhất thời rối loạn.

Ông ta sửng sốt một chút, cái bóng đen trên đầi nhảy lên, nhẹ rơi xuống đất, trong miệng ngậm thứ gì đó. Ông ta mò thử kim đan giấu trong mũ, tất nhiên không thấy. Sợ run rẫy kinh ngạc nói: “Chẳi lẽ người là...”

Còn chưa nói hết câu, lập tức thấy mèo đen như cười cười, xoay người chạy đi.

Bởi vì con mèo quá nhỏ, cho nên không ai lưu tâm. Mèo đen thông thả chạy ra ngoài động, mặt trời chiếu đến, ánh dương tà tà, đẹp không tả nổi. Nó nhìn ánh dương, sau đó nhảy vào bụi cỏ.

Trong chốc lát, gió thổi qua bụi cỏ, cây cỏ xanh biếc, một tiểu cô nương mặc quầi áo đen đi ra. Nàng cũng không cao lắm, đôi mắt đen thui sáng ngời, tràn đầi tự tin kiêu ngạo. Nàng quay đầi nhìn trong động một cái, khóe môi xinh đẹp nhếch lên: “Phụ thân nói đầi, sức chiến đầi của tất cả bọn họ đầi là cặn bã.”

Dứt lời, nàng nhét kim đan vào túi hương bên hông, nhẹ hừ một tiếng. Mới đi vài bước, lỗ tai hơi động đầi, nhìn thẳng phía trước, nàng trông

thấy một nam tử từ phía xa đang đi tới chỗ này. Nàng nghiêng đầu nhìn, híp mắt đánh giá, cười cười: “Người nhất định là Đậu thúc.”

Đậu Tử nháy mắt mấy cái, khuôn mặt kiêu ngạo này nhìn có chút quen thuộc, trong mắt tràn đầy tình quái khéo léo, hấn giật mình: “Chẳng lẽ người chính là Tiêu Tương Du?”

Cô gái kéo khóe miệng: “Phải.”

Đậu Tử thẫn thẫn than hậu nhân Thủy gia thật sự là quá giống nhau, ánh mắt nhìn người khác luôn luôn giống như nhìn phàm nhân ngu ngốc, xem người ta y chang căn bã, ưu điểm từ thời cha ông, à không, tính xấu đều di truyền đến đời nay. Không có ngoại lệ, đôi mắt rất xinh đẹp: “Sao người lại đến đây?”

Cô gái bĩu môi: “Lấy kim đan nha. Không phải người giang hồ đều muốn đoạt đan sao, đây chính là vật Thủy gia ta đợi mười năm, sao có thể để bọn họ cướp được. Cho nên ta sai người tung tin đồn, dụ bọn họ tới nơi này, còn ta đi tới Y cốc lấy kim đan. Ai ngờ bản tính ham tài của Vạn gia gia không đổi, vậy mà cũng chạy đến đây, làm hại ta phải đi đến đây theo.”

Đậu Tử cười cười: “Xưa nay sư phụ đều chỉ thích tiền.”

“Ta lấy được kim đan rồi, vài bữa nữa sẽ đưa tiền tới Y cốc.” Cuối cùng nàng cười xảo quyệt, “Đúng nha, dựa theo ước định năm đó, ta mà tới lấy được, phải giảm phân nửa tiền dược phí.”

Đậu tử cười khở, tiêu ma đầu đúng là tiêu ma đầu, ngày sau chỉ sợ võ lâm gặp phải kẻ địch lớn nhất lịch sử. Còn nữa, dược phí mà giảm phân nửa... sư phụ hẳn sẽ mất ăn mất ngủ đây.

“Tốt lắm, ta phải về nhà, cha mẹ đang đợi ta.”

Lúc nói câu cuối cùng, mới có chút giống bộ dạng của một tiểu cô nương. Đậu Tử yên lặng suy nghĩ, chờ nàng đi xa, mới nhớ ra: “Tiêu Tương Du, người tên gì?”

“Thủy Du Du.”

Giọng nói trong trẻo, như tiếng chuông trong gió, nháy mắt, tiếng cười đã theo ánh nắng chiêu càng lúc càng xa.

--- ----- Toàn văn hoàn.